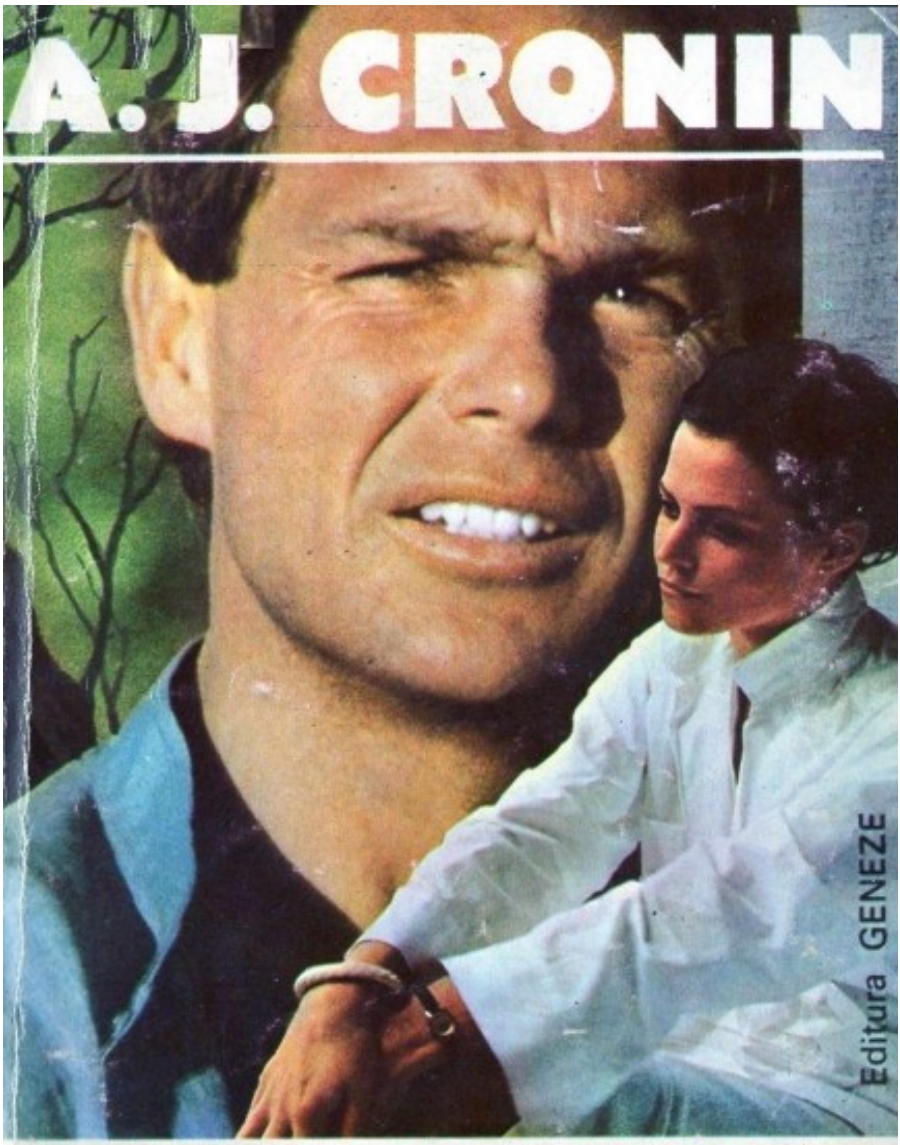
A. J. CRONIN

Editura GENEZE

ARBORELE LUI IUDA

roman

ARCHIBALD JOSEPH CRONIN

Arborele lui Iuda

Traducere: Adrian Piloff

Editura Geneze
1994

Cuprins

PRIMA PARTE 5
CAPITOLUL I 6
CAPITOLUL II 15
CAPITOLUL III 20
PARTEA A DOUA 26
CAPITOLUL IV 27
CAPITOLUL V 36
CAPITOLUL VI 43
CAPITOLUL VII 52
CAPITOLUL VIII 59
CAPITOLUL IX 69
CAPITOLUL X 74
CAPITOLUL XI 79
CAPITOLUL XII 85
CAPITOLUL XIII 91
CAPITOLUL XIV 99
CAPITOLUL XV 109
CAPITOLUL XVI 121
CAPITOLUL XVII 128
CAPITOLUL XVIII 136
PARTEA A TREIA 143
CAPITOLUL XIX 144
CAPITOLUL XX 148
CAPITOLUL XXI 159
CAPITOLUL XXII 166
CAPITOLUL XXIII 171
CAPITOLUL XXIV 179
CAPITOLUL XXV 191
CAPITOLUL XXVI 207
CAPITOLUL XXVII 218

CAPITOLUL XXVIII 230
CAPITOLUL XXIX 241
CAPITOLUL XXX 252
CAPITOLUL XXXI 259
CAPITOLUL XXXII 267
CAPITOLUL XXXIII 280
CAPITOLUL XXXIV 288
CAPITOLUL XXXV 297
CAPITOLUL XXXVI 306
CAPITOLUL XXXVII 316
CAPITOLUL XXXVIII 330

PRIMA PARTE

CAPITOLUL I

Acea dimineaţa de toamnă era atât de frumoasă încât, după ce a consultat termometrul fixat în exteriorul ferestrei, Moray s-a decis să-şi ia micul dejun în balconul camerei sale. Dormise bine, pentru un bolnav cronic de insomnie şase ore de somn însemnând un rezultat extrem de satisfăcător. Savura senzaţia plăcută dată de căldura soarelui, care îi pătrundea prin halatul de casă din mătase. Ca întotdeauna, Arturo pregătise un mic dejun perfect, Moray s-a servit cu cafea, – păstrată caldă într-un termos din argint – şi-a uns cu miere un corn proaspăt şi şi-a lăsat privirea să rătăcească asupra peisajului. Dumnezeule, câtă frumuseţe! Într-o parte, Reisberg-ul se detaşa pe cerul albastru cu o perfecţiune divină, dominând câmpiile atât de verzi, doar picurate cu roşu de acoperişurile vechilor case ţărăneşti; în cealaltă parte se zăreau pantele line ale Esschenbruck-ului, acoperite în întregime cu livezi de peri, caişi şi cireşi; chiar în faţă, în depărtare, spre sud, se desluşea un pisc înzăpezit al Alpilor, iar dedesubt, mai jos de platoul care era în cea mai mare parte proprietatea lui Moray, se întindea Schwansee, lacul atât de iubit, atât de capricios, capabil de dezlănţuiri subite şi splendide, dar care, pentru moment, strălucea liniştit sub ceaţa întinsă deasupra ca un voal. Pe apele sale, un mic vaporaş alb părea... „pe cuvântul meu, seamănă cu o lebădă”, a concluzionat poetic Moray.

Ce şansă avusese să descopere, cu preţul unor

îndelungate căutări, acest colţ liniştit şi minunat pe care turiştii nu veniseră să-l polueze şi care, totuşi, se afla destul de aproape de Melsburg pentru a-i permite să se bucure de toate avantajele vieţii civilizate! Casa, construită de un celebru arhitect elveţian, era exact ceea ce şi-ar fi putut visa. Mai mult solidă decât impozantă, totuşi prevăzută cu tot confortul: încălzire cu păcură, dulapuri în perete spaţioase, o bucătărie model, săli de baie moderne – demne de cele cu care se obişnuise în timpul lungii sale şederi în Statele Unite – şi o imensă galerie pentru colecţia de tablouri. După ce şi-a băut sucul de portocale, Moray a scos un suspin de satisfacţie, satisfacţie susţinută de euforia care-l stăpânea, lipsită de orice sentiment de prost augur.

Cu ce să-şi umple această zi? În timp ce începuse să se îmbrace, a trecut în revistă diverse posibilităţi. Să-i telefoneze doamnei von Altishofer pentru a-i propune o plimbare? Într-o asemenea dimineaţă minunată, ea sigur nu va ezita să iasă cu splendida sa haită de Weimarani... Dar nu, va avea plăcerea de a o întâlni la recepţia de la Festival, la ora cinci, şi era preferabil să nu abuzeze. Şi atunci? Să meargă la Melsburg pentru o partidă de golf? Sau să ia vaporaşul pentru a se alătura pescarilor aflaţi deja pe lac? În final, s-a decis să se ocupe de trandafiri, care, după ce au suferit de pe urma unui îngheţ târziu, nu mai înfloriseră complet în acea vară.

A coborât la parter şi a ajuns pe terasa acoperita, unde, în apropierea chaise-longue-ului, a găsit corespondenţa şi ziarele locale – ziarele englezeşti şi Herald Tribune din Paris nu ajungeau decât după amiază. În corespondenţă nu exista nimic care să-i poată tulbura existenţa şi totuşi parcă ezita înainte de a deschide fiecare plic. Era de-a dreptul curioasă persistenţa acestei frici ridicole...

Arturo cânta în bucătărie:

La donna e mobile
Sempre un amabile

La donna e mobile
E sempre misero.

Moray a surâs. Servitorul său avea o adevărată slăbiciune pentru opera italiană, dar era un băiat de viaţă foarte eficient şi devotat; cât despre enorma lui nevastă, Elena, cu toate că era plină de toane, se putea spune că este o bucătăreasă minunată. Chiar şi cu servitorii David Moray avusese noroc... Dar era vorba pur şi simplu doar despre şansa? s-a întrebat el cu blândeţe, păşind cu orgoliu pe splendida peluză. În Connecticut, din cauza solului pietros, nu a reuşit niciodată sa aibă o peluză frumoasă... în orice caz, nimic comparabil cu aceasta catifea elastica.

Înconjurând aceasta minunăţie, o cărare pavata conducea spre bazinul nuferilor, unde un crap auriu stătea nemişcat sub frunzele mari; Un fag roşcat umbrea bazinul şi, dincolo de gradina japoneză, se înălţa o colină stâncoasă, acoperită cu gutui, cu arţari pitici şi cu o grămadă de plante sau arbuşti ale căror denumiri latine sfidau memoria.

În cealaltă parte a peluzei, liliac, călini şi dafini ascundeau în spatele lor grădina de zarzavat. Apoi urmau livezile, încărcate cu roade, mere, pere, prune de Damasc, renglote... Într-o zi, Moray s-a amuzat să nunere acolo şaptesprezece soiuri de arbori fructiferi, dar putea mărturisi ca a trişat puţin numărând şi moşnonii, nucii şi alunii aflaţi în partea de sus a pantei ce domina micul castel, transformat acum în casă de oaspeţi.

Dar cea mai fnuoasă comoară botanică a sa era imensul, magnificul arbore al lui Iuda, care se ridica sus, sus, pe fundalul format din munţi, lac şi nori. Un exemplar cu adevărat splendid, al cărui vârf se ramifica cu nobleţe şi se acoperea primăvara cu flori mari purpurii, care precedau înfrunzirea. Toţi oaspeţii lui admirau arborele şi, atunci când Moray dădea un garden-party, îi făcea plăcere să-şi etaleze ştiinţa în faţa doamnelor, omiţând să

precizeze că ideile erau extrase din Enciclopedia engleză. „Da, spunea el, este un cercis siliquastrum, din familia leguminoaselor... Frunzele au gust bun şi, în Orient, sunt adesea consumate sub formă de salată. Ştiţi, bineînţeles, că o tradiţie populară ridicolă se leagă de acest arbore... În sfârşit, Arturo, bunul meu italian, care este extrem de superstiţios, afirmă că acest copac poartă în el nenorocirea şi se numeşte l'arbero dei dannati (aici surâdea, înainte de a traduce cu eleganţă)... arborele sufletelor pierdute, arborele damnaţilor."

Parcurgând cărarea, Moray l-a descoperit pe Wilhem, grădinarul său, – care părea de şaptezeci de ani, dar avea cel puţin şaptezeci şi noua – lucrând în apropierea straturilor cu castraveţi. Wilhem avea figura sfântului Petru spre sfârşitul vieţii sale şi încăpăţânarea unui sergent de cavalerie. Moray trebuia să dea dovada de mult tact, chiar şi pentru a se declara de acord cu bătrânul, dar acesta era un om harnic şi-şi cunoştea admirabil meseria. Grădinarul avea un singur defect major, – chiar dacă şi acest lucru îşi avea utilitatea lui – mania de a urina tot timpul pe grămada de compost. Aranjându-şi şorţul verde şi scoţându-şi pălăria, Wilhem şi-a salutat stăpânul cu un „Grüss Gott" impasibil.

— Die Rosen, Herr Wilhem, a sugerat Moray cu diplomaţie. Wollen wir diese ansehen?

Împreuna au ajuns la terenul plantat cu trandafiri, unde, după ce bătrânul a avut o nouă criză de furie împotriva faimosului îngheţ, au discutat despre diferite specii de plante şi despre câte aveau nevoie din fiecare. După plecarea lui Wilhem, s-a produs o plăcută diversiune: Moray a văzut venind spre el, mergând cu toată graba şi plini de importanţă, pe cei doi copii ai paznicului de la debarcaderul local, în vârsta de şapte şi respectiv cinci ani. Suzy, cea mai mare, ţinea în mână un plic galben, care anunţa sosirea unui colet, în timp ce Hans, fratele ei, ducea un caiet şi un creion, necesare obţinerii semnăturii de primire. Amândoi surâdeau,

aşteptând înveseliţi un întreg ritual stabilit de Moray. Acesta, după ce a luat cunoştinţă de sosirea celor doua cutii cu Johannisberger 1955 expediate de la Frankfurt, s-a întors spre copii, dând din cap cu o severitate falsă:

— Meritaţi o pedeapsa pentru că sunteţi nişte copii atât de buni.

Puştii au izbucnit într-un râs cristalin, în timp ce el îi conducea spre arborele lor preferat, încărcat cu renglote. Moray a scuturat una dintre crengi, provocând o ploaie de fructe zemoase, iar copiii s-au repezit să le adune, cu ţipete de bucurie.

— Danke, danke vielmals, Herr Moray!

Au plecat apoi cu buzunarele pline şi Moray, consultându-şi ceasul, s-a decis să facă o plimbare.

Din garajul alăturat casei de oaspeţi, a ales Jaguarul sport. Pentru un om de cincizeci şi cinci de ani, care s-a retras în singurătate, după ce a dus o existenţă ridicol de solitara, o asemenea maşină putea fi judecată drept prea rapida. Mai ales că existenţa celorlalte doua, un Hunter şi un Rolls Silver Cloud – după toate aparenţele avea o slăbiciune pentru mărcile englezeşti – dezvăluia un gust mai mult conservator. Dar Moray se simţea – şi se părea că i se spusese adesea – mult mai tânăr decât era în realitate. Avea o siluetă zveltă, o dantură impecabilă şi nici măcar un singur fir alb de păr. Când surâdea, avea un farmec extraordinar, spontan, aproape tineresc,

Şoseaua străbătea păşunile, unde vaci brune, cu ochi blânzi, făceau să le sune clopotele atârnate de gât, unele dintre acestea datând de mai multe generaţii. Mai jos, în câmpii, a întâlnit bărbaţi şi femei la lucru. Unii, oprindu-se din secerat, îl salutau cu mâna, el fiind recunoscut şi iubit pentru dragostea purtată copiilor şi pentru interesul manifestat faţă de toate evenimentele locale. Nunţile câmpeneşti, atât de obositoare din cauza corurilor specifice zonei, ceremoniile civile sau religioase, chiar şi fanfara satului, toate îl amuzau şi îl distrau pe Moray.

Maşina a ajuns în cartierele de periferie, cu străzi foarte

curate, cu case albe, la ale căror ferestre erau atârnate perdele verzi şi se puteau distinge mişcate şi petunii înflorite. Toate emanau o senzaţie de curăţenie, eficientă, sentimentul că onestitatea, curtoazia şi politeţea determinau conduita locuitorilor.

Cât de bine procedase atunci când a decis să se instaleze acolo, departe de vulgaritatea care caracteriza epoca, departe de prostituate, de hippies, de strip-tease, de rock and roll, de abstracţiile inserate în arta modernă, de toate ororile şi obscenităţile unei lumi ajunse pe punctul de a înnebuni!

Prietenilor americani, care au rămas uluiţi când au luat cunoştinţă despre decizia sa – în special lui Holbrook, asociatul său de la Stamford, care ajunsese chiar să ridiculizeze regiunea şi pe locuitorii săi – le-a explicat: „Nu a petrecut Wagner, în acelaşi canton, ani fructuoşi, anii în care a compus “Maeştrii cântăreţi” şi, pentru a se amuza, un strălucitor marş pentru pompierii locali? Şi Shelley, Keats sau Byron au întârziat mult timp pe acele meleaguri în drumurile lor romantice. Când l-a pictat Turner, Rousseau se plimba cu barca pe lac, ceea ce l-a făcut pe Ruskin să delireze de entuziasm.”

De fapt nu se îngropase într-o trista trândăvie. Avea cărţile, lucrurile frumoase cu care se înconjurase. Şi apoi, dacă elveţienii nu erau prea... cum să spună?... prea intelectuali şi nu prea stimulau spiritul, exista la Melsburg un cerc restrâns de expatriaţi, oameni absolut încântători – din care făcea parte şi doamna von Altishofer – care îl acceptaseră ca pe unul de-al lor. În sfârşit, – dacă asta nu ar fi ajuns, îi erau suficiente patruzeci de minute cu maşina pentru a ajunge la aeroportul din Zürich, de unde, în două ore, putea decola spre Paris, Milano sau Viena... pentru a studia detaliile „Punerii în mormânt” de Tiţian, pentru a o asculta pe Maria Callas în „Tosca”, sau pentru a savura minunatul Schafsragout mit Weisskraut la Sacher...

Cu aceste gânduri, Moray a ajuns la supraveghetorul

pepinierei din Lauerbach, unde a adăugat deliberat mai multe varietăţi listei remise de către Wilhem, cu toate că ştia perfect că alegerile lui vor muri misterios, în timp ce celelalte vor prospera! După ce a terminat cu trandafirii, constatând că era doar unsprezece, deci încă devreme, Moray s-a decis să revină la Melsburg pentru a mai face câteva cumpărături.

Oraşul i s-a părut lipsit de viaţă, pe sub castani promenada de pe marginea lacului fiind pe jumătate pustie. Moray prefera promenada în sezonul acesta, pentru că-i crea impresia că este doar a lui. Turnurile gemene ale catedralei păreau să dorească străpungerea cerului; în interiorul zidurilor de apărare, încă neluminate de proiectoare, Moray a regăsit patina depusă de vechimea zidurilor. Iar podul peste Mels, debarasat de turiştii gata să-l fotografieze, îşi relua în posesie veritabilul său aspect.

Moray a parcat maşina în piaţă, în apropierea fântânii şi, fără a se mai îngriji să încuie portierele, s-a pierdut de-a lungul străzilor. Prima vizită a făcut-o la comerciantul de tutun, de la care a cumpărat o cutie cu două sute de ţigări Sobranie; apoi a trecut pe la farmacist, pentru o sticlă de Eau de Quinine de Pinaud, pe care o folosea pentru păr. Pe strada vecină îşi avea prăvălia Maier, cofetarul reputat, cu care Moray a schimbat câteva cuvinte, înainte de a expedia o cutie mare cu ciocolată copiilor lui Holbrook, în Connecticut. La Stamford, ei nu ar fi putut găsi niciodată ciocolată de o asemenea calitate! Apoi, cum întotdeauna i-au plăcut dulciurile, şi-a oferit singur o livră de castane glasate. Era cu adevărat o plăcere să faci cumpărături într-o ţara unde eşti primit peste tot doar cu surâsuri şi amabilităţi.

S-a scuturat de gânduri când a ajuns în piaţa oraşului, acolo unde îl purtase subconştientul. Constatând unde se afla, nu şi-a putut reţine un surâs, încercând în acelaşi timp şi un uşor sentiment de culpabilitate: În faţa lui se ridica Galeria Leuschner. A ezitat, dându-şi seama ca era

pe punctul de a ceda tentaţiei, dar nu a putut rezista dorinţei de a revedea pastelul lui Vuillard.

Leuschner era la biroul său şi tocmai examina câteva desene în peniţă. Era un omuleţ durduliu, surâzător, care purta o haină şi un pantalon de catifea raiată. L-a primit pe Moray cu un respect cordial, dar şi cu un aer detaşat, ca şi când nu ar fi bănuit că acea vizită ar fi putut avea un caracter comercial. Au vorbit despre ploaie şi despre timp frumos, apoi, odată acest important subiect epuizat, Leuschner a schiţat un gest în direcţia desenelor în peniţă:

— Sunt cu adevărat foarte frumoase. Şi nici nu-s prea scumpe. Kandinsky este încă subestimat.

Kandinsky nu-l interesa absolut deloc pe Moray, iar vânzătorul ştia asta, totuşi au petrecut aproape un sfert de oră examinând desenele şi discutând despre meritele lor. Apoi, luându-şi pălăria, Moray a spus neglijent:

— Şi micul Vuillard pe care mi l-aţi arătat săptămâna trecută? Presupun ca-l mai aveţi încă.

— Da, dar, fără îndoială, nu pentru mult timp. Se interesează insistent un colecţionar american de el.

— Bravo! a glumit Moray. Nu am rămas eu singurul american la Melsburg.

— Cel despre care vorbesc este din Philadelphia... Este achizitor al Muzeului de Artă. Vreţi să vă arăt telegrama lui?

Cu toate că intrase în panică, Moray a continuat să surâdă, dând încet din cap:

— Pretindeţi în continuare acel preţ exorbitant? Totuşi, nu este decât un pastel...

— În pastel Vuillard s-a exprimat cel mai bine, a replicat Leuschner cu multă siguranţă. Şi vă garantez că acest pastel îşi merită pe deplin preţul. Gândiţi-vă, domnule, zilele trecute, la Londra, câteva tuşe ale lui Renoir, o jumătate de duzină de fragi jalnice – pânză de care cu siguranţă maestrului i-a fost ruşine în forul său interior – s-au vândut cu douăzeci de mii de lire! Iar eu vă

ofer această bijuterie, demnă din toate punctele de vedere de frumoasa dumneavoastră colecţie, pentru doar nouăsprezece mii de dolari! Şi nu ignoraţi faptul că operele impresioniştilor de valoare au devenit extrem de rare. Nu încerc deloc să vă influenţez, pastelul este aproape vândut; dar, dacă îl veţi cumpăra, puteţi fi sigur că nu veţi regreta niciodată.

A urmat o tăcere şi, pentru prima oară, au privit amândoi pastelul care era agăţat singur pe un perete. Moray îl cunoştea bine. Era cu adevărat un lucru rafinat, un interior plin de lumină şi culoare, roz, gri şi verde. Subiectul era exact pe gustul său: doamna Melo şi fetiţa ei, în salonul actriţei.

Setea de a poseda i-a pus un nod în gât. Îi plăcea acel pastel, îi plăcea enorm! Îl va agăţa pe perete, ca o pereche potrivită pentru tabloul semnat de Sisley. Preţul era exorbitant, bineînţeles, dar Moray îşi putea permite, pentru că era bogat, cu mult mai bogat chiar decât presupunea bunul Leuschner. Acesta, evident, nu avea acces la micul carneţel negru închis în seif şi la fascinantele rânduri de cifre înşirate în acest carneţel. Şi de ce, după toţi aceşti ani de muncă sterilă şi disensiuni conjugale, şi-ar mai ţine în frâu fanteziile? Beneficiul pe care-l realizase în ultimul timp la Royal Dutch nu şi-ar fi putut găsi o investiţie mai bună. A semnat cecul, a strâns mâna lui Leuschner şi a plecat triumfător cu pastelul sub braţ. Întorcându-se la vila sa, a mai avut timp doar pentru a agăţa tabloul pe perete înainte ca Arturo să anunţe dejunul. Perfect... absolut perfect! s-a entuziasmat el, făcând un pas înapoi pentru a judeca mai bine efectul.

Şi spera ca Frida von Altishofer să-i împărtăşească admiraţia.

CAPITOLUL II

El o invitase pentru ora cinci şi, estimând că această politeţe nu trebuie să fie doar apanajul regilor, ea a sosit cu punctualitate. Nu cu micul Dauphine, ca de obicei, ci pe jos. Marea cazarmă în care locuia, castelul Seeburg, se afla la doi kilometri de vilă, pe cealaltă parte a lacului. Chiar în momentul în care a intrat în salon şi el i-a luat mâinile în mâinile lui, Moray i-a reproşat că a venit cu barca, apoi pe jos... După amiaza era înăbuşitoare, iar poteca abruptă... Ar fi putut să-l trimită pe Arturo să o întâmpine...

— Mica traversare nu mi-a displăcut chiar deloc, l-a asigurat ea surâzând. Şi cum ai avut amabilitatea de a-mi propune sa mă duci cu maşina la Festival, m-am gândit că ar fi mai bine dacă aş lăsa maşina mea acasă.

Vorbea foarte cursiv engleza, doar accentuând puţin cam prea mult anumite silabe, ceea-ce nu făcea decât să-i sporească farmecul.

— Ei bine, atunci să ne luăm ceaiul, a spus el sunând. Am cerut să ne fie servit aici, pentru că la Festival nu ne vor oferi decât vermut botezat!

— Te gândeşti la orice amănunt. (S-a aşezat graţioasă, scoţându-şi mănuşile; unghiile degetelor ei puternice şi suple erau tăiate îngrijit, dar nu erau acoperite cu ojă.) Sper că nu te vei plictisi prea tare la Kunsthaus.

Arturo a intrat pe neaşteptate, împingând o măsuţă rulanta şi, în timp ce servea ceaiul cu mişcări care semănau cu nişte genoflexiuni, Moray îşi studia invitata.

În tinereţe părea să fi fost extrem de frumoasă. Avea o figură perfectă. Chiar şi acum, la patruzeci şi cinci sau şase de ani... poate patruzeci şi şapte, ea continua să rămână o femeie extrem de atrăgătoare, cu o silueta zveltă, datorată vieţii în aer curat. Ceea ce avea însă absolut ieşit din comun erau ochii, de un verde sălbatic, pigmentaţi cu negru. „Sunt ochi de pisică”, i-a spus ea surâzând, într-o zi când i-a făcut un compliment, „dar îmi folosesc ghearele... foarte rar.”

Moray s-a gândit cu simpatie că ea trecuse prin multe încercări în viaţă şi de aceea a evitat să mai abordeze acest subiect. Fiindu-i destul de greu să o scoată la capăt, ea avea destul de puţine toalete, dar toate erau de cel mai bun gust şi erau purtate cu multă distincţie. Când mergeau împreună la plimbare, era de obicei îmbrăcată cu un taior vechi, brun-roşcat, cu o pălărie Bersaglieri pusă ştrengăreşte pe o ureche, cu ciorapi albi tricotaţi şi cu pantofi solizi de sport. Dar, în acea zi, nu purta nimic pe cap şi era îmbrăcată cu o rochie arămie, simplă, dar foarte bine croită, cu pantofi şi mănuşi asortate. Distincţia şi educaţia excelentă se întrevedeau din cele mai mici gesturi; Moray nu se putea îndoi că era o femeie cultivată, din cea mai aleasă societate.

— Ceaiul care se poate bea la tine este întotdeauna minunat!

— Provine de la Twining... un amestec comandat special pentru apa de aici, apă destul de dură.

Ea a înclinat încet capul:

— Trebuie să fie extrem de plăcut să-ţi poţi satisface chiar toate fanteziile.

În timp ce-şi savurau ceaiul, s-a instalat tăcerea, apoi, dintr-o dată, ea a exclamat:

— Oh!... L-ai cumpărat!

Descoperise în sfârşit tabloul lui Vuillard şi s-a ridicat nerăbdătoare – păstrând totuşi cu distincţie în mână ceaşca şi farfurioara de ceai – pentru a-l admira.

— Este încântător... încântător... Şi mult mai bine pus în

valoare aici decât la Galerie... Dumnezeule, cât de mult îmi place acest copil aşezat pe micul taburet! Sper însă că Leuschner nu te-a jupuit prea tare.

Moray i s-a alăturat şi, în linişte, au împărtăşit aceeaşi admiraţie. Ea a avut bunul simţ de a nu se pierde în laude excesive, dar, întorcându-se din faţa tabloului şi privind împrejurul ei mobilierul stil secolul XVIII, griul delicat al covorului şi fotoliile Ludovic XVI tapisate, tabloul pictat de Gauguin înfăţişând Pont-Aven, semnat şi datat, agăţat deasupra statuetelor T'ang care decorau marmura şemineului şi, pe peretele opus, minunatul nud semnat de Degas, un Utrillo din perioada debutului, peisajul lui Sisley, un Bonnard, un Mary Cassat delicat, matern, la care se adăuga peisajul lui Vuillard, a mumurat:

— Ador încăperea asta, unde se poate trăi în cultul lucrurilor frumoase. Şi asta pare a fi şi mai minunat atunci când toate le-ai câştigat prin propria muncă...

— Cred că le-am meritat, a spus el cu modestie. Când eram tânăr, în Scoţia, nu aveam aproape nimic. Adevărul este că eram chiar extrem de sărac.

Nici nu a pronunţat bine aceste cuvinte că le-a şi regretat. Fusese o greşeală din partea lui. Nu i se recomandase de atâtea ori să nu mai privească niciodată în urmă, ci numai viitorul?

— După, câte ştiu, până la război, s-a grăbit el să reia, ai trăit tot timpul... în îndestulare...

— Da, am avut lucruri de preţ, frumoase.

S-a lăsat din nou tăcerea. Rezerva, prost mascată de un zâmbet, cu care a răspuns Frida dovedea capacitatea ei de a face faţă vicisitudinilor vieţii. Era văduva baronului von Altishofer, descendent al unei vechi familii evreieşti, care, în timpul secolului trecut, adunase o avere imensă cu plantaţiile de tutun şi poseda proprietăţi splendide atât în Bavaria cât şi în Slovacia. Baronul fusese omorât chiar la începutul războiului şi, cu toate că ea nu era evreică, Frida a petrecut trei ani într-un lagăr de concentrare, la Lensbach. Imediat după ce a avut şansa de a fi eliberată,

s-a refugiat în Elveţia. Nu-i mai rămăsese decât această casă de pe malul lacului Seeburg şi, pentru că nu mai avea niciun ban, a început să crească câini de o rasă foarte căutată şi puţin răspândită, Weimarenes; nici nu se gândea să se coboare până la condiţia joasă de a ţine o pensiune, dar avea mulţi prieteni care veneau în calitate de invitaţi-plătitori pentru a se bucura de câteva zile petrecute la castel şi în grădina imensă care-l înconjura. În acest fel s-a format în jurul castelului Seeburg un grup foarte restrâns, simandicos, în centrul căruia se învârtea Frida. Ar fi fost extrem de amuzantă restaurarea acelui vechi imobil, de a-l decora cu mobile de epocă, de a aranja armonios grădina lăsată în paragină, unde statuile erau inundate de vegetaţie... Sugerase vreodată Frida un asemenea lucru? Nu, bineînţeles că nu... Ideea îi venise dintr-o dată lui Moray, care, simţindu-se brusc stingherit, şi-a consultat cu un gest rapid ceasul spunând:

— Dacă eşti gata, cred ca putem pleca.

Decisese să ajungă la acea recepţie cu cea mai mare pompă. Arturo îşi îmbrăcase cea mai frumoasă livrea de şofer şi s-a instalat la volanul Rolls-ului. Cum în Melsburg nu mai exista o maşină de aceeaşi marcă, Rolls-ul producea întotdeauna senzaţie.

Aşezându-se aproape de Frida, mâneca lui Moray atingea uşor mâna ei pe rezemăatoarea capitonată, ceea ce l-a făcut să se simtă dintr-o dată foarte bine dispus. Cu toate că mariajul său a fost un eşec monumental, de la retragerea din afaceri se gândea serios... – pentru a prelua o expresie vulgară a lui Wilenski – să mai încerce o lovitură. De optsprezece luni de când era vecin cu Frida von Altishofer, prietenia lor nu a încetat să se dezvolte astfel încât să-i conducă spre luarea în considerare a unei legături mult mai intime. Cu toate acestea, viziuni mult mai tinereşti şi mai tandre ocupau mintea lui Moray. Frida se apropia de cincizeci de ani şi, fără îndoială, în pat, nu ar mai fi fost atât de apetisantă pe cât şi-ar fi dorit el. Chiar dacă, sportivă şi plină de vitalitate, această femeie,

care căpătase obiceiul de a-şi ascunde sentimentele, s-ar fi putut dovedi a fi extrem de pasionată. Studiile medicale ale lui David îl învăţaseră ci un asemenea caz se întâlneşte foarte des printre femeile trecute peste criza menopauzei. Şi, în afară de asta, ea ar realiza o căsătorie dintre cele mai aristocratice...

Au ajuns deja în oraş. După ce a înconjurat grădina publică cu imensa ei fântână ornamentală, maşina s-a oprit. Într-o clipă, Arturo a sărit pe trotuar şi, cu şapca în mână, a deschis portiera.

— Am câţiva prieteni diplomaţi care au venit probabil de la Berna cu această ocazie, a spus doamna von Altishofer, în timp ce străbătea, însoţită de Moray, peronul de la Kunsthaus. Dacă nu ar exista riscul de a te plictisi, ţi-aş face cunoştinţă cu ei.

Moray s-a arătat încântat de aceasta propunere. Cu toate că nu era snob, – oh, Dumnezeule, nu – îi plăcea să frecventeze oameni cunoscuţi.

— Eşti încântătoare, Frida, a mumurat el, gratificând-o cu o privire intensă.

CAPITOLUL III

Recepţia îşi atinsese apogeul. Imensul hol se umplu de zgomotul conversaţiilor. Cea mai mare parte a notabilităţilor cantonului se găseau acolo, la un loc cu mulţi dintre castelanii din împrejurimi şi cu artiştii care evoluaseră în timpul ultimei săptămâni a Festivalului. Din nefericire, Festivalul nu atrăsese şi ceva nou, pentru că nu dispunea nici pe departe de resurse financiare comparabile cu cele ale festivalurilor din Montreux sau Locarno. Melsburg, cu toate că dorea să vadă şi figuri noi, era obligat, din cauza mijloacelor materiale modeste, să facă apel aproape întotdeauna la aceiaşi concurenţi. Prin fumul de ţigară, Moray a recunoscut silueta decrepită a lui Flackmeister, care nu mai păşea pe podium decât împleticindu-se şi al cărui costum se cam tocise pe la manşete... Ceva mai încolo era Tuberose, violoncelistul înalt şi slab, ai cărui genunchi resimţeau numeroşii ani petrecuţi cântând la instrumentul său; el se întreţinea cu Amy Rivers Fox-Finden, o contraalto cu un piept opulent. Cu toate acestea, a reflectat vesel Moray în timp ce-şi croia drum împreună cu însoţitoarea sa printre grupurile compacte, concertele cântăreţei se terminau întotdeauna în entuziasmul ascultătorilor şi cu aplauze prelungite.

Le-a fost servită o băutură nedefinită, în care minuscule bucăţi de gheaţă erau pe punctul de a se dizolva complet. Frida nu s-a atins de paharul său şi i-a aruncat lui Moray o privire veselă care semnifica clar: „Câtă dreptate ai avut! Mă bucur că am băut acel ceai

delicios... doar în compania ta!” Apoi i-a atins uşor cotul şi l-a călăuzit spre cealaltă parte a încăperii, unde l-a prezentat întâi ambasadorului Germaniei, apoi celui al Austriei şi el nu a putut să nu remarce cu cât respect afectuos au primit-o aceste personaje înalte pe însoţitoarea sa. Cum îşi continuau drumul, Moray s-a auzit strigat cu exuberanţă de un tip cu aspect britanic, îmbrăcat cu un sacou cu nasturi auriţi, cu un pantalon întins la genunchi şi ai cărui panfofi de antilopă aveau tălpi turnate.

— Hello! Îmi face o deosebită plăcere să te revăd, bătrâne! a strigat în gura mare pe deasupra mai multor capete. Nu văd nicio posibilitate de a mă apropia acum... Dar îţi voi da un telefon!

Moray nu i-a răspuns decât printr-un vag semn din cap. Nu-l avea deloc la inimă pe Stench, corespondentul unui ziar londonez, The Daily Echo. Dar ziaristul redacta şi „pe lângă”, pentru ziarul local, Tageblatt, o cronică hepdomanară plină de aluzii perfide, în care Moray se simţise de mai multe ori vizat.

Au ajuns în sfârşit în cealaltă extremitate a holului, aproape de fereastra imensă, unde se găsea reunit micul grup format din intimii lor. Erau acolo, printre alţii, doamna India, de la hotelul Europa, cu plăpândul său şoţ şi doctorul Alpenstuck care, fiind un reputat yodeller în tinereţe, nu lipsea niciodată de la Festival. La o masă vecină, în apropierea urâtelor surori Courtet, Gallie, bătrâna prinţesă rusă Galliatine, fura toţi biscuiţii care se găseau în raza de acţiune a mâinii ei. Complet surdă, i se întâmpla foarte rar să spună vreun cuvânt, dar se ducea peste tot unde se dădea de mâncare, făcând, cu abilitate, să dispară hrana rece în imensa ei poşetă de piele plesnită, poşetă de care nu se despărţea niciodată şi care conţinea hârtii ce-i dovedeau înrudirea cu celebra prinţesă Youssoupov, cea căsătorită cu un nepot al ţarului. Era, sub vechea sa capă de zibelina, o mica creatură palidă şi ştearsă, poate nu prea prezentabilă,

totuşi o prinţesă autentică. Exact contrariul putea fi ilustrat de femeia care monopoliza atenţia micului grup, Leonora Schultz-Spengler şi, cum tocmai se apropiau de ea, doamna von Altishofer i-a murrrurat maliţios lui David:

— Vom asculta „ultima trăsnaie” a Leonorei!

Povestitoarea s-a întrerupt repede din istorioara sa, pentru a-i gratifica cu un surâs sclipitor. Era o brunetă scundă, plină de nerv, originară din Tessin, unde privirea ei atrăgătoare şi dinţii frumoşi reuşiseră să seducă, cu câţiva ani în urma, pe Herman Schultz, cel mai mare exportator elveţian de brânzeturi, om gras şi alb la faţă, care semăna perfect cu produsele pe care le exporta. Leonora era însă foarte populară, chiar şi numai pentru splendidele şi amuzantele recepţii pe care le dădea în casa lor de pe colina, unde se serveau borş, supă de pepene galben, gulaş, caviar, raţă în aspic, blinzes cu brânza, trufe cu porto şi alte mâncăruri exotice, înainte de a-i antrena pe invitaţii săi în jocurile foarte caraghioase pe care le improviza.

Vorbind franţuzeşte, Leonora povestea cu aplomb o călătorie pe care tocmai o făcuse împreună cu soţul ei, Moray asculta distrat, dar la un moment dat anumite cuvinte l-au frapat, forţându-i atenţia. Tânăra femeie tocmai descria un colţ din Scoţia, care i s-a părut ciudat de familiar lui Moray. Nu era posibil... Putea să se înşele... Şi totuşi îşi simţea prima convingere afirmându-şi valabilitatea pe măsură ce Leonora îşi continua povestirea. Vorbea acum despre şoseaua care urca de la estuar, despre vârfurile muntelui, între pereţii căruia râul se precipita spre golf. Dintr-o dată, Moray s-a cutremurat şi bătăile inimii i s-au accelerat. Dumnezeule! Şi-ar fi imaginat vreodată că aceste amintiri ar fi putut apare aşa, neprevăzut? Pentru că Leonora tocmai numea muntele, râul, golful, provocând de fiecare dată un şoc dureros celui care o asculta cu teamă.

— Şi cum se ajunge în acest colţ uitat de lume? s-a interesat cineva.

— Am luat un tren cum nu mi-aş fi imaginat că ar mai exista... O linie cu ecartament strâmt, pe unde nu trec decât trei trenuri pe zi... şi am coborât într-o gară mică, absolut adorabilă, care poartă de altfel un nume încântător...

Şi dacă, după cel al gării, Leonora nu a pronunţat şi celălălt mire, asta nu l-a scutit de Moray să-l simtă rezonându-i în minte şi, murmurând o scuză, s-a îndepărtat brusc pentru a-l descoperi dintr-o dată pe Stench în apropierea lui:

— Doar nu pleci, bătrâne? Sau este vorba despre faptul că nu mai poţi îndura mult timp acest soi de umbre?

Îndepărtându-se cu un gest vag, Moray a ajuns în foaier, unde un curent de aer proaspăt l-a mai înviorat, permiţându-i să-şi mai pună puţină ordine în gândurile răvăşite. Nu putea să plece aşa, abandonând-o pe doamna von Altishofer... S-a dus să o aştepte într-un colţ unde era mai puţină lume... în apropierea uşii... sperând ca ea nu va întârzia prea mult...

În timp ce se îndrepta spre acel loc retras, Frida l-a ajuns din urmă:

— Nu te simţi bine, dragul meu prieten? s-a interesat ea cu solicitudine. Te-am văzut cum te-ai albit la faţă dintr-o dată şi cum imediat te-ai îndepărtat...

— Da, am simţit un fel de ameţeală, a spus el cu un surâs forţat. Acolo este teribil de cald...

— Atunci ne vom întoarce imediat.

Moray nici măcar nu a încercat să protesteze. Afară, Arturo se întreţinea cu un grup de şoferi. Când maşina a demarat, doamna von Altishofer a vrut să se îndrepte direct spre vilă, dar, nu atât din politeţe cât pentru că simţea nevoia stringentă de a fi singur, el a insistat să treacă întâi pe la Seeburg pentru a o lăsa pe ea.

Când au ajuns la castel, ea i-a propus să intre pentru a bea ceva, dar a refuzat-o, spunându-i că în primul rând simte nevoia de odihnă.

— Atunci ai grijă de tine! Îţi voi telefona mâine pentru a

afla veşti.

Întorcându-se la vilă, s-a întins timp de o oră pe pat, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Nu trebuia să lase o simplă coincidenţă, câteva cuvinte surprinse întânplător să bulverseze atmosfera de serenitate pe care reuşise să o creeze în jurul lui. Dar ştia foarte bine că toate aceste amintiri mocneau de ani întregi în el, că lupta fără încetare pentru a le păstra ascunse în adâncul subconştientului său...

La cină nu a mâncat decât foarte puţin şi starea sa i-a deprimat şi pe servitori, a afectat întreaga casă.

După masă, a trecut în salon şi s-a oprit în faţa uşii deschise de la terasă. Vedea că vine o furtună, una dintre acele furtuni violente şi scurte pe care de obicei le contempla cu plăcere după ce striga la Arturo să pună pe pick-up un disc cu nuzica lui Berlioz. Dar în acea seară privea cu ochi trişti norii sumbri care treceau pe deasupra Reisberg-ului. Aerul părea imobil şi tăcerea domnea asupra peisajului scăldat într-o lumină roşiatică. Apoi parcă a trecut un suspin... frunzele au fremătat, iar suprafaţa lacului s-a ondulat. Încet, cerul s-a opacizat, ascunzând muntele şi, brusc, un fulger albăstrui a tâşnit dintre nori, urmat imediat de o detunătură asurzitoare. Atunci vântul şi-a luat elan, îndoind copacii, împrăştiind frunzele; lacul spumega, se agita ca un animal înnebunit, aruncând valuri de asalt împotriva micului debarcader, unde fusese înălţat drapelul galben. Fulgerele se succedau acum fără încetare, iar tunetul se reproducea în interminabile ecouri în munţii invizibili. Apoi au început să cadă stropi uriaşi de ploaie, rari. Nu era o ploaie calmă, ci una muşcătoare, furioasă, şuierătoare, săgeţi de apa lovind pământul ca pentru a anunţa apropiatul potop.

Brusc, Moray s-a întors de la fereastră şi a urcat în camera sa, mai agitat ca oricând. Din dulăpiorul din baie a luat un flacon de fenobarbital, medicament pe care credea că nu-l va mai folosi niciodată. A înghiţit patru pastile, cu riscul că nu va reuşi totuşi să adoarmă. După

ce s-a dezbrăcat, s-a băgat în pat şi a închis ochii.

Afară ploaia continua să mătură terasa, iar valurile asaltau ţărmurile, dar el nu auzea decât un nume care îi răsuna fără încetare în urechi... Mary... Mary Douglas... Mary... Douglas... acel nume care îl readucea la Craigdoran în epoca tinereţii lui.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL IV

Dacă motocicleta veche a lui Bryce nu s-ar fi stricat, probabil că ei nu s-ar fi cunoscut niciodată. Dar în acea sâmbătă de aprilie, pe când Moray tocmai făcea o plimbare pe colinele de le Doran, lanţul vetust s-a rupt în bucăţi şi una dintre acestea a zgâriat rău genunchiul motociclistului. A frânat derapând, a coborât de pe motocicletă, a examinat neplăcuta rană de la picior şi a constatat că este mult mai puţin gravă decât crezuse. Apoi a privit în jurul său. Nu putea spera la niciun ajutor în acest colţ uitat de lume, unde nu se vedeau decât coline acoperite cu flori de câmp, tumultosul râu Doran şi vasta întindere a câmpiei, tăiată doar de linia dreaptă a căii ferate. Chiar şi mica gară pe lângă care tocmai trecuse şi care se numea halta din Craigdoran părea pustie.

— La dracu'! a exclamat el.

Accidentul nu se putea întâmpla într-un loc mai prost ales. Ardfillan, oraşul cel mai apropiat, se afla la cel puţin doisprezece kilometri. Singura lui speranţă rămânea halta.

Împingând din greu, Moray s-a întors şchiopătând spre mica gară şi, odată ajuns, a sprijinit motocicleta de perete. În haltă era arborat cu mândrie un panou care proclama "Poarta spre tărâmurile înalte din vest", panou înconjurat de crengile unui caprifoi. Un măceş îşi revărsa florile pe cărare. Dar David nu avea dispoziţia necesară pentru le admira, pentru că a constatat că atât sala de aşteptare cât şi ghişeul de bilete erau închise şi păreau a

rămâne aşa pentru eternitate. Era pe punctul de a renunţa când, în spatele unui geam, în parte cojit, pe care era pictat cuvântul ”Bufet”, a perceput un semn de viaţa: o pisică neagră care tocmai îşi făcea toaleta. Atunci a apăsat pe clanţa uşii care s-a deschis.

Spre deosebire de cele mai nulte bufete din gări, acesta era agreabil şi destul de ordonat. Se găseau acolo patru mese rotunde cu tăbliile din marmură, câteva scaune, vederi din Highland ca decoraţiuni interioare, iar în extremitatea opusă a camerei o tejghea din stejar dată cu ceară, în spatele căreia era o oglindă ovală cu o reclamă pentru făina Brown şi Polson. Cu spatele la încăpere, o fată stătea în faţa oglinzii, intrarea lui Moray surprinzând-o în momentul în care era gata să-şi pună pălăria. Amândoi au rămas pentru o clipă ca două statui de ceară, în timp ce privirile lor s-au întâlnit în oglindă.

— La ce oră trece următorul tren spre Winton?

— Ultimul a trecut deja. Acum nu mai este niciunul până mâine... duminică... la ora paisprezece, a bâiguit tânăra fată întorcându-se.

— Şi hamalul unde este?

— Cred că a trecut o jumătate de ora de când Dougal s-a întors acasă. Nu l-aţi întâlnit pe drun?

— Nu... Nu l-am văzut...

David a simţit că este pe punctul de a leşina şi a încercat să se sprijine de masa cea mai apropiată, iar mişcarea i-a făcut vizibil, din pantalonul rupt, piciorul rănit.

— Dar sunteţi rănit! a exclamat tânăra ieşind din spatele tejghelei. Aşezaţi-vă... Acolo... Arătaţi-mi rana...

— Nu-i mare lucru... Doar o rană superficială în regiunea genunchiului. Motocicleta mea...

— Din cauza asta mi s-a părut mai devreme că aud un fel de bubuitură... încă sângeraţi!... De ce nu mi-aţi spus imediat că sunteţi rănit?

S-a dus repede să caute apă caldă şi, revenind, a îngenunchiat în apropierea lui Moray şi i-a curăţat cu grijă

plaga înainte de a-i face un pansament din fâşii sfâşiate dintr-o faţă de masă.

— Asta-i! a spus ea când a terminat şi s-a ridicat. Dacă aş fi avut ac şi aţă, v-aş fi cusut pantalonul... În sfârşit, o veţi face când veţi ajunge acasă. Acum, pe moment, pare absolut necesară o ceaşca bună de ceai.

— Nu... nu trebuie... a protestat el. Şi aşa te-am deranjat destul!

Dar ea manevra deja robinetele unui samovar metalic, care se afla pe tejghea. Cum el avusese parte totuşi de un şoc zdravăn, s-a simţit mult mai bine după ce a băut ceaiul fierbinte şi tare. Observându-l în continuare cu interes, tânăra s-a aşezat; imediat, pisica a sărit pe genunchii ei şi a început să toarca în timp ce era mângâiată cu delicateţe.

— Aţi avut noroc că Blackie şi cu mine încă nu am plecat, pentru că în... clipele astea nu prea este lume la Craigdoran.

— Nici în alte momente? a reuşit el să surâda pe jumătate.

— Ba da, a reluat ea cu gravitate. În sezonul de pescuit şi de vânătoare avem destui clienţi. Din acest motiv tatăl meu continuă să ţină acest bufet. Altfel... avem o brutărie la Ardfillan. Dacă vreţi, vă putem conduce până acolo. Tatăl meu va veni în câteva clipe să mă ia... Dar mai este şi motocicleta... a adăugat ea cu un aer gânditor. S-a stricat rău?

— Nu, nu prea, dar cu toate acestea voi fi obligat să o las aici. Dacă ar putea fi pusa în trenul spre Winton, mi s-ar face un mare serviciu. Înţelegi, nu-i a mea, este a unui prieten din spital.

— Nu vad de ce Dougal nu ar putea-o pune într-un vagon de marfă... Îi voi spune luni, când voi reveni. Dar, dacă prietenul dumitale este în spital, cu siguranţă nu va avea nevoie câtva timp de motocicletă...

Amuzat, Moray i-a replicat:

— Dar nu este bolnav! Îşi termină ultimul an de

medicină, ca şi mine.

— Oh! a spus ea izbucnind în râs. Dacă aş fi ştiut, v-aş fi cerut sfatul asupra modului cum se face un pansament!

Surâsul ei spontan era încântător şi contagios. Emana ceva cald, ceva strălucitor, ceva dat nu doar de părul ei brun roşiatic, străbătut de fire aurii, ci de întreaga ei fiinţă. David estima că are cu vreo patru ani mai puţin decât el, oricum, cu siguranţă, nu mai mult decât nouăsprezece. Mai degrabă mignonă, era suplă şi bine făcută. Purta o fustă ecosez, cu un pulover gri, tricotat de mână, şi tot gri îi era şi pălăria ornată cu o pană de fluierar gulerat.

Moray şi-a dat seama dintr-o dată de gentileţea cu care l-a îngrijit şi, uitând pe moment durerea de la genunchi şi chiar nenorocirea întâmplată unicului său costum, i-a mulţumit cu unul dintre acele surâsuri care îi serviseră atât de mult de-a lungul unor ani penibili şi dificili. Cu toate că avea o frunte frumoasă, trăsături regulate, un ten curat şi un păr şaten deschis ondulat, nu se putea spune despre el că este cu adevărat frumos, pentru că partea de jos a feţei avea în ea ceva lipsit de energie. Dar surâsul lui David masca acest defect, îi lumina figura, făcând-o să radieze blândeţe, milă, interes şi mai ales sinceritate.

— Cum să-ţi exprim mulţumirea mea pentru grija purtată? a exclamat el. După ce practic mi-ai salvat viaţa, aş putea spera că vom deveni prieteni? Eu mă numesc Moray. David Moray.

— Iar eu Mary Douglas.

Ea a roşit puţin, dar francheţea acestei apropieri lui nu îi putea displace. Apoi şi-au strâns uşor mâinile.

— Acum, a spus ea, ar fi bine să aduci aici motocicleta, pentru că o voi lua pe Blackie şi voi încuia. Îl aştept pe tata dintr-o clipă în alta.

Tocmai când au ieşit la şosea, o căruţă trasă de un ponei a apărut în vârful colinei. Tatăl lui Mary, căruia ea i l-a prezentat pe Moray relatând circumstanţele întâlnirii

lor, era un omuleţ plăpând şi palid, cu dinţi stricaţi. Din cauza meseriei sale, mâinile şi unghiile îi erau acoperite cu făină ca o crustă. Un smoc de par care îi cădea pe faţa şi ochii mici, maronii, foarte strălucitori, îi dădeau un aer curios de pasăre.

După ce a făcut poneiul să plece cu un plescăit din limbă, brutarul a spus, în timp ce-l studia pe Moray cu coada ochiului:

— Personal nu am fost atras de mecanică, după cum bine v-aţi dat seama. Îl am pe Sammy, acest ponei, pentru cursele scurte, şi un straşnic Clydesdale pentru a trage căruţa atunci când fac cursele cu marfă... Dar, în sfârşit, ar fi putut fi şi mai rău. Veţi putea prinde trenul la ora opt de la Ardfillan şi chiar veţi avea destul timp pentru a putea să luaţi o gustare la noi.

— N-aş vrea să abuzez...

— Nu fii ridicol! l-a întrerupt Mary. Ai putea face cunoştinţă şi cu restul familiei Douglas şi chiar cu Walter, logodnicul meu... Doar dacă familia ta nu s-ar impacienta... a completat ea, ca şi când această idee tocmai îi trecuse prin cap.

Moray a dat din cap surâzând:

— Din punctul acesta de vedere nu-i niciun risc: trăiesc singur.

— Singur? a repetat Douglas.

— Da, mi-am pierdut părinţii când eram foarte tânăr.

— Dar aveţi, cu siguranţă, o familie, nu?

— Nu, nimeni care s-ar putea îngrijora din cauza mea.

Văzând expresia de neîncredere de pe figura brutarului, Moray a surâs din nou, explicând:

— Am fost nevoit să mă descurc singur de la vârsta de şaisprezece ani, dar nu aş fi putut în niciun fel să-mi fac studiile dacă nu aş fi avut şansa de a obţine o bursă.

— Ei bine, a spus brutarul cu o voce liniştită, dar care lăsa să transpară o reală admiraţie, nu-i dracul chiar atât de negru.

A rămas apoi un moment gânditor, în timp ce căruţa

continua să meargă, apoi, cu o cordialitate sporită, a început să-i explice lui Moray particularităţile regiunii, făcând apel la detalii ale istoriei locale, care, pentru cei mai mulţi, aveau o legătură cu evenimentele din 1314 ce au precedat bătălia de la Bannockbum.

— Tata este pasionat de tot ce are o legătură cu istoria Scoţiei, l-a lămurit tânăra fată pe Moray, pe un ton de scuză. Există extrem de puţine lucruri despre Bruce, Wallace şi ceilalţi pe care el nu ţi le-ar putea spune.

Se apropiau acum de Ardfillan şi Douglas a tras frâna căruţei pentru a menaja poneiul în timp ce coborau spre vechiul oraş întins pe malurile râului Firth, deasupra căruia soarele, ajuns la asfinţit, făcea să scânteieze o pânză de brumă. Evitând esplanada, s-au angajat într-un labirint de mici străduţe liniştite, pentru a se opri în final în faţa unei prăvălii deasupra căreia era înscris cu litere de aur spălăcite: „James Douglas, brutar-patiser”, apoi jos, cu caractere mai mici: „firmă fondată în 1880”. Întregul ansamblu avea un aer bătrânesc şi deloc prosper, pentru că vitrina nu oferea privirilor decât un model de plăcintă specifică nunţilor, flancata de două borcane din sticlă ce conţineau biscuiţi.

Lăsându-şi biciul din mâna, brutarul a strigat:

— Willie!

Un băiat tânăr, înfăşurat într-un şorţ mult prea mare pentru el şi care-i ajungea până la glezne, a ieşit imediat din prăvălie.

— Du-te şi spune-i mătuşii tale ca ne-am întors, fiule. Şi după aceea să vii înapoi să-mi dai o mâna de ajutor cu Sammy.

Cu abilitate, Douglas a făcut poneiul sa intre printr-o poartă strâmtă într-o curte adiacentă, înainte de a exclama voios:

— Asta-i! Ajută-l pe rănitul tău să urce... Vă urmez şi eu...

Însoţit de tânăra fată, Moray a urcat greu scara exterioară, care conducea spre apartamentul situat

deasupra prăvăliei. Printr-un mic vestibul se intra într-o cameră unde fotoliile erau din aceeaşi catifea grena învechită ca şi draperiile ornate cu funde. În centrul camerei, o, masă grea de acaju era deja pregătită pentru cină şi un foc de chişiţă ardea mocnit în căminul în faţa căruia o piele neagră de oaie ţinea loc de covor. Blackie, eliberată de Mary, a luat imediat acest loc în posesie.

— Aşează-te şi întinde-ţi piciorul, i-a spus tânăra lui Moray. Te voi părăsi un moment pentru a arunca o privire la ce se întâmplă jos. În seara asta închidem la ora şase, a precizat ea, înainte de a completa cu un pic de mândrie: Tata nu ţine neapărat la clientela din seara de sâmbătă.

După ce a plecat, Moray s-a instalat într-un fotoliu şi şi-a plimbat privirile în jurul său. O greutate de ceas a căzut încet pe gresia din foaier; dintr-un colţ întunecat se auzeau bătăile unei pendule din care nu se mai vedea decât limba de aramă.

Tânărul se întreba ce caută el acolo, în loc să buchisească cursurile lui Osler şi Cunningham în mansarda sa strâmtă. A vrut să facă un tur cu motocicleta pentru a-şi limpezi mintea înaintea unui week-end lung, care urma să fie consacrat în întregime studiului. Cu siguranţă, cu cinci săptămâni înaintea ultimului examen, era o adevărată nebunie să pierzi atât de inutil timpul... Dar aceşti oameni se arătau deosebit de ospitalieri, iar ceea ce se găsea deja pe masă părea cu adevărat apetisant... Cu resursele sale, care se diminuau fără încetare, deja trecuseră săptămâni întregi de când David nu avusese parte de o masă bună.

Uşa s-a redeschis brusc pentru a o lăsa să treacă pe Mary cu un platou încărcat în mână. Era urmată de o femeie puţin hidropică şi de un băiat înalt şi slab, de douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte de ani, îmbrăcat într-un costum bleumarin şi arborând un guler fals.

— Iată şi oameni noi! a anunţat Mary râzând. Mătuşa mea, Minnie, şi logodnicul meu, domnul Walter Stoddart.

Nici n-a terminat bine de spus aceste lucruri, că a intrat şi tatăl ei, urmat de Willie şi, după ce brutarul a murmurat o scurtă rugăciune, s-au aşezat toţi în jurul mesei.

În timp ce Moray turna ceaiul în ceşti, mătuşa Minnie împărţea bucăţi de jambon. Cu deferenţă, l-a servit primul pe Walter Stoddart, cel care i-a spus lui Moray:

— Din câte am înţeles, tocmai aţi avut o experienţă neplăcută. Mi s-a întâmplat şi mie o aventură asemănătoare pe drunul care duce la Luss, pe vremea când eram încă copil... Ia să vedem, da, era în 1909, anul în care a fost extrem de cald. Aveam aproape treisprezece ani, dar eram deja destul de înalt pentru vârsta mea. Nu posedam motocicletă, bineînţeles, ci o bicicletă. Un pneu mi-a explodat în timp ce coboram o pantă. M-am ales cu un cot uşor zgâriat, dar întreaga afacere s-ar fi putut termina tragic... Ai putea să-mi mai dai o bucăţică de zahăr, Mary? Ştii bine că întotdeauna pun trei...

— Iartă-mă, Walter...

Fără discuţie, dacă Stoddart se pretindea un personaj important, întreaga familie împărtăşea această opinie. Iar mătuşa Minnie, a cărei admiraţie părea să o depăşească pe a celorlalţi, i-a şoptit lui Moray că Walter era fiul secretarului primăriei şi avea o situaţie foarte bună la Compania de Gaz...

— ...o partidă excelentă pentru Mary, a completat ea dând satisfăcută din cap.

Anturajul în care se afla avea darul de a-l minuna pe Moray, om cu un dezvoltat simţ al umorului. Gesturile afectate ale lui Walter, condescendenţa sa cu privire la familia Douglas, manifestate cu întreaga rigiditate de care poate da dovadă un birocrat dintr-un oraş de provincie, contracţiile ridicole ale gâtului lui slab atunci când bea, toate acestea erau de un comic burlesc. Fără a neglija să facă cinste bucatelor bune de pe masă, Moray a început să flateze vanitatea lui Walter, situându-se pe acelaşi plan cu el, expunând cu vervă câteva dintre cele

mai interesante aspecte ale raporturilor lui cu bolnavii veniţi la consultaţii în infirmieria spitalului. Acest lucru nu a întârziat sa trezească o stimă crescânda din partea lui Walter, care, cum masa tocmai se terminase, a scos din buzunar un ceas de aur cât o ceapă, i-a deschis capacul, apoi i-a declarat lui Moray:

— Ce păcat că sunt obligat să mă despart atât de repede de dumneata! Trebuie să o însoţesc pe Mary la atelierul de binefacere, altfel aş fi fost încântat să continui mult timp conversaţia începută. În legătură cu asta, totuşi, îmi permit o remarcă: este absolut neregulamentar ca să încercaţi să trimiteţi motocicleta până la Winton în modul în care am aflat de la Mary ca vreţi să o faceţi. Vă expuneţi la o amendă şi la tot felul de necazuri. Compania Căilor Ferate nu glumeşte cu acest gen de infracţiuni! Mai mult, iată ce vă sugerez, a urmat el surâzând amabil restului comesenilor. Prietenul nostru îşi va procura de la Winton piesa de schimb de care are nevoie şi, în timpul următorului week-end, va reveni aici cu trenul. Va face reparaţia şi va putea pleca înapoi cu motocicleta. Iar în felul acesta noi vom avea ocazia de a-l revedea.

— Ce idee minunată! s-a entuziasmat Mary. Cum de nu ne-a trecut prin minte?

— Eu... eu m-am gândit, a subliniat Walter punându-şi la loc ceasul cu demnitate.

— Asta mă face să mă întreb ce ne-am fi făcut fără dumneata, Walter, a afirmat micul brutar, aruncându-i lui Moray o privire scurtă din care acesta a înţeles că brutarul nu era chiar beat de admiraţie în faţa viitorului său ginere. Deci rămâne stabilit, băiatul meu. Aici vei fi întotdeauna binevenit.

Mary s-a sculat pentru a-şi pune paltonul şi pălăria. A luat apoi braţul pe care i l-a oferit ceremonios Walter şi s-a întors pentru a-i declara lui Moray, surâzând, peste umăr:

— Mizăm pe dumneata pentru sâmbătă... Prin urmare, nu-ţi spun decât la revedere!

— Şi eu, a confirmat Walter salutând cu o înclinare a capului. Sper să am plăcerea de a face mai bine cunoştinţă cu dumneata.

O jumătate de oră mai târziu, Moray s-a despărţit şi de Willie, care, după ce ascultase cu cel mai viu interes istoriile lui de la spital, a ţinut morţiş să-l conducă până la gară.

CAPITOLUL V

Moray locuia într-o cameră mică de la ultinul etaj al unei case derăpănate, situată într-unul dintre cele mai vechi cartiere din Winton. Copii rahitici şi prost îmbrăcaţi jucau şotron pe pavajul tocit, în timp ce de la o poarta la alta flecăreau cumetrele. Pe fiecare stradă exista un bistrou, un vânzător de peşte fript şi un cămătar al cărui semn distinctiv format din trei bule de arama părea să atragă ca un magnet pe trecătorii care străbateau străzile înceţoşate. Sirenele remorcherelor făceau un zgomot ce se adăuga la ciocănitul neîncetat ce provenea de la şantierul de reparaţii. Nu era cu siguranţă un cartier unde ţi-ar fi făcut plăcere să locuieşti, dar, luând-o pe Blairhill şi Eldongrove, ajungeai repede la Universitate şi la spital. Mai mult, chiriile erau aici destul de scăzute.

Nu exista nimic inexact în scurtul rezumat al vieţii sale, rezumat pe care Moray l-a făcut la familia Douglas, dar povestea era incompletă. Fiu unic al unui burghez plin de indulgenţă, David şi-a petrecut primii ani ai vieţii într-o relativă opulenţă. Apoi tatăl lui, care era în Overton agent al companiei de asigurări Caledonia, s-a întors într-o seară acasă declarând că a contractat o gripă şi a căzut la pat. Timp de opt zile, soţia sa l-a îngrijit, dar starea lui nu a încetat să se înrăutăţească. Atunci a fost chemat un specialist care a diagnosticat că nu-i vorba despre nicio gripă, ci despre febră tifoidă. Între timp mama lui David a contractat şi ea boala şi, o luna mai târziu, copilul a fost încredinţat singurei rude care îi mai rămăsese, o soră

vitregă a mamei sale, văduvă, care l-a primit cu multa răceală. Moray a cunoscut întreaga amărăciune a acestei dependenţe, dar atunci când a împlinit şaisprezece ani a putut beneficia de o asigurare pe care tatăl lui avusese prevederea să o facă pentru a-i permite să continue studiile. Asigurarea nu-i ajungea pentru a se întreţine decent, dar, ajutat de un profesor care a ştiut să-i aprecieze calităţile, David a putut să-şi urmeze nestingherit studiile de medicină la Universitatea din Winton.

Cu toate acestea, mai ales că uneori se dovedea util, sau pentru că avea o tendinţă de a-şi dramatiza propriile eforturi, Moray uita intenţionat de asigurarea providenţială. Îi făcea plăcere şi, de multe ori îl punea într-o lumină favorabilă, să vorbească, cu acea timiditate surâzătoare care îl făcea imediat simpatic, despre sfârşiturile de lună atât de dificile, despre tot felul de expediente la care a fost nevoit să recurgă, despre umilinţele şi avatarurile pe care le-a suportat, singurul sprijin fiind eroica sa convingere de a se extrage din marea masă şi de a urca spre înălţimi cu preţul unei munci îndârjite.

Cu siguranţă, existau şi diversiuni agreabile: atunci când era invitat la dejun la prietenul său Bryce, sau când amabilitatea unuia dintre medicii spitalului îi procura un loc gratuit la teatru sau la concert... O data chiar a petrecut o săptămână de vacanţă pe malul mării, la profesorul de biologie. Nu uita niciodată să facă mare caz de aceste favoruri, nu prin a manifesta o recunoştinţă exagerată, ci doar mulţumind cu un gen de gravitate mişcătoare, care făcea apel la încredere şi afecţiune: „M-aţi ajutat cu adevărat foarte mult, iar eu, nu ştiu cum să-mi exprim recunoştinţa”, sau „Este, fără discuţie, şic din partea ta, bătrâne!” Cum s-ar fi putut rezista la atâta modestie, în faţa privirilor acelor ochi atât de sinceri? Cum să nu poată fi iubit un tânăr atât de sincer? În realitate, în acele momente, David ajungea să creadă tot

ce spune.

Dar distracţiile sunt rare în universităţile scoţiene, iar în ultimele luni nu prea fusese niciuna. Din acest motiv, întâlnirea lui Moray cu familia Douglas constituia în ochii lui un fel de mic eveniment. În timpul săptămânii următoare, când a fost ocupat cu consultaţiile care ţineau toată ziua şi cu studiul prelungit până noaptea târziu, perspectiva de a-i revedea pe cei din familia Douglas în week-end a, constituit o agreabilă prezenţă între gândurile lui David.

În sfârşit, acea dimineaţă mult aşteptată a sosit, puţin cam înnorată, dar totuşi frumoasă. După ce până la prânz s-a ocupat de consultaţii, Moray a luat trenul de ora unu din gara centrală din Winton, un „tren pentru nuncitori”. Era de fapt un tren cu tarife reduse, care deservea tot estuarul râului Clyde, înţesat cu şantiere navale. David avea la el un nou lanţ de motocicletă. Prevăzând eventualitatea unei astfel de defecţiuni, Bryce cumpărase lanţul cu câteva săptămâni mai înainte şi i l-a dat, fără a încerca măcar să îi ceară cea mai mică participare materială. După ce a schimbat trenul la Levenford, David a ajuns la Craigdoran în jurul orei două jumătate, în momentul în care soarele a reuşit sa străpungă norii cu razele sale.

Mica gară albă, cu caprifoiul şi tufişul de măceş, i se părea acum familiară. Caprifoiul înflorise şi o albină precoce bâzâia în aerul liniştit. Doi adolescenţi, în ţinută de munte şi cu rucsace, au coborât din tren odată cu el. Au mers direct spre bufet, unde, prin geamul uşii, David a putut să o vadă pe Mary împachetându-le sandvişurile pe care le cumpăraseră. Când au ieşit, tânăra fată i-a urmat până la uşă şi a privit de-a lungul peronului.

— Ah! ai sosit, a spus ea cu un surâs. Începeam să cred că nu ai putut veni. Genunchiul te mai doare?

L-a invitat să intre şi i-a făcut semn să se aşeze. Pisica s-a apropiat şi a început să i se alinte pe lângă picioare.

— Sunt sigură că încă nu ai luat masa! Mă duc să-ţi

pregătesc nişte sandvişuri şi un pahar cu lapte.

— Nu, nu, te rog...! Am luat o gustare... la bufet... când am schimbat trenul în Levenford.

— lă auzi! a spus Mary ridicând sprâncenele în acelaşi fel ca şi tatăl ei. Este cu adevărat extraordinar... pentru că nu există şi nu a existat niciodată un bufet în Levenford!

Fata a luat farfuria cu sandvişuri de sub un clopot mare metalic şi a turnat lapte într-un pahar care s-a aburit plăcut, spunând:

— Cum, fără îndoiala, nu va mai veni niciun suflet în acest week-end şi cum am oroare să arunc mâncarea, este un fel de serviciu ceea ce-mi faci.

Când s-a aşezat în faţa lui, un moment mai târziu, şi-a dat seama că fata lupta împotriva unei efervescenţe interioare pe care, în final, nu şi-a mai putut-o reţine:

— Am o noutate să-ţi spun! a exclamat ea. Ai făcut o cucerire!

— Cum adică?

— Walter s-a legat de tine. Practic de când ai plecat nu a încetat să-ţi aducă elogii. Te găseşte absolut încântător şi este dezolat că un congres al funcţionarilor, care se ţine la Winton, îl împiedică să te vadă în seara asta. M-a însărcinat să-ţi exprim regretele sale şi, a adăugat vesela tânără, să te anunţ că ne invită mâine. Vom face un tur pe la Kyle de Bute, ne vom opri la Gairsay pentru a lua masa, iar apoi ne vom întoarce acasă.

O cută a brăzdat fruntea lui David:

— Dar îmi va fi imposibil să revin mâine!

— Nu va trebui să revii! Tata a spus că vei putea să îţi petreci noaptea la noi. Ai putea dormi cu Willie.

Încet, faţa tânărului s-a luminat. Până atunci niciodată nu întâlnise oameni care să dea dovadă de o ospitalitate atât de simplă şi de cordială. Nu avea consultaţii în acea duminică dimineaţă, iar în-ceea ce privea studiile lui, nu i-ar fi fost greu sa recupereze o zi pierdută. Pe de altă parte, avea oroare de duminicile petrecute la Winton.

— Deci, accepţi? l-a întrebat Mary.

— Cu bucurie! Dar acum va trebui să mă ocup de motocicletă.

— Este la biroul de bagaje, acolo unde a păstrat-o Dougal.

Ora care a urmat a fost consacrată fixării noului lanţ, care a trebuit tăiat, apoi reînnădit. Din când în când, Mary venea să vadă cum lucrează, dar fără a spune ceva, doar ţinându-i companie. După ce a terminat, David a scos motocicleta în şosea şi a dat drumul la motor.

— Facem un tur? a propus el.

Ea l-a privit cu un aer ezitant, punându-şi o mână la ureche din cauza zgomotului asurzitor.

— Nu rişti nimic, a asigurat-o el. Nu ai altceva de făcut decât să te aşezi pe şaua din spate şi să te ţii bine.

— Nu pot pleca înainte de patru jumătate. Dar după aceea ai putea să mă duci acasă. Să-i telefonez tatălui meu să nu se mai deranjeze?

— Ne-am înţeles! a spus el vesel.

Încerca o stare euforică neobişnuită. Fie că totul se datora acestui intermezzo imprevizibil care îl distrăsese agreabil de la munca sa, fie că de vină era verdele proaspăt de la ţară, cert era că se simţea mult mai liber, avea impresia că respiră un aer mult mai stimulant. Aşteptând ca Mary să se elibereze şi vrând să verifice funcţionarea motocicletei, a coborât puţin până la Tullienhewan şi, când a revenit, a găsit-o pe tânăra fată gata de plecare. Cum de data aceasta ea nu mai putea lua pisica, i-a lăsat acesteia o ceaşcă cu lapte pentru a avea ce mânca timp de doua zile.

— Atunci, să stau aici? a întrebat ea urcându-se într-o parte pe şaua din spate.

— Dar nu poţi să stai aşa, într-o parte, cazi! Trebuie să încaleci.

Ea a ezitat, apoi a trecut un picior pe deasupra şeii, atât de neîndemânatică încât, înainte de a-şi întoarce privirile, David a avut timpul de a zări perspective

minunate. Roşind, ea a spus:

— Nu sunt încă obişnuită...

— Cred ca te-ai descurcat destul de bine.

După ce s-a urcat la rândul său în şa, David a demarat. La început a rulat destul de încet, evitând gropile, apoi, după ce a simţit că pasagera a căpătat încredere, a accelerat. Treceau în viteză pe lângă ziduri, vântul le şuiera pe lângă urechi. Mary îşi înnodase braţele în jurul taliei lui David şi, cu capul într-o parte, îşi apăsa obrazul pe umărul lui.

— E bine?

— Da, foarte bine! a răspuns ea imediat.

— Îţi place?

— Este... este extraordinar! Niciodată în viaţa mea nu am mers atât de repede!

Mergeau cu cel puţin şaizeci de kilometri la oră.

Când David a oprit motocicleta în faţa prăvăliei din Ardfillan, Mary avea obrajii roşii şi era ciufulită din cauza vântului.

— Ce aventuri! a spus ea veselă şi a constatat că, ameţită de viteză, se împleticea uşor atunci când s-a dat jos din şa. Urcă... Eu mă voi aranja puţin pentru că sigur arăt ca o sperietoare.

David a fost primit cu cordialitate de către brutar şi cu entuziasm de Willie. Mătuşa, în schimb, s-a arătat mult mai rezervată, aruncându-i priviri suspicioase; el a mai reuşit să o potolească ascultând-o cum îşi povestea amănunţit bolile şi dându-i un sfat privind un remediu susceptibil de a-i atenua gâfâielile. Masa care a urmat s-a compus în mare parte dintr-o farfurie cu macaroane cu brânză; era o mâncare săţioasă, dar lipsită de rafinamentul rezervat pentru Walter. După cină, seara s-a derulat monoton: Moray a jucat dame cu brutarul, care l-a bătut de trei ori la rând, în timp ce Mary, aşezată pe un taburet în apropierea focului, croşeta ceva destinat cu siguranţă trusoului ei. Din când în când ea privea pendula, fără nimic din exuberanţa manifestată în timpul

cursei pe motocicletă, şi spunea cu o voce gravă:

— Acum Walter ar trebui să fie la reuniunea sa...

Sau:

— Sper că va putea să-şi ţină alocuţiunea... A scris-o cu multă grijă şi îi acordă o mare importanţă.

Apoi, în sfârşit:

— În prezent, trebuie sa fie în tren, pe drumul de întoarcere... Să sperăm că nu şi-a uitat şoşonii: suferă mai ales de frig la picioare!

S-au dus devreme la culcară în camera lui Willie, care dădea spre curte, David a avut pentru prima dată o conversaţie lungă cu tânărul băiat, care, timid, rămăsese până atunci destul de tăcut. La o recentă reducere de preţuri, Willie a primit o carte despre David Livingstone, carte care l-a entuziasmat. Astfel, amândoi s-au trezit dintr-o dată în Africa neagră, descoperind lacul Nyassa, deplângând ravagiile provocate de beri-beri sau de musca ţeţe. Moray a trebuit să răspundă la avalanşa de întrebări puse de baiat înainte de a stinge lumina şi de a adormi.

CAPITOLUL VI

A doua zi dimineaţă, Walter a fost punctual, sosind la ora nouă jumătate; l-a tratat pe David ca pe un prieten vechi şi i-a relatat imediat despre succesul său din ajun. În afara câtorva prost crescuţi, care au părăsit sala înaintea finalului expozeului lui, a vorbit – şi încă foarte bine! – mai mult de trei sferturi de oră. În plus, estima că merita din plin acea zi de destindere şi a declarat că i-a făcut cea mai mare plăcere să o organizeze.

Această efuziune l-a zăpăcit puţin pe Moray. Exista ceva feminizat în Walter, sau suferea cu adevărat de pe urma răutăţilor venite din partea colegilor de birou, sau din altă parte şi astfel, lipsit de altă companie masculină, îşi pusese în gând să pună gheara pe David? Poate că prestigiul ce aureola un viitor medic îl atrăgea pe acest snob? Sau pur şi simplu vanitatea îl împingea să-şi etaleze importanţa în ochii unui nou venit la Ardfillan? Ridicând din umeri, Moray a renunţat să mai aprofundeze chestiunea.

Mary şi fratele ei fiind gata de plecare, Walter şi-a condus invitaţii până la debarcader, după ce i-a făcut să defileze pe esplanadă. Decis să fie mărinimos, la ghişeul de bilete a cerut bilete dus-întors la clasa întâi, adăugând cu neglijenţă:

— Trei bilete întregi şi unul jumătate... Copilul încă nu are vârsta...

— Patru bilete întregi, a rectificat funcţionarul, după ce i-a aruncat o privire de cunoscător lui Willie.

— Cred ca ţi-am cerut trei bilete şi unul jumătate...

— Patru, a susţinut funcţionarul, cu un ton obosit.

A urmat o discuţie scurta, dar foarte aprinsă în ceea ce îl privea pe Walter, la sfârşitul căreia opozantul l-a întrebat pe Willie câţi ani are, iar acesta, răspunzând cu sinceritate, a fost declarat inapt de a mai avea dreptul la tarif redus. „Începe mai degrabă prost”, s-a gândit Moray ironic, privind cum Walter, cu un aer ultragiat, a mai pus încă câteva monede pe ghişeu.

Având un impresionant coş roşu, micul vapor cu aburi, care tocmai trăsese la ţărm, se numea Lucy Ashtoh. Scutit de altercaţia cu funcţionarul, Walter i-a explicat lui Moray că toate vapoarele Companiei Marii Britanii de Nord poartă nume ale unor personaje din romanele lui Walter Scott, dar a părut dezamăgit să constate că nu se îmbarcau pe Queen Alexandra, noul vapor cu două coşuri. Avea senzaţia că aceasta era o lovitură dată prestigiului său.

Au străbătut pasarela şi Walter a ales locurile din spate. Apoi roata cu palete a început să se învârtă şi vaporul, traversând estuarul scânteietor, s-a îndreptat spre gurile râului Firth.

— Este minunat, nu-i aşa? a întrebat Walter, instalându-se confortabil în scaunul său.

Dar era destul de răcoare pe apă şi nu a trecut mult timp până şi-au dat seama că alegerea locurilor nu fusese dintre cele mai fericite.

— Nu găseşti că aici este puţin cam mult vânt, Walter, a riscat Mary să spună după câteva minute, cu capul lăsat în jos şi ţinându-şi cu amândouă mâinile pălăria.

— Nu, absolut deloc, a răspuns Walter cu un ton tăios. Tin să-i arăt doctorului Moray toate lucrurile interesante şi din acest loc nimic nu stânjeneşte priveliştea.

Priveliştea – pe care nimic nu o stânjenea, pentru că efectiv cea mai mare parte a pasagerilor se refugiaseră în cabină – era magnifică, poate cea mai frumoasă din întreaga regiune a ţinuturilor înalte din vest. Dar Walter, tot subliniind frumuseţea peisajului cu apatia unui ghid,

se preocupa mai ales de importanţa comercială a oraşelor care erau întinse de-a lungul coastei.

— Acolo jos este Scourie, a spus el arătând cu degetul. O comunitate foarte prosperă; anul trecut au inaugurat o noua sondă de gaze de şaizeci de mii de metri cubi şi sunt pe cale de a pune pe picioare un proiect de toată frumuseţea. Tatăl meu îl cunoaşte foarte bine pe primar. În cealaltă parte, acolo, este Doran... Vezi primăria în spatele acelei clopotniţe?

Li se făcuse din ce în ce mai frig. Chiar şi Willie, cu faţa învineţită, a sfârşit prin a pleca, pretextând că se duce în sala maşinilor pentru a privi, dar Walter a continuat imperturbabil să peroreze. „Ce plictisitor!” s-a gândit David, cu mâinile adânc băgate în buzunare. „Este exasperant de sâcâitor!” Ascultând tot mai puţin, a privit-o pe Mary care, din când în când, completa cu câte un cuvânt ceea ce spunea Walter. David şi-a dat seama că, în prezenţa logodnicului ei, tânăra fată se schimba complet. Îi dispăruse veselia, nu mai dădea dovadă de nici cea mai mică exuberanţă; rezervată, docilă, tăcută, puteai spune că este o elevă ascultătoare în faţa profesorului ei. “Va avea o viaţă mizerabilă după ce se vor căsători”, şi-a spus în sinea lui Moray, care din cauza vântului şi a monologului lui, Walter devenise somnolent.

În sfârşit, după ce a trecut de Kyles, Lucy Ashton a ajuns la Gairsay Bay şi a acostat. Au plecat în căutarea lui Willie şi, după ce l-au găsit în camera încinsă a maşinilor, au coborât pe ţărm...

— Ce frumos este! a suspinat Mary cu uşurare.

Oraşul, staţiune balneară foarte frecventată, avea un aer de eleganţă şi prosperitate, cu prăvălii frumoase pe ţărmul mării, cu hotele construite pe versantul unei coline împădurite.

— Şi acum, masa! a exclamat Walter pe tonul unuia care mai are rezervată o surpriză.

— Oh! da, a spus Mary voioasă, să mergem la Lang. Este acolo, foarte aproape...

A indicat cu mâna un restaurant modest, dar cu un aspect foarte simpatic.

— Draga mea, a declarat Walter, nici nu-mi trece prin minte să-l duc pe doctorul Moray la Lang. De fapt nici pe voi...

— Noi întotdeauna luăm masa acolo când venim cu tata, a insistat Willie. Se poate mânca un yol-au-vent excelent!

Cu mâna sa înmănuşată, Walter l-a întrerupt pe Willie şi a anunţat solemn:

— Vom lua masa la Grand Hotel.

— Oh! nu, Walter, a protestat tânăra. Nu la Grand Hotel... Este... foarte snob... şi foarte scump...

Walter i-a aruncat lui Moray un surâs cu subînţeles, cu aerul de a spune: „ah, femeile!”

— Este cel mai select loc de aici. Am telefonat din biroul tatălui meu pentru a ni se rezerva o masă.

Prin urmare au început ascensiunea pe colina în vârful căreia trona hotelul cu pricina. Urcau pe o cărare, de multe ori abruptă, care şerpuia printre tufele de clopoţei. Câteodată, printre trunchiurile copacilor, se zărea şoseaua, unde automobilele urcau coasta sprintene. Moray şi-a dat seama că urcuşul, condus cu un pas întins de către Stoddart, o obosea pe Mary. Pentru a-i permite un scurt repaus, s-a oprit el însuşi puţin şi a cules un buchet de clopoţei pe care i-a legat cu un brâu de iarbă împletită, înainte de a-l dărui fetei.

— Sunt exact la fel de albaştri ca şi rochia ta, i-a spus el cu un surâs.

În sfârşit au ajuns pe culme şi Walter – sufocat şi transpirat – i-a condus pe marea terasă a hotelului, acolo unde sosirea lor nu a trecut neobservată şi a provocat zâmbete printre persoanele care stăteau întinse la soare. Intrarea principală era pe cealaltă parte a clădirii şi Walter a întâmpinat câteva necazuri până să nimerească drunul spre uşa ce făcea posibilă comunicarea dintre terasă şi hotel. Apoi, după ce au rătăcit puţin pe culoare,

au ajuns în imensul hol cu coloane de marmură. Acolo, după ce s-a informat la portarul în uniformă cu fireturi, Walter i-a condus pe invitaţii săi spre imensa sală a restaurantului, unde o uriaşă mochetă roşie punea în valoare pereţii albi, ornaţi cu auriu şi giganticele lustre de cristal.

Cum mai era puţin până la douăsprezece, nicio masă nu fusese ocupată, iar chelnerii, adunaţi în apropierea oficiului, conversau între ei.

— Domnul?

Şeful sălii, cu pantaloni raiaţi, jiletcă alba şi jachetă, s-a rupt de grup şi a avansat spre noii sosiţi, cu un aer interogativ.

— Masa rezervată pentru trei persoane şi un copil, l-a informat Stoddart.

— Pe aici, va rog.

Judecându-i repede dintr-o singură privire aruncată printre gene, şeful sălii se pregătea să-i conducă spre un separeu din fundul sălii, când Walter a spus plin de importanţă:

— Doresc o masă în apropierea geamului. Am rezervat-o în minele secretarului primăriei din Ardfillan.

Şeful sălii a ezitat un moment. „Adulmeca un bacşiş bun, dar cât de mult se înşală!” a gândit Moray cu ironie.

— Aproape de geam, domnule?

— Da, ăsta de aici, de exemplu.

— Sunt dezolat, domnule. Această masă este rezervată pentru maiorul Lindsay şi invitaţii săi.

— Atunci aceea din colţ.

— Este masa domnului Menzie, domnule, care stă la hotelul nostru. Cu toate acestea... având în vedere că dânsul nu ia masa înainte de unu şi un sfert şi că în momentul acela dumneavoastră aţi termina... Da, aş putea să vă ofer această masă, dacă doriţi.

S-au instalat prin urmare la masa domnului Menzie şi lui Walter i s-a dat lista de bucate, care era redactată într-o franceză anglicizata:

— Potage à la Reine Alexandra, a început el să citească rar, cu voce tare, pentru a concluziona cu satisfacţie atunci când a terminat enumerarea: Patru porţii şi nimic altceva decât bucătărie franţuzească.

Cum erau singuri în tot restaurantul, masa le-a fost servită foarte repede, cu o insolenţă voalată. A fost o masă tipică pentru Grand Hotel, dar cu siguranţa mult sub capacităţile unei asemenea instituţii. A debutat cu o ciorbă groasă, galbenă, care părea făcută doar din făină şi apă fiartă; urma o bucată de peşte plin de oase, la care un sos roz, cleios, nu putea să ascundă faptul ca bietul peşte făcuse un drum lung până să ajungă la Gairsay.

— Nu este proaspăt, Mary, a şoptit Willie aplecându-se spre sora sa.

— Taci dragă, a murmurat tânăra care, cu bustul drept, cu ochii fixaţi în farfurie, se lupta cu oasele.

Moray şi-a dat seama că, în ciuda aerului pe care-l afişa, Mary suporta un adevărat supliciu. El, nefiind direct implicat, nu era prea afectat de ceea ce avea deplasat întreaga situaţie, dar îi era milă să o vadă pe tânăra fată suferind. A căutat câteva poante pentru a destinde cât de cât atmosfera şi pentru a o înveseli pe Mary, dar nu a găsit niciuna. Walter măcelărea o bucată de carne de oaie puţin cam tare, servită cu mazăre verde din conservă şi cu cartofi cu un pronunţat gust de săpun.

Desertul se compunea dintr-un blanc-manger cretos, ornat cu prune uscate, prost fierte. Apoi, cu toate că încă nu se făcuse ora unu şi încă nu sosise niciun client, li s-a adus nota de plată.

Dacă Stoddart ar fi plătit imediat, ar fi părăsit restaurantul fără a mai întârzia şi totul s-ar fi încheiat aici. Dar, cu toate că avea obrazul gros, Walter a început să aibă sentimentul că este lezat, lucru inacceptabil pentru fiul secretarului primăriei din Ardfillan. Pe de altă parte, cum avea spirit de contabil, a luat un creion din buzunarul hainei sale permanent ornate cu asemenea instrumente şi a început să verifice nota de plată. S-a cufundat în

această ocupaţie, în timp ce în încăpere a intrat un bărbat din înalta societate, cu un ten bronzat şi păr grizonat, îmbrăcat în kilt. Venea ’de la bar în compania a trei prieteni, toţi în costume de tweed, iar Moray şi-a dat imediat seama că băuseră deja mai multe pahare. Zgomotoşi, s-au aşezat la masa vecină, discutând despre o partidă de pescuit desfăşurată de-a lungul râului Gair, râu care părea să fie proprietatea bărbatului cu kilt. Unul dintre ceilalţi, blond, cu o gură apatică, poate cel mai ameţit de băutură, a remarcat-o dintr-o dată pe Mary. Întorcându-se pe scaunul lui, a început să-i arunce priviri insistente, în timp ce li se aducea ciorba, apoi a atras atenţia celorlalţi asupra ei:

— Iată un mic păstrăv drăguţ, Lindsay, care am impresia că depăşeşte tot ce ai prins în dimineaţa asta.

Remarca a provocat o cascadă generală de râs, iar ceilalţi s-au întors pentru a o fixa cu privirile pe Mary.

— Hai, vezi-ţi de ciorba ta, a spus Lindsay.

— La dracu’ cu ciorba... Mai bine să o invităm pe micuţă la masa noastră. Nu prea pare să se amuze cu unchiul său, iar noi i-am mai schimba puţin ideile... Ce credeţi, prieteni? Vreţi să fac un gest absolut creştinesc?

— Nu vei reuşi, Harris, s-a aliat cu unul dintre prietenii lui.

— Pe ce pariezi? a replicat Harris împingând scaunul şi ridicându-se.

Ocupat cu calculele sale, Walter nu a pierdut totuşi nimic din discuţia purtată, cu toate că nu-l afecta prea mult ceea ce se spusese. Cu un aer înţepat, a spus printre dinţi:

— Nu-i daţi atenţie. Nu-l vor lăsa să vină aici.

Dar Harris deja s-a apropiat de masa lor şi, înclinându-se într-o manieră exagerată, i-a luat mâna lui Mary.

— Draga mea, vrei să ne faci plăcerea de a ne ţine companie?

Moray a văzut-o pe fată încercând o retragere. Întâi s-a înroşit, dar imediat a pălit, iar buzele au început să-i

tremure. S-a întors cu un aer implorator spre Walter, pe care şi Willie îl privea insistent, cu o indignare plină de groază.

— Dăinuie, a bâlbâit Stoddart, vă daţi seama că vă adresaţi logodnicei mele? Este incalificabil! Mă voi adresa directorului!

— Fii calm, maimuţoiule! a spus celălalt. Nu ne interesează persoana ta. Vino, draga mea, a insistat el forţând-o pe Mary să se ridice, îţi vei petrece cu noi clipe minunate!

— Lasă-mă, te rog, a spus Mary cu o voce tristă, care, orice s-ar spune, s-ar părea că l-a impresionat pe bădăran. El a ezitat, apoi, cu-o grimasă, a lăsat mâna tinerei fete:

— Fiecare cu gusturile lui... În sfârşit, chiar împotriva dorinţei tale, îmi voi lua un mic souvenir, a concluzionat el ridicând din umeri.

Spunând acestea, a luat buchetul lui Mary şi, în timp ce se ducea spre locul lui, l-a dus cu ostentaţie la buze.

A urmat o tăcere apăsătoare. Toate privirile s-au întors spre Walter, mai ales cele ale bărbatului în kilt, care îl măsura cu o crâncenă ironie.

Uitând remarcile pe care se pregătea să le facă vizavi de nota de plata, Stoddart şi-a scos portofelul, a pus în scârbă câteva bancnote în farfurie, apoi s-a ridicat spunând:

— Vino Mary, plecăm.

Moray nu avea în particular nimic eroic în el şi nu fusese atins de dispută, dar simţea cum este cuprins de furie, poate mai ales din cauză că pierduse inutil o zi. Postându-se în faţa lui Harris, care nu părea să agreeze această schimbare de atitudine, i-a spus:

— Nu ai fost sfătuit să te ocupi doar de ciorba ta? Acum ai întârziat faţă de prietenii tăi, dar te voi ajuta să-i ajungi din urmă.

Prinzându-şi interlocutorul de ceafă, Moray l-a băgat în trei reprize cu faţa în farfurie. Între timp ciorba à la Reine

Alexandra se sleise puţin şi, atunci când Harris, sufocându-se, a reuşit să se îndrepte, faţa îi era toată acoperita cu o ciudată mască. În timp ce căută un şerveţel pentru a se şterge, ceilalţi îl priveau într-o tăcere deplină. Luând buchetul de clopoţei, Moray i l-a redat lui Mary şi, cu inima bătându-i puternic, a aşteptat o clipă. Dar nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că bărbatul cu kilt a surâs. Atunci David i-a urmat pe ceilalţi, care deja părăsiseră sala de mese. Willie i-a luat mâna şi i-a strâns-o cu efuziune:

— Bravo, Davie! Ai fost formidabil!

— Nu aveai niciun motiv să intervii, a declarat Walter un moment mai târziu, când au ajuns în pădure. Aveam dreptatea de partea noastră. Este revoltător ca oameni onorabili să nu poată lua masa liniştiţi! De fapt am auzit vorbindu-se despre acest Lindsay. Un moşier lipsit de orice mijloace materiale, care se rezuma la a închiria – nu are importanţă cui – dreptul de a pescui sau de a vâna pe terenurile sale... Dar îi voi face un raport! Lucrurile nu pot rămâne aşa!

A continuat pe acest ton până au ajuns la debarcader, iar acolo a concluzionat:

— Chiar în seara asta îi voi expune întreaga problemă tatălui meu!

— Şi el ce va face? s-a interesat Willie. Le va tăia gazul?

Întregul drum de întoarcere a fost sumbru şi tăcut. A început să cadă o ploaie deasă, fină, care i-a obligat pe toţi pasagerii să se refugieze în cabină, unde Stoddart a încetat să monologheze, în timp ce Mary privea fix în faţă, fără a rosti vreun cuvânt. Iar Willie l-a luat pe Moray să vadă împreună sala maşinilor navei.

La Ardfillan, cu un aer de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, Walter i-a oferit braţul lui Mary. Când au ajuns în curtea brutăriei, Moray şi-a luat motocicleta şi Walter i-a întins mâna spunându-i:

— Nu cred că vom mai avea ocazia...

— Să treci curând să ne revezi, Davie! l-a întrerupt prompt Willie. Contăm pe prezenţa ta!

— La revedere, Mary, a spus atunci Moray.

Pentru prima dată de când au părăsit hotelul, ea şi-a ridicat spre David ochii înlăcrimaţi. Nu a spus nimic, dar privirea îi era suficient de sugestivă.

Şi Moray a observat că fata nu mai ţinea bucheţelul de clopoţel în mână; îl agăţase în corsaj şi-l purta acum aproape de inimă.

CAPITOLUL VII

La sfârşitul săptămânii următoare, Moray a avut o surpriză plăcută. Printr-o favoare speciala, a fost retras de la consultaţii şi a fost numit intern pe timp de o lună, ceea ce i-a dat posibilitatea de a părăsi camera mizeră şi să locuiască la spital până la sfârşitul examenelor. Îi datora acest lucru profesorului Drumond în persoană, care, după ce l-a văzut consultând un pacient, i-a spus imediat:

— Vei face carieră, băiete, pentru că nu am întâlnit încă un student care să ştie atât de bine să inspire încredere bolnavilor.

Drumond se găsea printre examinatorii de la examenul de medicină clinică, ceea ce Moray nu putea ignora, mai ales că din acest lucru putea trage foloase. În timpul celor patru săptămâni care au urmat, David a fost un model de asiduitate, disponibil la orice-oră din zi sau din noapte, punându-se fără comentarii în serviciul profesorului. Dar acest program autoimpus l-a împiedicat să aibă timp pentru a se reîntoarce la Ardfillan.

În schimb, ultima privire a lui Mary, momentul în care se despărţea de ea, îi rămăseseră întipărite în inimă. Figura tristă a tinerei fete şi supliciul dur la care a fost supusă au rămas prezente în mintea lui David fără ca el să aibă – şi asta era cel mai grav – nici cea mai mică dorinţă de a le uita. Frecvent, în cursul zilei, se surprindea privind în depărtare, cu un aer absent. O vedea atunci pe Mary în toată simplitatea şi blândeţea ei şi dorea cu

ardoare să-i poată fi în preajmă, să o facă să surâdă, să devină prietenul ei... neîndrăznind încă să-şi permită să-şi imagineze între ei o legătură mai strânsă.

A sperat să primească veşti de la fată sau de la tatăl ei, să primească o noua invitaţie, pe care n-ar fi putut-o accepta, dar i-ar fi dat ocazia de a reînnoda legătura cu familia Douglas. De ce nu-i mai dădeau niciun senn de viaţa? Având în vedere că le-a fost tot timpul obligat, nu mai putea insista din nou fără a fi în prealabil sigur că este binevenit. Cu toate acestea, trebuia să facă ceva... Nu putea rămâne aşa, stăpânit de o asemenea incertitudine. În sfârşit, după ce s-au scurs zece zile, a primit la spital o carte poştală, care reprezenta un peisaj din Ardfillan şi care avea scrise câteva cuvinte:

„Dragă David,

Sper că eşti sănătos. Am citit o altă carte despre Africa. Aici am avut parte de puţină gâlceavă. Când vii să ne vezi? Îmi lipseşti nult.

Al tău,
Willie.”

În aceeaşi zi, imediat după ce şi-a terminat rondul de seară, David s-a dus în camera de gardă pentru a telefona la Ardfillan. La celălalt capăt al firului a distins vocea mătuşii Minnie:

— Aici este David Moray, doamnă, i-a spus el. Am primit o foarte simpatică carte poştala de la Willie în care mă roagă să telefonez pentru a afla veşti de la dumneavoastră...

Până la un răspuns, s-a scurs o bucată de timp.

— O ducem bine, mulţumesc.

Răceala tonului l-a afectat destul de tare. A ezitat înainte de a adăuga:

— Am un nou post care-mi mănâncă tot timpul, altfel v-aş fi telefonat mai demult.

Cum mătuşa Minnie nu răspundea nimic, el a insistat:

— Willie este acolo? Aş vrea să-i mulţumesc pentru cartea poştală.

— Willie tocmai îşi face treburile zilnice. Ar fi mult mai bine să nu-l deranjez.

— Atunci Mary? a spus el, aproape indignat. Mi-ar face plăcere să-i spun câteva cuvinte.

— Acum Mary este plecată. Cu logodnicul ei. A fost cam bolnavă în ultimul timp, dar în prezent s-a însănătoşit şi nu cred că se va întoarce curând.

De data aceasta el a fost cel care a păstrat un-moment de tăcere înainte de a adăuga stângaci:

— Ei bine... fiţi drăguţi şi spuneţi-i că am telefonat... şi transmiteţi-i toate complimentele mele.

Mătuşa Minnie parcă a sughiţat şi a spus repede:

— Eu nu mă pot însărcina absolut deloc cu un asemenea comision şi... sper că nu veţi insista, domnule Moray. Nu aş vrea să vă rănesc, dar ar fi mult mai bine pentru toată lumea, chiar şi pentru dumneata, să nu te mai interesezi de noi!

La celălalt capat al firului receptorul a fost pus brusc în furcă; cu gestul lent al unui somnambul, a întrerupt şi Moray comunicaţia şi s-a îndepărtat de aparat cu sentimentul că a fost pălmuit. Ce se întâmplase? Să se intereseze de ei! Ce a făcut pentru a merita o răbufnire atât de biciuitoare şi atât de neaşteptată? S-a dus în camera destinată internilor, la capătul culoarului, şi, aşezându-se în spatele biroului, a făcut efortul de a găsi un răspuns la această întrebare.

Mătuşa Minnie nu a afişat niciodată simpatie faţă de el din cauza migrenelor – datorate, se gândea el, unei nefrite cronice – care-i creau foarte des o stare proastă. Fără discuţie, atitudinea bătrânei doarme avea din punctul ei de vedere o cauză mult mai profundă, probabil admiraţia pe care i-o purta lui Stoddart, cel care manifestase o bruscă antipatie faţă de David. Dar tânărul intern nu putea crede că şi Mary putea împărtăşi asemenea sentimente. Cu un gest impulsiv, a luat o foaie

pentru reţete şi a scris o scrisoare scurtă destinată fetei, întrebând-o dacă nu poate spera să aibă ocazia de a o revedea.

În timpul zilelor care au urmat, David a aşteptat un răspuns cu o nerăbdare şi o îngrijorare din ce în ce mai mari. Nu mai spera nimic, când, spre sfârşitul săptămânii, i-a parvenit scrisoarea atât de mult aşteptată:

„Dragă David,

Voi veni la Winton cu mătuşa mea, joi, pentru a face cumpărături. Dacă vei putea veni la gară, lângă ceas, ne vom întâlni, dar doar pentru o jumătate de oră, pentru că trebuie să plec înapoi cu trenul de şase jumătate. Sper să te simţi bine şi că nu te extenuează munca.

Mary.

P.S. – Willie speră ca ai primit cartea lui poştală.”

Era o scrisoare atât de rece ca un orar al căilor ferate, dar a avut asupra lui Moray un efect benefic. Esenţial era că Mary acceptase să-l revadă; joi, după cum singură stabilise.

Când a sosit ziua aşteptată, planurile lui erau deja gata. Se înţelesese cu Kerr, un alt intern, ca să-l înlocuiască timp de două ore. De altfel profesorul Drummond nu-şi făcea vizita de seară niciodată înainte de ora opt, deci, cu puţin noroc, David putea fi prezent la acea oră.

Timpul era ploios şi ceaţa pusese stăpânire pe oraş atunci când David a ieşit din spital şi a luat unul din tramvaiele galbene de la Eldongrove. Credea că va întârzia, dar a ajuns la gară cu mult înaintea orei de întâlnire. Era ora terminării schimburilor şi, sub acoperişul de sticlă, fete şi băieţi se îngrămădeau spre trenurile care duceau spre periferie. Şuieratul locomotivelor făcea să vibreze aerul în care se simţea miros de fum, ceaţă şi pucioasă.

Când orologiul gării a bătut de şase ori, David, iscodind

fără încetare printre acei necunoscuţi, a zărit-o în sfârşit pe Mary. Bătăile inimii sale s-au înteţit când a văzut-o venind spre el, cu braţele încărcate cu pachete, părând extraordinar de fragilă şi vulnerabilă în mijlocul acelei aglomeraţii. Era îmbrăcată cu un taior maro închis, al cărui guler era ornat cu o blană, iar pe cap avea o pălărie asortată. Niciodată nu o mai văzuse atât de bine îmbrăcată; acest lucru îi dădea o neaşteptată distincţie şi, brusc, a simţit că o doreşte.

— Mary!

A scăpat-o de pachetele ale căror sfori erau legate de delicatele ei degete înmânuşate. Pentru a-i mulţumi, ea i-a zâmbit şters, ca şi când ar fi fost foarte obosită, iar el i-a remarcat palidele cearcăne de sub ochi.

— Ai reuşit totuşi să te eliberezi?

— Da, a spus el privind-o fix. A intervenit o tăcere, apoi el a adăugat: Ai făcut târguieli?

— Am avut nevoie de diferite mărunţişuri, iar mătuşa Minnie m-a târât prin toate magazinele, a explicat ea forţându-se să pară veselă. Acum s-a dus să viziteze o prietenă... Lucru fără de care nu aş fi reuşit să scap.

— Nu poţi lua un alt tren?

Îl lăsa să înţeleagă că este supravegheată? Că era sau nu cazul, David s-a impacientat din cauza apatiei care pusese stăpânire pe vocea ei, a modului în care ezita să-i întâlnească privirea.

— Îmi face impresia ca ai nevoie de o ceaşcă cu ceai. Vrei să intrăm acolo? a indicat el fără entuziasm bufetul cu lumini ţipătoare şi plin de oameni, un bufet care nu semăna deloc cu cel liniştit din Craigdoran.

Dar ea deja a negat din cap:

— Am luat ceaiul cu mătuşa, la Fraser.

Fraser era unul dintre narile magazine ale oraşului.

— Atunci, a spus el în timp ce sângele îi urca în obraji, să nu rămânem aici, în mijlocul acestei înălţimi. Să facem o mică plimbare.

Ieşind din gară, s-au îndreptat spre piaţa Argyle. Ceaţa

s-a îndesit, făcând zgomotul străzii, să reverbereze straniu. Cu toate că avea impresia că se mişca într-o lume care nu le aparţine decât lor, David nu a îndrăznit să-i ia fetei mâna, iar convesaţia a demarat greoi, fiind pur formală.

— Cum merge cu studiul?

— Nu prea rău, sper. Dar voi cum o duceţi?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Şi Walter?

Ea nu a răspuns imediat, apoi a spus, ca şi când ar fi considerat inutilă orice întrebare:

— A fost puţin bulversat, dar acum i-a trecut... înţelegi, au vrut să stabilim data nunţii... Mie asta mi s-a părut prematur... Găseam că ar fi mult mai bine să mai aşteptăm un timp. Dar în prezent data a fost stabilită: va fi întâi iunie.

A urmat o lungă pauză, în timpul căreia David a repetat în sine însuşi: „Întâi iunie... Peste trei săptămâni...”

— Şi eşti mulţumită? a întrebat el.

— Da, a răspuns ea, dând impresia că foloseşte cuvinte care i-au fost inoculate în suflet, este bine să te măriţi tânără, te obişnuieşti repede cu partenerul. Walter este un băiat excelent şi va fi un soţ bun. De altfel... De altfel, a urmat ea concluzionând, după ce vocea părea ca i s-a înmuiat, relaţiile pe care le are el în oraş ne vor ajuta mult în comerţul nostru. Afacerile nu prea au mers bine în ultimul timp.

Dintr-o dată au început să cadă stropi mari şi în clipa următoare a început ploaia, atât de violentă încât au fost nevoiţi să se adăpostească sub streaşina unei prăvălii închise.

— Îţi urez multă fericire, Mary.

— Şi eu ţie, David.

Acum întunericul era atât de dens în străduţa unde se găseau încât David nici măcar nu o putea vedea pe tânăra fată, dar era foarte conştient de apropierea ei. Îi auzea respiraţia regulată, totuşi puţin precipitată, şi-şi

simţea gura uscată, iar genunchii moi, gata să cedeze sub greutatea trupului.

— Nu trebuie să pierd trenul, a murmurat ea.

S-au întors în gară. Trenul era deja tras pe peron. Într-un compartiment de clasa a treia, David a găsit un loc la fereastră şi, în timp ce a coborât iarăşi pe peron, ea a deschis geamul, exact în momentul în care locomotiva a scos un jet de abur şi a şuierat. Mary s-a aplecat pe fereastră. Era extrem de palidă; ploaia îi udase hainele, înmuiase gulerul de blană sub care o venă a gâtului bătea înnebunită.

— Atunci... lă revedere, David, a spus ea cu o voce tremurătoare.

— La revedere... Mary.

Simţea o durere cumplită în piept. Îl părăsea pentru totdeauna, iar el nu o va mai putea revedea.

Apoi, în momentul în care trenul s-a smucit din loc, şi-au întins mâinile unul spre celălalt, şi le-au prins cu pasiune, în timp ce buzele lor s-au unit într-un sărut delirant. Când trenul a ajuns la marginea peronului, David s-a oprit şi s-a clătinat ca un om beat, gata să cadă. A văzut că ea era încă aplecată pe fereastră atunci când trenul a purtat-o prin tenebrele tunelului.

Inima lui Moray bătea cu putere, lacrimi i se iviseră în ochi şi, cu consternare, a fost dintr-o dată conştient că lacrimile îi curgeau pe obraji.

CAPITOLUL VIII

Brusc, ca şi când această amintire venea de undeva de foarte departe, Moray şi-a adus aminte că „patronul” trebuia să vina la ora opt pentru a face o puncţie lombală unui bolnav internat în acea după amiază. Ieşind precipitat din gară, a avut norocul să prindă un tramvai, care, în ciuda încetinelii dictate de ceaţă, l-a lăsat la timp în faţa spitalului. Dar David nu a înţeles niciodată prea bine cum s-a putut ţine pe picioare de-a lungul celor două ore care au urmat. Cuvintele, gesturile îi erau pure automatisme. O dată sau de două ori şi-a dat seama că Drummond îl privea cu o anumită curiozitate, dar medicul nu a făcut nicio remarcă şi, în jurul orei zece, Moray a putut în sfârşit să ajungă în camera sa şi să dea frâu liber sentimentelor.

Iubea şi sărutul, al cărui extaz încă mai persista, îi spunea că este răsplătit cu aceeaşi monedă. Şi acesta era un lucru pe care nu şi-l imaginase niciodată, nici măcar ca pe o perspectivă îndepărtată. Până atunci, gândurile lui, energia, eforturile fuseseră concentrate asupra unui singur lucru: cariera, cea datoare să-l ridice deasupra celorlalţi, să-l scape de sărăcie şi să-i asigure o orbitoare reuşită de-a lungul existenţei sale. Dar, încerca el să fie raţional în plină efuziune emoţională, dacă era în stare să aştepte singur aceasta reuşită, nu putea la fel de bine să se îmbogăţească alături de Mary, care, în ciuda condiţiei ei modeste, avea toate calităţile necesare pentru a-l încuraja, a-l fortifica în lupta pe care urma să o ducă, şi

de a fi o companie ideală? Nu putea renunţa la ea... Doar când se gândea la asta se cutremura, ca şi când s-ar fi apropiat de el moartea.

Ce-i de făcut? se întreba el încruntând sprâncenele. Situaţia în care se afla Mary, cu data căsătoriei deja fixată peste trei săptămâni, impunea o imediată luare de poziţie. Dacă nu va putea împiedica această căsătorie? Imaginea lui Walter exercitându-şi drepturile conjugale s-a întipărit cu durere în mintea lui, cu o teribilă precizie. Un motiv numai bun pentru a-l înnebuni! Trebuia să-i scrie imediat lui Mary şi să-i trimită scrisoarea fulger...

Când a deschis sertarul pentru a lua o foaie de hârtie, a început să sune telefonul de urgenţă şi, cu o exclamaţie de îngrijorare, şi-a întrerupt acţiunea, luând receptorul.

— Domnul Moray...

Era McDonald, centralistul de noapte.

— Bună, Mac, ce s-a întâmplat? O alarma falsă?

— Sunteţi căutat, domnule Moray... O comunicare personală... Vă fac legătura.

S-a auzit un fâşâit pe linie, apoi:

— David...

I s-a tăiat respiraţia.

— Mary... Eşti chiar tu?

Vocea tinerei fete ajungea până la el fluentă, dar vibrantă:

— Am coborât în prăvălie... Dorm toţi şi n-am putut să aprind lumina... Dar trebuie neapărat să-ţi-vorbesc... Oh! David, dragă David, sunt atât de fericită!

El şi-o imagina în cămaşa de noapte şi cu papuci, în întunecimea din mica bucătărie.

— Şi eu sunt fericit, draga mea!

— Din prima clipă, la Craigdoran... când te-am văzut în oglindă... Din acea clipă... Am ştiut, David! Şi când am crezut că-ţi sunt indiferentă, inima a fost pe punctul să mi se sfărâme...

— Dar acum ştii că te iubesc, că sunt nebun după tine!

— Da, David, da, iubirea mea! Tocmai de asta te-am

sunat pentru a-ţi spune că nu mă voi căsători niciodată cu Walter. Niciodată! De fapt nu aveam nicio intenţie serioasă, dar m-am lăsat influenţată crezând că tu nu-mi dai nicio importanţă... Dar acum îi voi spune... Chiar mâine dimineaţă!

Nu o putea lăsa sa facă faţă singură unei asemenea încercări.

— Te voi însoţi, Mary. Îi voi cere o zi liberă lui Drummond...

— Nu, David, a spus ea pe un ton ferm. Trebuie sa te gândeşti la examen. Pentru moment, acest lucru trebuie să aibă întâietate. Apoi însă... apoi vino imediat... Te voi aştepta! (A ezitat o clipa.) Şi dacă... dacă... între timp vei găsi un minut liber, scrie-mi!

— Îţi voi scrie, Mary! Scrisoarea este deja începută.

— Cât de mult aştept să o primesc! Acum trebuie să urc... Noapte bună, dragă Davie!

Receptorul a fost pus în furcă. În clipa următoare, traversând în vârful picioarelor casa cufundată în tăcere, ea trebuia să fi ajuns în camera sa, imediat lângă cea a lui Willie. Luându-şi stiloul şi o coală de hârtie, Moray a scris o scrisoare lungă, plină de pasiune, apoi s-a dezbrăcat, stăpânit încă de un gen de transă, şi a adormit adânc.

A doua zi dimineaţă, cuprins parcă de inspiraţie, el şi-a dublat ardoarea cu care îşi pregătea examenele finale. Intensitatea acestei ultime opintiri a făcut ca timpul să se scurgă ca într-o străfulgerare. Odată ziua examenului sosită, David a intrat la Eldon Hall încordat, dar încrezător, şi a luat loc la una dintre mese. După ce au fost distribuite întrebările examenului, şi-a dat seama că îi convin subiectele. S-a apucat imediat de lucru şi, fără a ridica o singura dată ochii, a acoperit pagină după pagină cu un scris foarte lizibil. În timpul celor trei zile care au urmat, s-a aşezat la aceeaşi masă, făcând eforturi să facă maximum posibil, atât pentru el cât şi pentru Mary.

Apoi au urmat examenele clinice. La medicină generală

a ştiut imediat cu ce boală are de-a face: o bronchechtazie cu abces cerebral secundar. A avut sentimentul că s-a prezentat bine. În ultima zi a avut loc examenul oral. Drummond – în compania bătrânului Murde Macleish, profesorul de obstetică, şi a lui Purvis, asistentul lui – l-a primit cu o amicală înclinare a capului şi le-a şoptit colegilor săi:

— Este băiatul care ştie să vorbească atât de convingător cu bolnavii.

— Dar nu este singura calitate pe cane o are, a spus Purvis, consultând dosarul lui Moray.

Au început să-l întrebe şi David – răspunzând cu multă precizie, surâzând respectuos şi arătându-se tot timpul de o extremă deferenţă – şi-a dat seama că a făcut o impresie bună. Dar, îi era frică de Macleish, personaj aproape legendar, care a fost în acelaşi timp teroarea şi ghidul a generaţii întregi de studenţi. Era recunoscut pentru francheţea sa brutală şi pentru glumele obscene. În fiecare an, la primul său curs, avea obiceiul de a chema un tânăr student la tablă şi, aruncându-i o bucată de cretă şi aratându-i tabla neagră, îi cerea, în cei mai cruzi termeni, să-i deseneze organele genitale ale femeii. Pentru mement, nu vorbise deloc, dar îl observa atent pe Moray, cu un aer nu prea prietenesc. Cu toate acestea, examenul s-a încheiat fără ca el să intervină şi Purvis a spus cu un surâs:

— Asta-i tot, mulţumesc.

După ce uşa s-a închis în urma lui Moray, el a adăugat:

— Acest băiat este bine pregătit!

Macleish a mormăit:

— Un şmecher, da... Dar unul care nu are aerul de a fi ipocrit!

Ceilalţi doi au început sa râdă. La vârsta lui, bătrânul Murde nu prea era luat în serios.

Rezultatele au fost afişate sâmbătă dimineaţă şi, mergând spre Universitate pentru a le vedea, Moray şi-a pierdut dintr-o dată întreaga siguranţă. Comisese erori,

nu răspunsese bine, eşuase... A fost chiar pe punctul să nu mai îndrăznească să se apropie de tabloul de afişare, pus sub scară. Detaşat, împreună cu alte două, numele lui se afla în fruntea listei: reuşise cu menţiune.

David a crezut că va leşina. După atâţia ani de muncă istovitoare nu-i mai venea să se bucure de triumful lui. Ceea ce l-a adus în culmea fericirii a fost perspectiva de a împărtăşi bucuria cu Mary. Nu a întârziat decât câteva clipe pentru a prinde felicitările camarazilor aflaţi acolo, apoi s-a îndreptat direct spre poşta principală, de la poalele colinei Gilmore, şi a trimis următoarea telegramă:

„Sosesc astăzi la Ardfillan cu trenul de ora 17 şi 30 de minute.

Moray.”

Spera ca la acea oră Mary să fie la Craigdoran şi ea era efectiv la gară atunci când a sosit trenul. Repede, repede, cu ochii scânteietori, foarte palidă, dar mai frumoasă decât oricând, ea a alergat spre el şi, fără a-şi face probleme de oamenii care o înconjurau, i-a oferit buzele. Şi dacă în timpul acelor zile febrile el ar fi putut uita savoarea buzelor ei, a regăsit-o imediat. Mai păstra mâna lui Mary în a sa atunci când au ieşit din gară şi s-au îndreptat spre brutărie. Nici ea, nici el nu pronunţaseră încă niciun cuvânt. David a observat că fata nu îndrăzneşte să-i pună întrebarea care o obseda şi, cu toate că-şi propusese să-i facă o expunere dramatică a examenului sau, s-a mulţumit să-i spună umil, fără a o privi:

— Am reuşit, Mary... în capul listei, cu menţiune.

A simţit degetele fetei crispându-se în jurul alor sale, apoi ea a spus cu o voce emoţionată:

— Eram sigură că vei reuşi, dragă David... Dumnezeule, cât de fericită sunt! Acum vom putea rămâne împreună şi totul va merge bine!

El a privit-o neliniştit:

— Aici... nu ţi-a fost uşor, nu-i aşa?

— Nu prea uşor, nu, a spus ea cu o figură expresivă. Când m-am dus să-i spun lui Walter, el a crezut că glumesc. Nu-şi putea închipui că o femeie poate refuza cererea lui în căsătorie. Când a înţeles că am vorbit serios, a... nu a fost... prea gentil. Apoi părinţii lui l-au căutat pe tata şi încă o dată (A avut un surâs palid.) am fost insultată.

— Dumnezeule, a gemut el. Când mă gândesc că te-a făcut sa înduri toate astea fără ca eu să pot să fiu lângă tine! Ce plăcere aş simţi dacă i-aş suci gâtul acestui ticălos!

— Nu, David, probabil că eu sunt cea care trebuie blamată. Dar îi mulţumesc Cerului că nu m-a lăsat sa intru într-o asemenea familie şi... şi ea m-a făcut să te întâlnesc, a concluzionat ea strângându-se lângă Moray. Te iubesc, Davie!

— Te iubesc, Mary!

— Atunci, a suspinat ea, nimic altceva nu mai are importanţă.

— Dar familia ta nu te-a apărat?

— Mai mult sau mai puţin. Dar, în afara de Willie, sunt mai curând afectaţi de această ruptură. În sfârşit, iată-ne ajunşi... înainte de toate, hai să-l vedem pe tata.

Printr-o uşă care dădea în curte, ea l-a condus în camera cuptorului, o cameră joasa şi întunecată, luminată doar de flăcările provenite de la cele două cuptoare şi îmbibată toată cu mirosul pâinii calde. Cu ajutorul muncitorului său, John Donaldson, Douglas tocmai punea pe rafturi pâini duble scoţiene, cu coajă brună. Cu mânecile suflecate, brutarul îşi pusese în jurul mijlocului un şorţ plin de făină şi era încălţat cu nişte vechi espadrile albe. Pe deasupra umărului, l-a recunoscut pe Moray în compania fiicei sale, dar şi-a terminat treaba înainte de a se îndrepta spre ei, scoţându-şi şorţul.

— Deci iată-vă, a spus el, fără niciun surâs, întinzând mâna.

— Tată, a strigat Mary, David a reuşit cu menţiune! Este în fruntea listei.

— Deci acum eşti doctor? Ei bine, asta-i perfect.

Făcându-i să iasă din camera cuptorului, i-a condus în marea încăpere de la primul etaj, unde Willie tocmai îşi făcea lecţiile, iar mătuşa Minnie tricota în apropierea ferestrei. Tânărul băiat i-a surâs sincer lui David, dar mătuşa Minnie nici nu a întors capul şi a continuat sa croşeteze cu un aer reprobator.

— Aşează-te tinere, aşează-te, i-a spus scundul brutar. Noi deja am cinat... dar în câteva clipe, dacă îţi este foame, cred că Mary ar putea găsi ceva de pus pe masă.

David s-a aşezat pe un scaun, într-un colţ al mesei, iar Mary s-a aşezat alături pe un alt scaun, foarte aproape de el.

— Du-te în camera ta, Willie, a spus atunci mătuşa, înfigând andrelele în ghem şi fixându-l pe Moray cu priviri reci. Ai auzit ce ţi-am spus, Willie?

Tânărul a ieşit din cameră.

— David, a început brutarul, ar trebui să înţelegi ce loc a fost pentru noi aceasta poveste...

— Şi pentru toată lumea! a completat mătuşa Minnie cu indignare. Tot oraşul vorbeşte! E un adevărat scandal! Suntem dezonoraţi!

— Am fost puşi într-o situaţie foarte dezagreabilă, a reluat Douglas. Fiica mea şi-a dat cuvântul unui băiat foarte bine văzut, de familie buna, foarte stimat de toţi. Nu numai că au fost logodiţi, dar chiar au fixat data căsătoriei... când, brusc, fără vreun motiv real, iată că fata mea a rupt aranjamentul acesta în favoarea unui necunoscut...

— Totuşi, domnule, a existat un motiv foarte întemeiat, acela că Mary şi cu mine ne iubim.

— Va iubiţi, a spus mătuşa cu un ton expresiv. Înainte ca dumneata să soseşti pe satanica dumitale motocicletă, ca... ca un Don Quichote... ea îl iubea pe Walter!

— Nici vorbă, a spus Moray, care a simţit cum mâna lui

Mary o strânge pe a sa pe sub masă. Ea nu l-a iubit niciodată şi sunt convins că n-ar fi fost niciodată fericită alături de el. Spuneţi ca Stoddart este un băiat bine văzut, eu susţin că nu este decât un fanfaron imbecil, plin de el...

— Ajunge, a intervenit cu asprime Douglas. Walter poate că are defectele lui... dar ştim că toate sunt pe un fond bun.

— Ceea ce nu am putea spune despre dumneata! a completat mătuşa Minnie.

— Sunt foarte mâhnit că aveţi o atât de proastă părere despre mine, a spus Moray privind-o. Sper că o veţi revizui foarte repede. Ar mai fi totuşi de spus că nu-i prima dată când o logodnă este ruptă şi întotdeauna este mai bine mai târziu decât prea târziu.

— Este adevărat, a aprobat încet Mary. Nu mi-am dorit niciodată să mă mărit cu Walter.

— Atunci de ce nu ai spus mai devreme, gâscă proastă? Acum, ne-am făcut familia Stoddart vrăjmaşă. Nu ne vor ierta niciodată acest afront. Şi ştii ce înseamnă asta pentru tatăl tău.

— Da, o asemenea situaţie nu-mi deschide perspective prea înfloritoare... dar vem mai trăi şi van mai vedea.,

— Insist ca toate aceste lucruri să fie spuse, James.

Mătuşa s-a întors spre Moray:

— Îţi imaginezi poate că la noi merge totul ca pe roate, dar nu este cazul. Doar Dumnezeu ştie! Marile companii, cu instalaţiile mecanice de frământat şi cu automobilele lor, vor duce pâine în toată regiunea. Asta ca să nu mai vorbim despre obligaţiile la care ne constrâng noile legi. Fratele meu se descurcă din ce în ce mai greu, cu toate că se bucură de o sănătate perfectă. Iar Walter a promis formal, prin intermediul tatălui său...

— Ajunge Minnie, a întrerupt-o Douglas ridicând mâna. Până în prezent am reuşit să mă descurc singur, doar cu ajutorul Providenţei şi sper să continui în acelaşi, fel.

A urmat o tăcere, apoi Moray, strângând mâna lui

Mary, i s-a adresat brutarului. Niciodată nu a părut mai convingător, tânăra şi inteligenta lui figură radiind patimă şi sinceritate:

— Îmi dau seama că v-am cauzat multe necazuri, demnule... şi destulă amărăciune. Sunt cu adevărat dezolat. Dar există lucruri în faţa cărora nu se poate face nimic... asta poate vă va frapa... lucruri ca trăsnetul. Asta s-a întâmplat cu Mary şi cu mine. În momentul acesta, poate nu gândiţi lucruri bune cu privire la persoana mea, a urmat el întors pe jumătate spre mătuşa Minnie, dar veţi vedea... nu veţi regreta deloc să mă aveţi ginere. Am o diplomă, o diplomă excelentă, pe care am obţinut-o în cele mai bune condiţii posibile. Voi beneficia imediat de un post şi nu-mi va trebui prea mult timp pentru a-mi crea o clientelă dintre cele mai selecte. Tot ceea ce doresc este să o am pe Mary alături de mine şi sunt sigur că, la rândul ei, ea nu-şi doreşte altceva.

Privirea lui trecea de la unul la celălalt, în timp ce pe buze îi înflorea zâmbetul caracteristic, atât de timid şi de înduioşător.

După o mică pauză, cu toate că îşi propusese să fie ferm, brutarul nu şi-a putut reţine un gest aprobator din cap:

— Iată câteva cuvinte bine spuse, David. Şi acum, pentru că ne-ai împărtăşit cele mai intime gânduri, trebuie să recunosc că, la fel ca şi fiica mea, a urmat el, surâzându-i lui Mary, te-am găsit imediat foarte simpatic. Şi pentru că aşa a fost să fie, sunt de acord cu logodna voastră. În ceea ce priveşte căsătoria, va trebui în orice caz să mai aşteptaţi puţin, să se mai liniştească spiritele. Ia un post undeva pentru trei sau patru luni şi apoi vom mai vedea. Tu ce spui, Minnie?

— Din partea mea, a scăldat-o mătuşa, nu mai are niciun rost să te vaiţi după ce laptele a dat în foc. (Chiar şi ea părea să-şi fi schimbat atitudinea în urma tonului cu care David îşi ţinuse discursul.) Poate că ai dreptate, James... Nu trebuie să fim prea duri cu ei.

— Mulţumesc, papa... Mulţumesc, mătuşă Minnie!

Ridicându-se dintr-o săritură, Mary a alergat să-i îmbrăţişeze. Obrajii îi căpătaseră culoare, iar cele câteva fire de păr care-i căzuseră pe frunte le-a aruncat pe spate, cu un gest triumfător:

— Şi acum, mătuşică, pot să-i dau ceva de mâncare lui Davie?

— Fă-i o omletă cu brânză... Şi o bucată de prăjitura cu cireşe. Am remarcat ci-i place!

— Şi încă un lucru, tată, a implorat Mary cu un aer îngeresc. Davie poate sa doarmă aici? Te rog, tăticule! L-am văzut atât de puţin în ultimul timp!

— De acord... Dar numai pentru noaptea asta. Mâine va trebui să se intereseze de un post...

O idee i-a trecut prin minte brutarului, care a adăugat cu severitate:

— Iar dacă aveţi de gând să ieşiţi împreuna în seara asta, va trebui ca Willie să vă însoţească.

Aproape alergând între bucătărie şi masă, Mary a încropit repede o cină copioasă pentru David, dar în splendoarea acelei zile magice a mânca devenise prea material şi tânărul băiat a cinat fără prea mare poftă. După ce a terminat, Mary şi-a pus paltonul şi pălăria. David a observat cele mai mici gesturi ale fetei, descoperind în ele un oarecare rafinament feminin, ceva particular, unic. Braţ la braţ, au ieşit în întunericul nopţii şi s-au plimbat de-a lungul esplanadei în compania lui Willie. Surescitat de fericita turnură a evenimentelor, tânărul băiat vorbea fără încetare, punându-i lui Moray tot felul de întrebări, acesta neavând puterea să-i spună că-l plictiseşte. Mary s-a dovedit mult mai perspicace:

— Willie, a spus ea cu un glas rugător, când au ajuns la capătul esplanadei, am uitat să iau lâna tărcată pe care mi-a cerut-o mătuşa Minnie. Uite... Du-te şi cumpără două gheme de la Mckellar şi cu ceea ce va rămâne cumpără-ţi o bucată de ciocolată cu alune. Du-te repede, Willie. Ne vei găsi aici.

După ce Willie a spălat putina, ei au intrat în refugiul amenajat la extremitatea esplanadei. Era pustiu. Aşezaţi într-un colţ, feriţi de vânt, s-au strâns în braţe, iar zgomotul valurilor se confunda cu bătăile inimilor lor. O stea cădea pe cer, fără ştirea lor. Buzele lui Mary erau uscate şi fierbinţi; era atâta ardoare şi pasiune în sărutul ei inocent, încât Moray s-a simţit mai înduioşat ca oricând.

— Davie, dragul meu, a şoptit ea, lipindu-şi obrazul de obrazul logodnicului ei. Dacă ai ştii cât de mult te iubesc! Am impresia că pieptul îmi va exploda şi sunt atât de fericită încât aş putea muri!

CAPITOLUL IX

Ceremonia de înmânare a diplomelor a avut loc câteva zile mai târziu şi, imediat după aceea, Moray a început să caute un post care să-i convină. Deja erau două pe care le putea pretinde, chiar în spital. Dar, în afara că erau prost plătite, el decisese de mult timp să evite o filieră lentă de promovare administrativă. Foarte mulţi medici de ţara îşi căutau asistenţi, dar David ştia ce înseamnă acest lucru. Vroiau un băiat energic; robust şi celibatar, care să mănânce orice şi să fie gata la orice oră din zi sau din noapte să intervină. În acelaşi timp, nu a reţinut nici oferta momentană de serviciu pe un vapor. Pentru binele său şi al lui Mary, trebuia să găsească ceva mai bun. A început să citească cu atenţie anunţurile din *Lancette* şi din *Jurnalul Medical*, apoi pe cele din ziarele locale, dar degeaba. Era în sala de lectură de la Fundaţia Carnegie. Începea să-şi facă griji, când ochii i-au căzut pe următorul anunţ din *Winton Herald*:

„Spitalul Glenburn, Cranstoun, caută medic stabil. Salariul 500 de lire pe an şi apartament mobilat. Cu începere de la întâi ianuarie.”

Era exact ceea ce căuta David, cu rezerve în ceea ce privea data; dar acest detaliu era prea puţin semnificativ faţă de celelalte avantaje. Cunoştea spitalul cu pricina şi îl admirase de multe ori când trecuse pe lângă el, în plimbările făcute prin ţinut. Spitalul era situat la ţară, dar

la capătul liniei unui tramvai ce pleca din Winton şi se consacrase în ultimul timp aproape în exclusivitate tratamentului copiilor tuberculoşi. Era mic, bineînţeles, cu nu mai mult de şaizeci de paturi, repartizate în patru pavilioane separate, apoi o clădire pentru infirmierie, o alta unde se afla laboratorul şi secţia administrativă şi o încântătoare gheretă pentru portar, cu un acoperiş de ţigle roşii. Nimic nu-i putea conveni lui David mai mult; salariul era generos, se dorea după toate probabilităţile un om căsătorit din moment ce se punea la dispoziţie un apartament, şi mai exista acolo şi laboratorul, unde ar fi avut toate facilităţile pentru a întreprinde cercetări. Cu adevărat ideal! David şi-a dat seama că nu va fi deloc uşor concursul pentru obţinerea unui asemenea post, dar asta nu-l speria.

Campania pe care a dus-o pentru a ajunge la scopul propus s-a bazat pe resursele sale spirituale, pe subtilitatea şi pe experienţa deja trăită. De la profesorii Universităţii a obţinut atestările şi scrisorile de recomandare. Drummond i-a dat câteva cuvinte de prezentare pentru biroul medical din Wintonshire şi, prin intermediul tatălui lui Bryce, care era unul dintre consilierii municipali din oraş, a obţinut lista completă a membrilor comitetului director al spitalului. Apoi s-a dus în vizită la şeful Biroului Sănătăţii, care s-a arătat rezervat, dar amabil, apoi la secretar. Acesta aparţinea aceleiaşi loji masonice cu tatăl lui Bryce şi a fost extrem de cordial. În continuare, David şi-a petrecut serile contactând discret, la el acasă, pe toţi membrii comitetului. Cei mai înalţi dintre aceştia l-au prezentat soţiilor lor, în inimile cărora timiditatea lui bine temperată a ştiut să nască o simpatie mai degrabă maternă. În sfârşit, a reuşit să înnoade relaţii amicale cu medicul care părăsea spitalul pentru a se consacra unei clientele particulare, i-a făcut curte unei infirmiere şefe şi, în final, după un debut ratat, a câştigat-o complet pe intendenta autoritară, care chiar l-a invitat să ia ceaiul împreună cu

ea. Dificultăţile nenumărate pe care le-a învins pentru a-şi termina studiile, modul foarte romantic în care a făcut cunoştinţă cu Mary, diploma obţinută cu menţiune au fost elementele alese pe care le-a folosit pentru a o cuceri pe intendenta în cauză. Aceasta l-a ascultat cu o simpatie mereu crescândă:

— Vom vedea ce vom putea face, i-a declarat ea, făcând să-i tresară pieptul sub bluza apretată. Şi dacă cei din fruntea Comitetului mă vor asculta cu atenţie, vei avea acest post.

El a murmurat câteva mulţumiri şi a spus:

— Acum mă voi retrage, pentru că deja am abuzat de timpul dumneavoastră.

— Nici nu poate fi vorba, mi-a făcut o deosebită plăcere să mă întreţin cu dumneata. Cum te vei întoarce la Winton?

— Aşa cum am venit, a spus el cedând unei inspiraţii de moment. Pe jos.

— Cum? Ai venit pe jos? De la Winton?

— Pentru a nu vă ascunde nimic, doamnă, a spus el cu un surâs jenat privind-o în ochi, nu am avut cu ce să plătesc tramvaiul. Sau, mai exact, aveam de ales între a lua tramvaiul şi a lua masa. Din acest motiv mă voi întoarce pe jos...

Dar nici nu se pune problema, doctore. Şoferul nostru te va conduce.

Intendenta a sunat o infirmieră, i-a dat instrucţiuni şi David a ajuns la Winton pe bancheta din faţă a unei vechi ambulanţe Argyle. Când şoferul a revenit pentru a o anunţa pe intendentă că şi-a îndeplinit misiunea, i-a spus acesteia:

— Sper că-l vom avea pe doctorul Moray printre noi. Este cu adevărat foarte gentil... Pentru un asemenea om aş putea pune mâna în foc, pe cuvântul meu!

Nicio opoziţie nu mai putea face faţă unei asemenea virtuozităţi. O săptămână mai târziu, David Moray figura pe lista celor zece candidaţi selecţionaţi de către Comitet

şi, după o ultimă întrunire a acestui Comitet, ţinută pe 21 august, a fost ales în unanimitate.

La Ardfillan David s-a decis să spună că are ceva în vedere şi nimic mai mult. Obişnuinţa de a trăi singur îl formase mai puţin comunicativ şi încerca un fel de teamă superstiţioasă de a înregistra un eşec în ultimii moment. Dar când i-a fost repartizat postul, a pregătit o dezvăluire triumfală pentru succesul lui.

Încă de la început a organizat totul cu minuţiozitate. A început prin a se duce la Gilhouse, librarul Universităţii, mai jos de Fener Hill, pentru a-i vinde toate cărţile lui de studiu şi microscopul de care nu mai avea nevoie, acum, după ce reperase un frumos Zeiss cu imersie în laboratorul din Glenburn. Încasând pe loc o sumă destul de frumoasă, a traversat Eldongrove Park pentru a intra într-un cartier mult mai puţin elegant. Pe colţul străzii Blairhill, a intrat la un cămătar la care nevoia îl adusese de multe ori în timpul anilor de studiu. Dar, în prezent, venea în calitate de cumpărător. Prevăzător, a refuzat un diamant dubios care i-a fost oferit şi a ales un inel de aur, ornat cu o foarte frumoasă acvamarin. Aşezată într-o cutie de piele roşie, capitonată cu catifea asortată, piatra producea un efect deosebit. Punând-o în buzunar, David a împrumutat apoi motocicleta de la Bryce şi a plecat la Craigdoran, unde a ajuns în jurul orei unsprezece.

— Mary, a exclamat el intrând în bufet şi luând-o tandru în braţe pe tânăra fată. Închide prăvălia! Acum! Imediat!

— Dar Davie... Mai sunt de venit încă două trenuri...

— La dracu’ cu trenurile... şi cu turiştii... şi cu toate Căile Ferate Britanice! Mergem la iarbă verde! Nu-ţi las timp decât pentru a pune într-o pungă câteva cornuri şi câteva sandvişuri!

Pe jumătate ezitând, pe jumătate surâzând, ea l-a privit, ghicind că-i ascunde ceva important. A sfârşit prin a ceda, spunând:

— Cred că escapada asta nu-l va ruina pe tata, nici

Compania...

Zece minute mai târziu, au plecat împreună pe motocicletă. David a luat-o pe şoseaua spre Stirling, a întors la Reston şi, în jurul orei unu după amiaza, după ce lăsase în stânga Cranstoun, s-a oprit, după ce parcursese vreo cinci sute de metri pe drumul spre Glenburn.

— Hai să facem câţiva paşi, Mary,

Dezorientată, neînţelegând de ce veniseră până acolo, tânăra l-a urmat totuşi docilă. Au ajuns curând în faţa gardului din fier forjat al spitalului şi David s-a oprit, estimând cu înţelepciune că, pentru moment, ar fi fost mai bine să nu meargă mai departe. Priveau spre grilaj. Pe o bancă, la soare, aproape de marea peluză, erau aşezaţi copii asistaţi de o infirmieră, iar într-un copac din apropiere cânta o mierlă.

— Ce frumos este! a exclamat Mary.

— Îţi place?

— Nespus de mult. Parcă-i un tablou!

— Atunci, ascultă-mă bine, Mary, a spus el după ce a respirat profund. Suntem în faţa spitalului Glenburn. În acele patru clădiri dintre copaci sunt bolnavii, iar birourile sunt în clădirea care este acolo, în centru. În spate, în pavilionul pe care îl vezi, având alături şi o mică grădină, este casa în care locuieşte medicul care stă permanent în spital. Nu este o casă prea urâta, nu?

— Este de-a dreptul încântătoare... şi gradina pare a fi frumoasă. Cunoşti pe cineva la acest spital?

Ignorând întrebarea, el a urmat precipitându-se puţin, în timp ce simţea cum păleşte:

— Medicul care locuieşte acolo este practic şeful spitalului şi dispune de laboratorul care are toate facilităţile necesare muncii de cercetare. El are la dispoziţie întregul pavilion şi grădina. În afară de aceasta, primeşte cinci sute de lire pe an. Prin urmare, ar putea locui acolo cu soţia Mary, a continuat el cu o voce dintr-o dată tremurătoare, cuprinsă de emoţie, cu începere de la întâi ianuarie anul viitor, spitalul va avea un nou medic

care va sta acolo... Iar pe acest nou medic îl ai acum în faţa ta.

CAPITOLUL X

S-au întors făcând un mare ocol pe la Overton, pe un drum care ducea prin sudul lacului Lemond. Era o şosea reputată, una dintre cele mai frumoase din regiune, dar Mary nu vedea nimic, nici măcar culmea majestuoasă a lui Ben Lomond, care domina lacul scânteietor. Încă sub influenţa minunatei dezvăluiri, închisese ochii şi, cu inima plină de recunoştinţa, s-a strâns în spatele lui David.

Şi el era fericit – cum altfel s-ar fi putut simţi? – şi era mulţumit de efectul produs de îndelungata lui strategie. Dar trebuie spus în apărarea lui că dacă a vrut să impresioneze a făcut-o mai puţin pentru a se pune pe sine în valoare şi mai mult pentru a-i face o imensă bucurie lui Mary. Spre deosebire de Walter, care ştia să profite la maximum de orice situaţie favorabilă, lui David nu-i plăcea să piardă timpul ascultând laude şi felicitări. Asemenea manifestări îl ofensau în delicateţea lui şi-l prost dispuneau. Şi apoi, nu mai avea rezervată pentru Mary şi o altă surpriză?

Când au ajuns la sfârşitul lungului urcuş care ducea de la lac la Glen Fruin, el a părăsit şoseaua şi a luat-o pe poteca care traversa păşunea. Au mers pe potecă câteva sute de metri, apoi s-au oprit lângă o bancă rustică, construită lângă ferigi şi arbuşti argintii. De acolo parcă dominai păşunea ce se întindea până la marea cu valuri purpurii şi aurii. Acum Mary putea să vadă muntele şi lacul, să îmbrăţişeze cu privirea întregul peisaj măreţ.

— Ce colţ minunat de lume, David!

— Nu-i aşa? Am ajuns aici tocmai la timp pentru a lua masa. Toată această plimbare mi-a stârnit pofta de mâncare.

— Eu sunt mult prea emoţionată pentru a putea mânca!

Dar, după ce s-au instalat confortabil, punând merindele pe o mică faţă de masă în carouri pe care Mary o adusese cu ea, el a făcut-o să guste din toate câte puţin.

— Davie, a spus tânăra fată între două înghiţituri, ce căsuţă frumoasă! Nu mă mai gândesc decât la ea... Vei vedea, o voi aranja foarte frumos!

— Va trebui să o mobilăm, i-a amintit el, dar avem timp până pe întâi ianuarie. Pe parcursul acestor luni voi găsi o slujbă în care să înlocuiesc un medic, sau ceva asemănător, astfel încât vom avea banii necesari pentru a ne instala.

— Davie, dragă... Te gândeşti la toate!

— Există totuşi un lucru pe care eram de punctul de a-l uita... Uite, draga mea, mai bine mai târziu decât niciodată, a completat el după ce a scos repede din buzunar cutiuţa, cu inelul.

Niciodată nu s-a simţit atât de emoţionat ca atunci când a privit-o pe tânăra fată deschizând mica cutie roşie. Imobilă, continua să contemple inelul care, după părerea ei, era simplu, dar extrem de frumos. Nu s-a arătat plină de admiraţie, nu i-a mulţumit lui David, dar, întorcându-se spre el şi privindu-l drept în ochi, cum o făcuse după ziua petrecută la Gairsay, i-a spus cu o voce tremurătoare, pe care el urma să şi-o amintească întreaga viaţa:

— Pune-mi-l pe deget...

Apoi, suspinând încet, ea i-a întins mâna.

S-au aşezat pe iarbă, sub soarele cald. Albinele zumzăiau plăcut printre arbuşti, iar în aer se simţea un miros în care aroma cimbrişorului se amesteca cu aceea a florilor sălbatice. În liniştea înconjurătoare, se putea auzi uşorul clipocit al râului din apropiere.

În timp ce fata s-a întins pe iarbă, fusta i s-a ridicat şi David i-a pus mâna pe genunchiul astfel descoperit, mângâindu-l tandru. Detaşându-se pe uşoara paloare a feţei, buzele întredeschise ale lui Mary, puţin umflate din cauza soarelui, păreau aproape purpurii. Închisese ochii şi a început să tremure uşor când degetele lui David, urcând de-a lungul coapsei, au atins dulceaţa pielii, deasupra ciorapului lung,

Moray îşi simţea inima bătând sălbatic în piept. Încă o mică mişcare şi mâna ar fi atins ceea ce căuta. O dorea pe Mary, dar îi era frică să nu abuzeze... Atunci, şoptindu-i la ureche, ea i-a spus:

— Dacă vrei... sunt a ta, iubitul meu.

Un nor a eclipsat soarele, albinele au încetat să mai zumzaie şi, trecând pe cer, un fluierar gulerat şi-a lansat strigătul plângător. Au rămas nemişcaţi, până când David s-a interesat smerit:

— Te-a durut?

— Davie, a spus ea ascunzându-şi faţa în umărul tânărului, niciodată nu am simţit o durere mai delicioasă!

S-au ridicat în sfârşit, adunând resturile pick-nickului şi, când au plecat, David s-a simţit puţin trist, încercând o vagă undă de regret. Nu greşise arătându-se atât de grăbit să culeagă atât de repede primele roade ale fericirii lor? Faţă de atâta francheţe şi inocenţă, n-ar fi trebuit să ştie să se abţină şi să aştepte? De la prima lor întâlnire nu făcuse oare altceva decât să nu înceteze procesul de precipitare a lucrurilor? Nu, de o mie de ori nu! Alungând acest gând din minte, a luat o mâna de pe ghidon pentru a mângâia din nou coapsa lui Mary.

— Acum sunt toată a ta, Davie, a spus ea tandră la urechea lui, strângându-l mai tare în braţe.

Nu era stăpânită nici de tristeţe, nici de regret. Se simţea ca proaspăt renăscută, iar când el s-a întors pe jumătate pentru a o privi, a constatat că nu o mai văzuse niciodată atât de radioasă. Pârând să ghicească ceea ce-l frământa pe el, tandră, veselă, a început să-l liniştească.

Erau pe punctul de a ajunge în vârful colinei de unde se zărea Ardfillan, când, brusc, norul gros care acoperea soarele a început să se scuture cu violenţa. Motocicleta a coborât repede colina şi au ajuns în câteva minute în faţa brutăriei, dar, dacă Mary a fost mai mult sau mai puţin ferită de trupul logodnicului ei, acesta era ud din cap până în picioare. Mary a insistat ca el să se schimbe, oferindu-i un costum al tatălui ei, dar David pretindea că nu este chiar atât de ud şi că se va usca repede în faţa focului.. În final au ajuns la un compromis: – David a luat papucii brutarului şi şi-a pus pe spate o vestă veche de tweed pe care Mary a scos-o dintr-un dulap.

Între timp prăvălia a fost închisă şi mătuşa Minnie a urcat, urmată, câteva minute mai târziu, de fratele său. Toţi patru s-au aşezat la masă, Willie petrecându-şi week-end-ul într-o tabără de cercetaşi la Whistlefield.. La început, în timp ce se servea în linişte ceaiul, Moray s-a simţit extrem de jenat, întrebându-se cu îngrijorare dacă nu exista la el sau la Mary ceva deosebit care să denunţe celorlalţi ceea ce se întâmplase la iarba verde. David era mai curând palid, în timp ce Mary avea obrajii roşii, iar mătuşa Minnie părea să-i cântărească cu un aer bănuitor. Chiar şi brutarul părea ceva mai rezervat decât de obicei, cercetându-i cu coada ochiului.

Dar când Mary a rupt tăcerea, destinderea a fost generală. Moray îi promisese că o va lăsa pe ea să anunţe vestea numirii lui şi ea a făcut-o cu un succes care a depăşit cu mult pe cel prevăzut de David în acea dimineaţă.

Fata a început prin a le arăta inelul, pe care l-au admirat aşa cum îşi închipuise el, chiar dacă mătuşa Minnie nu s-a putut abţine să nu mormăie:

— Sper ca este plătit.

— Cred că nu ar trebui să-ţi faci griji din pricina asta, mătuşă draga, a asigurat-o cu fineţe Mary, chiar cu puţină semeţie. Apoi a început să le povestească plimbarea lor, descriind spitalul din Glenburn, punând accent pe

dezvăluirea finală al cărei efect a fost remarcabil.

A urmat o pauză lunga, înainte ca Douglas să declare, vizibil încântat:

— Cinci sute de lire pe an şi apartament... în plus, o grădină unde ar putea fi cultivate legume Dar asta-i foarte bine, băiatul meu, cu adevărat foarte bine!

— Fără a mai vorbi despre munca de cercetare-pe care i-o va permite laboratorul, a completat repede Mary.

Mătuşa şi-a ţuguiat buzele, cu un aer satisfăcut:

— Iată ce-i va face cu adevărat pe cei din familia Stoddart să urle!

— Taci, Minnie, taci! a spus brutarul, care a adăugat, întinzându-i mâna lui Moray: Felicitările mele, David. Dacă vreodată am avut cel mai mic dubiu în ceea ce te priveşte, toate acestea s-au sfârşit acum şi-mi cer scuze. Eşti un băiat de treabă. Sunt fericit să te văd căsătorindu-te cu fiica mea şi să te am ca ginere. Acestea fiind spuse, Minnie, nu crezi că ar trebui să sărbătorim evenimentul?

— Ba da, fără îndoială! a aprobat bătrâna doamna, câştigată definitiv.

— Mary, du-te repede la dulapul din spate... Şi adu-ne o sticlă de Glenlivet.

Când sticla a fost pusă pe masă, cu zahăr şi lămâie, brutarul a preparat pentru fiecare un grog bun, fierbinte, dozând cu grijă alcoolul vechi. Dar băutura reconfortantă a venit prea târziu în ceea ce-l privea pe David. Toată seara şi-a simţit cămaşa udă lipindu-i-se de piept. Grogul a făcut să i se urce sângele la cap, dar picioarele i-au rămas îngheţate. Din fericire, familia Douglas a insistat ca el să-şi petreacă noaptea în camera lui Willie. Dar când s-a culcat, dinţii îi clănţăneau şi, după ce şi-a luat temperatura, a constatat că are 38 de grade şi 3 linii. Atunci a fost sigur ca a răcit.

CAPITOLUL XI

Moray a petrecut o noapte cu febră, agitat, iar spre dimineaţă a căzut în braţele unui somn scurt. Când s-a trezit, nu i-a fost deloc greu sa formuleze un diagnostic: suferea de o bronşită acută. Îi era greu să respire; chiar şi fără stetoscop, percepea distinct horcăiturile pieptului său, iar temperatura îi urcase la 39 de grade şi 3 linii. A aşteptat să se facă ora şapte înainte de a bate în peretele care separa camera sa de cea a lui Mary. A aşteptat emoţionat şi, câteva clipe mai târziu, ea a apărut în pragul camerei.

— Dumnezeule, eşti bolnav! a exclamat fata imediat.

— Nu-i ceva foarte grav, dar va trebui să stau în pat. Şi cum nu aş vrea să vă deranjez, ar fi mai bine să telefonezi la spital...

— Nici să nu te gândeşti! a spus ea luându-i mâna, în timp ce inima i-a tresărit când a constatat cât de fierbinte era. Vei rămâne în patul acesta, iar eu te voi îngriji.

— Crezi, Mary?

Trăgea speranţe să fie îngrijit de ea, mai ales că-i displăcea perspectiva de a fi nevoit să ia o ambulanţă pentru a ajunge la spital, de data aceasta ca pacient.

— Evident că va fi o problemă de doar câteva zile şi, dacă aş fi sigur că nu v-aş deranja prea mult, aş prefera să rămân...

— Nici nu se pune problema, nu-ţi face griji, a spus ea cu fermitate. Şi acum, să chem un doctor?

— Nu, nu, să vedem... îmi voi scrie singur reţeta.

S-a ridicat într-un cot pentru a putea scrie, iar efortul l-a făcut să tuşească.

— Iată de ce am nevoie, Mary. Medicamentele astea, lucruri calde... şi mai ales am nevoie de tine, a continuat el forţându-se să surâda.

În realitate, fusese atins de boală mult mai serios decât crezuse şi timp de zece zile a fost subjugat de o febră intensă, iar tusea nu se mai oprea. Nu numai ca Mary l-a îngrijit cu multă atenţie, dar el a putut beneficia şi de modul foarte judicios în care ea şi-a demonstrat experienţa în materie. Cu ajutorul mătuşii Minnie, i-a pus cataplasme, i-a preparat supă de carne, l-a făcut să mănânce cu lingura piftie de viţel, i-a aranjat patul şi pernele, făcând eforturi neîncetate pentru a-i crea confort şi o îngrijire optimă. Toate acestea, bineînţeles, nu au putut fi făcute fără a bulversa profund obiceiurile casei. Se mânca când se mai găsea timp, se dormea puţin, iar servirea clientelei a avut de suferit. La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, când David a reuşit să se ridice din pat pentru a se lungi într-un chaise-longue în apropierea ferestrei, s-a scuzat faţă de brutar din cauza tuturor necazurilor provocate de boala lui:

— Nu mai vreau să aud niciun cuvânt, Davie! i-a spus imediat micul brutar. Acum faci parte din familie... sau cel puţin e ca şi când ai face parte! a concluzionat el cu un surâs.

După ce tatăl ei a părăsit încăperea, Mary s-a aşezat în genunchi alături de chaise-longue, lipindu-se de genunchii lui David:

— Să nu mai spui niciodată că tu ne-ai cauzat necazuri, Davie. Gândeşte-te mai bine la grijile pe care mi le-aş fi făcut eu dacă ai fi fost departe!

David, încă foarte slăbit, şi-a simţit ochii înlăcrimaţi:

— Ce nevastă minunată vei fi, Mary!

Curând el a putut să rişte câţiva paşi pe afară, la braţ cu Mary, apoi s-au putut plimba împreună de-a lungul esplanadei. În sfârşit s-a declarat vindecat şi gata să

caute o slujbă pe care să o păstreze până la Anul Nou. Încă continua să aibă un punct dureros care-l tracasa, dar nu vorbea despre asta, estimând că ar fi ingrat din partea lui să se plângă după ce fusese îngrijit cu atâta devotament. Cu toate acestea, în luna următoare, în timp ce se îndrepta spre Winton, cu trenul, pentru a-i da numele sau agentului ce se ocupa cu angajarea medicilor, a simţit o durere pătrunzătoare şi a considerat că ar fi mult mai prudent să fie examinat de către Drummond.

S-a întors la Ardfillan destul de târziu şi Mary, ocupată să servească o clientă în prăvălie, şi-a dat imediat seama că s-a întâmplat ceva. Îndată ce a fost liberă, ea şi-a manifestat bucuria reîntâlnirii cu logodnicul ei. Apoi l-a întrebat:

— N-ai găsit nimic, Davie?

El a vrut sa surâdă, dar nu a reuşit:

— Să-ţi spun drept, nici măcar n-am ajuns până la agent.

— Dar ce s-a întâmplat, dragul meu?

Clopoţelul prăvăliei a anunţat intrarea unui copil care venea sa cumpere o jumătate de livră de biscuiţi, iar David a privit această diversiune cu uşurare. Ce vor gândi despre el? Nu le-a provocat şi aşa destule necazuri?

— Deci, Davie? s-a impacientat Mary, revenind lângă el.

— Este complicat să-ţi explic, draga mea... Îţi voi spune după ce vom merge sus.

Cum era ora închiderii, tânăra fată s-a grăbit sa pună zăvorul, apoi a stins luminile şi l-a urmat pe David la primul etaj, unde i-au întâlnit în camera din faţă pe brutar şi pe mătuşa Minnie.

Moray nu ştia cum să le spună adevărul, dar era obligat să o facă. Cu coatele pe genunchi, privind fix în podea, le-a povestit că a fost să-l consulte pe doctorul Drunmond la spital...

— M-a pus să fac o radioscopie... şi se pare că am un punct de pleurezie la plămânul stâng.

— Pleurezie!

— Foarte localizată, s-a grăbit să spună, păstrând pentru el precizarea făcuta de doctorul Drummond că orice neglijenţă ar putea conduce spre tuberculoză. A făcut eforturi pentru a nu lăsa să i se citească disperarea pe figură şi a adăugat: Dar, evident, nu mai poate fi pusă problema unui post de medic temporar.

— Şi atunci ce vei face? s-a interesat Douglas, cu un aer abătut, în timp ce Mary, cu mâinile strânse, rămânea tăcută.

— Ei bine... aş putea merge la ţară... într-un loc care nu ar fi prea departe de aici...

— Nu, Davie, a intervenit Mary cu nervozitate. Nu trebuie să ne părăseşti. Te vom îngriji noi.

El a privit-o trist.

— Să vă mai stau pe cap încă două luni? Nu, este imposibil, Mary... Nu pot face altceva decât să vă stau tot timpul în picioare, să nu fac nimic, şi toate astea după tot necazul pe care l-am adus... Voi încerca să mă angajez la o fermă.

— Care fermier cu scaun la cap ar consimţi să angajeze un om bolnav? a replicat Douglas. Dar doctorul... acest profesor, cu siguranţă ţi-a recomandat ceva, nu?

A urmat o pauză şi Moray şi-a ridicat privirile:

— Dacă vreţi sa ştiţi tot... Drummond mi-a spus că aş avea nevoie de un voiaj pe mare... ca medic de bord, bineînţeles... Chiar a ţinut să telefoneze personal la Kinnaird, unde cunoaşte pe cineva...

De data aceasta tăcerea se prelungea, iar brutarul a fost cel care în sfârşit i-a pus capăt, spunând:

— Varianta asta, în orice caz, mi se pare mai rezonabilă. Şi dacă sănătatea ta depinde de asta, băiatul meu, nu ar trebui să eziţi. Te-am găzdui cu plăcere aici, dar iarna care vine crezi că nu te-ar afecta? Nu, nu... Va trebui să îţi asculţi profesorul. A reuşit să-ţi găsească ceva?

Moray a aprobat, cu inima îndoită:

— Există un vapor... *Pindari*... care pleacă săptămâna viitoare la Calcutta... o călătorie dus-întors de două luni...

Din nou s-a lăsat tăcerea, în timp ce Douglas reflecta.

— India... Acolo, bineînţeles, va fi mult soare...

— Ai vrea sa pleci? a întrebat mătuşa.

— Dumnezeule, nu! Este chiar ultimul lucru pe care mi l-aş dori... Dar, evident, dacă trebuie să plec, plata va fi bună: nouăzeci de lire în total. Cu atâţia bani, ne-am putea mobila casa, Mary.

Întreaga seară a fost discutată aceasta plecare. În final, în ciuda unor divergenţe de opinie, toată lumea, chiar şi Mary, a împărtăşit recomandarea brutarului: sănătatea înainte de toate.

— Pentru tine însuţi, la fel de bine ca pentru Mary sau pentru spitalul Glenburn, va trebui, înainte de toate, să te simţi bine. Trebuie să pleci, băiatul meu, nu trebuie sa eziţi.

Marţea următoare, David se afla la Greenock cu Mary, într-o după amiază ploioasă care ameninţa cu o furtună. Avea aerul că se simte bolnav şi chiar se simţea aşa, acaparat de perspectiva unei iminente despărţiri. Şi Mary era tristă, dar făcea eforturi pentru a face curajoasă faţă la încercarea grea. Sub pălăria ei de tweed, deasupra impermeabilului încheiat până la gât, figura încerca să degaje veselie.

Pindari venise în seara precedentă de la Liverpool pentru a lua o încărcătură de stofe şi de maşini. Vântul sufla în rafale, dar tânăra fată a ţinut să-l însoţească pe logodnicul ei până la chei, împărţind cu el greutatea vechii lui valize de piele, pe mânerul căreia mâinile lor se regăseau. Ploaia dădea impresia că lacrimi curgeau pe obrazul lui Mary, dar buzele îi erau fierbinţi. Cu inima strânsă, David nu avea curajul să se despartă de ea:

— Aş vrea să-mi asum riscul de a rămâne, Mary... Nu mă pot decide să plec!

— Trebuie, dragul meu... pentru binele nostru, al amândurora. Îţi voi scrie des şi voi număra zilele rămase

pana la întoarcerea ta.

Chiar înainte de a-l părăsi şi de a fugi înapoi, ea a scos din buzunarul impermeabilului un mic pachet şi l-a pus în mâna logodnicului ei:

— Ca să te gândeşti la mine, Davie.

În cabina pe care o primise la bord, Moray a desfăcut pachetul. Conţinea un vechi medalion din aur, mult mai mic decât o monedă de un florin, care aparţinuse mamei lui Mary. În interior, tânăra fată pusese o mică fotografie a ei şi o floare presată, o floare albastră, unul dintre clopoţeii pe care el îi dăruise la Gairsay.

CAPITOLUL XII

Când Moray a ajuns la bord, încărcătura care provenea din Winton era deja îmbarcată şi el a avut doar timpul să se prezinte comandantului înainte ca remorcherele să intervină şi să-l tragă încet pe *Pindari* în afara apelor râului Firth. David a rămas pe punte, forţându-se să pătrundă cu privirea prin ceaţa ce plutea pe deasupra râului, până la locul unde ar fi trebuit să se afle Mary, martoră la plecarea acestei umbre de navigator. Inima îi era plină de tristeţe şi de dragoste. Era puţină lume pe punte, pentru că vaporul urma să ia majoritatea pasagerilor la Tilbury, iar acest lucru a accentuat şi mai mult dezolarea lui David, provocată de plecarea acompaniată de gravul sunet al sirenei de ceaţă. Când malul a devenit absolut invizibil pentru ochii lui, a părăsit puntea şi s-a dus în cabina sa.

Şi-a găsit cabina în spatele navei, la tribord, lângă cea a mecanicului şef. I s-a părut extrem de cochetă, cu mobilierul ei din lemn de teck şi cu perdelele hublourilor roşii, asortate la abajurul lămpii ce lumina cuşeta. Într-un colţ, exista un lavabou a cărui cuvă putea bascula pentru a evacua apa, iar deasupra se afla un ventilator electric. Sala de consultaţii şi dispensarul, situate pe cealaltă parte a culoarului, erau la fel de bine echipate. Vapor vechi, nemţesc, inclus printre capturile de război, *Pindari* a fost reparat în totalitate; astfel a ajuns o navă spaţioasă şi confortabila, care făcea faţă foarte bine capriciilor mării. Nu atingea decât şaptesprezece noduri, făcând

astfel, cu pasageri şi încărcătură, un voiaj lent, dar sigur până în India, ancorând pe parcurs în mai multe porturi.

După ce Moray şi-a golit valiza, care conţinea puţina lui lenjerie, spălată şi cârpită de Mary, şi cele doua uniforme furnizate de companie, s-a simţit complet epuizat, iar durerea dintre coaste îl făcea să sufere. O mare a Irlandei, ca de obicei agitată, şi o traversare a Canalului nu au ameliorat situaţia, chiar dacă David nu a avut dificultăţi în a-şi îndeplini prima îndatorire a funcţiei lui, un examen medical al echipajului. Noaptea, tuşea atâta încât aproape nu mai dormea. Asta îl îngrijora mai ales din cauza vecinului său, mecanicul şef, un bătrân scoţian pe nume Macrae, pe care cu siguranţă îl deranja. Pentru a mai scăpa de tuse, a luat codeină. La Tilbury, unde au petrecut două zile pe uscat, i-a sosit o scrisoare de la Mary, parcă special pentru a-l mai linişti puţin, şi, când *Pindari* a plecat din nou, David s-a simţit mult mai încrezător în sine însuşi. În afară de asta, acum, pasagerii se îmbarcaseră, umplând culoarele cu vocile şi râsetele lor.

În sala de mese, fiecare ofiţer prezida câte o masă. La a sa, Moray avea doar cinci pasageri, toţi de o anumită vârstă şi destul de şterşi: Henderson şi Macrimmon, doi plantatori scoţieni de ceai, care se întorceau la Assam, un maior SAG, Mahratta Hindou, director al unei filaturi de bumbac din Kanpur şi soţii Hunthunter, un înalt funcţionar de la Indian Civile Service, însoţit de soţia sa, o femeie cu faţa galbenă şi extrem de înţepată. Cu excepţia plantatorilor, care, după un stagiu la bar, erau mai degrabă înclinaţi spre jovialitate, şi a lui Mahratta, un bărbat scund ipohondru şi maniac, care se dovedea uneori de un comic involuntar, tonul conversaţiei era mai degrabă afectat.

Dar când au depăşit strâmtoarea Gibraltar, soarele şi-a luat partea leului, în timp ce *Pindari* naviga de-a lungul coastei spaniole, în direcţia Marsiliei, unde trebuia să-şi completeze încărcătura. A fost pusă imediat problema

jocurilor de pe punte, şi secundul, un irlandez înalt, simpatic, pe nume O'Neil, l-a informat pe Moray că-i revine medicului de bord sarcina de a organiza aceste jocuri. Înarmat cu o foaie de hârtie şi un creion, David a început să facă turul pasagerilor, întâi cu o doză de jenă, apoi cu din ce în ce mai multă îndrăzneală. De altfel şi-a dat seama rapid că nu era nevoie să facă el primii paşi. Pasagerii îl abordau ei mai întâi; aparent medicul de bord era considerat un personaj important. Până au ajuns la Marsilia, amatorii de jocuri erau toţi recenzaţi şi nu-l chemau pe Moray decât cu cuvintele „simpaticul nostru doctor".

La Marsilia, o scrisoare de la Mary îl aştepta pe Moray, o lungă scrisoare de cinci pagini, pe care el a citit-o cu aviditate în cabină, surâzând la unele pasaje, impresionat de simplitatea cu care tânăra fată îi povestea tot ce făcuse şi de constanta ei grijă cu privire la sănătatea lui. Spera ca el să tuşească mai puţin, să nu mai sufere de junghiuri şi îi recomanda să aibă multă grijă de sănătatea sa. Scumpa Mary! Cât de mult îi lipsea! Imediat s-a apucat să-i răspundă, povestindu-i toate activităţile lui şi a terminat exact la timp pentru ca scrisoarea să poată fi luată de curierul care tocmai pleca. *Pindari* nu a rămas decât douăsprezece ore la Marsilia. Încărcătura fusese adusă la bord şi panourile calei tocmai erau închise, când, aproape în ultimele minute, – trenul de la Paris avusese întârziere – au sosit trei noi pasageri. Având în vedere că toate celelalte mese erau complete, ei au fost aşezaţi la masa lui Moray, care i-a studiat pe furiş în timpul dejunului. Era vorba despre domnul şi doamna Arnold Holbrook, cu fiica lor, Doris.

Holbrook era un bărbat în jur de şaizeci de ani, destul de corpolent, cu faţa congestionată, parţial acoperită cu o barbă căruntă; ochii lui mici, injectaţi, cu mici vinişoare de sânge, exprimau cordialitate. Era îmbrăcat fără niciun fel de eleganţă, cu un costum dintr-un material verzui, cu o cămăşă de flanel gri şi o cravată maro. Soţia sa, o

scundă persoană neînsemnată, cu o figură ce exprima bunătate, era, din contră, îmbrăcată cu o grijă puţin sfidătoare şi avea pe cap o tocă de paiete negre. Totuşi, purta aceste haine ca şi când ar fi incomodat-o şi ca şi când le-ar fi preferat mai simple. Moray şi-o putea imagina foarte bine înfăşurată într-un şorţ mare, făcându-şi de lucru în bucătărie. Arbora atât de multe bijuterii încât David, pe nedrept, le presupunea false. Fata nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi era destul de înaltă, brunetă, cu o siluetă frumoasă, cu un ten palid şi ochi gri, de culoarea ardeziei, ochi pe care-i ţinea tot timpul mesei plecaţi, cu un aer pudic.

Holbrook, cu un accent din Manchester, a reuşit repede să rupă gheaţa, tachinându-l pe servitor, determinându-l pe Mahratta să se lanseze într-o distractivă povestire a aventurilor sale gastronomice, la care stomacul lui sensibil a fost nevoit să facă faţă la Londra, ceea ce a adus o umbră de surâs chiar şi pe buzele domnului Hunthunter. După ce a reuşit să-i trezească la viaţă şi pe ceilalţi comeseni, Holbrook le-a spus că fiul său era la Calcutta, pentru a deschide o filială a firmei, iar Dorrie – privire afectuoasă spre fata lui pe care o ignorase total – tocmai îşi terminase studiile la pensionul domnişoarei Wainwright la Blackpool şi că voiajul lor în India avea drept scop atât plăcerea unei călătorii cât şi afacerile. Era pe punctul de a comanda şampanie pentru toată masa, când o privire a soţiei sale l-a calmat.

— Bine, mămico, a spus el înclinându-se într-un mod comic, o lăsăm pentru seară. Îţi convine, Dorrie?

Doris i-a aruncat o privire tăioasa.

— Ajunge, tată. Acum scuteşte-ne de povestea vieţii tale...

— Ei lasă, Doris, a intervenit mama cu blândeţe, înainte de a adăuga, ca pentru a atenua din răceala replicii: Fata noastră nu s-a simţit prea bine în ultimele zile şi acest voiaj de noapte a obosit-o foarte tare.

În timpul după amiezii, în timp ce se îndrepta spre

infirmierie, Moray l-a zărit pe Holbrook, stând cu mâinile în buzunare. Acesta tocmai consulta lista participanţilor la jocurile de pe punte, listă care fusese lipită pe panoul de afişaj.

— Am impresia ca ai reuşit să aduni aici aproape pe toată lumea, doctore.

— Efectiv am luat contact cu toţi pasagerii, domnule.

— Dorrie a noastră este destul de pricepută la prostioarele astea, a continuat Holbrook, şi cred că ai putea să-i găseşti un partener, doctore... De ce nu dumneata, în fond, eşti tânăr, sportiv...

Moray a ezitat:,

— Mi-ar face plăcere, domule... Dar nu ştiu dacă îmi este permis. Mă... mă voi informa.

— Foarte bine, dragul meu, informează-te.

Moray nu încerca niciun fel de entuziasm, pentru că fata lui Holbrook nu-i făcuse o impresie favorabilă. De altfel, se îndoia că medicul de bord să poată participa la competiţii. Cu toate acestea, după ce şi-a terminat consultaţiile, l-a căutat pe O'Neil pe pasarelă şi i-a explicat situaţia. Înaltul irlandez se arătase extrem de cordial şi-l ajutase de mai multe ori, dându-i sfaturi utile cu privire la activitatea şi obligaţiile lui.

— Dar bineînţeles că poţi, Toubib! i-a spus O'Neil cu un puternic accent din Belfast. Intra în atribuţiile tale să fii atent cu pasagerii! Am zărit-o pe această micuţă când a urcat la bord, a urmat el cu o sclipire maliţioasă în ochii albaştri şi, cu puţină şansă, vei ajunge poate să o dezgheţi.

— Dar nu-mi propun asemenea lucru, a răspuns plat David.

Iubirea lui pentru Mary îl făcea să găsească şocantă sugestia lui O'Neil, cu toate că fusese făcută pe un ton prietenesc.

— În orice caz, fii amabil cu ea... nu ţi se va întâmpla nimic rău, ba chiar s-ar putea să-ţi folosească, pentru că tatăl ei este plin de aur. Produsele farmaceutice

Holbrook... A început prin a fi un mic farmacist obscur la Bootle, iar acum a ajuns să facă avere cu laxative şi alte specialităţi de acelaşi gen! Asta-mi aminteşte o istorioară foarte drăguţa...

O’Neil s-a lansat într-o anecdotă picantă, pe care a concluzionat-o cu un hohot de râs tonefiant, apoi, atingând cu degetele cozorocul şepcii, s-a întors spre cabine.

Moray rămăsese o jumătate de oră măsurând cu paşi mari pasarela în compania irlandezului, privind cum se îndepărtează coasta franceza, cu obrajii bătuţi de vânt. Drumnond avusese dreptate: aerul din largul marii îi redase sănătatea. Deja se simţea mult mai bine, iar viaţa la bord era cât se poate de agreabilă. Uitată câteva clipe, promisiunea făcută lui Holbrook i-a revenit în minte când a coborât de pe pasarelă şi, cu o ridicare a umerilor, a înscris numele domnişoarei Holbrook şi pe al său pentru partidele de dublu mixt.

CAPITOLUL XIII

Continua să fie timp frumos, marea era calmă, iar cerul strălucitor al zilei se transforma noaptea în catifea întunecată, pe care, traversând-o, *Pindari* trasa siajul său fosforescent. Era marea lui Iason şi a lui Ulise. În întuneric, nava părea suspendată între cer şi apă, în timp ce, la tribord, o briză uşoară aducea mireasma caldă a Sardiniei.

Inhalând acest aer aromat în plămâni, fără a mai simţi vreo durere, Moray a ştiut că pleurezia se vindecase, fără a mai avea nevoie de stetoscop pentru consult. Pielea îi era bronzată şi niciodată nu se simţise mai bine. După toţi aceşti ani petrecuţi în meschinărie, existenţa pe care o ducea la bord i se părea de necrezut.

Trezit la ora şapte de boy-ul său, care, dând un ocol prin bucătărie cu picioarele goale, îi aducea un chota hazri de ceai şi fructe proaspete, David se scula o jumătate de oră mai târziu, se ducea să înoate puţin în piscină, apoi se întorcea pentru a se îmbrăca. Micul dejun era servit la ora nouă, apoi, fie că Moray îşi făcea vizitele, fie că o dată pe săptămână îl însoţea pe comandant în inspecţia navei. De la ora zece jumătate, rămânea în dispensarul său. La ora unu se lua masa de prânz şi, în afara unor pansamente pe care le făcea la ora cinci, nu mai avea nimic de făcut întreaga zi. Trebuia doar să se arate amabil şi îndatoritor cu pasagerii. La ora şapte jumătate se auzeau bătăile melodioase ale gongului cinei, care era aşteptată întotdeauna cu plăcere, fiind o masă

de calitate, savuroasă şi îmbelşugată, masa unde curries era mâncarea preferata.

În lunea următoare au început turneele de jocuri. La ora fixată, Moray s-a prezentat pentru partida de tenis dublu mixt. Partenera lui era deja acolo, îmbrăcată cu o scurtă fustă alba şi cu un tricou. Moray a constatat cu jenă că erau prezenţi şi părinţii fetei, instalaţi în imediata apropiere a terenului pentru a nu pierde nimic din desfăşurarea partidei. Cu toate că nu întârziase, s-a scuzat faţa de Doris Holbrook pentru că a făcut-o să-l aştepte, dar ea nu i-a răspuns şi nici măcar nu a făcut vreo încercare de a îl privi. Nu şi-a dat seama dacă acest lucru s-a întâmplat din cauza timidităţii, sau dacă, aşa cum avusese impresia în timpul mesei, tinerei fete îi făcea plăcere să fie dezagreabilă.

Au sosit şi adversarii lor – tinerii căsătoriţi olandezi, familia Hendrick, care se întorceau la Chittagong – şi partida a început. La primele mingi Doris s-a arătat neglijentă, juca într-o manieră dezordonată, dar Moray avea ochiul ager şi, cu obişnuita lui bună dispoziţie, a reuşit să compenseze greşelile partenerei sale. Atunci aceasta şi-a dat drumul şi a început să joace strălucitor. Era bine făcută, cu sâni fermecători, cu şolduri înguste, cu picioare lungi şi frumoase, pe care le punea în valoare constanta ridicare a fustei scurte. Cei doi Hendrick, mult mai greoi, nu erau la nivelul sportiv al adversarilor şi au fost învinşi cu şase la doi.

Când David şi-a felicitat partenera spunându-i: „Tatăl dumitale nu a exagerat când a afirmat că ai juca foarte bine”, ea l-a privit fix în ochi, – ceea ce i se întâmplase foarte rar – fără niciun surâs.

— Da, a spus ea, am învăţat câteva lovituri... şi mi-am imaginat singură alte câteva. Dar nu-mi oferi ceva de băut?

Când stewardul le-a adus două lămâi stoarse, cu gheaţă pisată, ea a început sa bea lichidul cu un pai, pe jumătate întinsă pe o banca. Moray o privea cu o

oarecare jenă, neştiind ce sa spună, lucru fără precedent pentru un băiat înzestrat cu calitatea de a şti întotdeauna să pronunţe cuvintele care trebuiau la momentul oportun. Înfierbântaţi de joc, obrajii palizi ai fetei se coloraseră, iar tricoul i se lipise de sâni, astfel încât rozul areolelor se putea vedea prin ţesătura fină, devenită transparentă. Este frumoasă, s-a gândit medicul cu un fel de furie, dar ce are? Şi-a înghiţit limba? Dar se pripise, pentru că Doris Holbrook a declarat dintr-o dată:

— Sunt fericită că am câştigat. Vroiam pur şi simplu să-i zdrobim pe aceşti amorezi olandezi! Ţi-i poţi închipui împreună într-un pat? De fapt, vreau să câştigăm toate turneele şi asta numai pentru a-i necăji pe delicioşii noştri companioni de voiaj. Ce plebe! Îi detest pe toţi! Dumneata nu?

— Drept să spun, nu.

— Asta-i acum, nu poate fi posibil! Sunt îngrozitori, mai ales cei de la masa noastră. Doamna Hunthunter, această mare gloabă, mă îmbolnăveşte cu vulgaritatea ei! De fapt, chiar şi vaporul nu face două parale. Eu n-am vrut să fac acest voiaj satanic, dar părinţii m-au adus cu forţa la bord. Cabina mea este considerată una dintre cele mai bune ale punţii A, iar tata a plătit în consecinţă... Ei bine, aş vrea să o vezi! O nişă pentru câini, o vizuină pentru iepuri... cu o baie formată dintr-o simplă chiuveta de bucătărie, iar asta-i insuportabil pentru mine, pentru că-mi place să mă spăl des. Şi peste toate astea, de ce suntem serviţi de indigeni? Ar fi putut totuşi să angajeze personal alb!

— Servitorul nostru este foarte drăguţ...

— N-ai remarcat cum miros? A moarte. Sunt foarte sensibilă la mirosuri... Doctorul i-a explicat mamei că asta se datorează nervilor mei olfactivi... De fapt... un bătrân neputincios şi acela! Oricum ar fi, îmi place ca oamenii să miroasă frumos.

— Eu mă încadrez în categoria asta? nu s-a putut el abţine să o întrebe cu ironie.

Ea a râs şi şi-a întins picioarele, desfăcându-le:

— Ai vrea sa ştii, nu? Sinceră să fiu, eşti unica mea mică rază de speranţă. N-ai remarcat că te-am simpatizat încă din prima zi, din timpul dejunului? Simpatizez oamenii sau nu-i simpatizez şi-mi dau imediat seama de asta. Pentru a nu-ţi ascunde nimic, eu l-am rugat pe tata să-ţi ceară să-mi fii partener. Mai ales când este puţin ameţit de băutură, tata este un ins lipsit de energie. Iar mama poate fi considerată la fel, cu toate că are tendinţa de a fi colantă. Dar eu ştiu cum să-i iau. Există cazuri în care literalmente îi înspăimânt pentru a obţine de la ei ceea ce vreau. Ce să mai vorbim? Sunt cam aşa: sau vorbesc tot timpul, sau nu-mi descleştez dinţii. O asemenea comportare avea darul de a o înnebuni pe bătrâna Wainwright!

— Este directoarea tă?

— A fost. M-a dat pe uşă afară.

— De ce?

Doris i-a aruncat un surâs enigmatic şi l-a anunţat:

— Va urma!

A doua zi după amiază, Doris şi medicul au câştigat două partide de aruncare la ţintă cu inelele, partide la care au asistat din nou părinţii tinerei fete. Lui Moray îi făcea o deosebită plăcere să joace în compania lui Doris. Până atunci nu mai întâlnise niciodată pe cineva care, având atâtea prejudecăţi şi dând dovadă de atâta intoleranţă, să fie atât de sigură de drepturile divine ce i se cuvin şi care, în acelaşi timp, să contrabalanseze toate acestea, arătându-se aproape vulgară. De altfel, faptul ca ea îl găsea simpatic, nu-l prea flata. Cât îi priveşte pe părinţi, nu mai încăpea îndoială că ei îşi adorau fiica, cu toate că ea nu le răspundea cu aceeaşi afecţiune. Vizibil încântată că i-a văzut triumfând, doamna Holbrook a venit să-l felicite pe David după terminarea partidei:

— Ai reuşit sa o faci pe Dorrie a noastră să se exteriorizeze, doctore!

Doris, care era pe punctul de a se îndepărta, nu a spus

nimic, dar, întâlnind privirea lui Moray, l-a gratificat cu un surâs şters, totuşi provocant şi enigmatic, surâs care îi era caracteristic. Tânărul medic a continuat să se întreţină încă câteva clipe cu părinţii şi, în timp ce i-a părăsit pentru a coborî la dispensar, i-a văzut cum îşi apropie capetele ca pentru a ţine sfat. Doamna Holbrook părea să facă presiuni asupra soţului ei pentru a-l determina să acţioneze într-un anumit fel. Cinci minute mai târziu, Holbrook intra cu un aer enigmatic în dispensar.

— Nu am absolut nimic, doctore, absolut nimic. Doar aş vrea să beau puţin bismut. Nimic nu-mi linişteşte stomacul ca bismutul. Nu te deranja... spune-mi unde ai pus bismutul şi mă voi servi singur.

Moray i-a arătat sticla cu bismut şi l-a privit luând o doză mai mult decât generoasă. Se întreba dacă nu ar trebui să-l pună în gardă pe Holbrook faţă de starea ficatului lui, cirotic fără discuţie. În afară de momentele în care venea să asiste la exploziile sportive ale fiicei sale, sau când se ducea să vorbească puţin cu comandantul pe pasarelă, Holbrook îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la bar, cu Henderson şi Macrimmon, cei doi plantatori de ceai.

— Nemaipomenit, a spus Holbrook după ce a înghiţit câteva bucăţi mari de bismut pe care le pusese mai întâi în palmă. Iată şi onorariul dumitale, doctore.

— Domnule, nu poate fi vorba... este... este mult prea mult!

— Doctore, a spus Holbrook, fixându-l cu o privire pătrunzătoare a ochilor injectaţi, ar trebui să ai încredere în experienţa unui om care a văzut multe în lumea asta josnică: atunci când se iveşte o ocazie buna, nu o lăsa să îţi scape!

Şi, cu o generozitate cordială, a lăsat o bancnotă de cinci lire în mâna lui David. Acesta, punând la loc sticla de bismut după plecarea lui Holbrook, nu s-a putut abţine să nu gândească, surâzând: „Şi acum, băiete, ar fi bine să

câştigi toate partidele pe care le dispuţi împreună cu Doris a noastră!”

Dar aceasta nu era decât o faţa a lucrurilor, pentru că începea să găsească din ce în ce mai interesant câmpul de studiu pe care îl oferea tânăra fată. În anumite momente, ea părea să dea dovadă de o experienţă şi de o maturitate mult superioare celor obişnuite pentru vârsta ei; în alte momente, din contră, părea o întârziată mental. Într-o zi se dovedise sobră şi taciturnă, în alta veselă şi provocantă. Ceea ce David admira mai nult la ea era totala indiferenţă faţă de ceea ce ar putea gândi lumea cu privire la persoana ei. Nu încerca niciodată să fie populară şi, spre deosebire de pasagerii care se strigau deja pe numele mic, părea sa aibă o plăcere deosebită în a păstra o oarecare distanţă. Nu era de acord cu imitarea oamenilor şi putea fi extrem de insolentă faţa de oricine ar fi încercat să o flateze sau să intre în relaţii cu ea. Dădea dovadă de o neglijenţă dezinvoltă în ceea ce privea obiectele personale, uitând fără încetare prin diferite locuri o geantă, un pulover sau o eşarfă, rătăcind sau pierzând lucruri de valoare, fără a fi cât de puţin afectată de acest lucru. Această complexitate a caracterului ei a stârnit curiozitatea tânărului medic şi, atunci când, în timpul meselor, îl privea arborând faimosul ei surâs, se simţea încurcat. Lucru curios, era înclinat chiar să-i placă acest lucru.

Toate acestea aduceau o savoare suplimentară la ceea ce mama ei numea „a o face pe Dorrie a noastră să se exteriorizeze” în timpul competiţiilor sportive. Competiţii în care, la drept vorbind, el nu-şi punea probleme, pentru că numeroşi pasageri erau oameni de vârstă înaintată. Ca adversari serioşi, Moray şi Doris nu-i aveau decât pe cei doi Kindersley, o familie cu doi copii care se întorcea la Kadur, statul Mysore, după trei luni de vacanţă. El, în jur de treizeci şi cinci de ani, era un bărbat extrem de cordial, director al unei mici plantaţii de cafea, care avusese mult de suferit din cauza scăderii cursurilor

datorate unei supraproducţii provenite din Brazilia. Soţia lui, cu reputaţia unei foste jucătoare de tenis excelente, se arăta foarte drăguţă, cu o figură stăpânită întotdeauna de o anume gravitate. Când *Pindari* s-a apropiat de canalul Suez, Moray şi partenera sa erau calificaţi în semifinale la toate jocurile, lucru care se petrecuse şi cu familia Kindersley.

În ajunul sosirii la Port-Said, doamna Holbrook, întinsă pe un chaiser-longue, l-a chemat pe Moray, indicându-i un scaun liber care se găsea în apropierea ei. De mai multe ori ea îl onorase cu o asemenea invitaţie. Îi cerea lui David să-i povestească momentele grele prin care trecuse în viaţă şi, cum şi ea avusese un trecut la fel de greu, băiatul îi câştigase simpatia afectuoasă. În acea zi, după ce se extaziase faţă de vremea frumoasă şi după ce l-a întrebat când va sosi nava la chei, doamna Holbrook s-a aplecat confidenţial spre David:

— Mâine vom merge pe uscat pentru a vizita curiozităţile locurilor şi pentru a face câteva cumpărături. Contăm pe campania dumitale.

Moray a dat din cap:

— Sunt extrem de măgulit, doamnă Holbrook, dar va trebui să rămân la bord. Trebuie să pregătesc toate actele pentru ofiţerul sanitar şi pentru spitalizarea unui membru al echipajului care este bolnav.

— Ce păcat, a spus ea contrariată. Poate dacă domnul Holbrook ar vorbi cu comandantul...

— Nu, a întrerupt-o el imediat. Nu este posibil. Certificatul de sănătate este un lucru extrem de important... fără el nu am putea să ne reluăm drumul.

— Noi contam cu adevărat pe dumneata. Doris va fi extrem de dezamăgită.

După puţin timp, doamna Holbrook a început să vorbească despre fiica sa. Oricine putea vedea că atât ea cât şi soţul ei o adorau, dar Dorrie le dădea uneori griji. Asta nu era din cauză că nu reuşiseră să-i dea cea mai bună educaţie: pensionul domnişoarei Wainwright era

unul dintre cele mai selecte din nordul Angliei. Doris vorbea franceza şi cânta minunat la pian, chiar şi bucăţi clasice... Luase tot felul de lecţii particulare: tenis, dicţie, ţinută... Tatăl ei a vrut să-i asigure toate avantajele unei existenţe deosebite. Doar că era un copil... nu dificil, nu, dar supus la frecvente schimbări de dispoziţie. Uneori foarte vioaie, foarte veselă, alteori extrem de deprimată... Cu totul altfel decât fratele ei, Bert, constant bine dispus.

Doamna Holbrook s-a oprit, în timp ce faţa i s-a luminat atunci când l-a evocat pe fiul ei. Asta-i, a concluzionat ea, nu mai era nimic de adăugat în afară de faptul că ea şi soţul ei îi erau recunoscători lui David pentru maniera în care s-a ocupat de Dorrie. Acest lucru i-a făcut bine fetei, a trezit-o într-un fel.

Moray era impresionat. O găsea simpatică pe această femeie care, în ciuda toaletelor şi bijuteriilor pe care soţul ei i le oferise, nu încerca să-şi nege originea modestă. În contradicţie cu bogăţia lui Holbrook, ea nu avea nicio pretenţie şi aproape îl implora pe David să se ocupe de fata lor.

Neştiind ce să spună, tânărul medic s-a mărginit la câteva amabilităţi banale:

— Doris este foarte inteligentă şi sunt sigur că va putea să-şi învingă cele câteva mici imperfecţiuni de caracter. Deja puteţi sa constataţi cât de mult s-a distins în turneele organizate. Şi, bineînţeles, dacă aş putea să va fiu util, în ceea ce mă priveşte...

— Eşti foarte amabil, doctore, a declarat doamna Holbrook strângându-i mâna, şi cred că nu mai trebuie să-ţi spun că noi te găsim extrem de simpatic.

CAPITOLUL XIV

A doua zi dimineaţă, la ora zece, au ajuns în rada portului Port-Said, trecând prin faţa marii statui din Lesseps. După ce au aşteptat timp de o oră pentru ca drapelul galben al carantinei să fie coborât, au acostat în sfârşit, iar *Pindari* a început imediat reaprovizionarea cu carburant şi apă. La amiază, toţi pasagerii care au dorit să viziteze oraşul au părăsit nava. În timp ce se cobora pasarela, cei din familia Holbrook îşi agitau mâinile pentru a-şi lua la revedere de la Moray, care regreta că nu-i poate însoţi. Văzut de pe punte, oraşul avea un aer misterios, extrem de atrăgător. Printre clădirile antrepozitelor şi printre instalaţiile portuale, Port-Said se distingea galben alburiu pe fondul unui orizont plat, fremătând de căldură.

Terasele şi balcoanele scânteiau în soare, zveltele minarete ţâşneau din străduţe întortocheate, dominând cu distincţie mulţimea zgomotoasă şi colorată... Ce păcat că nu a putut accepta invitaţia domnului Holbrook!

David avea cu toate acestea de ce să se ocupe. Matelotul indigen care era bolnav părea să fie atins de osteomielită şi, după ce medicul portului a confirmat acest diagnostic, au fost necesare o serie de hârtii care trebuiau scrise şi semnate înainte ca o ambulanţă să poată veni pentru a-l transporta pe bolnav la spital. Odată aceasta treabă terminată, David a trebuit să verifice starea bună a rezervoarelor de apă potabilă, după care imediat a fost chemat la comandant. *Pindari* era

realmente invadat de o mulţime de afacerişti, poliţişti, hamali, vizitatori egipteni şi agenţi ai companiei maritime. A sosit cartul de la ora patru şi el nu şi-a putut oferi nici măcar un moment liber. Cum curierul pleca peste o jumătate de oră, nu a avut destul timp pentru a termina scrisoarea pe care, de câteva zile, o începuse pentru Mary şi la care scrisese în momentele libere. A regretat şi mai mult acest lucru când, la ora şase, atunci când s-a adus poşta, aceasta conţinea trei scrisori de la Mary, plus una pe care David, după scris, o bănuia de la Willie. Decât să le citească, sub presiunea grabei, a preferat să pună scrisorile în dulapul din cabină, pentru a le citi în linişte înainte de culcare. A mai fost nevoit să completeze un ştat în dublu exemplar pentru a obţine suplimentul de emetină, pe care medicul portului i-l alocase cu titlu preventiv, având în vedere că o epidemie de dezinterie bântuia oraşul. După ce a făcut şi acest lucru, *a* dus foile comisarului de bord şi şi-a amintit că familia Holbrook trebuia să-l aştepte deja în fumoar, unde promisese să servească cu ei un pahar înaintea cinei. Conştient că este în întârziere, s-a grăbit de-a lungul punţii de promenadă, unde s-a întâlnit cu mai mulţi pasageri, cei mai mulţi foarte veseli, cu fesuri în cap şi încărcaţi cu cumpăraturile făcute prin magazine: cutii de loucoum, ţigări egiptene – despre care O'Neil spunea că sunt făcute din excremente de cămilă! – statuete din pământ ars care reprezentau Sfinxul, obiecte de aramă acoperite cu hieroglife. Macrimmon, puternic afumat şi drapat cu un humus alb, cumpărase un foetus într-un borcan de sticlă.

Familia Holbrook deja se întorsese şi, în timp ce împingea uşile batante de la fumoar, David i-a văzut pe toţi trei înconjuraţi de o grămadă de pachete. Într-o dispoziţie excelentă, Holbrook a comandat un scotch dublu pentru el şi cocktailuri cu şampanie pentru ceilalţi. Doamna Holbrook, care bea foarte rar alcool şi făcea de obicei eforturi pentru a-l determina -pe soţul ei să nu bea, s-a lăsat de data aceasta convinsă. Apoi au început să

povestească animaţi excursia lor, o excursie extrem de reuşită. Luaseră o maşină care i-a plimbat de-a lungul lacului Menzale, au vizitat marea moschee, au văzut un îmblânzitor de şerpi, au admirat o colecţie de scarabei la muzeu. După aceea au luat masa pe o terasă în grădinile de la Pera Palace Hotel, unde au degustat un delicios peşte cu curry, servit cu seminţe de floarea soarelui şi ardei iuţi. În sfârşit, când s-au întors, au descoperit un magazin minunat.

— Nu-i nimic de văzut prin souk-uri, a precizat doamna Holbook. Acesta era un magazin cu adevărat bun, ţinut de un aşa numit Simon Artz. Am cumpărat de acolo o grămadă, de lucruri.

— Pretindea că ar putea procura pentru clienţii săi orice de oriunde, a completat Doris râzând.

Scoţându-şi o oglindă din poşetă, ea tocmai îşi rectifica rujul de pe buze şi soarele, sau excitaţia provocată de această schimbare de decor îi adusese la viaţă obrajii palizi, făcând să-i pară ochii nult mai scânteietori. Niciodată până atunci ea nu dăduse dovadă de atâta bună dispoziţie.

— ...am cumpărat şi cadouri pentru prietenii noştri, a continuat doamna Holbrook, şi nu te-am uitat nici pe dumneata, doctore, pe dumneata care ai rămas aici pentru a munci, în timp ce noi ne-am amuzat.

Cu un surâs afectuos, ea i-a întins un mic pachet triunghiular. Roşind, David l-a luat cu jenă, neştiind dacă trebuie să-l desfacă.

— Haide, uită-te ce este înăuntru, i-a spus Holbrook maliţios. Nu te va muşca.

Tânărul medic s-a supus, aşteptându-se să găsească un souvenir banal. Dar pachetul ascundea un ceas cu brăţară de aur roşu, purtând marca Patek Philippe, una dintre cele mai reputate mărci elveţiene. Costa cu siguranţă o avere, iar Moray a rămas trăsnit.

— Sunteţi cu adevărat foarte drăguţi, foarte generoşi... a murmurat el în sfârşit. Tocmai aveam nevoie de un ceas

şi...

— Da, Dorrie a noastră a observat că nu ai, l-a întrerupt Holbrook. Chiar ea l-a ales.

Întorcându-se dintr-o dată spre tânăra fată, Moray a întâlnit privirea lui Doris, o privire provocanta şi directă, care părea să-i unească într-un fel de complicitate.

— Nu mai face din ţânţar armăsar, tată. Treci peste asta. Sau povestesc ce ai întrebat cu privire la fetele care dansau din buric!

Holbrook a râs în hohote, şi-a golit paharul şi s-a ridicat:

— Mor de foame! Voi cere stewardului să ducă toate astea în cabinele noastre, iar noi vom merge direct în sala de mese.

Când pachebotul făcea o escală, cina devenea o masă foarte elastică, servita aproape nu avea importanţă la ce oră şi astfel s-au trezit doar ei patru la masă, intimitate care o prelungea pe cea din fumoar şi contribuia serios la înveselirea cinei, la care Doris s-a arătat într-o vervă deosebită. Ca fiică unică şi răsfăţată, ea îi trata de obicei pe părinţii săi cu condescendenţă, transformată uneori în dispreţ supărător. Dar, în acea seară, această atitudine făcuse loc unei tachinatoare zeflemele, dirijată în special împotriva tatălui, care riposta pe acelaşi ton. Imediat Moray a presupus cu puţină milă că Holbrook dorise să-i facă un cadou deosebit fiicei sale şi fusese refuzat, mai ales că-l auzise pe industriaş plângându-se de Doris că ar fi prea pretenţioasă. Chiar dacă replicile erau uneori caustice, tânăra fată se arăta extrem de amuzantă şi a devenit şi mai amuzantă atunci când s-a lansat în imitaţii maliţioase ale celor care stăteau de obicei, la masa lor. Totuşi, mama ei a intervenit:

— Haide, draga mea... nu merge prea departe!

Din nou Doris i-a aruncat o privire complice lui’Moray, în timp ce motoarele făceau să vibreze vaporul ce se desprindea de chei. Începuse traversarea lentă a canalului, iar doamna Holbrook, vizibil încântată de a

vedea înţelegerea familială restaurată, a sugerat să meargă toţi pentru a lua cafeaua pe puntea superioară, pentru a asista la apusul soarelui în deşert. A fost suficient ca domnul Holbrook să-i spună câteva cuvinte stewardului pentru ca toate dificultăţile să dispară. Se aflau peste puţin timp instalaţi la tribord, sub o umbrelă, în jurul unei mese rotunde unde li s-a servit cafea, apoi fructe proaspete şi ghimbir conservat în sirop. În timp ce discul imens incandescent dispărea în vasta întindere de nisip, se puteau vedea detaşându-se, ca nişte umbre chinezeşti pe cerul fără limite, palmieri, o caravană de cămile care înainta încet, corturile beduinilor, un trib nomad. Apoi cerul a căpătat o culoare indigo şi a apărut luna, a cărei strălucire se accentua odată cu căderea nopţii.

Sub ei, în salonul cel mare, orchestra a început să cânte un pot-puriu de melodii la modă. Moray, aşezat în apropierea lui Doris, o vedea întinsă pe scaunul ei, cu braţele puse la ceafă, schimbându-şi poziţia, ca şi cum nu şi-ar fi găsit locul.

— Nu-ţi este bine? a întrebat el. Mă duc să-ţi caut o pernă.

— O pernă! Mă faci să râd! Sunt bine... dar mă simt puţin alta în seara asta.

— Cine nu este aşa? Din cauza Orientului, a cerului...

— Şi a muzicii.

Doris a fredonat câteva măsuri în ritmul orchestrei, s-a întrerupt, a reînceput, pentru a exclama în final:

— Dacă mai continuă, înnebunesc!

— Înainte de a se întâmpla un asemenea lucru, a spus Moray râzând, lasă-mă să-ţi mulţumesc pentru că ai ales pentru mine un ceas atât de frumos.

— Ştiu ce-mi place. Ceasul mi-a plăcut şi-mi placi şi tu... Nu te mira ca ţi-o spun direct?

— Absolut deloc! Poţi vedea cât de încântat şi de recunoscător sunt!

Au rămas tăcuţi timp de un minut, apoi Doris a

continuat:

— Nu-ţi face o impresie ciudată acest aer plin de lumină? Ca şi când te-ai îmbăia în lapte călduţ... Nu, încă nu am făcut aşa ceva, cu toate că ar fi o idee... Dar când scapi săpunul, cred că este foarte dificil să-l mai găseşti. Cât de mult mi-aş dori să ne putem duce să ne înbăiem... nu în această scârboasă piscină mică, bineînţeles, ci pe o plajă pustie, unde să fim singuri şi unde să nu avem nevoie de costum de baie. (Ea a râs din nou.) Nu-ţi lua acest aer şocat, prostănacule! Nu ţi s-a întâmplat niciodată să te simţi înălţat pe un piedestal, surescitat, ca şi când ai fi în centrul Universului?

Bătând ritmul cu piciorul pe punte, ea a început să fredoneze:

— În centrul Universului... în centrul Universului... Ce senzaţie minunată! Când mă simt astfel, sunt gata să fac orice... Iar în seara asta aceasta-i starea mea de spirit, dacă te interesează!

S-a întins, a fredonat din nou, apoi s-a ridicat:

— Nu pot să-mi scot din minte aerul ăsta... Hai să dansăm puţin.

A intervenit o clipă jenantă, apoi David a spus:

— Poate te va surprinde, dar nu ştiu să dansez.

— Nu-ţi bate joc de mine! Vrei să scapi!

— Nu, te asigur... În timpul studiilor mele am făcut atâtea lucruri încât nu am mai avut timp să învăţ să dansez.

— Ei bine, vei avea acum o strălucită ocazie pentru a o face. Este extrem de uşor când ai un profesor bun, iar eu sunt unul dintre ei.

— Nu, serios... Nu voi reuşi decât să te calc pe picioare şi să mă acopăr de ridicol.

— În ochii cui? Tata s-a strecurat la bar, iar mama a aţipit. Ne-a rămas muzica, luna... şi totul este pe gratis... Hai, vino, a spus ea întinzându-i mâna, te voi introduce în ambianţă.

El s-a ridicat şi, destul de stângaci, a luat-o pe fată în

braţe.

— Este un fox-trott, i-a spus ea. Nu trebuie decât să urmăreşti ritmul... Strânge-mă mai aproape, nu mă voi sparge... Mai aproape! Aşa-i mai bine... Oricât de straniu ar putea să pară, în aparenţă va trebui să dansăm împreună...

Era uimitor de uşor. Ambianţa era atât de antrenantă şi Doris atât de bună dansatoare încât David s-a simţit rapid în largul său, abandonându-se complet ritmului şi ajungând chiar să improvizeze paşi. Când orchestra s-a oprit, Doris l-a privit, schiţând o mică înclinare a capului:

— Nu ţi-am spus eu?

— Este formidabil! Nu m-aş fi gândit... Şi în plus este o excelentă modalitate de a face mişcare.

Ea a izbucnit într-un scurt hohot de râs:

— Evident, este şi acesta un mod de a privi lucrurile.

— Asta se datorează, îmi dau foarte bine seama, faptului că tu dansezi minunat...

— Recunosc că este unul dintre lucrurile mele preferate. În timpul ultimului meu an de pension, sâmbătă seara, o ştergeam cu o prietenă şi mergeam la o sală de dans din apropiere. Pretindeam că suntem animatoare... Nici nu-ţi poţi închipui ce ne-am amuzat făcând acest lucru, până într-o seară în care s-a declanşat un scandal în toată regula.

— Acesta este motivul pentru care ai fost obligată să părăseşti pensionul?

Ea şi-a lăsat capul pe spate, cu un gest ofensat:

— Iată o chestie personală despre care nu-mi place să vorbesc. Eu nu am fost în niciun fel amestecată în scandal, dacă asta vrei să ştii. Cea mai mare parte a timpului am dansat cu Bert, fratele meu, care este un băiat convenabil... (A pufnit dintr-o dată în râs.) În fond, pentru ceea ce ştiu eu, poate nu este tocmai convenabil! În sfârşit, nu are importanţă, te iert. Dă-mi te rog ţigările şi bricheta din geanta de pe chaise-longue.

S-a apropiat de el în timp ce-i aprindea ţigara.

— Nu fumezi? a spus ea văzând că refuza cu un semn al capiului ţigările oferite. Câte lucruri se pare ca ai trişat în viaţa ta!

— Le voi plăti pe toate într-o zi!

— Nu aştepta prea mult. Eu, când îmi doresc ceva, trebuie să fac imediat.

Au rămas sprijiniţi de balustradă până când orchestra a reînceput să cânte. Atunci, aruncând ţigara pe jumătate fumată, Doris s-a întors spre Moray:

— Reîncepe... Dar pune mai mult sentiment. Imaginează-ţi că tocmai vii să ma agăţi pe promenada din Blackpool!

— Dumezeule! a surâs el. Dar nu este deloc genul meu.

— Tocmai asta îţi dă un anumit şarm, a murmurat ea strângându-se mai aproape. Dar încearcă totuşi.

Au dansat împreuna pe alte trei melodii care au urmat şi la fiecare dintre ele David şi-a dat seama de progresele pe care le înregistra. Era o experienţă nouă şi pasionantă să vadă cât de rapid poate învăţa paşii. Dar, tot timpul grijuliu cu convenienţele, nu vroia să abuzeze şi, cum tocmai se apropiau de doamna Holbrook, s-a oprit declarând:

— Mulţumesc mult, Doris. A fost absolut minunat, dar acum, a continuat el consultându-şi noul ceas, va trebui să ne spunem buna seara...

— Buna seara! Asta-i culmea! Este încă devreme şi tocmai începusem să ne anuzăm.

— Nu, serios, Doris, va trebui să cobor în cabină.

Îl privea, în timp ce ochii ei albaştri ca ardezia se umpleau de furie şi dezaprobare.

— Este posibil să fii chiar atât de stupid? Acum, când avem luna asta, şi totul... totul? Dacă eşti obosit, să ne aşezăm puţin...

— Nu sunt obosit, dar cred că este vremea să ne retragem.

Doamna Holbrook, care, trezită din aţipeală, îi observa cu indulgenţă, părea să împărtăşească această părere. S-

a ridicat şi s-a apropiat de ei, spunând:

— Este timpul să mergem la culcare. Toţi am avut astăzi o zi obositoare.

— În orice caz, aţi ştiut să o faceţi pe a mea foarte agreabilă, a declarat Moray.

— Te voi face să regreţi că mi-ai făcut una ca asta! i-a şoptit Doris, aproape fără a mişca buzele, în momentul în care a trecut prin faţa ei. De asta poţi fii sigur!

David se gândea că glumeşte şi, pe ultimele măsuri ale şlagărului Desiree, care-i acompaniau plecarea, şi-a regăsit cabina unde, deschizând dulapul, a văzut în faţa lui, ca un fel de reproş, scrisorile primite în timpul zilei.

Imediat parcă s-a trezit din beţie. S-a dezbrăcat repede şi, înainte de a se culca, plin de remuşcări, a început să desfacă plicurile. Mary acoperise numeroase pagini cu un scris rotunjit, îngrijit. Începea prin a-i mulţumi pentru scrisoarea pe care i-o trimisese din Marsilia, spunându-i câtă bucurie i-a făcut vestea ameliorării sănătăţii lui. Îl ruga în acelaşi timp să continue să fie atent, să se ferească mai ales de răceala serii şi spera ca el să nu fie prea obosit din cauza muncii. În ceea ce o privea, ea se simţea bine, dar îi era dor de el şi în fiecare dimineaţă mai tăia una dintre filele calendarului rupând astfel încă o zi ce indica despărţirea lor. Aşteptând revederea, nu-şi pierdea timpul şi cosea foarte mult. Cumpărase material pentru a face perdele şi un aşternut de pat pentru noua lor casă. La Grant, comerciantul de mobilă de pe esplanadă, exista un salon, de ocazie, este adevărat, dar foarte avantajos ca preţ. Grant îi promisese să-l păstreze până la întoarcerea lui David, pentru că ea nu vroia să-l cumpere fără asentimentul lui. Tatăl ei nu se simţea prea bine în ultimul timp, dar ea îl ajuta puţin pe Donaldson şi astfel reuşeau să se descurce. Semna apoi foarte simplu: A ta, Mary.

Terminând de citit scrisorile de la logodnica sa, David a simţit o strângere de inimă. I se părea că descifrează printre rânduri îngrijorare şi necazuri. Poate că Mary nu-i

spusese totul... Repede, a desfăcut şi scrisoarea de la Willie.

„Dragă Davie,

Sper că te simţi bine şi că voiajul decurge normal. Aş fi vrut foarte mult să fiu cu tine. Mi-ar fi plăcut enorm să vizitez acele ţări îndepărtate, mai ales pe cele din Africa. Aici, lucrurile nu merg prea bine de când ai plecat. Timpul s-a răcit, este umed, iar tata a avut probleme cu inima, după o vizită pe care a primit-o. Am auzit-o pe mătuşa Minnie spunând că familia Stoddart ne pune cuţitul în beregată. Mary îl ajută pe Donaldson la făcutul plăcintelor. Fii sigur că ne lipseşti mult, mai ales mie. Spune-i comandantului să pună cărbuni şi revino cât mai repede.

Cu afecţiune, al tău,
Willie."

David a lăsat scrisoarea care-i adusese confirmarea bănuielilor. Mary avea necazuri... şi în plus mai resimţea şi lipsa lui. Cu inima plina de iubire, încerca anumite remuşcări gândindu-se la viaţa confortabilă şi veselă pe care o ducea pe vapor, în timp ce ea se zbătea în necazuri. Dintr-o dată a regretat că a făcut acea călătorie. Măcar ar fi putut să fie alături de Mary, să o consoleze, să o încurajeze... A simţit crescând în el nevoia de a face ceva, de a acţiona imediat. A rămas un moment gânditor, cu sprâncenele încruntate, apoi, luând telefonul special care le permitea ofiţerilor să comunice între ei, a cerut cabina radio. Cu toate că economisea bani pentru viitor, nu a ezitat deloc să cheltuiască pentru o radiogramă:

„Scrisorile primite la Port Said. Nu-ţi fă griji. Totul se va aranja odată cu întoarcerea mea. Te iubesc. David."

După ce Sparks, radiofonistul, i-a repetat mesajul cuvânt cu cuvânt, i-a mulţumit şi a pus telefonul în furcă,

cu un surâs. Cât de surprinsă va fi Mary şi cât de bucuroasă când va primi aceste cuvinte de încurajare venite cu toată viteza din cealaltă parte a lumii! Cu cugetul împăcat, David a stins lumina şi a adormit gândindu-se la Mary.

CAPITOLUL XV

Au ajuns la intrarea îngusta a golfului Suez şi piscurile din Sinai scânteiau deasupra lor printr-o ceaţă umedă. De trei zile era o căldură copleşitoare. În Marea Roşie soarele ardea nemilos deasupra lui *Pindari*, stâncile din Aden, crăpate şi fisurate de căldura, te făceau să te gândeşti la pereţii unui cuptor şi chiar portul părea atât de puţin atrăgător încât foarte puţini pasageri au coborât de pe vapor. Familia Holbrook a rămas la bord. După noaptea care a urmat excursiei lor la Port Said, Doris nu mai reapăruse pe punte, rămânând în cabina ei, pradă unei uşoare indispoziţii, după cum i-a spus doamna Holbrook lui Moray. El a fost pe punctul de a-şi oferi serviciile, dar ceva din tonul doamnei Holbrook l-a făcut să se abţină, insuflându-i ideea ca ar fi putut fi jenant dacă ar fi fost vorba despre simple probleme menstruale. Ipoteză care aproape i s-a confirmat atunci când mama a adăugat pe un ton confidenţial.

— Asta i se întâmplă din când în când, doctore.

El s-a mărginit atunci în a-i ura tinerei fete o restabilire rapidă, adăugând că din cauza căldurii suferă în felul lui oricare dintre pasageri.

În realitate, această căldură excesivă i-a crescut mult numărul pacienţilor. În afara celor care sufereau de insolaţie sau de dureroase răni ale pielii dobândite atunci când au vrut doar să se bronzeze, avea şi câteva cazuri mai serioase. Îl îngrijora mai ales starea celor doi copii ai familiei Kindersley, atinşi amândoi de o colită acută.

Starea lor a îngrijorat-o foarte nult pe doaima Kindersley şi David a sfârşit prin a crede că le era mult mai râu decât în realitate. Dar, după ce a rămas aproape continuu patruzeci şi opt de ore la căpătâiul lor, tânărul medic a constatat o uşoară ameliorare la sfârşitul celei de-a treia zile şi, răsuflând uşurat, a putut-o linişti şi pe mama disperată. Cu ochii roşii de oboseală, cu gulerul desfăcut, cu părul ciufulit, el a luat termometrul spunând:

— La începutul săptămânii viitoare vor putea să fugă din nou pe punte şi vă vor obliga să ţipaţi la ei.

Doamna Kindersley, care, şi ea, nu dormise de două zile, a izbucnit în lacrimi:

— Doctore, ai fost minunat! Nu aş putea să te răsplătesc niciodată pentru tot ce ai făcut!

— Ba da. Mergând să vă culcaţi imediat. Trebuie să fiţi în formă pentru finalele turneelor.

— Da, a spus ea ştergându-şi ochii şi încercând să-i surâdă lui David, mi-ar place să câştig acel serviciu frumos de ceai pentru bungalowul nostru. Dar partenera dumitale nu este şi ea bolnavă?

— Cu siguranţă nu este nimic grav.

L-a condus până la uşa cabinei şi acolo l-a privit fix, parcă ezitând să-i spună ceva.

— Bill şi cu mine te stimăm foarte nult, doctore şi după tot ce ai făcut pentru noi... Dar noi ne-am pus de mai multe ori întrebarea dacă dumneata... în sfârşit, dacă eşti foarte intim cu domişoara Holbrook.

— Foarte intim? a repetat el cu un aer mirat, apoi, înţelegând dintr-o dată: Bineînţeles că nu.

— Sunt bucuroasa să te aud spunând asta, a continuat doamna Kindersley strângându-i mâna. Este foarte frumoasă şi vizibil atrasă de dumneata... Dar există ceva bizar în această fată, ceva ce nu-mi place... Bill spune ca-i provoacă frisoane! Nu vă supăraţi că am vorbit atât de sincer?

— Nu, bineînţeles, a asigurat-o el, cu toate că s-a simţit într-un fel jenat şi ofensat. Acum mergeţi şi luaţi

somniferul pe care vi l-am dat şi culcaţi-vă.

Moray s-a întors în cabina sa, s-a ras, a făcut un duş, ă băut două ceşti de cafea şi s-a pregătit pentru a-şi face vizitele. Începea să-şi dea seama că Doris nu este deloc iubită pe vapor. Nu numai că se ţinea ostentativ la distanţă de ceilalţi călători, dar i se întâmpla deseori să repeadă pe cei care i se adresau, iar pe de altă parte numeroasele şi elegantele ei toalete ajunseseră să fie invidiate de către celelalte femei. În afara de asta, i se parea lui David că succesul lor continuu în competiţiile sportive provoca comentarii nefavorabile. Antipatia doamnei Kindersley se datora acestor succese? Nu prea credea. Remarca tinerei femei fusese făcută cu cele mai bune intenţii. Nici vorbă, nu-i purta pică pentru acea intervenţie. Ea nu trebuia să se amestece în afacerile lui, mai ales că el nu avea absolut nimic să-şi reproşeze. Cât priveşte remarca lui Kindersley... Un tip care la Kadur îşi petrecea toată ziua la club, negiijându-şi nevasta!

Toată dimineaţa Moray şi-a rumegat în minte aceste gânduri, iar rezultatul a fost favorabil lui Doris. Cu siguranţă, ea nu era la fel cu cea mai mare parte a femeilor, dar asta nu însenna deloc că ar fi fost mai rea. David îi lua instinctiv apărarea tinerei fete, dar, în acelaşi timp, estima că ar fi fost preferabil să-şi mai modereze ardoarea din timpul turneelor sportive.

La sfârşitul săptămânii vremea s-a mai răcorit, iar David a avut mult mai puţin de lucru. În consecinţă, a putut să-i scrie lui Mary o scrisoare lungă, plină de tandreţe, la care a adăugat şi câteva cuvinte pentru Willie. În aceeaşi după amiază, O’Neil l-a luat de-o parte pentru a-i spune:

— Cred că ţi-ar face plăcere să afli ceva, doctore. În dimineaţa asta, pe pasarelă, comandantul a vorbit foarte frumos despre tine. A auzit ce ai făcut pentru copiii familiei Kindersley şi a declarat că eşti un om de ispravă... primul taubib bun pe care l-am avut!

Înaltul irlandez s-a întrerupt, a privit ceasul nou al lui

Moray şi a reluat cu un surâs:

— Cadoul unei cliente recunoscătoare? Continuă tot aşa, băiete. Vei face repede avere, asta-i la fel de sigur cum eu mă numesc O'Neil.

— Nu ţi-am spus că nu mă interesează absolut deloc problema asta? a replicat David iritat. Dacă m-am ocupat de domnişoara Holbrook este pentru că mi s-a părut foarte dezrădăcinată...

— Şi atunci i-ai vorbit puţin despre ţara ei? a spus O'Neil înainte de a pleca, cu un surâs larg pe buze. Să nu-ţi fie frică să spui! Toţi suntem în căutarea unui jupon la bordul acestei nave mizerabile... Fără aşa ceva ne-am plictisi de moarte! Apropo, ţi-am povestit...

— Moray a fost obligat să surâdă. O'Neil era un tip minunat şi nu pusese niciun pic de maliţiozitate în remarca sa.

A doua zi, în timp ce era încă destul de răcoare, Doris a urcat pe punte. David a găsit-o instalată într-un fotoliu, în bătaia vântului, cu un fular înnodat peste păr, cu o pătură subţire de caşmir pe picioare. Avea un aer abătut şi cearcăne în jurul ochilor. Când David s-a apropiat, ea nu s-a mişcat deloc, nici măcar nu a clipit.

— Ei, frumoasă domnişoară, unde te-ai ascuns? a întrebat-o el, instalându-se în apropierea ei. Te simţi mai bine acum?

Nu a primit niciun răspuns.

— Au fost mulţi pasageri cărora căldura le-a făcut rău, a continuat Moray. Dar acum s-a făcut în sfârşit o vreme minunată.

Navigau în Oceanul Indian, unde musonul bătea uşor, în timp ce balene tinere se abăteau vesele până în apropierea vaporului, lansând în sus jeturi de apă.

— Ai văzut ce escortă avem? a urmat el. Credeam că nu sunt balene decât în Oceanul Arctic, dar O'Neil mi-a povestit că pot fi frecvent întâlnite pe această rută.

Ea nu a dat nicio atenţie remarcii, mulţumindu-se să-l privească pe David dintr-o parte, fix, ca şi când ar fi fost

drogată.

— Eşti un individ drăguţ, a declarat ea în sfârşit.

— De ce-mi spui asta, Doris? De fapt, ce s-a întâmplat?

— Nu mai fă pe inocentul, după tot ce s-a întâmplat. M-ai insultat şi încă nu te-am iertat. Cu cine ai dansat în absenţa mea?

— Cu nimeni. Am aşteptat întoarcerea profesoarei.

Figura i s-a mai destins puţin şi chiar a zâmbit languros:

— De ce nu ai venit să mă vezi? Este adevărat că nu era absolut necesar şi că nu mai pot suporta pe nimeni când mă apucă. Din fericire, nu prea des: cam de două ori pe an.

Înţelegând că nu este vorba despre ceea ce crezuse el, a privit-o cu curiozitate, în timp ce ea a continuat:

— Dar nu este deloc nostim, te asigur! Chiar şi după ce migrena a dispărut, mă simt complet epuizată. Atunci nu-mi mai place nimic, totul mi se pare inutil şi mă întreb la ce serveşte să continui aşa... Mă simt cu adevărat diferită faţă de alte tinere fete care nu au în cap decât idei frumoase.

— Nu-i nimic rău în a fi altfel decât ceilalţi.

— Îmi pare bine că spui asta. Am încercat să mă schimb, să fac totul aşa cum trebuie, dar nu am reuşit deloc. Prin urmare, acum fac exact ce-mi place... Nu-i mai bine? Omori tot ce mai ai în tine, dacă încerci să te contrazici singur.

El o privea mirat, întrebându-se unde vroia să ajungă.

— Trebuie să fii tu însăţi, iar eu sunt fericită să fiu o femeie făcută pentru iubire... Ţi-am lipsit, David? Nu, bineînţeles că nu... Tu te înţelegi atât de bine cu toată lumea şi îţi faci atât de uşor prieteni! Eu nu am avut niciodată prieteni adevăraţi... Nu mă înţeleg cu nimeni... în afară de tine. (A făcut o pauză, apoi a coborât vocea.) Îţi dai seama că am o poftă nebună de tine?

S-a arătat impresionat să o audă spunându-i aşa ceva cu un ton care-i mergea direct la inimă. Apoi s-a simţit

flatat.

— Hai, Dorrie, nu trebuie să fii abătută, i-a spus luându-i mâna. Şi pentru a nu-ţi ascunde nimic, da, mi-ai lipsit.

Înclinând puţin capul într-o parte, ea l-a privit fix, apoi, reţinând mâna lui David în momentul în care acesta intenţiona să *o* retragă, i-a băgat-o sub pătură.

Moray s-a simţit teribil de jenat, nu numai din cauza bruscheţii acestui gest, dar şi pentru că – fără a fi făcut-o intenţionat, cu siguranţă – ea îi trăsese mâna pe pielea plăcut călduţă a unei coapse.

— Hei, Dorrie, a spus el încercând să pară înveselit, nu mă poţi imobiliza aşa! Nu uita că sunt medicul întregului vapor!

— Dar simt nevoia să fiu puţin mângâiată! Şi nu am pe nimeni care să o facă, doar ştii... Evident, am ieşit de mai multe ori cu băieţi, dintre care unii erau înalţi, frumoşi, foarte seducători, dar cu tine nu este acelaşi lucru...

— Te rog, Doris... Dacă vine cineva...

— Nu trebuie decât să-l faci sa creadă că-mi iei pulsul, i-a spus ea aruncându-i o privire maliţioasă. Sau mai bine aş putea spune că este un tratament recomandat de medic! O faci atât de bine! Deja mă simt minunat...

A consimţit în sfârşit să-i lase mâna, râzând, dar nu înainte ca el să fi roşit puternic. Imediat a contraatacat cu un surâs de reproş:

— Nu ar trebui să te amuzi cu astfel de jocuri, Doris, sau totul se va termina rău. În primul rând pentru că eşti foarte seducătoare, apoi pentru ca ai putea da peste un bărbat care...

— Dar, din moment ce te-am ales pe tine...

— Hai ascultă-mă, şi să vorbim serios, a spus ei schimbând intenţionat subiectul. Mă gândesc la un lucru: din moment ce nu eşti în formă, ar trebui să ne retragem din competiţiile sportive.

— Ce? a exclamat ea, lăsând la o parte toată indolenţa. Să renunţăm? Acum, când am ajuns până în finale şi practic suntem siguri că vom câştiga?

— Dacă vom câştiga şi vom lua toate premiile, vom fi criticaţi, trataţi drept acaparatori.

— Nu-mi pasă de premii... Acel serviciu de ceai din bazar nu l-aş lua nici dacă mi s-ar oferi un imperiu! Dar, dacă încep un lucru, o fac pentru a merge până la capăt. Ţin să le arăt tuturor de ce sunt capabilă, şi mai ales acelei înţepate de Kindersley. Am amorul meu propriu şi abia aştept să le administrăm proba că suntem cei mai buni!

— Este posibil să fim, dar de ce să încercăm să subliniem acest lucru astfel?

— Pentru că aşa-mi place. Şi fac tot timpul ceea ce îmi place. Poate că în acest moment sunt puţin deprimată, dar mă voi reface rapid şi peste puţin timp mă vei vedea în cea mai bună formă a mea.

— Bine, fie, cum vrei, a cedat el cu regret. Dar va trebui să disputăm finalele cel mai târziu sâmbătă. În seara aceea, comandantul va da un bal şi va înmâna premiile câştigătorilor. Acestea fiind spuse, va trebui să-mi continui vizitele, a concluzionat el ridicându-se. Pe mai târziu!

Sâmbăta a sosit şi, după amiază, au disputat finalele, pe care le-au câştigat în totalitate, aşa cum prevăzuse David. Doamna Kindersley şi soţul ei s-au dovedit foarte curajoşi la tenis, dar, având în vedere că Doris îşi recâştigase cea mai bună formă a sa şi practica un tenis rapid, agresiv, ei nu au fost în stare să o învingă. Paharul s-a umplut când, în ultimul set, vrând să prindă o minge, Kindersley a alunecat şi a căzut.

— Atenţie! i-a spus Doris aplecându-se pe deasupra fileului cu o falsă solicitudine. Răsturnaţi vaporul!

Erau puţini spectatori prezenţi şi nimeni nu a râs la remarca fetei. După ce partida s-a terminat, s-a aplaudat din politeţe, dar fără entuziasm. Moray era furios, dar Doris, foarte în vervă, părea să nu remarce această lipsă de căldură, de altfel ca şi părinţii ei, prezenţi acolo. În timp ce Moray părăsea terenul, Holbrook l-a prins de

mână şi l-a condus spre fumoar.

— Cred că dumneata şi cum mine, doctore, trebuie să avem o mică discuţie, a declarat el cu un surâs satisfăcut, după ce s-au aşezat în doua fotolii dintr-un colţ liniştit. Ce iei? O citronada? Bine, şi pentru mine un scotch mic...

După ce comanda a fost servită, el a ridicat paharul:

— În sănătatea dumitale! Ştii, băiete, că-mi aminteşti de tinereţea mea? Şi eu eram ambiţios... Cu toate astea nu eram decât un spiţer, care executa reţetele unor medici de ţară ignoranţi, incapabili de a distinge un acid de o bază! De câte ori nu am fost nevoit să telefonez pentru a spune: „Doctore, pe reţeta dumneavoastră aţi trecut bicarbonat de sodiu şi acid clorhidric pentru o soluţie digestivă... Este un amestec care poate face sticla să explodeze!” Poate tocmai asta mi-a dat ideea că pot fi câştigaţi bani fabricând specialităţi farmaceutice pe care aceşti toubibi doar să le prescrie. Când am făcut rost de ceva bani, după căsătorie, am deschis o prăvălie şi am început modest cu pudra anti-migrenă Holbrook, laxativul Holbrook, unguentul Holbrook... Îmi amintesc că o sticlă din acest unguent îmi revenea la un penny, iar eu o vindeam cu un shilling şi şase pence! Era de fapt foarte eficace. Toate echipele de rugby îl foloseau, iar noi continuăm să-l fabricam şi acum. Iată cum am debutat, băiatule.

Holbrook a băut o înghiţitură de whisky, apoi a continuat, detaliind amploarea, întinderea întreprinderilor sale, fără lăudăroşenie, dar cu liniştitoarea siguranţă a omului care a reuşit sclipitor în viaţă şi nu ignora acest lucru. Holbrook era acum una dintre cele mai importante fabrici de produse farmaceutice din Regatul Unit, ale cărei beneficii proveneau în cea mai mare parte de la specialităţi, mergând de la siropuri de tuse până la pastile pentru ficat.

— Şi vei fi pus în situaţia de a le folosi, doctore. Sunt formule de prim rang. Tî-aş putea arăta mii de scrisori care să le recomande cu recunoştinţă şi care-mi încălzesc

inima!

Lăsându-şi capul pe spate, Holbrook şi-a încălzit inima, în felul lui, cu o înghiţitură de whisky.

— Acum avem uzina principală la Bootle şi o alta la Cardiff, cu depozite la Londra, Grasgow şi Belfast. Exportăm foarte mult în Orient şi tocmai de aceea fiul meu este la Calcutta, pe punctul de a instala o nouă filială şi depozite nult mai mari. Dar asta nu-i tot, băiete, a urmat industriaşul, bătând cu indexul în pieptul lui Moray. Avem proiecte... Proiecte mari... vizavi de America. Imediat ce Bert va termina la Calcutta, îl trimit la New York. Deja a reperat un amplasament excelent pentru viitoarea noastră uzină. Trebuie să remarci că pentru Statele Unite vom schimba tactica de atac. Acolo nu trebuie să eziţi să oferi lucruri scumpe, vitamine de tot felul şi alte porcărioare. S-ar putea să facem o încercare şi cu câteva dintre noile barbiturice. Dar, poţi să ma crezi, orice am întreprinde acolo, vom avea succes comercial.

Holbrook a scos o ţigară din buzunar, a aprins-o şi, cu o respiraţie puţin şuierătoare, a rămas câteva clipe masurându-l pe Moray înainte de a-i spune, cu un surâs:

— Iată care sunt proiectele mele, tinere... Şi acum, vorbeşte-mi de ale tale.

— Ei bine, domnule, a răspuns Moray roşind uşor, neaşteptându-se ăă fie interogat atât de direct, când mă voi întoarce din acest voiaj, am un post care ma aşteaptă într-un spital, un post excelent. Voi avea posibilitatea de a face muncă de cercetare şi voi câştiga cinci sute de lire pe an.

— Da, bineînţeles, este un post... Dar care îţi sunt ambiţiile?

— Sper, natural, să fiu avansat.

— Ce fel de avansare? Să fii numit într-un spital mai important? Ştii, cunosc destul de bine filiera asta: durează ani de zile. Odată intrat în serviciul spitalicesc, vei rămâne acolo pentru toată viaţa. Şi, fiind vorba despre un băiat ca tine, inteligent şi cu multă personalitate, ar fi o

crimă.

— Nu asta este şi opinia mea, a declarat Moray cu asprime.

— Ei bine, este opinia mea, şi spun asta pentru că soţia mea şi cu mine ne-am gândit cu mult interes la dumneata. Ascultă-mă, a urmat Holbrook, scuturând scrumul de la ţigară, a mă ascunde după degete nu este stilul meu. Vom avea nevoie de un medic tânăr în afacerea noastră, mai ales în filiera americană. Ai putea să ne dai sfaturi din punct de vedere tehnic, să lansezi noile noastre specialităţi şi, pentru că ai vorbit mai devreme despre cercetare, ai putea să te ocupi de noul nostru laborator. Pentru un băiat ca tine, există mii de posibilităţi! Şi, în ceea ce ne priveşte, va fi foarte util pentru noi să avem un medic în comitetul director. În ceea ce priveşte veniturile...

Holbrook a făcut o mica pauză, aruncându-i interlocutorului său o privire amicală:

— ...îţi voi putea oferi o mie cinci sute de lire pe an, cu participare la beneficii. Şi dacă ne vom înţelege bine, îţi pot spune de.pe acum că intenţionez şi te iau asociat.

Surprins, consternat, Moray şi-a întors privirile. Cu toate că era făcută din punct de vedere strict comercial, această propunere i se părea lui David la fel de transparentă ca şi hubloul prin care putea vedea cerul balansându-se încet în ritmul lui *Pindari*. Şi, după toate probabilităţile, Holbrook a dorit ca ea să fie aşa. Problema era să găsească modalitatea de a declina politicos această ofertă fără a-l supăra pe Holbrook, fără a se îndepărta de întreaga lui familie. În final, David a spus:

— Este o ofertă foarte generoasă din partea dumneavoastră, domnule Holbrook, iar părerea bună pe care o aveţi despre mine mă flatează enorm. Dar deja am acceptat postul despre care v-am spus, m-am angajat formal să-l preiau imediat după ce mă întorc şi nu pot să-mi calc cuvântul.

— Nu vor avea nicio dificultate în a găsi pe altcineva, a

replicat posac Holbrook. Sunt sigur, că au primit numeroase candidaturi odată cu a ta.

Moray a rămas tăcut. Ştia că-i era suficient să menţioneze căsătoria sa iminentă pentru ca propunerea să fie absolut nulă. Dar, fără a-şi da prea bine seama de ce, poate din cauza unei excesive delicateţi sentimentale, a ezitat să o facă. Se înţelegea atât de bine cu familia Holbrook încât perspectiva unei rupturi între ei – şi asta cu siguranţa nu ar fi întârziat să apară – i se părea odioasă. De altfel, nu făcuse încă niciodată aluzie la logodnica sa. Nu cu vreo intenţie, ci pur şi simplu pentru că nu avusese ocazia de a aborda acest subiect. Şi cât de straniu ar părea, dacă ar face-o tocmai acum! S-ar fi putut chiar crede că-i era ruşine de Mary. Nu, cu câteva zile înaintea terminării călătoriei nu se putea pune într-o situaţie atât de jenantă. La sfârşitul traversării se va despărţi de familia Holbrook pentru a nu-i mai revedea vreodată. Şi, chiar de la debutul călătoriei de întoarcere, urma să se declare logodit, pentru a evita producerea unor neînţelegeri de acest gen. Aşteptând călătoria de întoarcere, cel mai bun lucru era să câştige timp.

— Nu mai este nevoie să va spun cât de mult apreciez interesul pe care mi-l purtaţi, domnule. Dar, bineînţeles, înainte de a lua o hotărâre atât de importantă, trebuie să reflectez.

— De acord, băiatule, a spus Holbrook, cu o înclinare aprobatoare a capului. De faptul că vei reflecta la propunerea mea şi de faptul că-ţi va place, sunt convins. Nu uita însă ceea ce ţi-am spus: Când ţi se iveşte o ocazie bună, nu ezita să o speculezi!

Moray a coborât în cabina sa şi s-a închis acolo. Vroia să fie singur, nici vorbă pentru a studia propunerea extraordinară pe care nu avea nici cea mai mică intenţie să o accepte, ci pur şi simplu dintr-o explozie de satisfacţie personală. Nu exista niciun dubiu că, încă de la plecare, părinţii lui Dorrie îl găsiseră sinpatic, mai ales doamna Holbrook, care-i arătase o deosebită atenţie şi

terminase prin a fi aproape materna faţă de el. Holbrook era mai neînduplecat, dar, poate sub influenţa soţiei sale, l-a tratat repede pe David ca pe un prieten. De altfel, Holbrook şi fiul său Bert ar fi avut cu siguranţă de câştigat dacă s-ar fi putut sprijini pe un medic tânăr şi inteligent pentru a se lansa în noua lor afacere americană. Dar, mai presus de toate acestea, un al treilea factor trebuie să fi jucat un rol determinant.

Oricât ar fi vrut, David nu se putea îndoi că Doris avusese o mare influenţă asupra turnurii neaşteptate pe care o luaseră relaţiile lui cu familia Holbrook. Chiar dacă nu ar fi existat recentele remarci ale mamei sale, atitudinea lui Doris indica acest lucru foarte clar. Dorrie nu era o fată care să suspine sub clar de lună şi doar un imbecil ar fi putut să se înşele asupra privirilor cu care-l gratifica pe David. Dacă la asta se mai adăuga şi faptul că era un copil răsfăţat, obişnuit să vadă totul cedând în faţa capriciilor ei şi că părinţii îşi doreau să o poată mărita convenabil cât mai repede posibil, întrebarea pe care şi-o punea Moray primea un răspuns complet.

Tânărul s-a privit în oglindă şi a avut un surâs maliţios. Era evident că Dorrie se îndrăgostise nebuneşte de el... Dar, s-a contrazis el imediat, asta nu-i deloc ciudat. Chiar dacă, bineînţeles, era destul de flatant să ştie că o astfel de fată bogată şi frumoasă este nebună după el... Ceea ce s-a petrecut pe puntea superioară şi încă alte câteva amintiri de acelaşi gen îl făceau pe tânărul medic să aibă un fior plăcut.

Parcă trezindu-se, Moray şi-a consultat ceasul – acel frumos Patek Philippe – care arăta ora şase fără cinci. Dumnezeule! Trebuia să se grăbească! Uitase de pansamente! Dar, înainte de a părăsi cabina, a mai găsit timp pentru a deschide dulapul unde se găsea medalionul dăruit de Mary. A privit fotografia mică care era închisă acolo şi, la vederea acelui portret tandru, a mormăit cu emoţie:

— Cum aş putea renunţa la tine... iubirea mea!

Da, imaginea lui Mary îl proteja! Va continua să rămână amabil şi o gazdă buna, bineînţeles, dar va fi inflexibil la tot ce aducea cu un flirt. Nu mai rămâneau decât zece zile până la sosirea la Calcutta. David s-a jurat, pe ce avea mai scump, că va rămâne rezervat până ce pericolul va trece şi călătoria se va termina.

CAPITOLUL XVI

Zece zile mai târziu, *Pindari* ajungea în delta Gangelui şi Moray, singur în dispensarul lui, amintindu-şi de aceste zece zile scurse, avea tot dreptul de a fi satisfăcut. Da, îşi ţinuse cuvântul. În serata oferită de comandant, în mijlocul exuberanţei generată de serpentine, accesorii de bal mascat şi de nasuri false, el a rămas un model de discreţie. A făcut chiar mai mult decât atât. Cum era foarte convins să nu o lase pe Doris să se dea în spectacol în faţa tuturor pasagerilor, atunci când O'Neil a anunţat rezultatele diferitelor competiţii sportive, s-a ridicat şi, spre surprinderea tuturor, a declarat foarte calm:

— Domnule comandant, domnule O'Neil, doamnelor şi domnilor, ţin să vă spun că, încă de la început, domnişoara Holbrook şi cu mine am căzut de acord asupra faptului că poziţia mea nu-mi permite să particip cu adevărat la aceste competiţii. Am făcut-o totuşi pentru a ne distra şi, cu toate că am avut şansa de a câştiga, nu putem accepta premiile, care, de fapt, trebuie să revină valoroşilor noştri adversari din finale.

Când s-a reaşezat, în locul câtorva aplauze politicoase care ar fi putut saluta premiile, Moray a avut parte de o prelungită repriză de ovaţii, familia Holbrook era încântată, astfel încât şi ei ajunseseră să fie în asentimentul tuturor. Doamna Kindersley, surâzătoare, urma să primească serviciul ei de ceai şi, în sfârşit, comandantul şi-a exprimat aprobarea faţă de David. Doris

a fost singura care nu a fost de acord cu atitudinea lui:

— Ce te-a apucat?

— M-am gândit că asta te va schimba puţin şi vei deveni mai populară.

— Nu mă interesează popularitatea. Aş fi vrut să-i aud huiduindu-ne!

Moray nu a dansat decât de două ori cu tânăra fata, nu a băut decât o singură cupă de şampanie, apoi, pretextând că are de scris scrisori, s-a scuzat şi s-a întors în cabina lui.

În continuare a evitat puntea ambarcaţiilor de salvare, unde îi plăcea lui Doris să se instaleze şi, atunci când se întâlneau, el adopta un ton vesel pentru a schimba doar câteva cuvinte cu ea. În afară de asta, a făcut în aşa fel încât să petreacă cea mai mare parte a timpului în dispensar sau în cabina lui, apropiata sosire la Calcutta făcând plauzibil faptul că avea mult mai mult de lucru. Nu avea nici cea mai mică idee de ce putea gândi Doris, care luase obiceiul să-l privească cu ochii pe jumătate închişi, cu un aer aproape ironic. Din când în când mai surâdea, alteori o remarcă destul de banală a lui David făcând-o chiar să izbucnească în râs. În orice caz, părinţii ei nu şi-au dat seama cu siguranţă de nimic, pentru că continuau să se arate tot timpul la fel de amabili cu tânărul medic.

David a oftat – pentru că nu-i era deloc agreabil să adopte o asemenea atitudine – şi, închizând uşa dispensarului cu cheia, a urcat pe punte. La tribord, un grup de pasageri s-a adunat pentru a contempla râul cu un interes crescând, datorat atâtor zile petrecute pe mare. Pe sub palmierii înalţi, înconjuraţi de stoluri de păsări tropicale, intrând până la genunchi în apa galbenă, indigenii aruncau şi trageau năvoadele lor circulare, în timp ce pachebotul rămânea imobil, aşteptându-l pe pilot. Printre curioşi era şi familia Holbrook şi, cum prezenţa celorlalţi pasageri alunga orice pericol, Moray s-a îndreptat spre ei. Imediat doamna Holbrook l-a prins de braţ, cu un aer înflăcărat:

— Cred că Bert al nostru va sosi odată cu pilotul. Nu este un lucru prea uşor, dar...

Chiar când spunea aceste cuvinte, o barcă cu motor a apărut pe râu şi a acostat lângă pachebot. În şalupă, lângă un pilot în uniformă, putea fi văzut un civil care privea în sus şi făcea semne agitându-şi mâinile.

— Este Bert! a exclamat bucuroasă doamna Holbrook, care a adăugat cu mândrie, spre soţul ei: Eram sigură că se va descurca!

Câteva minute mai târziu, Bert îşi îmbrăţişa părinţii şi sora. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, blond, cu ten roz, durduliu şi jovial. Purta un costum dintr-o stofă uşoara din mătase, cu o cască colonială pe cap şi arbora o cravată ultimul strigăt, fiind încălţat cu pantofi extrem de eleganţi. Cu toate că avea tendinţa de a se îngrâşa şi – aşa cum se putea observa atunci când şi-a scos casca – de a cheli, avea un aer de mare dandy. Ochii săi albaştri, puţin ieşiţi din orbite, exprimau veselie, iar el râdea extrem de uşor în timp ce-l bătea pe umăr pe tatăl său. Hipertiroidian, dar băiat bun, s-a gândit Moray, rămânând discret la distanţa când Bert s-a îndreptat spre el pentru prezentări.

Bert a fost extrem de cordial, – de altfel după câteva ore oricine putea deveni un „vechi prieten” cu Holbrook junior – dar, dându-şi seama că fratele lui Doris nu avea nicio idee asupra gradului de intimitate dintre el şi familia Holbrook, David s-a retras discret după câteva clipe. La dejun însă, când Bert şi tatăl său au sosit de la bar, Moray era deja instalat la masă şi l-a văzut pe tânărul Holbrook aplecându-se spre el şi declarându-i cu jumătate de voce, cu o cordialitate extremă:

— Nu ştiam că eşti de-al nostru, doctore! Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare!

Lenta urcare de-a lungul fluviului le-a dat posibilitatea de a se cunoaşte mai bine şi Moray nu a întârziat să-şi dea seama că dacă lui Bert îi plăcea să glumească fără perdea şi să mai şi exagereze câte puţin, mai ales atunci

când, indiferent de oră, îi făcea de petrecanie unui pahar de gin, totuşi el avea, ca şi tatăl său, o inimă bună şi era un familist convins. În afară de asta, i-a fost repede foarte clar că, în ciuda înfăţişării sale de comis voiajor, Bert, pentru a prelua expresia mamei lui, „avea capul bine înfipt pe umeri”. Pe tărâmul afacerilor, se lăsa foarte greu concurat. Voiajând mult pentru firmă, petrecuse recent trei luni în Statele Unite şi vorbea despre New York cu o încântare contagioasă. În compania sa, Moray a găsit mult prea scurtă urcarea râului şi a fost sincer dezamăgit când au ajuns la Calcutta. Prin apa noroioasă, *Pindari* a acostat la Victoria Dock, în timp ce frenezia debarcării i-a acaparat pe pasageri. În mijlocul acestei efervescenţe, Bert îşi păstra calmul şi sângele rece, anunţând că luase toate măsurile necesare. De fapt, Chryslerul său lung, decapotabil aştepta pe mal, alături de o camionetă destinată bagajelor, împreună cu părinţii şi cu Doris, el a fost primul care s-a angajat pe pasarelă, pentru a părăsi vasul; trei stewarzi îl urmau purtând bagajele. La biroul vămii, în timp ce ceilalţi pasageri s-au aşezat la o coadă interminabilă, a fost suficient ca Bert să-i adreseze un semn cu capul şefului Babu pentru ca familia Holbrook să poată trece fără formalităţi şi să ia loc imediat în maşina impresionantă care să îi ducă la North Eastem Hotel.

Toate acestea s-au întâmplat cu o asemenea rapiditate încât Moray a rămas aproape înmărmurit. I se spusese la revedere, bineînţeles, dar în grabă, toţi interesându-se de alte lucruri, iar el a avut impresia că este uitat, ca un obiect care încetează să mai fie util. Este adevărat, nu avea posibilitatea de a-i însoţi, dar credea că s-ar fi putut proiecta o revedere. Mai ales că, aşa cum *Pindari* trebuia să rămână două săptămâni la chei pentru a îmbarca ceai, cauciuc, bumbac şi lemn de teck, s-ar fi putut ivi fără discuţie ocazia de a se întâlni din nou. În orice caz, nu era mai bine că plecaseră şi-l lăsaseră în pace, eliberat de toate gândurile în ceea ce-i priveşte? Îndatoririle care îi reveneau lui David i-au ocupat întreaga dimineaţă şi,

atunci când ultimul pasager a părăsit în sfârşit nava, a încercat o intensă senzaţie de eliberare.

Dar chiar în acea seară, o inexplicabilă depresiune l-a acaparat dintr-o dată, depresiune care s-a prelungit şi în ziua următoare. Comandantul îşi reîntâlnise cartierele binecunoscute din Calcutta şi dispăruse, iar O'Neil plecase vesel pentru o întâlnire undeva de-a lungul coastei Kendrapara, lasându-l pe Jones, primul locotenent, de serviciu pentru a urmări încărcarea vasului. Jones, un irlandez îmbătrânit şi puţin comunicativ, care suferea că-şi termina cariera într-un post de subordonat, îl ignora mai mult sau mai puţin pe Moray şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului citind romane poliţiste, lăsându-şi toate îndatoririle în mâinile unui caporal de marină. Seara se închidea în cabina sa pentru a cânta melancolic la acordeon. Nu cobora niciodată pe pământ decât doar pentru a cumpăra elefanţi din fildeş din care soţia sa avea deja o vitrină plină în casa lor din Porthcawl.

Pindari, astfel pustiit, ancorat într-un bazin cu ape murdare şi infestate cu ţânţari, expus zgomotelor încărcării, neîntreruptelor strigăte ale hamalilor indigeni, la scrâşniturile macaralelor şi troliilor, nu mai semăna deloc cu nobila ambarcaţiune care, cu câteva zile mai înainte, voiaja pe imensitatea mării. În cabina sa înăbuşitoare, David suporta întreaga noapte asaltul ţânţarilor, ceea ce l-a obligat să-şi ia măsuri de prevedere împotriva malariei, luând câte un gram de chinină pe zi. Pentru a completa nenorocirea, vaporul care aducea poşta din Anglia fusese întârziat de o grevă declanşată la Tilbury şi urma să sosească abia peste o săptămână. Fără scrisori de la Mary, David a avut mai mult ca oricând sentimentul că este abandonat complet şi se gândea cu melancolie la familia Holbrook. De ce nu-i dăduseră niciun semn de viaţă? De ce... de ce... de ce? Îşi pusese întrebarea la început cu umor, apoi cu o anxietate crescândă care a degenerat până la urmă în disperare. I

se părea de neconceput că ei au putut să-l excludă astfel din existenţa lor, odată ce se atinsese capătul unui voiaj, cu toate că el şi-a dat osteneala să-l facă cât mai agreabil. Ideea umilinţei prindea rădăcini din ce în ce mai adânci în sufletul lui. Şi-i închipuia în hotelul lor luxos, înconjuraţi de prieteni, făcând excursii, ducând o viaţă veselă în sânul căreia au putut să-l uite foarte uşor. Cât o priveşte pe Doris... Fără îndoială, după ce fusese nebună după David, şi-a găsit repede un alt punct de interes! Împărţit între durere şi furie, încerca chinurile geloziei. Doar amorul propriu şi credinţa că va exploda l-au oprit să-i telefoneze lui Doris.

Pentru a încerca să se distreze, tânărul medic a coborât de pe vapor. Dar docurile erau la kilometri întregi de oraşul propriu zis şi nu a găsit niciun mijloc de transport. Atunci, după ce s-a rătăcit printr-un labirint de cocioabe, printre care, în praful învăluitor, indigenii scuipau cu o salivă colorată din cauza betelului, s-a declarat în final învins şi s-a întors umilit la bord, cu deprimanta senzaţie că a revenit la cele mai sumbre zile ale existenţei lui.

Asta l-a făcut să regrete cu disperare familia Holbrook şi clipele frumoase petrecute în campania lor. Ce oameni încântători! Atât de amabili, atât de generoşi, atât de bogaţi! Niciodată nu va mai avea şansa de a întâlni astfel de oameni! Doamna Holbrook a fost ca o mamă pentru el... veselul Bert i-a fost imediat extrem de simpatic... Cât priveşte oferta tatălui, ce păcat că nu a putut-o accepta! Niciodată nu i se va mai ivi o asemenea ocazie! În comparaţie cu ceea ce i s-a oferit, ceea ce-l aştepta într-un spital din Glenburn i se părea insignifiant. Şi mai spunea că este ambiţios!

Şi nu era Doris cea pe care o regreta cel mai mult? În ciuda dispoziţiilor ei schimbătoare, era o fată extrem de atrăgătoare, chiar fascinantă... Cu ea era imposibil să te plictiseşti; doar compania ei era o continuă excitaţie! În cursul insomniilor lui, în cabina sufocantă al cărei hublou era aproape de marginea abruptă a cheiului, se răsucea

fără încetare în pat, gândindu-se la modul în care a dansat cu Doris, la muta, dar presanta invitaţie a privirilor ei în timp ce se strângea alături de el, la acea după amiază de pe puntea ambarcaţiilor de salvare când i se deschiseseră porţile paradisului. A început să fie stăpânit de un puternic val de dorinţă. Ce imbecil a fost că respinsese acel trup care i se oferise într-un mod atât de seducător! Dacă vreodată O'Neil ar afla, n-ar mai sfârşi să râdă de el! Doris trebuie să-l fi considerat un nătărău. Cum să se mai mire după toate astea că ea l-a şters total din existenţa ei?

Regretând arar că a adoptat o atitudine atât de stupidă, David şi-a băgat faţa în pernă, descărcându-şi disperat întreaga tristeţe.

CAPITOLUL XVII

La sfârşitul săptămânii, într-o dimineaţă posomorâtă şi apăsătoare, în timp ce Moray stătea trist, sprijinit de balustrada vasului, a văzut, ca un miraj, marele Chrysler sclipitor cum intra pe chei şi se îndreaptă spre *Pindari*. Stupefiat, şi-a dus o mână la ochi; nu putea fi adevărat, trebuia să fie vorba despre o halucinaţie datorată efectelor soarelui şi imaginaţiei sale... Dar nu! Aşezat cu distincţie pe bancheta din spate, cu picioarele încrucişate cu nonşalanţă, cu o ţigară între buze, cu casca colonială pe o ureche... era chiar Bert!

— Este o eroare datorată simţurilor mele obosite, a glumit fiul lui Holbrook, sau mă găsesc în prezenţa medicului vasului *Pindari*?

Apoi, schimbând tonul:

— Hai, bătrâne, ia-ţi efectele militare! Mergi cu noi!

Inima lui Moray era pe punctul de a exploda în piept. Nu îl uitaseră! Palid de emoţie şi de surprindere, s-a precipitat spre cabina lui. Ce idiot fusese! Bineînţeles că doreau să fie cu ei, nici nu s-ar fi putut întâmpla altfel!

În mai puţin de cinci minute, David s-a schimbat şi a ajuns la maşină cu valiza sa, pe care şoferul indigen a pus-o în portbagaj. Apoi, în timp ce mergeau spre oraş, Bert i-a explicat de ce a întârziat să-l caute: un necaz neaşteptat cu privire la contractul de închiriere al depozitelor lor, necaz care i-a luat mai multe zile pentru a-l rezolva.

— Dar acum totul este semnat, în regula, şi ne vom

putea oferi câteva clipe liniştite, plăcute. Odată ce îl cunoşti, Calcutta este departe de a fi un oraş dezagreabil, i-a spus el lui David. Nu ştiu ce individ a numit Calcutta Oraşul Nopţilor înspăimântătoare, dar pot să-ţi garantez că am petrecut destul de multe nopţi care n-au avut nimic înspăimântător, chiar din contră! Exista mai ales o mică infirmieră euro-asiatică despre care nu pot să-ţi spun decât asta! a spus el în timp ce cu mâna trimitea în aer un sărut expresiv. Poţi să ai încredere în experienţa mea... Dar, bineînţeles, tot ce te interesează este Doris a noastră! Şi nu te-ai înşelat, pentru că, cu toate că este sora mea, trebuie să recunosc că este ciudat de bine făcută!

Depăşind ultimele rânduri de cocioabe sordide, maşina a intrat în oraşul propriu zis prin Crowringhe Road, a depăşit largul parc cu smochinii atât de verzi şi cu lamentabilele statui ecvestre, pentru a se opri în sfârşit sub porticul de la North Eastern Hotel. Au străbătut cu greu, strecurându-se printre oameni, holul. Cu coloane de marmură, unde se învârteau ventilatoarele, iar Bert l-a condus pe Moray într-o cameră care-i fusese rezervată la etajul unu, imediat în apropierea carierelor familiei Holbrook.

— Îţi las o jumătate de oră ca să te aranjezi, Dave, i-a spus Bert consultându-şi ceasul. Părinţii mei au ieşit în oraş, dar ne vom regăsi toţi pentru tiffin, cum se cheamă aici dejunul.

După ce Bert a plecat, Moray şi-a inspectat camera. Era imensă şi luxoasă, apărată de căldură, cu jaluzele, cu o plasă împotriva ţânţarilor prinsă deasupra patului mare, cu aşternuturi de un alb scânteietor. Mobilierul era pictat într-un verde pal, iar pe masă era pusă o vază cu trandafiri. O uşă ducea spre sala de baie sclipitor de curată, unde prosoape moi se învecinau cu un halat confortabil, cu săruri şi un săpun parfumat.

David a surâs fermecat. Cât de mult se deosebeau toate acestea de cabina lui sufocanta, unde ţânţarii nu-l

lăsau să se odihnească!

Şi-a pus conţinutul valizei în dulap, s-a spălat pe faţă şi tocmai era pe punctul de a-şi peria părul când s-a deschis uşa, lăsând-o să intre pe Doris.

— Hello, a spus ea. Cu un aer detaşat.

— Doris! a exclamat el întorcându-se. Ce mai faci?

— Încă trăiesc... presupunând că asta te-ar putea interesa.

După aceea s-au privit în linişte, el cu o ardoare admirativă, ea cu o privire inexpresivă. Era îmbrăcată cu o rochie de un bej-roze, care îi stătea foarte bine, şi era încălţată cu pantofi de antilopă cu tocuri înalte. Fusese la coafor şi părea cu totul schimbată, mult mai seducătoare decât pe vapor, mult mai sofisticată şi... din fericire, mult mai puţin accesibilă. Parfumul ei parcă l-a drogat.

— Eşti senzaţională, i-a spus el cu o voce răguşită.

— Oh! a spus ea cu răceală, privindu-l în ochi, asta înseamnă că-ţi face puţină plăcere revederea?

— Mai mult decât puţină! Dar... tu?

Ea şi-a lăsat privirile să se întâlnească cu ale lui şi i-a surâs necăjită:

— Eşti aici, nu-i aşa? Asta echivalează cu un răspuns.

— A fost chic din partea ta că ai făcut astfel încât să fiu aici, a murmurat el docil. Mă simţeam atât de nefericit acolo, singur.

— Tocmai la asta m-am gândit şi eu. Vroiam să te pedepsesc.

El a privit-o cu stupoare:

— De ce?

— Pur şi simplu pentru că mi-a făcut plăcere, a răspuns ea, fără a se compromite minţind. Îmi place uneori să mă dovedesc crudă.

— Eşti o mică sadică! a exclamat el încercând să găsească un ton vesel, pe care de obicei îl folosea cu Doris. Dar, tot vorbind, avea senzaţia că rolurile se inversaseră, iar acum avantajul era de partea ei. Cu jenă, a devenit conştient că încetase să fie tânărul medic de

bord, a cărui uniformă seducea toate femeile; pe uscat nu mai era decât un băiat oarecare, într-un costum care nu-i venea prea bine şi care nu se potrivea chiar deloc cu clima. Dar, după ce l-a făcut să simtă acest lucru, ea a schimbat subiectul:

— Îţi place noua mea rochie?

— Este un vis! a asigurat-o el, forţându-se să fie vesel. Aici ai gasit-o?

— Am cumpărat mătasea ieri în souk – indigenii ţes nişte lucruri cu adevărat minunate – şi a fost croită în douăzeci şi patru de ore.

— Ce repede s-a lucrat!

— Mai mult decât să tot aştept realizarea unui lucru detest ideea de a-mi vedea avansurile nebăgate în seamă, aşa cum ţi-ai permis tu în ultimele două săptămâni. Iar dacă am făcut astfel încât să fii aici, şi nu crezi că am uitat totul. Încă nu te-am iertat, dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Cum era pe punctul de a se retrage, figura parcă i s-a mai îndulcit:

— Cred că-ţi place camera. Chiar eu am pus acolo trandafirii. Dacă ai nevoie de ceva, a adăugat ea cu o privire ironică, camera mea este pe cealaltă parte a culoarului, chiar în faţă.

David a rămas privind spre uşa care se închisese după plecarea ei. Era ofensată şi acest lucru nu era surprinzător după modul în care o tratase. Cât de stupid fusese să o rănească în amorul propriu! Spera că ea va sfârşi prin a reveni la sentimente mai bune.

În marele hol de marmură, a avut parte de o primire foarte diferită din partea familiei Holbrook. Aproape s-ar fi putut spune că-şi regăsiseră fiul de care fuseseră mult timp despărţiţi, doamna Holbrook chiar l-a sărutat pe obraz, iar dejunul a luat un aer sărbătoresc. Aveau o masă în apropierea unui geam ce dădea spre grădini; patru servitori indigeni cu tunici albe, cu turbane roşii pe cap, erau în permanenţă în spatele scaunelor lor; meniul,

alcătuit de către Bert, era suculent, picant, exotic.

Era pentru prima oară când Moray se găsea într-un hotel după faimoasa excursie de la Gairsay; dar dacă amintirea acelui alt dejun, absolut diferit, i-a trecut prin minte, a fost repede cucerit de râsul exuberant al lui Bert. Decis să le arate oraşul, acesta îşi expunea programul pentru săptămâna care urma, degustând în acelaşi timp un frumos mango. În ceea ce privea acea după amiază, le propunea să meargă la templul Jain şi la grădinile Maniklala, pentru a vedea celebrii peşti din lacul ornamental.

— Sunt extraordinari! Vin la suprafaţa şi înoată spre tine dacă îi chemi.

— Nici chiar aşa, Bert... a protestat cu afecţiune doamna Holbrook.

— Dar este adevărat, mamă, nu glumesc! Dacă vrei să le dai de mâncare, vin să-ţi mănânce din palmă.

— Ia auzi! Şi ce le place peştilor mai mult?

— Fructe fierte, a răspuns Doris cu un aer plictisit şi toţi au izbucnit în râs.

După siestă, când soarele a început să coboare la orizont, au plecat. Chrysierul a traversat întâi pieţele unde vacile sacre, cu coliere de flori în jurul gâturilor, se plimbau printre tarabe, împingeau oamenii, păscând libere printre fructele oferite la vânzare. Dominând zarva indigenilor, clopotul unui templu a bătut dintr-o dată puternic. Aerul era încărcat cu mirosuri aromatice, care înţepau nasul şi drogau simţurile. Moray se simţea ca rupt de sine însuşi, încercând în acelaşi timp o extremă surescitare şi o intensă stare euforică. Personalitatea lui părea abolită; nu mai era el însuşi, era un alt om care se lansa într-o pasionantă aventură.

Ajunşi la templu, s-au descălţat pentru a intra în penumbra înmiresmată cu tămâie, unde marele Buda arbora eternul şi ironicul său surâs impasibil. Apoi s-au plimbat prin grădinile unde au chemat şi au dat de mâncare unui imens crap docil. Moray se simţea din ce în

ce mai intoxicat de atmosfera acelei zile, iar Doris, cu o minunată pălărie mică de paie pe cap, era acolo parcă pentru a agrava starea aceea. În timpul drumului de întoarcere, el s-a găsit la un moment dat alături de tânăra fată şi s-a întors spre ea, într-un elan de gratitudine:

— Toate astea sunt minunate, Dorrie... Iar faptul ca le-am văzut alături de tine întrece orice închipuire!

Ea era conştientă de schimbarea care se petrecuse cu el, dar, cu toate că nu încetase să se arate din ce în ce mai acaparantă de la dejun, de fiecare dată de câte ori el încerca un avans, se eschiva. De data aceasta, şi-a întors capul cu un aer aprobator, apoi, în sfârşit s-a decis să întrebe:

— Faptul că eşti în compania mea schimbă lucrurile cu ceva?

— Există o diferenţă enormă, a confirmat el cu entuziasm, înainte de a adăuga cu un aer trist: dar pari atât de rece încât se pare că reciproc nu prea se întâmplă aşa.

— Crezi?

Privirea lui Doris părea să se acopere cu un voal şi, fără ştirea celorlalţi, i-a luat dintr-o dată mâna lui Moray şi a dus-o la buze, muşcându-i dureros un deget.

— Iată ceva care-ţi va spune dacă sunt rece sau nu! a spus ea, apoi, văzând expresia lui David în timp ce-şi masa instinctiv degetul, a izbucnit: Asta-i ca să te pedepsesc pentru că m-ai tratat atât de rău timp de doua săptămâni!

A doua zi, Bert i-a condus la curse. Avea bilete la paddock şi la locul unde se cântăreau jocheii, la fel cum dispunea de un pont sigur. Calul, Maiden Palm, pe care Moray a pariat urnându-i sfatul, a sosit câştigător, cu trei lungimi avans. Iată ce însemna să trăieşti! Iar Doris se arăta mult mai drăguţă cu el, ca şi când, după ce l-a pedepsit pentru greşelile trecute, consimţise în sfârşit să le uite.

În ziua următoare au vizitat celebra grădină zoologică,

apoi au făcut un popas la Howrah de unde au privit, de la o distanţă respectuoasă, rugurile funebre de pe malul Gangelui, înainte de a merge sa ia ceaiul la Royal Calcutta Golf Club, pentru ca în final să se întoarcă coborând de-a lungul fluviului până la Sutanati. Banii le deschideau toate uşile. Bert împărţea bacşişuri grase şi Moray observa cum bancnote de o sută de rupii ies din portofelul lui Holbrook junior fără încetare pentru a fi preluate de mâini experte. Cât de minunat era să poţi cheltui fără să numeri, în loc de a face fără încetare economii sordide, cum a fost constrâns David să facă totdeauna!

Trecând continuu de la o plăcere la alta, timpul a trecut pe neobservate, iar Moray se lăsa purtat de acest val de veselie, refuzând să-şi sondeze trecutul sau viitorul, pentru a savura mai bine prezentul. Cu toate acestea, data prevăzută pentru plecarea lui *Pindari* se apropia fără încetare. Când plecarea a fost fixată pentru marţea următoare, David a simţit din plin febra care-i intrase în sânge. Tot ceea ce-şi dorise era la îndemâna lui, doar trebuia să întindă mâna şi să atingă. Amabil şi delicat, Holbrook nu-şi înnoise oferta, dar o menţinea în continuare, aşteptând un răspuns. Prin aluzii constante şi încurajări frecvente, doamna Holbrook îl făcea să înţeleagă cât de mult dorea ea să-l vadă acceptând oferta soţului ei. În ceea ce îl privea pe Bert, acesta nu avea niciun dubiu că David va accepta. Vineri după amiază, revenind de la Bengal Club, l-a întâlnit pe Moray în holul hotelului şi, trăgându-l într-un colţ, l-a făcut să se aşeze într-un fotoliu:

— Am veşti bune pentru tine, Dave.

Chiar din prima zi ei lăsaseră formalismele la o parte.

— Am căutat pe cineva care să te poată înlocui... pentru drumul de întoarcere şi, chiar puţin mai devreme, la club, am cunoscut un tânăr medic de la Indian Medical Service care se pregăteşte să plece în permisie... un anume Collin. Este încântat sa facă această călătorie pe

gratis, iar noi putem conta pe el.

Ca muşcat de o viespe, Moray s-a ridicat brusc. Această veste şi faptul ca Bert considera lucrurile deja aranjate l-au obligat să spargă abcesul care-l lăsase atâta timp să dormiteze. Sub influenţa unei nestăpânite sinceităţi, a simţit nevoia să-i explice totul lui Bert. Ce confident mai bun ar fi putut găsi?

— Ascultă-mă Bert, a spus el cu o voce gâfâită. Îţi închipui că aş vrea mult să pot accepta oferta tatălui tău... şi mai ales să lucrez cu tine. Dar... ma întreb dacă trebuie...

— Şi de ce nu, Dunnezeule? Lăsând-o pe Doris la o parte, noi avem nevoie de un medic în afacerea noastră. Ne eşti simpatic şi reciproca este adevărată. Mă simt dator să subliniez, bătrâne, dar numai pentru tine, că este cu adevărat o şansă nesperată...

— Bineînţeles, Bert, doar că...

David s-a întrerupt şi a fost nevoit să facă un efort pentru a spune ceea ce a avea de spus, chinuindu-se la fiecare cuvânt:

— Am pe cineva... o tânără fată... care aşteaptă întoarcerea mea.

Bert l-a privit fix timp de un minut, apoi a izbucnit în râs:

— Oh! nu, Dave, tu mă omori! Cel care-ţi vorbeşte are fete care-l aşteaptă cam peste tot în Europa, iar curând voi avea şi pe mica euro-asiatică care mă va aştepta la Calcutta.

— Dar nu ai înţeles... Este ceva serios... sunt logodit.

Bert a râs din nou, apoi s-a străduit să-şi reia seriozitatea, ridicând capul cu simpatie şi înţelegere:

— Eşti tânăr pentru vârsta ta, Dave, şi încă foarte naiv... Poate, de altfel, asta ne-a sedus la tine. Bietul meu prieten, dacă ai cunoaşte fetele cum le cunosc eu... Îţi imaginezi că se vor lăsa pradă disperării şi vor muri de durere dacă nu te vei reîntoarce aşa cum le-ai promis? Ascultă, pariez pe ce vrei că, în şase luni, mica dumitale

prietenă va trece peste decepţia sa şi o va uita complet. Cât priveşte sentimentele pe care i le porţi, care nu mi s-au părut prea arzătoare, adu-ţi aminte de ce spunea Platon sau nu ştiu care alt bătrân roman: „În întuneric, toate femeile sunt la fel.” Nu, serios, am vorbit despre asta cu părinţii mei şi credem că eşti exact bărbatul care-i trebuie lui Dorrie. O stabilizezi într-un fel... Ea are nevoie, a continuat el după o scurtă ezitare, pentru că a avut necazuri cu nervii. În schimb, părerea mea sinceră este că ea va fi pentru tine o revelaţie senzaţională. Cu siguranţă, Dorrie a avut deja amanţi. Nu este un înger, departe de aşa ceva, dar tu eşti primul, singurul, de care s-a îndrăgostit nebuneşte. Şi apoi, să vorbim sincer, bătrâne: ai mers atât de departe în intimitatea familiei noastre încât, acum, ar fi o crimă să te întorci din drum. Şi atunci, de ce nu spui da, nouă râmânându-ne doar plăcerea de a fixa nunta? Hai, sa bem pentru viitorul tău. Băiete... băiete!

CAPITOLUL XVIII

Cu toate că scrupulele i-au fost pe moment calmate de jovialitatea specifică lui Bert, Moray nu a găsit argumentele acestuia nici convingătoare, nici concludente. A petrecut o noapte agitată şi s-a trezit a doua zi dimineaţă în braţele incertitudinii. În final a decis să meargă la bord pentru a avea o întrevedere cu comandantul Torrance. Înainte de toate, politeţea îl obliga să se informeze dacă doctorul Collin convenea ca înlocuitor în cazul când... în cazul în care el însuşi nu ar fi fost în stare să facă drumul de întoarcere. ”Patronul” era un om cu judecată, al cărui aviz putea fi foarte preţios. Mama lui Dorrie se plângea de oboseală, nimic precis nu fusese prevăzut pentru acea zi şi David se găsea în situaţia de a nu avea niciun angajament faţă de familia Holbrook înaintea serii, când trebuia să-i întâlnească pe mentorii acesteia la cina de gală şi balul care erau o tradiţie în fiecare sâmbătă seara la North Eastern. Prin urmare s-a sculat, s-a ras, s-a îmbrăcat şi a luat un taxi până la Victoria Dock.

Debarasat acum de o parte a încărcăturii, *Pindari* i-a apărut solid şi familiar, cu o alură reconfortantă. A avut sentimentul că, la bordul lui, se va găsi apărat de toate, chiar şi de el însuşi. A întins pasul pentru a urca pasarela. Dar când a ajuns pe puntea Superioară a găsit cabinele încuiate. Caporalul de serviciu i-a spus că nici comandantul, nici domnul O’Neil nu erau la bord. Coborând, l-a întâlnit pe adjunctul comisarului de bord,

care l-a informat că niciunul dintre ofiţerii superiori nu se va întoarce înainte de seara următoare.

— Dacă vreţi să-l vedeţi pe primul locotenent, îl găsiţi mai încolo, pe chei.

Moray a dat din cap şi s-a întors încet.

— De fapt, a reluat celălalt, există câteva scrisori pentru dumneavoastră.

Mergând în birou, a căutat într-un morman de scrisori şi a terminat prin a-i da două lui Moray. Cu o bruscă strângere de inimă, acesta şi-a dat seama că una, foarte subţire, era de la Willie, iar cealaltă, umflată, groasă, de la Mary. Nu s-a putut decide să le deschidă acolo şi a lăsat acest lucru pentru mai târziu. Părăsind vaporul, pentru a regăsi taxiul care aştepta pe chei, a băgat scrisorile în buzunarul interior al vestonului.

Pe durata întregii zile, Moray nu a găsit curajul de a lua cunoştinţă de ce scria în scrisori. Puritatea şi tandreţea sentimentelor pe care le bănuia înscrise acolo i-ar fi fost insuportabile în clipele acelea. Şi pentru că nu a deschis scrisorile, David a încetat să fie emoţionat şi contrariat. Chiar îl încerca un anume fel de exasperare, aproape un resentiment, de care fusese prevenit într-un anumit moment. Acest lucru i-a îndreptat gândurile spre Doris şi spre tot ceea ce familia Holbrook i-ar fi putut aduce. Nevrând să convină că cedase atracţiei exercitate de Doris, ci averii părinţilor ei, el căuta argumente care să fie în favoarea deciziei sale: orfan de foarte tânăr, crescut de o mătuşă care nu-l iubea... umilinţe pe care sărăcia l-a făcut să le îndure... eforturile supraomeneşti care i-au permis să devină medic. Pentru că suferise atât, merita cu siguranţă o recompensă. Ori această recompensă era acum la îndemâna lui. S-ar fi putut aştepta din partea lui să o ignore, ca şi când ar fi crezut-o lipsită de valoare?

Bineînţeles, exista şi Mary, a convenit el forţându-se în sfârşit să nu se eschiveze amintirii tinerei fete. Dar nu fusese antrenat în această aventură de firea lui impulsivă, de lipsa de experienţă şi de circumstanţele romantice în

care o cunoscuse pe Mary? Iar ea, foarte sigur, fusese mai mult sau mai puţin o victimă a acestui concurs de împrejurări... Nu vroia să-i facă rău, nici să o încurce, dar trebuia să se gândească şi la el însuşi. Şi cine ştie, poate că mai târziu va putea... da, să facă ceva pentru ea care să compenseze abandonul. Nu prea ştia ce, dar în sfârşit, era o perspectivă reconfortantă. Atunci când tinerii comit erori, se căiesc, primesc o pedeapsă onorabilă şi se văd iertaţi. Trebuia ca el să facă o excepţie?

Aceasta era starea de spirit a lui David când, în continuare sub imperiul incertitudinii, a coborât la ora opt seara pentru a întâlni familia Holbrook la restaurant. Cu siguranţă, nu avea chef să se amuze, dar, fără discuţie, nu trebuia să strice seara prietenilor săi. Şi, uitând de preocupările personale, a fost la unison cu familia Holbrook, care l-a primit veselă. Bert, mai ales, era de-a dreptul exuberant; cât o priveşte pe Doris, era îmbrăcată cu o rochie scurtă albă, fără mâneci şi foarte decoltată, al cărei corsaj era brodat cu mici perle de cristal. Această rochie, extrem de feminină şi scumpă, o punea pe tânăra fată în valoare şi ea nu ignora acest lucru.

Masa, de înaltă calitate, s-a prelungit şi a contribuit la revigorarea lui Moray. Când, după desert – un delicios compot de ananas şi de fructe de kaki, servit la gheaţă – s-au adus cafeaua şi coniacul, David şi-a spus că a fost de-a dreptul prost pentru că se frământase întreaga zi. Nu avea nici un fel de motiv de îngrijorare. S-a trecut apoi imediat în sala de dans unde, aşa cum îi era obiceiul, Holbrook a aranjat lucrurile de minune. Şampania îi aştepta într-o frapieră cu gheaţă şi masa lor, plină de orhidee, era chiar la marginea ringului de dans, în faţa estradei ornate cu palmieri, unde se găseau muzicanţii în veste stacojii.

— Ne place să-i vedem pe tineri amuzându-se, nu-i aşa, mamă? a remarcat Holbrook în timp ce se aşezau, cu o înduioşare de care mai multe brandy-uri nu erau străine. Nu ţi-ai putea găsi o frumoasă parteneră, Bert?

— Cum să nu, tată, dar nu aş vrea să întârzii. Am o întâlnire, a spus Bert, făcându-i lui Moray cu ochiul.

— Bea o gură de şampanie înainte de a pleca.

Sticla a fost desfăcută cu un pocnet sec şi au ciocnit. Apoi iluminarea sălii s-a îndulcit, iar orchestra a atacat un vals. Bert s-a ridicat imediat şi s-a înclinat în faţa lui Doris, scoţându-şi în relief fundul grăsuţ:

— Pot să fac apel la privilegiul familiar pentru a vă cere să-mi acordaţi acest vals, domnişoară Holbrook?

Au dansat foarte fratern, apoi, după ce au băut a doua cupă cu şampanie, tânărul şi-a consultat ceasul:

— Dumnezeule! Trebuie să mă grăbesc... Distracţie plăcuta! Cin-cin!

— Să nu te întorci prea târziu, Bert dragă, i-a recomandat doamna Holbrook. În noaptea asta deja te-ai culcat la nu ştiu ce oră!

— Promit mamă, a spus el, aplecându-se pentru a o îmbrăţişa. Dar nu uita totuşi că Bert s-a făcut băiat mare. Să vă regăsesc odihniţi şi bine dispuşi mâine dimineaţă... Bye-bye!

A plecat sa se „odihnească” cu mica lui euro-asiatică, s-a gândit Moray. Orchestra a început să cânte un one-step. Doamna Holbrook l-a privit pe Moray, apoi pe Doris, dar fără să surâdă de data aceasta, cu un aer serios, de parcă le-ar fi spus: „Acum e rândul vostru; şi încercaţi să ajungeţi la o concluzie!”

În prezent Moray se putea aventura cu încredere pe un ring de dans. În afară de asta, coniacul părea să meargă de minune cu şampania, pentru că-i dădea un surplus de siguranţă.

— Copiii mei, a declarat doamna Holbrook când ei au revenit la masă, formaţi cu adevărat un cuplu foarte frumos!

Cu un surâs indulgent, cu o privire puţin pierdută, Holbrook le-a umplut din nou cupele cu şampanie, apoi s-au întors pe rigul de dans. Dansau tot timpul împreună, strângându-se tot mai mult unul în celălalt, până în

punctul în care păreau a forma un singur trup, mulat după acelaşi ritm ce făcea să le vibreze nervii. David şi-a dat seama că Doris nu mai avea prea multe pe sub rochia sa. La început, a făcut eforturi pentru a vorbi cu ea, să emită câteva remarci caustice vizavi de celelalte cupluri sau de orchestră, – care era de prima mână – dar, strângându-l de braţ, Doris l-a făcut să tacă.

— Nu pierde clipa asta.

Şi dacă ea nu vorbea, ochii ei mari, strălucitori, a căror privire rămânea fixată ostentativ în cea a lui David, exprimau un sentiment intens, de natura căruia nu mai putea exista niciun dubiu. Atunci când a vorbit din nou, a făcut-o pentru a spune, după ce a aruncat o privire scurtă, nerăbdătoare în direcţia părinţilor ei:

— Aş vrea să plece!

De altfel ei nici nu au mai întârziat mult. La ora zece jumătate, doamna Holbrook a atins umărul soţului ei, pe jumătate adormit:

— Este timpul ca oamenii de o anumită vârstă să meargă la culcare... Voi, copii, puteţi să mai rămâneţi puţin, dar totuşi să nu vă culcaţi prea târziu...

— Nu, mamă, a spus Doris, cu un ton sincer.

Pentru dansul următor, penumbra din sală s-a făcut şi mai complice şi, la un mement dat, când erau la marginea ringului, Doris a spus dintr-o dată, cu o voce puţin răguşită:

— Hai să ieşim puţin afară.

Pe sub copacii înalţi, grădina era un punct lipsit de interes, obscur, tăcut. Doris s-a sprijinit de trunchiul înclinat al unui imens catalpa, cu privirea fixată în continuare în cea a lui Moray. Tremurând tot, el a luat-o pe după mijloc şi a îmbrăţişat-o. Drept răspuns, Doris şi-a strecurat limba între buzele tânărului medic. Apoi, cum el era înalt, butonul de la manşetă i-a agăţat şiragul de perle pe care-l purta ea la gât. Închizătoarea a cedat şi perlele s-au strecurat prin deschizătura decolteului.

— Ei bine, acum va trebui sa le recuperezi! a spus ea

râzând nostim, cu o mână la gâtul gol.

Cu faţa în flăcări, cu inima bătând de două ori mai repede, David s-a apucat să caute colierul, băgând mâna în decolteul corsajului, între sânii tari, şi mai jos...

— Îţi voi rupe rochia...

— Ce importanţi are? a spus ea cu aceeaşi voce ciudată.

El a descoperit atunci că Doris nu mai purta nimic pe sub rochie şi, cum chiar din primele clipe descoperise colierul în palma mâinii, nu a fost nici vorbă de colier în ceea ce a descoperit continuându-şi cercetările. Şi, făcându-l să uite orice, dorinţa pe care o ţinea ascunsă de mai multe săptămâni în el l-a făcut să-şi piardă minţile...

— Nu aici! a spus ea eliberându-se repede. În camera ta... Te voi urma peste cinci minute!

Moray a urcat direct în camera lui, a scăpat într-o clipă de haine şi, stingând lumina, s-a aruncat în pat. Când a intrat ea, închizând încet uşa, camera nu mai era luminată decât de o rază de lună. Deshabilleul i-a alunecat de pe umeri, lăsând-o goală şi, aplecându-se spre pat, a ridicat plasa contra ţânţarilor. Trupul îi era aproape în flăcări atunci când s-a lipit de al lui David, înnodându-şi braţele în jurul gâtului lui, căutându-i gura, până când dinţii i s-au înfipt în buza inferioară a lui Moray. Gâfâia şi sub sânul pe care i-l strivea, David a simţit inima bătându-i foarte repede.

— Repede, a gemut ea. Mor după tine!

Dacă el nu şi-ar fi dat imediat seama că nu este virgină, ar fi înţeles-o din modul cum îi răspundea la iniţiativele lui. Când în sfârşit ea s-a destins, nu l-a lăsat din braţe, ci, suspinând, i-a tras capul alături de al ei pe pernă.

— Ai fost minunat, iubitule. Şi eu?

— Şi tu, a şoptit el, cu sinceritate.

— Cât de mult timp am pierdut! Nu ţi-ai dat seama din primele clipe că am nevoie de tine, că mor după tine? Dar, acum, totul se va aranja... Mâine le vom anunţa vestea, apoi vom pleca amândoi cu Bert la New York... Te

am în sânge, Dave! Niciodată nu mă voi sătura de tine... vei vedea!

Cu limba ei îi excita buzele, în timp ce-i mângâia trupul cu vârful degetelor, apoi s-a lăsat din nou pe spate, murmurând:

— Mai vreau... Dar de data asta mai încet... sa dureze... Este atât de bine!

A rămas cu el până la primele raze ale soarelui.

După voioasele felicitări de la micul dejun, Moray a ieşit puţin să se plimbe, pentru a-şi limpezi gândurile. Se simţea puţin obosit, dar, în acelaşi timp, îşi dorea să vină mai repede seara pentru a regăsi temperamentul incandescent al lui Doris. Şi apoi, se mai gândea la situaţia pe care urma să o aibă, la bani, la viitor. Perfect! Un băiat ca el avea toate drepturile să-şi asigure reuşita în viaţa. Muncise îndeajuns pentru asta!

În starea de spirit în care se găsea, îi era mult mai uşor să facă abstracţie de trecut decât să nu se gândească la viitor.

Cum tocmai ajunsese la podul Hewrah, s-a aplecat dintr-o dată peste parapet. Fără a privi, şi-a băgat mâna în buzunarul interior al hainei, a luat cele două scrisori care nu au fost niciodată desfăcute şi le-a lăsat să cadă în apele murdare şi sacre ale Gangelui.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL XIX

Soarele răsărea foarte devreme în Elveţia montană. Claritatea lui dureroasă şi sunetul tălăngilor l-au trezit pe Moray. Aşa cum a presupus, somniferul nu şi-a făcut efectul şi, din cauza insomniei, a retrăit fiecare clipă a acelor luni ale tinereţii sale până când, la ora trei dimineaţa, torturat, şi-a administrat o injecţie cu amytal de sodiu, care l-a ameţit pentru scurt timp.

În prezent, durându-l cumplit tâmplele, cu simţurile înmuiate de drog, privea situaţia cu ochii posomorâţi, dar simţea crescând în suflet o soluţie aproape disperată. Venise momentul pentru a face un pas decisiv.

Atunci când l-a consultat ultima oară la New York, Wilensky îi spusese că asta se va întâmpla. Cu surâsul lui obişnuit, cu un cot sprijinit pe spătarul divanului, îi declarase în acel dezmierdător accent din sud, care-l ajutase să pătrundă în sufletul tulburat al clienţilor lui:

— Va trebui sa te întorci într-o zi... chiar dacă ar fi numai pentru a-i da o lovitură puternică acestui vechi complex de inferioritate. Vei lua această decizie, pe de o parte pentru că este vorba despre ţara natală, dar mai ales din cauza... prietenei tale, cu care speri să lămureşti lucrurile. Ei bine, de ce nu? Mai bine mai târziu decât niciodată. Dacă viaţa nu a fost prea darnică cu ea, acum eşti în situaţia de a-i sări în ajutor. Şi apoi, a continuat Wilensky, în timp ce surâsul i-a devenit mai maliţios, acum eşti un văduv vesel... Iar dacă o mai găseşti atrăgătoare, ai putea aranja întreaga afacere

casătorindu-te cu ea... în sfârşit... cu condiţia, bineînţeles, să fie liberă.

— Sigur nu s-a măritat -niciodată!

Nu avea niciun dubiu în această privinţă, dar spera, cu toate acestea, ca ea să-şi fi putut găsi fericirea.

— Ei bine, mai gândeşte-te... Şi dacă te vei simţi iarăşi agitat, urmează sfatul meu: întoarce-te acolo.

Da, asta urma să facă. Luând această decizie, Moray s-a mai liniştit. L-a sunat pe Arturo, l-a rugat să-i aducă un orar al curselor Swissair şi, după ce l-a consultat, i-a spus servitorului lui să telefoneze la Zürich pentru a i se reţine un loc în avionul de la ora paisprezece cu destinaţia Prestwick. Apoi s-a sculat, s-a ras, s-a spălat, s-a îmbrăcat şi a coborât la parter pentru a lua micul dejun. La sfârşitul mesei, în timp ce Arturo îi făcea valiza, a fumat gânditor o ţigară. Nu lua cu el decât puţine lucruri, vroia să se reîntoarcă discret, modest, fără ostentaţie, fără Rolls, sau semne de bogăţie, fără nimic... Cât priveşte vila, cu servitori atât de devotaţi – le-a dat de înţeles că afaceri urgente îi reclamau prezenţa în Marea Britanie – putea să o părăsească fără urmă de îngrijorare.

Telefonul a început să sune şi, ridicându-se de la masă, David s-a dus să răspundă. Aşa cum bănuia, era Frida von Altishofer.

— Bună ziua... Te deranjez?

— Absolut deloc.

— Atunci spune-mi, îţi este mai bine?

După noaptea pe care o petrecuse, avea tot dreptul să se plângă, dar a înţeles că nu era momentul potrivit.

— Mult mai bine.

— Mă bucur... M-am mai liniştit... Facem o plimbare împreună în dimineaţa asta?

— Mi-ar face plăcere, dar...

Dregându-şi vocea, i-a servit interlocutoarei sale invizibile mica istorie pe care o pregătise: în ajun primise o telegramă cu privire la afacerile lui, care nu l-a prea impresionat plăcut, după cum şi-a putut da şi ea seama.

Pentru a pune situaţia la punct, a decis să se ducă să îl întâlnească pe avocatul lui la Londra şi urma să plece chiar în dimineaţa aceea.

Această declaraţie a provocat o tăcere bruscă la celălalt capăt al firului, tăcere în care David a putut citi surpriză, dezamăgire şi poate chiar o doză de nelinişte, dar Frida şi-a revenit repede:

— Da, bineînţeles, trebuie să te duci acolo, este cel mai bun mod de a aranja lucrurile... Dar să nu te oboseşti prea tare... Şi să te întorci repede... înaintea plecării mele la Baden... pentru că-mi vei lipsi mult!

Faptul ca Arturo l-a condus la aeroport cu Hunberul deja dădea un ton de moderaţie, care trebuia să caracterizeze întreaga călătorie. La Zürich el mânca de obicei la Baur au Lac, dar în ziua aceea i-a spus lui. Arturo să continue drumul, pentru că se va mulţumi să mănânce ceva în avion. Astfel au ajuns mai devreme la aeroport, dar din fericire avionul a fost punctual şi la ora paisprezece fix Moray părăsea pământul helvet. Când avionul DC–7 a luat altitudine traversând norii joşi şi ajungând sub cerul albastru, nicio cută nu s-a mişcat pe faţa lui David, dar s-a simţit cuprins de o ciudată exaltare. În sfârşit se întorcea, după o absenţă de treizeci de ani, în ţara natală. De ce aşteptase atât de mult timp pentru a o face? Pentru că doar acolo şi-ar fi putut găsi liniştea sufletească, s-ar fi putut elibera de remuscârile care, din când în când, îl cuprindeau ca un rău ucigător. Un cuvânt i-a venit în minte, edificator şi încărcat de promisiuni. Cu toate că nu era deloc credincios, era cuvântul care se potrivea: mântuire. L-a repetat de mai multe ori, rar, cu gravitate.

Dintr-o dată, pentru că se ridicaseră în aer, gândurile i-au fost întrerupte brusc: surâzătoare, în uniforma ei bleu, frumoasa stewardesă îi aducea masa pe care şi-o impusese din spirit de penitenţă şi care s-a dovedit până la urmă foarte apetisantă: somon afumat, o aripă de pui cu ţelină coaptă, un peşte Melba şi un pahar de şampanie

excelentă. După asta, având în vedere noaptea înfricoşătoare pe care o petrecuse, Moray s-a simţit mult mai bine şi a moţăit puţin, în timp ce avionul survola Marea Irlandei. Dar doar cu un ochi, pentru că aştepta momentul aterizării pe coasta scoţiană. La ora şase jumătate se putea distinge Prestwick, prin ceaţa indigo a crepusculului care se diminua şi prin care începeau să clipească luminile. Aterizarea s-a efectuat cu o perfecţiune suplă şi câteva clipe mai târziu David şi-a simţit bătăile inimii accelerându-se, în timp ce în urechi îi răsuna graseierea aproape uitata a limbii materne. Cu capul descoperit, pe pista de aterizare, a aspirat cu lăcomie mireasma diit Lowlands.

În sfârşit se întorsese... se întorsese în ţara lui... îşi tot repeta, în timp ce-l cuprindea emoţia.

De cealaltă parte a biroului vamal aştepta un autobuz şi curând David rula de-a lungul câmpiilor din Ayrshire. Fără încetare, ştergea geamul aburit pentru a putea vedea mai bine peisajul peste care se lăsase crepusculul, pierzând noţiunea timpului, până când zgomotul traficului urban l-a readus la realitate: sosirea la Wintem.

Moray a luat un taxi pentru a ajunge la hotelul Central, unde a cerut o cameră liniştită, pe partea opusa gării, departe de zgomotul trenurilor. Cum orele erau destul de înaintate şi cum se simţea obosit, a comandat în cameră lapte şi sandvişuri, apoi, după ce a stat un sfert de ora într-o baie caldă, care i-a liniştit nervii, s-a urcat în pat şi a adormit imediat.

CAPITOLUL XX

Subconştientul amintindu-i că este în sfârşit iarăşi la Winton, oraşul tinereţii lui, martor al muncii lui îndârjite de student, David s-a trezit a doua zi devreme şi a trebuit să-şi tempereze nerăbdarea care-l cuprinsese. Ajuns la această importantă răscruce a existenţei, trebuia să se dovedească calm şi cugetat. Cu toate acestea s-a sculat repede şi, după ce s-a îmbrăcat, a coborât pentru a lua micul dejun în sala de mese pustie, unde, pentru prima oară după treizeci de ani, a putut savura din nou un veritabil porridge cu smântână, urmat de un Haddock din Finton autentic, totul însoţit de pâine prăjită cu unt şi de ceai. Apoi s-a simţit în puteri sa facă faţă importantei zile care îl aştepta.

După ce a golit a treia ceaşcă de ceai excelent, s-a îndreptat spre salon, unde a căutat la mica publicitate din ziarul *Herald* din Winton adresa unui agent care închiria maşini fără şofer. O maşină mică nu ar fi atras atenţia şi ar fi facilitat călătoria la Ardfillan, la fel ca şi eventualele drumuri pe care le-ar mai fi avut de făcut. Un sentiment straniu l-a reţinut să-l însărcineze pe portar cu această sarcină şi a telefonat chiar el agentului. Cum se explica atitudinea lui? La hotel nu era decât un client ca oricare altul şi era puţin probabil ca să-l poată recunoaşte cineva după atâţia ani, totuşi ceva îl împingea să acţioneze cu precauţie. În sfârşit, după ce a cerut să-i fie adusă cât mai repede posibil, la Central, o mica maşină de model standard, a obţinut promisiunea că maşina va fi acolo la

ora unu după amiază.

Cum era aproape unsprezece şi cum mai avea de aşteptat două ore, David nu a putut rezista tentaţiei de a face un scurt pelerinaj pana la locurile pe care le frecventa în timpul tinereţii.

Oraşul, cenuşiu, friguros, mai plin de funingine ca niciodată, se schimbase puţin din epoca când era el student. La colţul străzilor Grant şi Alexandra a luat tramvaiul galben care l-a dus la Eldongrove Park. A coborât chiar în faţa intrării, a luat-o încet printre peluze şi, cu o melancolie crescândă, a urcat colina ce ducea spre Universitate. Dar acolo, pe când mintea îi hoinărea printre umbrele vechilor claustrări, amintirile l-au asaltat într-un număr atât de mare şi erau atât de dureroase încât s-a grăbit să părăsească incinta Universităţii, trecând prin faţa prăvăliei lui Gilhouse unde îşi vânduse microscopul pentru a-i cumpăra lui Mary inelul cu mica piatră albastră. Şi-a simţit ochii în lacrimi. Ce vremuri mizere în comparaţie cu tot ce ar fi putut să-i ofere în prezent! Cu toate acestea, cheltuise atunci toţi banii de care dispunea pentru ea... Nimeni nu l-ar fi putut acuza că ar fi fost meschin sau că ar fi avut cel mai mic presentiment cu privire la ceea ce urma să se întâmple.

De la Eldongrove a ajuns repede în cartierul Blairhill unde locuise şi, cedând dispoziţiei de moment, a luat-o pe drumul care cobora colina, în direcţia docurilor. Da, vechea casă unde stătuse cu chirie era încă acolo, mai plină de igrasie şi mai sordidă ca oricând. Ridicând ochii, s-a revăzut tânăr, aplecat studios asupra cărţilor sale, în spatele îngustei ferestre de la mansardă. Cât de mult muncise, cât de mult luptase pentru a-şi pregăti o mare şi minunată carieră!

Şi după asta, ce a făcut cu viaţa lui? După o existenţă atât de nobil începută, care a fost rezultatul? În timp ce stătea acolo, cu ochii ridicaţi spre mansardă, s-a simţit străbătut de un fior. Îl încerca nu numai un sincer regret, plin de amărăciune, ci şi senzaţia inutilităţii în tot ceea ce

făcuse după ce părăsise acea locuinţă mizerabilă.

Devenise bogat, fantastic de bogat, dar în ce mod? Nu ca un chirurg strălucitor, stimat şi preţuit de întreaga branşă, ci fabricând pilule, specialităţi lansate cu mari campanii publicitare, dar care nu aveau nicio valoare clinică, totuşi toate vândute cu un asemenea profit încât acesta putea fi considerat un impozit suplimentar de care oamenii erau deposedaţi! Nu, nu trebuia; să se arate prea dur cu sine: o parte a muncii lui – de exemplu grupa analgezicelor pe care o descoperise după phenotiazine– era un lucru valoros. Dar, în ansamblu, cariera sa fusese o caricatură a celei pe care o visase. De ce oare, cerule, acţionase astfel? De ce, mai ales, a comis nebunia de a se căsători cu Doris Holbrook?

În timpul acelei fatale traversări ar fi putut foarte uşor să observe tendinţele psihopatice ale tinerei fete, să înţeleagă că salturile de la o stare la alta, pe care le găsea la bord distractive, urmau să devină cu timpul insuportabile şi că atracţia fizică pe care o încercase vizavi de ea nu va întârzia sa se diminueze. Îşi amintea mica casă confortabila în care îi instalaseră familia Holbrook şi de unde se putea ajunge uşor la noile lor birouri din Connecticut, de la Stamford. Ea l-a adorat timp de şase luni, apoi a început să-l deteste. Demersurile pentru a merge să locuiască lângă Darien i-au redat entuziasmul, pentru a-l pierde la fel de repede. Părea incapabilă să se stabilească într-un loc şi, când David a refuzat să se mute din nou, ea a luat obiceiul să plece în fiecare dimineaţă la New York pentru a se întoarce seara, aproape la fel ca muncitorii care locuiau la periferie. La rând au venit cursurile de pictură şi sculptură pe care a vrut să le urmeze pentru a le abandona la capătul câtorva săptămâni, îndrăznelile vestimentare, prietenii, tot timpul alţii şi adesea dubioşi, pe care-i aducea acasă şi cu care el şi-a dat seama repede că îl înşală. Dacă ar fi riscat să-i facă unele reproşuri, imediat ea ar fi izbucnit în urlete, vociferări şi s-ar fi închis în camera ei, după care ar fi

urmat o reconciliere isterică. Incredibil era că ea părea să-l urască. Când, după o lungă întrerupere, surâzând, a fost tentat să reia relaţiile conjugale, ea i-a spart capul lovindu-l cu o perie cu coadă de fildeş.

Dar cum un divorţ ar fi putut antrena o ruptură cu familia Holbrook, David s-a înarmat cu răbdare. Cinci ani după ce se instalaseră la Darien, bătrânul Holbrook le-a dăruit Fourways, o frumoasă proprietate situată în cartierul Quaker Ridge la Greenwich. Acolo, în vecinătatea unor oameni calmi şi distinşi, el a sperat ca Doris să-şi revină. Speranţă deşartă: starea ei a evoluat gradat, făcând să alterneze accesele de violenţă cu crizele de depresiune, cu perioadele de amnezie... Până la urmă, Wilenski, chemat să o consulte, i-a spus:

— Schizofrenie paranoică. Va trebui sa fie internată.

După care, timp de cincisprezece ani, David a fost bărbatul a cărui soţie era într-o clinică de boli mentale, aşteptând rezultatele tratamentelor cu insulină şi electroşoc, care era informat de ameliorări uşoare, urmate imediat de recidive grave, până într-o zi când o pneumonie hipostatică a pus capăt vieţii lui Doris.

În aceste tragice împrejurări, trăind el însuşi într-o constantă tensiune nervoasă, şi-a găsit scăpare aruncându-se cu toate forţele în munca lui cu Bert... Acest brav tip Bert, care îi luase tot timpul apărarea, care de multe ori îl ajutase să-i vină de hac lui Doris şi care, după -moartea bătrânului Holbrook, l-a făcut imediat asociat cu parte egală în bogata şi în fiecare an mai prospera filieră americană.

Lăsând la o parte munca lui şi atât de numeroasele încercări triste, nu avusese dreptul de a se ocupa şi de sine însuşi? Şi-a dezvoltat personalitatea, cultivând artele, învăţând limbi străine, – franceza, germana, italiana îmbrăcându-se cu gust, devenind un om de lume extrem de distins al cărui farmec natural şi abilitate de a se face plăcut făceau ca, într-o epocă în care toate valorile păreau să se fi pierdut, să suscite imediat atenţia,

interesul şi respectul. Şi, bineînţeles, într-o situaţie conjugală cum era a sa, sănătatea lui cerea să-şi asigure în aceeaşi măsura şi plăcerile fizice. Iar dacă ar fi fost necesar, cultura lui i-ar fi permis să justifice acest lucru chiar prin cuvintele lui Balzac, citând scrisoarea pe care romancierul a scris-o pe marginea acestui subiect doamnei Hanska. Nici el nu avea intenţia de a se lăsa pradă impotenţei şi imbecilizării. Natural, îi repugna un adulter vulgar, sau legăturile fără orizont, care, la sfârşitul unui cocktail, aveau loc într-o maşină parcată între câţiva copaci din apropiere. Sanşa a vrut ca el să întâlnească o femeie liniştită, – întotdeauna preferase femeile liniştite – o văduvă de treizeci şi cinci de ani, blondă, de origine poloneză, pe nume Sena, care ocupa o slujbă modestă de brodeuză la un atelier de imprimerie din Stamford. Încercările de apropiere, făcute de David cu cel mai mare tact, au avut rezultate foarte plăcute. Cu o înfăţişare agreabilă, Rena era foarte curată, nu avea nicio pretenţie şi se arăta absurd de recunoscătoare pentru tot ce făcea el pentru ea. Astfel s-a putut stabili între ei o legătura discretă, jalonată cu întâlniri la date fixe. David a sfârşit chiar prin a încerca un anumit fel de afecţiune cu privire la Sena, iar ea a manifestat o mare îndurerare atunci când el a părăsit Statele Unite. Dar David s-a purtat ca un om de lume şi i-a făcut o donaţie foarte generoasă.

Moray se gândea la toate astea în timp ce cobora de la Blairhill pentru a se întoarce la Central. Nu avea niciun chef să ia masa, dar, în vederea călătoriei pe care urma să o întreprindă, vroia sa servească un pahar de sherry şi o felie de chec la bar.

Maşina a sosit la ora fixată. După ce a semnat câteva hârtii, a plătit, iar apoi a putut să se aştearnă la drum. Nu avea nevoie să întrebe pe cineva despre direcţia în care urma să meargă. După ce a ieşit de pe străzile populate, a luat-o de-a lungul şoselei care trecea pe lângă grădina botanică, apoi pe aceea care străbătea periferiile oraşului, din apropierea râului Firth. Acesta, în treizeci de

ani se mărise şi se modernizase, dar şoseaua care trecea printre şantierele navale şi oţelării era aceeaşi care-l condusese spre Mary. Ciocăniturile neîntrerupte care proveneau de la şantiere, sirena, ferryboat-ului de la Erskine, lungul apel ruginit al unui cargou care pleca... toate acestea se amestecau într-o obsedantă disonanţă ameţitoare. Toate escapadele în pădurea înverzită, cu ape sclipitoare, sau piscurile purpurii ale munţilor din depărtare, tot ce putea să descopere dintr-o dată la fiecare curbă a şoselei, totul, eter absolut totul îl făcea să încerce un anume fel de regret dureros, amintindu-i de singura femeie pe care o iubise cu adevărat.

La treizeci de mile de Winton, a ajuns în satul Reston şi, părăsind şoseaua principală, s-a angajat pe drumul care ducea la Ardfillan, pe marginea estuarului. Inima îi bătea înnebunită când a intrat în micul oraş, pe care parcă abia îl părăsise în ajun, atât de neschimbat era. A găsit aceeaşi esplanadă strâmtă, spălată cu pasivitate de valuri, chioşcul fanfarei, casele, joase şi cenuşii, turnul pătrat al bisericii... Privirea i s-a umplut de lacrimi atunci când a trebuit să se oprească. Dumezeule! Era în faţa adăpostului unde o luase pe Mary în braţele sale, după ce Willie fusese trimis să facă un comision! În cap, gândurile i se învălmăşeau. O va regăsi pe Mary foarte schimbată? Ea îl va recunoaşte? Îl va ierta? Sau poate că refuza să-l ierte?

Reculegându-se în sfârşit, s-a dus să-şi parcheze maşina la capătul esplanadei, apoi, lăsând capul în jos, a luat-o pe mica stradă care ducea spre prăvălia familiei Douglas. Dar, atunci când şi-a ridicat ochii, s-a oprit brusc, pentru că prăvălia nu mai era acolo. În locul ei exista un mare zid de cărămidă, prin care se auzea zgomotul făcut de maşini. David fusese atât de sigur că va găsi totul neschimbat încât a rămas mai mult decepţionat decât stupefiat. După ce a încremenit câteva clipe pe loc, şi-a reluat mersul de-a lungul străzii pavate şi a descoperit că acum era tăiată în unghi drept de un nou

drum, la colţul căruia se ridica o clădire mare, cu o firmă de neon: „Brutarii reuniţi”.

Moray a contemplat o clipa platourile cu prăjituri care ornau vitrina, apoi a intrat în prăvălie, unde două frumoase fete, în rochii mov cu gulere şi manşete albe, stăteau în spatele tejghelei.

— Scuzaţi-mă, a spus el, dar sunt în căutarea unei familii care avea altădată o prăvălie în apropiere... Se numeau Douglas...

Având în vedere vârsta sau că tot ce ieşea din banal li se părea absurd, cele două au fost pe punctul de a izbucni în râs. Dar ceva, poate eleganţa sobră a lui Moray, le-a reţinut să o facă. Doar s-au privit între ele.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se pe aici despre Douglas... Dar tu, Jermy?

— Nici eu, a spus Jermy, dând din cap.

După o vreme, prima fată a sugerat:

— Poate că bătrânul Donaldson ar putea să vă îndrume. Este mult timp de când locuieşte în cartier... mult mai mult decât a trecut de când ne-am născut noi! a completat ea nemaiputând să-şi abţină un hohot de râs.

— Donaldson?

Numele a făcut să vibreze ceva în memoria lui Moray.

— Este portarul... Dacă treceţi prin poarta maşinilor, acolo, la stânga, veţi vedea mica lui casă între cuptoare.

A mulţumit vânzătoarelor şi, urmând indicaţiile lor, s-a trezit în ceea ce fusese odinioară curtea familiei Douglas, dar care era acum un loc mult mai spaţios, cu un mare cuptor mecanic la stânga, un garaj pentru camioane în faţa lui şi, la dreapta, vechiul grajd, care fusese transformat într-o mică casă pentru locuit. David a sunat la uşă şi, după un moment, a auzit un pas târşâit care se apropia. Uşa s-a deschis, lăsând în cadrul ei un septuagenar cu o scufie pe cap, cu ochelari cu rame de oţel, încălţat în papuci, înfăşurat într-un şorţ mare, negru. Când Moray l-a întrebat, nu a răspuns imediat, părând să reflecteze.

— Dacă l-am cunoscut pe James Douglas? a spus el în sfârşit. Bineînţeles că da. Am lucrat cu el douăzeci de ani.

— Atunci sper că-mi puteţi da veşti despre el... şi despre familia lui...

— Intraţi puţin, a spus Donaldson. Nu-i bine să rămâi în uşă în sezonul ăsta.

Moray l-a urmat într-o mică bucătărie întunecată, unde în fundul vetrei ardea un foc mocnit... Bucătăria, în dezordine şi neaerisită, lăsa să se înţeleagă că bătrânul trăia singur. Donaldson i-a indicat un scaun şi, fără să-şi scoată scufia, s-a dus să se aşeze în colţul lui preferat, sub un raft cu pipe.

— Eşti un prieten al lui Douglas? s-a interesat el cu circumspecţie.

— Am fost. Dar cu mult timp în urmă, a răspuns repede Moray. Acum sunt aproape un străin aici.

— Ei bine, a spus celălalt rar, istoria familiei Douglas nu este prea veselă. James, sărmanul, a murit şi a fost îngropat demult, la fel ca şi Minnie, sora lui... aşa cum îţi voi spune imediat. James, vezi dumneata, a făcut afaceri proaste şi a fost declarat falit... asta după o înşiruire de lucruri nu prea catolice, după ce a suferit de pe urma unei exproprieri făcute în vederea construirii unei noi străzi, toate ordonate de Consiliul Municipal. Oricum ar fi, asta l-a răpus pe James, care era onestitatea şi dreptatea întruchipate. Minnie, care a fost tot timpul destul de suferindă, nu a întârziat să-l urmeze la cimitir. Şi acum, în locul brutăriei lui James, vedeţi această mare baracă, unde se fabrică nimicuri care-ţi întorc stomacul pe dos... Nu pentru că aş avea ceva de spus despre Companie, puteţi remarca... mai ales că m-au numit portar. Dar, în sfârşit...

A lăsat fraza în suspensie, pârând absorbit de amintiri. Moray s-a aplecat în faţă, interesându-se cu aviditate:

— Dar el avea o fată, nu-i aşa?

— Ah, da, a spus celalalt, ridicând capul. Mary... Ei bine, a avut şi ea parte de necazurile ei. Când era încă

foarte tânără, s-a logodit cu un filfizon care într-o zi a părăsit-o. Biata de ea. Cât de mâhnită a fost! Apoi, cu timpul, a uitat şi a devenit extrem de pioasă... Atât de pioasa încât, câţiva ani mai târziu, atunci când a venit în biserica din Longend un nou pastor, pe nume Urquhart, un om deosebit, s-a căsătorit cu el şi, după un an, i-a dăruit un copil frumos.

Moray a împietrit pe scaunul sau. Mary se măritase, îl uitase, sau, cel puţin, fusese infidelă la ceea ce el credea a fi unica iubire a vieţii sale! Şi, ceea ce era şi mai penibil să afle, ea îi dăruise un copil unui alt bărbat! În starea de spirit în care se găsea, acest lucru avea efectul unei profanări. Cu toate acestea, chiar dacă fusese amarnic decepţionat, bunul lui simţ a avut câştig de cauză: ce drept avea el să se erijeze în cenzor şi să-i refuze lui Mary partea ei de bucurie, dacă ea găsise un mijloc de a fi fericită?

A sfârşit prin a spune, cu o voce încordată:

— Atunci ea este aici, în oraş, cu soţul ei?

— Nu. A părăsit Ardfillan cu fata ei, foarte puţin după ce soţul ei a murit.

— A murit? a exclamat Moray.

Bătrânul a aprobat:

— Nu era prea viguros, ştiţi, şi atunci când a fost acea epidemie de gripă spaniolă din treizeci şi patru, a fost unul dintre primii care au murit.

Moray s-a destins puţin, parcă respira deja mai bine. Situaţia părea să se mai amelioreze. Era îngrozitor, bineînţeles, că a pierdut un atât de tânăr soţ, căruia, din punctul lui de vedere, David nu i-ar fi dorit nici cel mai mic rău... Dar, dacă nefericitul avusese întotdeauna o sănătate delicată, putea fi posibil ca Mary să se fi simţit atrasă de el mai mult din milă decât din dragoste. Puţin mai liniştit, Moray a pus ultima sa întrebare:

— Unde s-au dus... Mary şi fata ei?

— Într-un sat din Lothians... la Markinch. Micuţa vroia să studieze pentru a deveni infirmieră şi de aceea ţineau

să locuiască aproape de Edimbourg. Dar ce s-a întâmplat cu ele de atunci, despre asta nu mai am nici cea mai mică idee... Nu aveau prea mulţi bani şi nu le-am mai revăzut niciodată la Ardfillan.

A urmat o lungă tăcere, în timpul căreia Moray, cu capul plecat, făcea eforturi pentru a-şi pune ordine în gânduri. Apoi s-a ridicat, vizibil emoţionat, i-a mulţumit lui Donaldson, în timp ce i-a strecurat o bancnotă în mână. Bătrânul, după ce a mimat un gest de refuz, a început să-şi examineze interlocutorul prin sticlele ochelarilor, cu o curiozitate crescândă.

— Ochii mei nu mai sunt ceea ce au fost, a remarcat el conducându-l pe Moray spre uşă, dar am impresia că v-am mai văzut. Vreţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră?

— Sunt pur şi simplu un bărbat care le vrea binele lui Mary Douglas şi fiicei ei.

David a făcut această declaraţie cu o voce fermă, conştient de absoluta onestitate a intenţiilor sale şi s-a îndreptat spre maşină. Îşi dădea seama în prezent câte dintre speranţele pe care le avusese erau lipsite de temei; toate nu fuseseră altceva decât creaţii ale unui romantic plonjon în trecut. Se aştepta cu adevărat, după treizeci de ani, să o regăsească pe acea Mary pe care o abandonase, într-un elan tineresc, încă îndrăgostită tandru de el şi neatinsă de un alt bărbat? Doar Dumnezeu ştie cât de mult sperase să fie aşa! Dar miracolul nu s-a produs şi în prezent, ascultând povestea unei femei, care, după ce plânsese amarnic, se măritase mai mult din datorie decât din dragoste, apoi şi-a pierdut acel soţ mai mult sau mai puţin invalid, a cunoscut momente penibile, poate chiar mizeria, dar niciodată nu s-a dat în lături pentru ca fata ei să aibă o profesie bună, s-a regăsit ancorat brusc în realitate. Se aştepta acum ca Mary, pe care o va regăsi la Markinch, să fie o femeie de o anumită vârstă, cu mâini crăpate de muncă şi cu priviri obosite, dar foarte blânde, pe care viaţa nu o răsfăţase, dar care

tocmai din acest motiv să fie poate mult mai îngăduitoare, să-l ierte şi să-i accepte generozitatea.

Cu inima încălzită de aceste gânduri, David a ajuns în Winton, traversând ceaţa care se lăsase de-a lungul fluviului. Brusc şi-a dat seama că a uitat complet să-l întrebe pe Donaldson despre Willie. Ce omisiune de nescuzat! Ce a putut oare deveni acel băiat avid de lucruri noi, care nu mai contenea să-i pună întrebări atunci când împărţeau acelaşi pat? În sfârşit, nu va întârzia să afle, chiar din gura lui Mary.

Era ora şapte când a ajuns la hotel şi, cum nu mâncase nimic întreaga zi, David s-a simţit teribil de înfometat. După ce s-a aranjat puţin, a coborât în sala de mese unde şi-a comandat un rumsteak pentru două persoane, cu ceapă şi cartofi piure, totul însoţit de o halbă mare de bere locală. Apoi a răspuns tentaţiei de a gusta din tarta casei. Ce incomparabilă savoare aveau toate mâncărurile în ţara lui natală! Şi le-a onorat pe toate, spunându-şi că a doua zi dimineaţă va trebui să plece foarte devreme spre Edimbourg şi Markinch.

CAPITOLUL XXI

Cu toate că maşina lăsa destul de mult de dorit, Moray a decis să o păstreze, mai repede decât să o schimbe cu o alta, poate la fel de proastă, ceea ce ar fi însemnat doar o pierdere de timp. Prin urmare, la ora unsprezece, după ce îşi achitase nota de plată la Central, a plecat la drum îndreptându-se spre Edimbourg. După hartă, Markinch se găsea la cinci mile de Dalhaven. Trebuia să fie un sat foarte mic, ceea ce i-ar fi facilitat foarte mult munca de căutare.

Ziua era mohorâtă, cu un cer încărcat cu nori şi cu un vânt puternic. Dar, la începutul după amiezii, în timp ce David a ajuns la Edimbourg, soarele a reuşit să străpungă norii, iluminând împrejurimile castelului şi grădinile din Princess Street. O prevestire bună, s-a gândit Moray, în timp ce a luat-o pe şoseaua care ducea spre Portobello. Puţin mai departe, circulaţia era întreruptă de mai multe minute pentru a le lăsa să treacă pe „Cântăreţele din cimpoi din Portobello”, care, cu siguranţă, se îndreptau spre o serbare locala. Lui Moray i-a făcut plăcere să le vadă pe aceste tinere cu kilt defilând şi cântând „Cock of the North”, cu instrumentele ale căror panglici fluturau în vânt, vesele. Una dintre principalele bogăţii ale Scoţiei, şi-a spus el surâzând, în timp ce ochiul său de cunoscător a reperat câteva muziciene bine făcute. Dar claxoanele au început să se facă auzite în spate, făcându-l să-şi aducă aminte de preocupările sale mult mai urgente. A traversat apoi Musselburg, Newbigging şi a ajuns pe malul mării,

puţin mai sus de golful Gosford. Acolo, parcând maşina pe o plajă pustie, a mâncat sandvişurile care i-au fost preparate la Central. Când şi-a reluat drumul, marea scânteia; un vânt puternic bătea de-a lungul întinderilor de nisip, a dunelor presărate cu ierburi decolorate, pe malurile cu stânci ascuţite, acoperite cu iarbă de mare puternic mirositoare.

Plecând, el a avut intenţia de a lua Dalhaven drept cartier general, dar când a făcut un tur de recunoaştere căutând un han, nu a găsit nimic convenabil. Casele joase, construite din gresie roşie, aveau un aer puţin ospitalier, aer care se regăsea, şi pe figurile locuitorilor. Totuşi unul dintre aceştia s-a arătat ceva mai binevoitor şi mai comunicativ şi i-a recomandat lui David Hotelul Mării, situat în apropierea terenului de golf, la aproape două mile de oraş. Hotelul cu pricina s-a dovedit a fi o instituţie de prima clasă, iar directoarea i-a făcut o primire minunată şi l-a condus într-o cameră excelentă, cu vedere spre şosea.

După ce s-a spălat, Moray s-a informat asupra drumului pe care trebuia să o apuce şi, după o scurtă plimbare printre tufe de măceş, a ajuns în satul Markinch, cu sentimentul că a atins ţinta călătoriei.

A parcurs încet unica stradă a satului, pustie, încadrată pe cele două părţi de căsuţe albite de căldură, ale căror pereţi erau ornaţi cu cicoare încă înflorită. Nu se vedea niciun suflet viu, doar un bătrân câine collie care dormea cu o ureche pe bordura trotuarului. David a văzut un magazin bazar care făcea şi oficiul de poştă, apoi forja unui potcovar, un magazin de înbrăcăminte şi, pe cealaltă parte a străzii, o căsuţă mică cu un panou pe care scria „Dispensar”. Unde să se informeze? Bazarul-poştă părea cel mai indicat, dar acolo risca din păcate să producă vâlvă prin sosirea lui... Se pregătea să facă un drum până la capătul străzii, când a zărit puţin mai departe biserica cu prezbiteriul clădit chiar în apropiere. Acest lucru i-a dat o idee, inspirată de o remarcă a lui Donaldson şi mai ales

de dorinţa lui de a nu trezi curiozitatea oamenilor. Şi-a continuat prin urmare drumul în direcţia bisericii care, într-un stil clasic scoţian, avea un turn pătrat în locul unui turn clopotniţă. Parcându-şi maşina în apropiere, s-a îndreptat spre prezbiteriu şi a tras de mânerul de alamă al soneriei.

După mai nult timp, uşa a fost deschisă chiar de pastor în persoană, un bărbat scund, cu picioare scurte, al cărui cap mare era acoperit cu o claie de păr cărunt. Costumul său vechi, negru şi marginea tocită a gulerului ecleziastic îi dădeau un aer deprimant, accentuat şi de expresia feţei, cu ten livid. Ţinând un stilou într-o mână şi în cealaltă un manuscris acoperit cu corecturi, dădea impresia că fusese deranjat în plină elaborare a unei predici, dar s-a arătat cu toate acestea amabil:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, părinte, dar sunt în căutarea unei doamne pe nume Urquhart. (Numele i-a venit acum lui Moray cu uşurinţă pe buze, cu toate că înainte suferise să-l ştie substituit celui de Mary Douglas.) Am înţeles că ea ar locui în parohia dumneavoastră...

— Trebuie să fie vorba despre asistenta noastră socială!

Faţa pastorului s-a luminat, în timp ce a început imediat să-l îndrume pe David:

— Locuieşte ceva mai jos de dispensarul pe lângă care aţi trecut când aţi venit aici. Cum este o tânără persoană foarte ocupată, dacă nu este acasă, atunci o veţi găsi la dispensar între cinci şi şase.

— Vă mulţumesc foarte mult, a spus Moray cu satisfacţie.

După toate probabilităţile, dumneavoastră vorbiţi despre fiica prietenei mele. Presupun că mama ei stă împreună cu ea...

— Mama ei? Pastorul a făcut o pauză, cercetându-l pe interlocutorul său: Nu aţi fost în ţară?

— Am locuit timp de mai mulţi ani în străinătate.

— Atunci nu aţi avut de unde să ştiţi că a fost bolnavă.

— Bolnavă?

Pastorul a avut o tresărire:

— Îmi revine sarcina să vă aduc la cunoştinţă o veste foarte tristă. Vor fi în curând nouă luni de când am înmormântat-o pe mama lui Kathy.

Aceste cuvinte, spuse pe un ton adecvat circumstanţelor, au fost acoperite de bătăile orologiului bisericii, care anunţa ora ca un dangăt de clopot. Nu se putea strecura nicio eroare... Şi astfel se sfârşea căutarea pasionată care-l adusese pe Moray până acolo. Şocul pe care l-a resimţit s-a întipărit dureros pe faţa lui, obligându-l să se sprijine de tocul uşii.

— Dragul meu domn... intraţi şi vă aşezaţi câteva clipe.

Luându-l pe David de braţ, pastorul l-a condus spre un scaun din vestibul.

— Văd că această veste trista v-a afectat profund...

— Speram atât de nult să o revăd, a murmurat Moray. Era o prietenă atât de iubită!

— Şi o femeie exemplară, dragul meu domn, un suflet nobil. Să nu plângeţi, pentru că o veţi regăsi în ceruri.

Dar asemenea perspectivă nu avea deloc darul să-l liniştească pe Moray. Mary era moartă, ducând în mormânt amintirea infidelităţii sale. Până la sfârşit, el rămăsese pentru ea un bărbat care îşi călcase cuvântul, jurămintele, un om odios. În prezent, nu-şi mai putea niciodată răscumpăra vina, va rămâne întotdeauna subjugat acestui odios complex, care venea fără încetare să-i tulbure liniştea sufletească. El trebuia să continue să îndure povara culpabilităţii sale. Încovoiat sub greutatea mâhnirii şi a decepţiei, în acelaşi timp în care se gândea la propria lui soartă, David l-a auzit pe pastor aducându-i în continuare elogii defunctei.

— Kathy are şi ea aceeaşi nobleţe sufletească, este un copil extrem de devotat... Dar, acum că v-aţi mai revenit puţin, ar putea soţia mea să vă ofere o ceaşcă cu ceai?

Moray s-a ridicat şi, cu toate că încă nu era pe deplin

stăpân pe sine, a avut puterea să decline invitaţia:

— Mulţumesc, nu, părinte.

Atunci poate aţi vrea... de asta sunt sigur, să vă arăt unde se odihneşte defuncta noastră dragă...

Au ajuns amândoi în cimitirul bisericii. Pastorul a indicat mormântul, marcat cu o simplă cruce celtă, dar a mai rămas pentru o clipă, prins între simpatie şi curiozitate:

— Presupun că sunteţi de confesiunea noastră. În orice caz, sper să ne vedem duminică la biserică... Cuvântul Spiritului Divin este o mare uşurare. Locuiţi în apropiere?

— La Hotelul Mării.

— Un hotel excelent... Domnişoara Carmichael, directoarea, este una dintre bunele noastre prietene.

Mediul social al necunoscutului fiind situat atât de avantajos, pastorul s-a prezentat, cu dorinţa aproape patetică de a-şi oferi serviciile:

— Mă numesc Fotheringay... Matthew Knox Fotheringay... Şi sunt în întregime la dispoziţia dumneavoastră, dragă domnule, dacă aş putea să vă fiu de folos cu ceva.

După care, înclinându-se, s-a retras discret.

Rămas singur, Moray a continuat să privească bucata de gazon sub care se odihnea tandrul trup pe care-l mângâiase şi el demult. Şi a revăzut-o pe acea Mary aşa cum era în ziua când cânta privighetoarea printre arbuşti şi pârâul se strecura susurând printre ierburi... Mică, proaspătă, strălucitoare, cu părul ei cafeniu-roşcat, cu privirea jucăuşă, debordând de tinereţea care o făcea atât de veselă... Copleşit, el s-a sprijinit de crucea de granit şi a închis ochii înnecaţi în lacrimi.

Nu putea spune de cât timp stătea aşa, imobil, când a desluşit zgomotul uşor al unor paşi ce se apropiau pe alee. Deschizând ochii, s-a întors şi a crezut că delirează. Ieşită din mormânt, Mary Douglas se îndrepta spre el. Mary, exact aceea pe care o cunoscuse el, aceea pe care o revăzuse în vis cu o clipă mai înainte şi care, ca pentru a face apariţia şi mai halucinantă, purta la piept un braţ

de flori albe.

Moray a vrut sa strige, dar niciun sunet nu a ieşit din gura lui. Apoi, încă tulburat, a înţeles că o avea în faţă pe fiica lui Mary.

— V-am speriat? l-a întrebat ea apropiindu-se cu solicitudine. Vă simţiţi mai bine acum?

— Da, a mormăit el, dar îmi este realmente ruşine... că am reacţionat atât de stupid... Şi, căutând o scuză, a adăugat: Înţelegi... mă aşteptam atât de puţin...

Ea a dat din cap, cu un aer înţelegător:

— Venind aici, l-am întâlnit pe pastorul nostru. Aţi fost prieten al scumpei mele mame?

El a aprobat cu tristeţe:

— Şi al întregii tale familii. Au fost cu toţi foarte buni cu mine atunci când eram un simplu student fără familie.

Faţa tinerei fete exprima simpatie şi înţelegere. După toate probabilităţile, durerea pe care şi-o manifestase el în faţa mormântului o impresionase favorabil.

— Prin urmare l-aţi cunoscut pe James Douglas, bunicul meu?

— Da... Chiar în inconştienţa tinereţii mele, mi-am dat seama ce om minunat era.

— Şi pe unchiul Willie? l-a întrebat ea din ce în ce mai prietenoasă.

— Nu au existat prieteni mai buni decât a fost Willie cu mine, a suspinat el. Apoi o bruscă inspiraţie l-a făcut să precizeze legăturile strânse dintre ei: împărţeam adesea acelaşi pat şi am avut lungi, lungi convorbiri. Era cu adevărat un băiat deosebit!

— Da, aşa cred şi eu, fără rezerve.

A urmat o tăcere, în timpul căreia David nu a îndrăznit să o privească pe fată. Se simţea complet zăpăcit şi încă nu reuşise pe deplin să revină cu picioarele pe pământ

Continua să o regrete pe mamă şi toate consecinţele dispariţiei ei, dar începea să întrevadă posibilitatea ca fiica să-i permită atingerea scopului său. Poate, după tot ce se întâmplase, nu venise degeaba până la... Dorind

acest lucru din toată inima, făcea eforturi pentru a rămâne calm:

— Permite-mi să mă prezint... Mă numesc Moray... David Moray.

Figura ei nu şi-a schimbat expresia când i-a lua mâna întinsă, iar lui David i-a fost greu să-şi reţină un suspin de uşurare. Ea nu auzise vorbindu-se despre el, nici despre comportamentului lui... Dar cum ar fi putut crede contrariul...? Niciodată Mary nu i-ar fi împărtăşit fiicei sale tristul secret al inimii ei zdrobite, acel secret dispărut pentru totdeauna odată cu ea, la şase picioare sub pământ.

— Îmi cunoaşteţi numele, a spus ea timidă. Kathy Urquhart.

Păstrându-şi o expresie de tristeţe, el i-a surâs cât a putut de seducător, declarând:

— Atunci, dacă vrei, în calitatea mea de vechi prieten al mamei şi al întregii tale familii... îţi voi spune Kathy.

A spus aceste cuvinte cu blândeţe, aproape smerit, pentru a-i da de înţeles că se poate arăta mai puţin jenată faţă de el. Apoi, depărtându-se puţin, cu un aer afectat, conştient de toate lipsurile sale, el a privit-o punând crizantemele albe într-un vas de ferită, în faţa crucii celte şi, cu câteva gesturi rapide, debarasând mormântul de frunzele moarte căzute pe timpul unei furtuni.

Tânăra fată, cu capul descoperit, purta pe deasupra uniformei de infirmieră, de un bleu deschis, un palton bleumarin, care era extrem de uzat, iar inima lui David s-a strâns când a remarcat că unul dintre pantofii lui Kathy avea un petec. S-a simţit impresionat în faţa acestor semne de sărăcie. „Vom schimba toate acestea!” şi-a promis el. Da, se simţea mult mai împăcat cu sine însuşi. Cu Kathy, Cerul îi va oferi ocazia de a se răscumpăra!

— Asta-i, a spus ea, ridicându-se. Acum suntem curaţi pentru duminică.

L-a privit pe David cu timiditate, ca şi când n-ar fi îndrăznit deloc să facă o asemenea propunere:

— Şi acum, vreţi să veniţi până la mine, pentru a bea o ceaşca bună de ceai?

S-au îndepărtat braţ la braţ pe aleea cimitirului.

CAPITOLUL XXII

În timp ce tânăra fată se dusese în mica bucătărie pentru a prepara ceaiul, aşezat în apropierea ferestrei, în camera situată deasupra dispensarului, Moray a privit în jurul lui, surprins de lipsa de confort din jurul său. Nici cel mai mic covor pe parchetul spălat şi frecat cu grijă; ca mobilier, doar o masă şi câteva scaune; pe pereţii pictaţi cu vopsea albă, o singură gravură, o reproducere proastă a „Schimbării la faţă” de Valdez Leal, luată din Christian Herald; o etajeră care suporta greutatea câtorva cărţi, cele mai nulte tratând profesiunea de infirmieră, alături de o Biblie; pe pervazul ferestrei, o mică ferigă, al cărei ghiveci era pus pe o farfurie albastră, aproape de un coş cu lucru de mână, unde un pulover aştepta să fie terminat. Apreciind această sărăcie spartană şi nota luminoasă pe care o aducea un vas cu un buchet de ochiul boului pus pe şemineu, scăldat în razele apusului de soare, David a văzut acolo, ca şi în camera mică adiacentă, a cărei uşă Kathy o închisese repede când a intrat, confirmarea că fata trebuia să aibă greutăţi în a se descurca. Pe platoul pe care ea îl adusese, ceştile de ceai proveneau cu siguranţă din bazar şi, în loc de biscuiţi, nu avea decât bucăţi de pâine neagră unse cu unt. Lui Moray nu-i venea să creadă că există o sărăcie atât de lucie, dar s-a gândit, cu un fel de bucurie, că dacă Kathy avea absolută nevoie să fie ajutată, el avea posibilitatea să facă acest lucru.

— Dacă măcar aş fi avut posibilitatea să prevăd vizita,

a spus ea jenată, în timp ce servea ceaiul, aş fi preparat ceva mai bun. Sunt atât de ocupată încât nu ajung să fac cumpărături decât sâmbăta. Dar, vorbiţi-mi puţin despre dumneavoastră... Aţi fost în străinătate, cred...

— Da, timp de mulţi ani, şi-ţi poţi imagina ce înseamnă pentru mine să mă găsesc din nou aici, în ţara mea.

A suspinat încet, apoi a adăugat:

— Acum, că am ajuns aici, intenţionez să rămân pentru mai mult timp.

— În ce ţara aţi fost?

Am locuit mai ales în Statele Unite.

— Speram să vă aud spunând că în Africa, a spus ea surâzând puţin, în timp ce privirea părea să i se piardă în depărtare. Unchiul Willie este acolo... la Kwibu, la frontiera semtenbrională a Angolei.

Fără a lăsa nimic să se întrevadă, David a încercat a intensă îngrijorare. Willie nu va ignora comportamentul lui faţă de Mary şi o reîntâlnire prematură ar fi putut provoca o întoarcere defavorabilă a situaţiei.

— Asta nu mă miră deloc, a spus el cu o notă de interes, înveselit. Când era un puşti, Willie visa deja la întinderile nesfârşite ale Africii. Aş putea chiar spune că, doar cu gândul, el şi cu mine, am parcurs fiecare milă a drumului pe care l-a făcut Livingstone pentru a ajunge la lacul Victoria. Şi aş fi vrut să ne auzi cât ne-am bucurat atunci când Stanley l-a regăsit! Dar Angola... nu este o ţară extrem de primitivă?

— Ba da. Şi de când unchiul meu a plecat acolo, a cunoscut ani foarte dificili. Dar, în prezent, lucrurile par să se mai aranjeze. Am o grămadă de fotografii foarte interesante pe care aş putea să vi le arăt. Ele pot da o idee destul de exactă asupra condiţiilor de existenţă de acolo.

Dar, pe moment, David prefera să nu mai întârzie deloc asupra activităţilor lui Willie – era acolo ca simplu civil sau era colonist? – şi s-a grăbit să spună:

— Când vei avea timp, îmi va face plăcere să privesc

acele fotografii. Dar aş prefera mai ales să te aud vorbind despre munca ta, de ceea ce faci aici.

— Oh! a spus ea, cu un gest expresiv, nu-i mare lucru... Doar acel du-te vino al unei asistente sociale. La ţară circul cu bicicleta, câteodată pe jos. Apoi mă ocup de dispensar, de consultaţii prenatale, îngrijesc copii mici. În sfârşit, din când în când, mai merg pe la spitalul din Dalhaven.

— Dar am impresia că eşti nevoită să lucrezi din greu! a spus David, care a remarcat că mâinile fetei erau deja crăpate şi aspre.

— Am multe de făcut, l-a asigurat ea veselă, şi-mi place, într-un cuvânt nu am de ce să mă plâng; am libere toate după amiezele de joi, apoi trei săptămâni concediu pe an... În sfârşit, mai am două săptămâni până iau concediul.

— Atunci îţi iubeşti munca?

Ea a aprobat cu o simplă înclinare a capului, cu o rezervă mult mai convingătoare decât un entuziasm arzător.

— Regret doar că aria muncii mele este atât de limitată. Dar... Pe scurt, am în vedere ceva mai bun.

Modul în care a făcut această afirmaţie l-a îngrijorat brusc pe David. Cu toate că-şi dădea seama că indiscreţia sa ar fi fost de prost gust, nu s-a putut abţine să nu întrebe:

— Vrei să spui că eşti pe punctul de a te mărita?

Ea a izbucnit într-un râs spontan, descoperind dinţii frumoşi, albi şi regulaţi, un râs care a ajuns ca o muzică în urechile lui David, liniştindu-l complet:

— Dumnezeule, nu! a exclamat ea. Pe cine aţi vrea să găsesc aici în afară de câţiva băieţi de fermă care nu ies decât la balul de sâmbătă seară şi la cinematograful din Dalhaven? De fapt, a urmat ea cu o bruscă gravitate, sunt mult prea ataşată de munca mea. Eu cred că aş putea-o sacrifica, indiferent de ce s-ar putea întâmpla.

Moray nici nu se putea aştepta la o situaţie mai

favorabilă. Absolut singură, fără a fi legată de cineva, consacrându-se unei meserii, cu certitudine stimabilă, dar ternă şi care nu-i provoca nicio satisfacţie, Kathy îi apărea ca un subiect ideal asupra căruia putea revărsa întreaga sa solicitudine afectuoasă şi filantropică. Deja el putea merge mai departe cu raţionamentul. Ignorant în ale legilor, se întreba dacă tânăra fată ar putea devenî pupila sa, pentru că îi repugna ideea unei adopţii, care ducea prea tare cu gândul la orfelinate şi spre oameni care nu pot avea copii, îşi simţea inima plină de entuziasm. Fiind tot timpul un om extrem de generos – nimeni nu-i putea nega această neînsemnată calitate – ce n-ar face el pentru fata lui Mary! Dar nu trebuia să precipite lucrurile, să rişte să o neliniştească pe tânără, care, după toate aparenţele, nu-l credea decât o cunoştinţă onestă. Fără a bănui că alături de ea se afla o bogăţie de posibilităţi minunate, desprinsă din basmele cu zâne...!

În tăcerea care s-a lăsat între ei, David a privit-o cercetător. Cu ochii lăsaţi, ea strângea resturile gustării improvizate. La drept vorbind, nu era tocmai replica vie a mamei sale, cum a avut el impresia în primele clipe, sub efectul surprizei. Avea acelaşi ten proaspăt, aceiaşi ochi întunecaţi, acelaşi mic nas cârn, acelaşi păr bogat, dar şi o expresie diferita, mai gânditoare, aproape abstractă. Iar gura era ceva mai mare, mai cărnoasă, în timp ce linia buzelor sugera că era de o natură mai puţin înclinată spre veselie. Exista în ea un soi de detaşare puţin distantă, pe care David o apreciase din primul moment. Surâdea rar, dar surâsul ei era unul dintre cele mai fermecătoare lucruri pe care le văzuse în viaţa lui, iar ceea ce l-a impresionat în mod special a fost tinereţea ei. Mary era deja o fata formată, cu sâni rotunzi, cu şolduri bine marcate, în timp ce Kathy avea aerul unei adolescente graţioase, în curs de formare. Acest amănunt, combinat cu o expresie de seriozitate, de gravitate a feţei, a trezit în Moray o vibrantă dorinţă de a o apăra, de a o proteja împotriva adversităţilor vieţii. Estima că nu era nicio lipsă

de respect faţă de moartă să o considere pe fata ei la fel de frumoasă ca şi ea, dar cu un plus de profunzime şi poate chiar cu un plus de sensibilitate...

David şi-a dat seama că fata îl privea cu puţină nelinişte, cu puţină jenă în atitudine şi şi-a amintit dintr-o dată ce-i spusese Fotheringay: începând cu ora cinci Kathy trebuia să fie la dispensar. Aruncând o privire asupra ceasului, a observat că deja era cinci şi zece şi s-a ridicat precipitat.

— Draga mea Kathy... Am rămas mult prea nult, s-a scuzat el. Te-am acaparat în detrimentul bolnavilor tăi.

— Pot foarte bine să mai aştepte câteva minute. Nu se întâmplă în fiecare zi să primesc vizite.

— Atunci aş vrea să-ţi mai spun, foarte repede, ce bucurie mi-a făcut... să te descopăr. Sper ca această fericită întâlnire să fie urmată de încă multe altele... Datorez atâta recunoştinţă familiei tale pentru toată bunatatea pe care mi-a dovedit-o în tinereţe!

După ce Kathy l-a condus până la uşă, el şi-a luat maşina şi s-a întors la hotel, gândindu-se cu emoţie la evenimentele acelei extraordinare după amiezi. Simţea cum un fel de exuberanţă se amestecă cu tristetea care era în el. Venise împins de scopuri nobile şi, în locul unei femei îmbătrânite, care l-ar fi putut primi cu reproşuri, poate chiar cu ranchiună, îndreptăţită să rămână insensibilă la căinţa lui sau la ofertele de ajutor, a găsit o tânără săracă, muncitoare, care avea cea mai mare nevoie şi care putea profita de ajutorul lui. Dacă nu ar fi existat acele circumstanţe nefavorabile, minunata fată putea fi propria lui fiică. Astfel urma să o considere în continuare şi, prin ocazia pe care i-o oferea, el ar fi putut să-şi îndrepte trecutul, exercitând asupra lui Kathy o influenţă paternă şi benefică. A avut dreptate cine a spus că neştiute sunt căile Domnului!

CAPITOLUL XXIII

În seara aceea, după ce s-a întreţinut cu directoarea hotelului, David a obţinut dreptul de a închiria şi salonul alăturat camerei sale, o cameră frumoasă, cu un şemineu care, după cum l-a asigurat domnişoara Carmichael, funcţiona bine. După ce a stabilit acest lucru, a telefonat la vila lui din Elveţia.

La celălalt capăt al firului, Arturo a manifestat o bucurie aproape caraghioasă auzindu-i vocea şi Moray i-a dat instrucţiuni cum să expedieze prin avion crosele de golf şi câte ceva de îmbrăcat. În ceea ce priveşte poşta, Arturo nu avea altceva de făcut decât să-i trimită scrisorile care i se păreau a fi mai importante. Acestea fiind zise, ce mai era nou? Totul mergea bine, l-a asigurat Arturo, iar vremea continua sa fie frumoasă; culeseseră prunele şi Elena a făcut două kilograme de dulceaţă; unul dintre copiii paznicului debarcaderului fusese bolnav, dar acum se însănătoşise; doamna von Altishofer telefonase de două ori pentru a afla adresa domnului; Arturo trebuia să i-o dea? După o clipă de gândire, cu toate că era mişcat de atâta solicitudine, Moray a răspuns că-i va scrie personal doamnei von Altishofer, apoi a închis telefonul, încercând o absurdă mulţumire pentru că a aflat toate acele veşti de acasă.

Dar, câteva clipe mai târziu, când s-a aşezat în pat, starea lui de spirit s-a schimbat, pentru că, trecând în revistă ziua scursă, a fost atins de remuşcări când a constatat cât de repede s-a consolat doar gândindu-se că

va putea să-şi exercite caritatea asupra lui Kathy. Cât de rău făcuse, doar după o clipă de întristare, să o uite atât de uşor pe scumpa lui Mary, pentru a nu se mai îngriji decât de fiica acesteia. „O femeie îmbătrânită care ar fi putut să-l primească cu ranchiună...” Oare chiar se gândise în aceşti termeni la Mary, la nicio oră după ce i-a văzut mormântul? Nu, nu, Mary nu a fost niciodată capabilă decât de iertare şi dragoste! În picioare, în mijlocul camerei, îmbrăcat cu pijamaua de mătase brodată cu iniţialele sale, pe care o făcuse special Gruenmann la Viena, David şi-a ridicat ochii spre tavan şi a jurat că va repara toate greşelile a doua zi. Aceste gânduri l-au liniştit mult.

A doua zi, fidel jurământului său, a obţinut de la domnişoara Carmichael numele celui mai bun florar din Edimbourg şi a făcut acolo o comandă. Astfel i s-a livrat chiar în acea dimineaţă o magnifică jerbă de rodul-pamântului, pe care a dus-o chiar el la cimitir şi a depus-o cu pios respect lângă crucea celtă. După care a plecat cu pas grăbit, cu ţinuta lui dreaptă şi, luând direcţia mării, s-a plimbat pe terenul de golf, respirând aerul curat. A rezistat tentaţiei de a se duce la Markinch, dându-şi seama că deocamdată era pentru Kathy un ins mai mult sau mai puţin necunoscut. Dar, a doua zi, cum era duminică, şi-a pus un costum închis, o cravată discretă şi, interesându-se la domnişoara Carmichael despre orarul slujbelor, s-a îndreptat spre biserică.

Nici nu mai ştia de când nu mai intrase într-o biserică. Duminica, atunci când locuia în Statele Unite, de regulă juca o partidă de golf cu Bert Holbrook, luând obiceiul de a-şi petrece week-end-ul la ţară. Cea mai mare parte a membrilor clubului erau şi ei importanţi oameni de afaceri din New York, iar în aceste ocazii arborau cele mai extravagante ţinute, plecând de la şort pana la tricoul roşu aprins. Toţi formau un grup extrem de vesel şi simpatic, întotdeauna David s-a simţit în largul lui în sânul acestei bonomii masculine, cu toate că ştia ca partenerii

de afaceri erau la curent cu trista lui situaţie conjugală şi ghicea mila lor faţă de el. În plus, exista acolo un excelent teren, iar lui David îi făcea o deosebită plăcere să joace golf, pentru că era un sport în care excela. Dacă duminica era prea ploioasa pentru a juca golf, atunci îşi petrecea ziua în laborator şi astfel a reuşit ca în timpul duminicilor cu vreme închisă să descopere formula unui nou parfum – imediat botezat de Bert „Clopotele de duminică” –, parfum care, cu toate că nu a constituit decât o activitate paralelă, nu a întârziat să aducă o mică avere firmei. Gândindu-se la toate acestea, David şi-a spus că trebuie să se fi scurs mai bine de cincisprezece ani de când nu a mai pus piciorul într-o biserică... din vinerea în care a fost decisă internarea lui Doris şi ea a fost dusă la clinica lui Wilenski, la Appletree Farm. Cum el se întorcea la Clubul Universităţii, trecând prin faţa bisericii St. Thomas, privirea i-a fost atrasă de un panou care anunţa: Biserica rămâne deschisă întreaga zi pentru rugăciune şi meditaţie. Se simţea atunci atât de abătut, pradă unei adevărate depresiuni nervoase, încât s-a gândit că se va mai linişti intrând acolo. Dar, cu toate că atunci când îngenunchiase, privind pe furiş spre penumbra altarului, a simţit câteva lacrimi în ochi, – pentru că ştia să plângă atunci când circumstanţele o cereau – a ieşit în aceeaşi stare cu care intrase şi atunci şi-a urmat prima idee, aceea de a se duce să facă o baie turcească la Club.

Aici însă, spiritul lui era mult mai susceptibil la asemenea gen de lucruri. O explozie aparte de bucurie îl îndrepta spre biserica unde enoriaşii erau chemaţi de sunetul discordant al unui clopot crăpat. Şi chiar de la intrare a avut satisfacţia sa o vadă pe Kathy aruncându-i o privire scurtă, dar amicală. Când a început slujba printr-un imn, cântat de o manieră nu prea sigură, apoi, pe parcursul predicii lui Fotheringay, care fusese lungă şi ternă, o veritabilă probă de încercare a răbdării, el a putut-o observa discret de tânăra fată, aşezată alături de copiii satului. A fost frapat să o vadă cum ştia să menţină

ordinea printre puşti, la fel de bine cum ştia să îndure predica nesfârşită, ţinându-se dreaptă în scaunul ei. Profilul lui Kathy avea o puritate care-i amintea lui de pânza unui preclasic italian... Ucello, poate... Nu, nu! Ceea ce-i evoca în memorie această blândeţe a expresiei era o operă mult mai noua... Da, „Tânăra cu volane” de Chardin! Încântat că a putut formula atât de precis această reminiscenţă, David nu şi-a putut reţine o crispare dureroasă a feţei, ascultând cum corul începe să cânte din ce în ce mai fals.

Recompensa a venit pentru el foarte repede, când, la uşa bisericii, a întâlnit-o pe Kathy ieşind în compania doamnei Fotheringay. Soţia pastorului era scundă, durdulie, fără niciun fason, cu o figură comună, dar simpatică, pe care ochii albaştri dominau obrajii foarte coloraţi... Un portret demn de Raeburn, s-a gândit instinctiv Moray. Ţinuta ei de duminică consta dintr-o pălărie de fetru veche, neagră, ornamentată cu o pană şi dintr-un taior gri închis, care deja era foarte uzat şi acum îi era şi puţin strâmt. Moray i-a fost prezentat şi, la capătul câtorva clipe de conversaţie convenţională, li s-a alăturat şi Fotheringay. Imediat David l-a felicitat pentru predica sa.

— A fost extrem de edificatoare, l-a asigurat el, şi, ascultându-vă, mi-am amintit de o experienţă spirituală pe care am încercat-o într-o zi, în biserica St. Thomas din New York.

La această apropiere cu marele oraş, Fotheringay a roşit de plăcere.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi venit să asistaţi la această slujbă de ţară. Noi formăm o minusculă parohie şi bietul nostru clopot vechi nu atrage niciun enoriaş din exterior.

— Da, am remarcat ca nu are un sunet prea clar.

— Nici prea pătrunzător, a adăugat pastorul ridicându-şi ochii spre turn, cu o vizibilă iritare. S-a crăpat căzând, anul trecut, iar refacerea sa ar costa optzeci de lire. Unde

aţi vrea să găsesc atâta bănet într-o parohie atât de săracă ca a noastră?

— În orice caz, vocea dumneavoastră nu s-a fisurat deloc, ă declarat Moray cu diplomaţie. V-am găsit extrem de elocvent. Şi acum, a urmat el, aş vrea să-mi faceţi plăcerea de a accepta toţi trei să luaţi masa cu mine. Am aranjat acest lucru cu directoarea hotelului şi sper ca sunteţi liberi, nu?

A intervenit o tăcere provocată de uluială, pentru că asemenea invitaţii erau rare în parohie, dar faţa lui Fotheringay s-a luminat aproape imediat:

— Sunteţi foarte amabil, domnule. Recunosc că predica îmi produce tot timpul poftă de mâncare. Ce crezi, draga mea? a completat el vesel, întorcându-se spre soţia lui. Mica noastră friptură va mai putea aştepta până mâine, iar tu nu va mai trebui să te îngrijeşti de vase.

De la prima întâlnire, ca o femeie care ţine să-şi facă o părere personala şi să nu se lase influenţată, doamna Fotheringay l-a studiat fără încetare pe acest nou venit, atât de teatral apărut din necunoscut. Dar primele impresii păreau mai degrabă favorabile şi perspectiva de a scăpa puţin de îndatoririle domestice, care-i aduceau critici din partea soţului ei, nu putea decât să încline balanţa spre indulgenţă. Prin urmare, ea i-a surâs lui David:

— Cu cea mai mare plăcere. Şi dacă pofta de mâncare îi vine lui Matthew în timp ce-şi ţine predica, eu mi-o pierd în timp ce gătesc!

Kathy era încântată. Mai mult pentru că au fost invitaţi prietenii ei, ignorând parcă faptul că şi ea urma să ia masa la Hotelul Mării. Moray i-a aşezat pe pastor şi pe Mary pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce doamna Fotheringay a luat loc alături de el, apoi a demarat satisfăcut. Şi-a dat seama că va trebui să-i câştige pe cei doi Fotheringay, iar situaţia părea să evolueze favorabil.

Sosind la hotel, au fost primiţi de domnişoara Carmichael. Cum sezonul era practic încheiat, – nu mai

rămăseseră în hotel decât câţiva clienţi – marea sală de mese fusese în parte închisă; dar directoarea i-a instalat într-o cameră confortabilă, unde se servea de obicei micul dejun, în apropierea unui şemineu în care ardea un foc bun, iar această intimitate li s-a părut deosebit de agreabilă. Cu toate că era lipsit de pretenţii, meniul s-a dovedit a fi excelent: ciorbă scoţiană, cotlet de viţel cu cartofi piure şi fasole verde din gradină, o prăjitură făcută din biscuiţi îmbibaţi cu xeres şi acoperiţi cu frişcă, apoi brânza de la ţară cu gogoşi de ovăz trecute prin foc. David a avut satisfacţia să-l vadă pe pastor şi pe soţia lui savurând acest dejun aşa cum îşi propusese el. Doamna Fotheringay aprecia cu entuziasm lucrurile de calitate care li se serveau şi mânca cu poftă. David încerca o simpatie mereu crescândă faţă de această femeie cordială şi fără mofturi, dar ceea ce-l încânta cel mai mult era să o vadă pe Kathy cu obrajii treziţi la viaţă de această masă substanţială, atât de diferită, cu siguranţă, faţă de neagra mizerie care o aştepta acasă la ea. Ochii ei deveniseră mai strălucitori, surâsul mai cald. Dumnezeu fie lăudat! se gândea David, hrana pământească nu-i era fetei indiferentă! Şi a mai forţat-o să mai ia o prăjitură. Cu acea ştiinţă suplă de a şti să facă onorabil faţă la orice companie, Moray s-a dovedit o gazdă perfectă; amabil şi plin de atenţie, mai mult decât încântător, el i-a fermecat pe toţi. Întreţinând conversaţia cu tact, le-a povestit pe scurt despre afacerile lui din America, despre retragerea prematură pentru a se întoarce în Europa şi, în final, despre casa în care se instalase în Elveţia, lângă Schwansee. Cum Kathy îl asculta manifestând un viu interes, a început să le descrie cu căldură lacul, satul, peisajul înconjurător.

— Mi-ar place să le vedeţi pe toate acoperite de zăpadă... ceea ce se va întâmpla în curând: un adevărat vis de puritate!

— Trebuie sa fie cu adevărat foarte frumos, a spus doamna Fotheringay. Convinsă că reţinerile sale erau

nejustificate, acum se dezgheţase de tot, dând dovadă pentru un moment chiar de o zburdălnicie neaşteptată. Aveţi mare noroc să locuiţi într-un asemenea rai.

— Da, a convenit el surâzând, dar mă simt totuşi foarte singur.

— Prin urmare nu sunteţi căsătorit?

— Mi-am pierdut soţia cu câţiva ani în urma.

— Bietul meu domn... Dar aveţi copii?

— Nu. El şi-a ridicat privirea şi a fixat-o cu gravitate pe soţia pastorului: Căsătoria mea nu a fost dintre cele mai fericite...

Cu toate că fusese spusă cu discreţia unui gentelmen perfect, remarca a cauzat o tăcere tristă şi David a avut grijă ca această tăcere să nu se prelungească prea mult.

— În sfârşit, toate acestea fac parte din trecut, a spus el. Sunt atât de fericit că m-am întors în ţara mea şi că mă aflu într-o companie atât de plăcută... Nu vreţi să trecem în salon pentru a lua cafeaua?

Cu regret, pastorul şi-a consultat-ceasul:

— Cred că vom fi nevoiţi sa vă părăsim. Kathy are curs de catehism la ora trei. Este deja trecut de două jumătate.

— Dumnezeule! a exclamat doamna Fotheringay. Timpul a trecut atât de repede... dar şi atât de plăcut. Îi vom păstra o mare recunoştinţă noului nostru prieten. Vino, draga mea, a continuat ea, luând-o pe Kathy de braţ, domnişoara Carmichael ne va arăta unde ne putem aranja puţin.

Lăsat singur cu pastorul, care se sculase şi el şi stătea în apropierea ferestrei ce dădea spre mare, Moray a profitat de ocazie pentru a lua carnetul de cecuri. Stiloul său a completat repede o filă, apoi el s-a ridicat la rândul lui, întinzându-i cecul lui Fotheringay:

— Ca o dovadă de prietenie... permiteţi-mi să vă ofer asta... pentru ca dumneavoastră să reuşiţi să vă chemaţi cu demnitate enoriaşii la rugăciune.

Fotheringay, care avea mai multă amărăciune decât

sânge în vene, a rămas ccmplet năuc în faţa cecului care i se întindea şi a început să bolborosească:

— Dar... dar... dragă domnule... asta-i mai mult decât generozitate... Este... este... mărinimie!

— Să nu exagerăm... Este o plăcere pentru mine. O plăcere pe care mi-o pot permite foarte bine. Şi, vă rog, a adăugat Moray, cu un deget la buze, niciun cuvânt doamnelor!

Abia au terminat de vorbit că au revenit femeile şi, frapată de starea soţului ei, doamna Fotheringay a ţipat:

— Matthew! Ce ţi s-a întâmplat?

Pastorul a tras o gură de aer:

— Este peste putinţa mea... Trebuie să le spun... Domnul Moray tocmai mi-a donat optzeci de lire pentru repararea clopotului nostru!

A urmat o tăcere, în timpul căreia faţa soţiei lui, deja congestionată din cauza mesei bune, s-a împurpurat şi mai puternic.

— Asta era, a spus ea cu o voce scăzută. Este cu adevărat... cu adevărat foarte şic!

Înaintând încet spre Moray, i-a luat mâna în mâinile sale:

— Acel biet clopot urma să sfârşească prin a-l face pe soţul meu să turbeze! Niciodată nu aş putea să vă mulţumesc suficient... Dar trebuie să vă spun că această generozitate nu mă surprinde absolut deloc: cinci minute după ce v-am cunoscut, îmi dădeam deja seama că sunteţi unul dintre cei mai buni printre cei mai buni.

David fusese rareori luat din scurt, dar sinceritatea deplină a doamnei Fotheringay, lucru liniştitor, l-a încântat.

— Nu... nu... cu adevărat, nu aveţi de ce... a răspuns el stângaci. Şi dacă nu vreţi să întârziaţi, va trebui să ne grăbim...

Ignorând protestele lor, a insistat să-i conducă cu maşina, unde, de data aceasta, familia Fotheringay a luat loc în spate, în timp ce Kathy s-a aşezat alături de el. În

timpul scurtului drum, tânăra fată nu a scos niciun cuvânt, dar, când s-au despărţit în faţa prezbiteriului, a întârziat o clipă pentru a-i mulţumi, timidă, dar cu o sinceritate asupra căreia era imposibil ca el să se îndoiască.

CAPITOLUL XXIV

Luni după amiaza o maşină a adus special pentru David crosele de golf şi două valize sosite pe aeroportul din Prestwick, graţie grijii pedante a bunului Arturo. Vederea frumoasei învelitori de piele şi a croselor sclipitoare l-a stimulat pe Moray şi, cu toate că după amiaza era pe sfârşite, s-a îndreptat spre club, s-a prezentat secretarului şi a făcut tot ce era necesar pentru a deveni membru temporar. După aceea a mai avut exact timpul pentru a juca douăsprezece mingi cu profesorul clubului. Era într-o formă excelentă şi, atunci când lumina insuficientă i-a obligat să se oprească, el avea un punct mai mult decât adversarul său, un scoţian bondoc şi îndârjit, care începuse partida cu aerul unui profesionist care priveşte un amator, dar foarte rapid şi extrem de comic, şi-a schimbat opinia.

— Loviţi bine, domnule, a recunoscut el, în timp ce reveneau spre club pentru a bea ceva. Nu se întâmplă prea des să dau peste un vizitator care să mă bată. Acceptaţi să jucăm mâine revanşa?

Moray a încuviinţat:

— Să ne întâlnim mâine dimineaţă la ora zece, a spus el strecurând o bancnotă de o liră în mâna celuilalt. Şi poate mâine după amiază vom putea spune că v-aţi luat revanşa.

David continua să refuze să cedeze dorinţei constante de a se întoarce la Markinch. Cum nu dorea să creeze confuzii asupra mobilelelor conduitei sale, nu numai că se

impunea această discreţie, dar şi-a dat seama ca depărtarea lucra în favoarea lui.

Prin urmare nu a făcut chiar niciun gest până miercuri la prânz, când i-a scris lui Kathy un bilet pe care l-a trimis, prin gromul hotelului, un puşti de şaptesprezece ani.

„Draga mea Kathy,

Va trebui ca mâine să merg la Edimbourg pentru a face nişte cumpărături. Cred ca este după amiaza ta liberă şi, dacă nu ai altceva mai bun de făcut, nu ai vrea să mă însoţeşti? Exceptând un refuz din partea ta, voi trece să te iau în jurul orei două.

Cu cordialitate, al tău
David Moray.”

Presupunerea că ea nu ar fi putut să se elibereze deloc de serviciu nu a durat prea mult, pentru că puştiul de la hotel a revenit şi i-a transmis că fata acceptă. A doua zi după amiază, când s-a oprit în faţa dispensarului, ea îl aştepta deja afară, îmbrăcată cu o camaşă albă foarte curată şi o fustă gri de tweed pe care cu siguranţă şi-o cosese singură. Cum era destul de rece afară, îşi pusese vechiul palton, pe care el deja îl cunoştea. Cu toată prospeţimea figurii ei tinere, cu tot mirosul candid al săpunului de Marsilia pe care-l folosise, luată în ansamblu nu arăta prea bine. Întreaga îmbrăcăminte era ceva mai puţin elegantă decât ar fi putut în mod obişnuit purta o servitoare de la o fermă, atunci când ieşea la plimbare în ziua ei liberă. Cu toate acestea, David a fost încântat că a văzut-o îmbrăcată astfel, pentru că acest lucru i-ar fi putut oferi ocazia pe care o căuta... Kathy urma să se lase, fără îndoială, greu convinsă, dar el era cât se poate de decis să-şi ducă gândul până la capăt.

Ce plăcere să o regăsească în apropierea lui, după ce fusese constrâns să nu o revadă timp de trei zile! Nu numai că ea l-a primit cu bucurie, dar era mult mai veselă decât data trecuta şi părea să-i facă multă plăcere

această expediţie. David şi-a dat seama că o intimida prezenţa lui mai puţin. După ce au mers câteva clipe în linişte, tânăra fată a remarcat:

— Este mult mai agreabil decât cu autobuzul. Aţi fost atât de drăguţ că v-aţi gândit la mine. Fără a mai socoti că îmi faceţi un serviciu, pentru că şi eu aveam de făcut un drum la Edimbourg.

— Atunci să începem cu asta, a declarat el cu bucurie. Unde să te conduc?

— Pe George Street, numărul 10, a răspuns ea. Este sediul Misiunii Africii Centrale.

S-a întors repede spre ea şi privirile lor s-au întâlnit preţ de o scurtă clipă, înainte ca el să fie din nou atent la şosea. Această clipă a fost însă îndeajuns pentru Kathy, care i-a remarcat surprinderea şi care i-a spus cu un surâs:

— Nu ştiaţi...? Nu ştiaţi că unchiul Willie este în Africa ca misionar? Cred că este şi greşeala mea, ar fi trebuit să vă arăt fotografiile, dar am crezut că aţi înţeles. Sunt ani întregi de când el încearcă să evanghelizeze regiunea aceea.

I-au fost necesare lui David câteva clipe pentru a-şi reveni din surpriză.

— Nu... Nu aveam nici cea mai mică idee...

— Acum sunteţi la curent... El a îndeplinit o muncă remarcabilă în condiţii extrem de dificile... Nici nu vă închipuiţi prin câte a trebuit să treacă!

Fără voia lui şi cu toate că nu simţea nicio atracţie faţă de obiectivele spirituale ale lui Willie, David a fost impresionat de entuziasmul molipsitor al tinerei fete. Acest entuziasm îi amintea de entuziasmul acelui băiat cu ochi sclipitori care, cu treizeci de ani în urmă, îi punea nenumărate întrebări la Ardfillan.

— Dacă mă gândesc bine, este exact la ceea ce m-aş fi putut aştepta din partea lui Willie. Şi îl admir pentru că a apucat pe o asemenea cale.

— Eram sigură! a spus ea cu fervoare.

— Trebuie să mărturisesc...

Dar acum, erau în mahalalele Edimbourgului şi David a fost obligat să se întrerupă o clipă, condusul maşinii reclamându-i dintr-o dată întreaga atenţie.

— Da, a reluat el după aceea, trebuie să mărturisesc că am fost puţin mirat când te-am auzit cerându-mi să te conduc la... acel sediu. Dar acum înţeleg. Prin ei, presupun că eşti ţinută la curent cu deplasările lui Willie...

— Exact. De altfel, pot să-i trimit regulat colete. O fac prin intermediul sediului Misiunii, pentru că ei ştiu de ce ar avea el nevoie. În plus, pot cumpăra totul mai ieftin.

— Prin urmare treci pe acolo pentru a le da bani?

— Bineînţeles... De ce nu? Nu este mare lucru, iar unchiul Willie merită mult mai mult decât atât. De altfel, el reprezintă din păcate întreaga mea familie...

Iată cum se explicau hainele sărace, existenţa spartană... Kathy economisea pentru a-i putea trimite ceva bani unchiului ei. Atât devotament l-a emoţionat pe David, dar în acelaşi timp ideea că tânăra fată se putea priva de atâtea l-a indignat şi a fost pe punctul de a-i spune tot ce vroia el şi despre posibilităţile pe care le avea pentru a face ceva pentru ea. Dar, instinctiv, s-a abţinut; ar fi fost prematur; înainte de toate trebuia să se ferească să acţioneze pripit.

Ajunseseră în centrul oraşului şi, urmărind indicaţiile lui Kathy, Moray a părăsit Prices Street mai sus de monumentul lui Walter Scott, s-a angajat pe Craig Terrace şi, după ce a traversat o piaţă mare, a ajuns în faţa unui imobil din piatră gri, la parterul căruia o placă de alamă purta menţiunea „Sediul Misiunilor”. Casa părea un hotel particular, în stil victorian, şi David a presupus că a fost donată Misiunilor de un binefăcător defunct... sau de o văduvă pioasă, poate neconsolată consoartă a vreunui comerciant bogat din oraş. La ferestre existau afişe care, din câte şi-a putut da seama David de la acea distanţă, trebuiau să reprezinte grupuri de copii indigeni într-o stare de înfometare înfricoşătoare.

— Domnişoara Arbuthnot mă aşteaptă, a spus Kathy, coborând sprintenă din maşină. Cu siguranţă nu voi întârzia nult.

Efectiv, David a avut exact timpul să fumeze o ţigară Sobranie – a avut grijă să-şi facă din Elveţia o provizie mare – înaintea revenirii tinerei fete. Ceasul de la bordul maşinii arăta trei jumătate.

— V-am făcut să aşteptaţi, s-a scuzat ea imediat, cu răsuflarea întretăiată.

— Nu, chiar deloc. Totul este în regulă?

— Da, mulţumesc.

— Acum, Kathy, a spus el acţionând demarorul maşinii, ţi-ai îndeplinit îndatorirea cea bună pe ziua de astăzi şi eşti în mâinile mele pentru tot restul după amiezii. Prin urmare, să uităm acum Africa Centrală şi să ne gândim la noi înşine. Vom merge să lăsăm maşina undeva, iar apoi vom face împreună cumpărături.

După ce a găsit un parking în apropiere, David i-a oferit braţul tinerei fete şi a condus-o pe Prices Street. Soarele era strălucitor şi, în grădina care se găsea pe cealaltă parte a celebrei artere, trandafirii înfloriseră, în timp ce vântul bătea uşor printre frunzele platanilor. Mai sus, crenelurile castelului păreau decupate pe fondul cerului luminos.

— Prices Street este o stradă frumoasă, nu-i aşa? a remarcat Kathy, în timp ce, ţinându-l în continuare de braţ, el o ghida prin mulţimea de pe trotuar. Unii chiar susţin că este cea mai frumoasă stradă din Europa.

— Este o stradă foarte frumoasă, Kathy, a răspuns el vesel, cu prăvălii drăguţe, toate pline cu lucruri minunate.

— Da, a spus ea, dar şi teribil de costisitoare.

El a izbucnit în râs. Se simţea minunat. Strada, soarele, aerul curat pe care-l respira, toate îi creau o înclinaţie spre euforie.

— Kathy, Kathy, a exclamat el strângând braţul însoţitoarei sale, mă omori! Atunci când mă vei cunoaşte mai bine, vei afla că nimic nu-mi place mai mult decât să

cheltuiesc bani.

Ea a surâs din simpatie, dar cu un aer neîncrezător:

— În sfârşit, a concluzionat ea practică, din moment ce nu sunteţi un risipitor.

— Draga mea, ştii foarte bine că tot ce cheltuieşti pentru alţii nu înseamnă niciodată risipă.

— Da, aveţi perfectă dreptate, a aprobat ea cu căldură, în timp ce figura i s-a destins. A fost un gest splendid şi foarte generos din partea dumneavoastră că... i-aţi dat toţi acei bani domnului Fotheringay.

— El îşi va avea clopotul său, dar noi va trebui să ne gândim şi la sărmana lui soţie, care nu are nimic de-a face cu asta. Prin urmare, va trebui să mergem să-i căutăm împreună un cadou frumos. Dar înainte de asta, a declarat David oprindu-se în faţa prăvăliei lui Fergunson, cofetarul, vreau să le trimit câte ceva de pe stâncile de la Edinbourg la doi dintre micii mei prieteni elveţieni,

A intrat cu Kathy în prăvălie şi a ales o cutie mare cu celebrele dulciuri, pentru a o expedia copiilor paznicului debarcaderului de la Schwansee. Apoi, după ce s-a sfătuit cu însoţitoarea sa asupra a ce ar putea să-i facă o deosebită plăcere doamnei Fotheringay, a cumpărat de la marochinăria din apropiere o geantă mare şi foarte frumoasă din şopârlă neagră.

— Este splendidă, s-a extaziat Kathy mângâind-o. Şi ştiu că avea mare nevoie de o geantă.

— Atunci vei avea plăcerea de a i-o da.

Ieşind din marochinărie, Moray a dus-o pe tânăra fată ceva mai departe, într-o prăvălie pe care o remarcase atunci când străbătuse strada cu maşina.

— Acolo, a spus el, din ce în ce mai vesel şi fără pic de maliţiozitate, voi face în sfârşit ceea ce numesc eu cumpărături.

Cum tocmai se pregăteau să intre în magazin, ea l-a reţinut de braţ:

— Dar... nu vedeţi? Aici nu se vinde nimic pentru bărbaţi!

— Nu, în sfârşit, a spus el privind-o serios. Dar vreau să intru pentru a cumpăra un palton... şi alte lucruri de care sunt sigur că ai nevoie. Nu, nu-mi spune niciun cuvânt! Sunt un vechi prieten al familiei tale şi trebuie sa mă asculţi cum... cum l-ai asculta pe unchiul Willie, de exemplu. Sau, mai mult, aşa cum l-ai asculta pe fratele tău mai mare. Şi, în lipsa unui frate mai mare, eu nu te pot lăsa să te privezi de strictul necesar pentru a-ţi trimite toţi banii în Angola! O fată atât de frumoasă ca tine!

Faţa lui Kathy s-a colorat viu. Vroia sa vorbească, dar nu prea reuşea. Şi-a lăsat ochii în jos şi a bâlbâit:

— Niciodată nu mi-am pus problema de ceea ce pun pe mine... în sfârşit, nu prea mult...

Apoi, spre marea uşurare a lui David, ea l-a privit din nou şi, pe buzele ei care tremurau, a înflorit un zâmbet:

— La drept vorbind, cu toate acestea, cred că mi-ar place să arăt la fel de bine ca şi celelalte...

— Şi vei arăta chiar mai bine!

Au intrat în sfârşit în prăvălia care, aşa cum presupusese David, era de prima mână. Ajutata discret de o vânzătoare ceva mai în vârstă şi care, fără a ţine cont de protestele lui Kathy, îi tot şoptea ceva la ureche, el a ales un palton din Shetland foarte călduros şi în acelaşi timp lejer, mănuşi, pantofi, un fular de mătase şi, în final, un taior verde închis, de o sobrietate de cel mai bun gust. Ar fi vrut să facă mai mult, infinit mai mult; nimic nu-i putea provoca o bucurie comparabilă cu aceea de a o vedea pe Kathy învăluită cu blănurile scumpe pe care vânzătoarea le-a adus absolut întâmplător. Dar nu îndrăznea... deocamdată. În timp ce Kathy s-a dus într-o cabină de probă, la primul etaj, el s-a aşezat într-un fotoliu, şi-a întins confortabil picioarele şi şi-a aprins o ţigară.

Atunci când, o clipa mai târziu, tânăra fată a coborât din nou şi, cu privirea lăsată în jos, s-a lăsat examinată, lui parcă nici nu-i venea să creadă ochilor, atât de şocantă era metamorfoza.

— Acest taior o schimbă pe doamna, nu-i aşa? a spus vânzătoarea care l-a privit pe furiş.

El s-a străduit să spună, posac:

— Da, în sfârşit... Pare să meargă bine...

— Absolut, domnule. Doamna are exact numărul treizeci şi patru,

Moray a insistat ca fata să păstreze pe ea taiorul şi paltonul. Celelalte cumpărături, elegant ambalate, puteau fi luate în mână, în timp ce vechiul palton şi fusta de tweed urmau să fie trimise direct la Markinch. Atunci când a trecut la casă, cu toate că a avut grijă să nu se vadă totalul sumei pe care o plătea, tânăra fată nu a încetat să protesteze la urechea lui. Dar atunci când ea a ieşit din prăvălie cu noile sale achiziţii, el i-a remarcat în priviri o sclipire de plăcere care făcea să-i strălucească ochii. S-a bucurat foarte tare în sinea sa şi şi-a spus că acesta nu era decât începutul.

Kathy a mers puţin tăcută pe strada scăldată în lumina unui soare de aur roşiatic, privind drept în faţa sa, apoi a spus:

— Cred că sunteţi cel mai minunat bărbat, domnule Moray. Sper doar că nu v-aţi ruinat.

El a dat din cap:

— Ţi-am spus că trebuia să mă achit de o datorie de recunoştinţă, dar iată că tu tocmai faci ca această datorie să crească!

Întorcându-se pe jumătate spre el, ea l-a privit direct în ochi:

— Cred că este cel mai frumos lucru care mi-a fost spus vreodată.

— Atunci vrei, la rândul tău, să-mi faci o plăcere? „Domnule Moray” sună atât de bombastic... De ce nu-mi spui simplu, David?

— Foarte bine... a spus ea cu timiditate.

Pentru a nu se lăsa o tăcere neplăcută, David a exclamat imediat:

— Dumnezeule! Este trecut de cinci... Hai să luăm

ceaiul undeva. Până în prezent mi-am asumat conducerea operaţiunilor, acum o abandonez în mâinile tale. Încotro ne îndreptăm?

Fără a ezita, ea a indicat un salon pentru luat ceaiul, considerat că ar fi cel mai bun din oraş, cu toate că avea preţuri moderate. Cum clădirea era chiar în apropiere, nu au întârziat să se aşeze la primul etaj, într-o sală agreabilă, toată plină de sunet vesel de voci, de unde aveau o vedere minunata asupra grădinilor de pe cealaltă parte a străzii. După obiceiul local, deja erau pe masă apetisante scones şi clătite, ca şi acea specialitate pe bază de marţipan şi biscuiţi de Savoia, care se numea „prăjitură franceză”. David i-a dat lista însoţitoarei sale, întrebând:

— Ce sugerezi?

— Ţi-e foame?

— Teribil!

— Şi mie, a recunoscut ea. Ai uitat oare ce înseamnă un high tea scoţian?

— Nu şi nu am avut parte de unul mai bun decât cel luat în familia ta, la Ardfillan.

— Ei bine, au aici un meniu... Iată: fileu de peşte fript, sos de pătrunjel... Pe listă nu pare deloc deosebit, dar în realitate este delicios!

El a privit-o cu un aer interogator:

— Este scump?

Ea a izbucnit într-un hohot de râs a cărui juvenilă bucurie a adus zâmbete şi pe figurile celor de la mesele vecine.

— Ar putea costa o coroană pentru amândoi. Şi, după cât ai cheltuit astăzi pentru mine, va fi mai bine să fiu eu cea care va plăti!

Când s-a apropiat chelneriţa, David a lăsat-o pe Kathy să facă comanda. Aşa cum îi spusese ea, peştele, proaspăt pescuit, s-a dovedit delicios, pâinea prăjită caldă, unt la discreţie, ceaiul bine făcut. Excitaţia produsă de această expediţie la Edimbourg – cu toate că nu mai

fusese niciodată elegant îmbrăcata – a eliberat-o pe Kathy de timiditatea sa şi i-a conferit o însufleţire care făcea compania ei şi mai agreabilă. David remarcase la tânăra fată o anumită tendinţă spre introspecţie şi tristeţe şi se bucura mult că reuşise să pună această înclinaţie a ei în umbră. Iar ea se dovedea atât de minunată în noua toaletă încât atrăgea multe priviri, ceea ce Moray nu a putut să nu observe. Ea însă nu era absolut deloc conştientă. Deh, se gândea el judecând-o cu indulgenţă afectuoasă, merită din plin tot ce am eu de gând în privinţa ei...

După ce au terminat de mâncat, au rămas un moment tăcuţi, dar într-o perfectă comuniune de gânduri. Apoi Kathy a lăsat să-i scape un suspin fericit:

— Este păcat că această frumoasă zi va trebui să se termine. Dar trebuie să ma întorc la ora şapte, pentru a o înlocui pe sora Ingram.

— Chiar eşti obligată să faci asta? a întrebat-o el, cu o nuanţă de disperare în glas.

— Da, mi-e teamă că da.

— Credeam că vom mai putea rămâne pentru a merge la teatru. Nu ţi-ar fi făcut plăcere?

Ea şi-a lăsat ochii în jos, dar i-a ridicat repede, pentru a-l privi direct în faţă:

— Asta poate vă va surprinde, domnule Moray... David, vreau să spun... dar, în viaţa mea nu am fost la teatru. Când mama încă mai trăia, mergeam în fiecare an să ascultăm corul Orpheus interpretând Messa şi am mai fost şi la concerte date în sala parohială...

— Dar la teatru? Să vezi piese, opere, sau alte lucruri din astea?

Ea a dat din cap, cu un aer care pe el l-a impresionat până la lacrimi.

— Dar draga mea Kathy, sufăr numai gândindu-mă la tot ce ţi-a putut lipsi! Şi asta nu te-a făcut niciodată să fii invidioasă?

— Nu.

— Dar de ce?

Ea a făcut o pauză, ca pentru a se gândi la un răspuns, apoi a sfârşit prin a spune simplu:

— Mamei nu-i plăcea să ies. De fapt, eu nici nu mă gândeam la asta şi aveam destul de multe alte lucruri în cap.

— Ce persoană mică şi serioasă eşti!

— Nu crezi că trăim într-o epocă în care este important să fii serios?

— Ba da, a fost el nevoit şi fie de acord. Presupun că da.

Kathy nu înceta să-l surprindă. Şi cât de departe o simţea de el atunci când îşi lua acest aer grav... Dar, pe de altă parte, cât de minunat era, că într-o epocă atât de imorală, să descopere atâta inocenţă proaspătă!

— Vino, draga mea, a spus el gentil. Te voi conduce acasă.

S-au întors cu o viteza moderată, în timp ce soarele apunea. Au depăşit unul după altul micile oraşe care se întindeau de-a lungul râului Firth şi unde luminile începeau să se aprindă pentru a lupta împotriva nopţii acaparatoare. În timp ce motorul zumzăia plăcut, David sonda viitorul. Sol virgin, şi-a repetat el, demn de toate eforturile sale. Şi era mult de făcut! Cu toată gentileţea şi vivacitatea spiritului de care dădea Kathy dovadă, omul de lume care era el putea să-şi dea bine seama că ea era lipsită de cultură, ignora muzica, artele frumoase, literatura. Acea unică gravură de pe pereţii camerei... teribilă! Acele câteva cărţi tehnice şi Biblia... edificatoare, cu siguranţă, dar insignifiante! Bietul copil, probabil muncea prea mult, iar seara, obosită, nu mai avea niciun chef de citit. Trebuia să remedieze toate acestea, să-i facă educaţia, să o înveţe mai multe limbi, să o facă să urmeze cursurile unei universităţi bune – Geneva sau Lausanne ar fi fost foarte indicate. Toate acestea şi faptul că ar frecventa mai ales oamenii cultivaţi, rafinaţi, i-ar fi dat lui asigurarea că i-ar fi putut acoperi micile lipsuri, că

ar fi făcut-o să tindă spre perfecţiune. În actuala stare de lucruri, orice mod de a ajunge la elevaţie ar fi durat destul de mult. Asta însemna o educaţie foarte dreaptă, foarte dură, într-un spirit destul de... ales. Iar această obsesie pentru Willie, oricât de splendidă şi dezinteresată ar fi fost, era un obstacol pe care trebuia să-l evite. Dar cel mai urgent lucru era acela de a o face pe Kathy să părăsească ocupaţiile actuale – de fapt ea lăsase să se înţeleagă că era pe punctul de a se decide în această direcţie – şi, cu această idee în cap, Moray i-a spus însoţitoarei sale:

— Tocmai vroiam să te întreb dacă nu vrei să mă iei şi pe mine o dată atunci când îţi faci vizitele pe la bolnavi. M-ar interesa mult de tot... Ar fi posibil săptămâna asta?

— Bineînţeles! a răspuns ea imediat. Nu mâine, pentru că trebuie să mă duc să-l văd pe directorul Serviciului regional al sănătăţii, de la Dalhaven... Dar poimâine, dacă ai vrea?

— Ne-am înţeles. Voi trece să te iau pe la ora nouă.

Când au ajuns la Markinch, David a luat pachetele şi a condus-o pe fată până la uşă. Nu a vrut să-i asculte mulţumirile şi a plecat după ce i-a urat noapte bună. Acea zi, pe care o proiectase atât de bine, vorbea în favoarea lui. Se stabilise o legătură între Kathy şi el; nu vroia sa rişte o ruptură cedând tentaţiei de a face un pas greşit.

CAPITOLUL XXV

În acea seară Moray s-a culcat devreme, savurând liniştea sufletească neobişnuită, conştient că totul a decurs foarte bine. Şi cât de reconfortantă, odihnitoare era compania lui Kathy...! Atunci când educaţia i-ar fi fost împlinită, acest copil ar fi putut deveni pentru el o constantă sursă de interes, un nou motiv pentru a trăi, calităţile fetei permiţându-i lui să-şi etaleze nepotolita sete de virtute. A adormit imediat ce a pus capul pe pernă.

A doua zi diminuată, atunci când i s-a adus ceaiul, a constatat din nefericire că vremea se schimbase. Ploaia care bătea în geamuri nu-l incita deloc să se scoale devreme. Astfel încât, după ce şi-a luat cana cu ceai şi pâinea prăjită cu unt, David s-a întins din nou în pat şi a închis ochii. Dar, neputând să mai adoarmă a sfârşit prin a suna şi a cere să i se aducă ziarul de dimineaţă. I s-a adus în acelaşi timp şi un pachet cu scrisori, pe care Arturo i le reexpediase de la Schwansee: diferite comunicări de la agentul său din New York, două facturi, mai multe cecuri de dividende, catalogul ilustrat al unei licitaţii de desene ale lui Daumier, licitaţie care urma să se ţină la Berna şi în sfârşit o scrisoare de la doamna von Altishofer.

”Pensiunea Lindenhof
Baden-Baden
Joi, 15

Dragul meu prieten,

Scrisorile pe care le-am primit de la Schwansee mi-au comunicat că nu te-ai întors acasă şi încep să cred că această absenţă prelungita are o cauză neplăcută, mai ales că nu am primit nicio veste de la tine de la plecarea aceea precipitată. Afacerea care te-a chemat în Marea Britanie s-a dovedit a fi mult mai îngrijorătoare decât te aşteptai? Sau poate eşti bolnav? Sper din toată inima ca niciuna dintre aceste presupuneri să nu fie fondată, dar te implor să-ţi găseşti puţin timp pentru a-mi trimite câteva rânduri care să mă liniştească.

Vremea a fost frumoasă de când sunt aici, iar eu profit cât mai mult de acest sejur pentru a-mi îngriji sănătatea. Dar mă plictisesc, mă plictisesc cumplit! Sufăr din cauza handicapului de a fi singură, pentru că nu mă împrietenesc repede şi, în afara unei cunoştinţe vechi, o doamnă ştearsă, pe care am descoperit-o atunci când m-am dus să beau apă minerală la izvor, nu mai vorbesc cu nimeni. Existenţa mea aici se încadrează într-un program aproape de neclintit. Mă trezesc devreme pentru a bea apă minerală, apoi merg să-mi iau micul dejun într-o cafenea din apropiere. În continuare fac o plimbare pe colinele din împrejurimi – ştii foarte bine cât de mult îmi place să merg pe jos – şi revin la această pensiune modestă, unde toată lumea este drăguţă cu mine. Iau un prânz fără pretenţii pe terasă, la umbra teilor, după care urmează siesta timp de o oră. După amiaza mă aşez în grădina publică, unde aleg o bancă care să nu fie în apropierea chioşcului fanfarei, pentru că, de la sosirea mea, orchestra a cântat deja de paisprezece ori „Povestiri din pădurea vieneză”! Acolo îmi petrec o parte a timpului, visând cu ochii deschişi şi observând oamenii care trec prin faţa mea. Le scrutez feţele întrebându-mă: „Sunt oare fericiţi?” De multe ori mă îndoiesc; cel puţin îi găsesc foarte diferiţi faţă de oamenii pe care-i întâlneam şi frecventam când, copil fiind, veneam aici cu părinţii mei.

Această constatare mă deprimă şi mă grăbesc spre pavilionul unde iau o ceaşcă de ceai – nici nu se poate face comparaţie cu deliciosul tău Twinings! – şi o bucată de chec. Seara, nu mă aventurez la cazinou, pentru că vederea tuturor acelor feţe avide de câştig îmi repugnă. În loc să ies, iau o carte bună – în acest moment citesc Anna Karenina *– şi mă instalez în apropierea ferestrei camerei mele, fereastră ce o ţin mereu deschisă. Lumina lămpii atrage din când în când câte un fluture, iar eu pot vedea cum îi lucesc aripile în umbra teilor. Începe să mi se facă somn şi atunci, ca al dumitale mister Pepys, ma culc.*

Iată, dragul meu prieten, cum se scurge o zi de-a mea. Nu este foarte simplă şi puţin cam tristă? Da, tristă, pentru că-mi lipseşti mult, tu şi prietenia ta încântătoare. Aş mai avea nevoie şi de sfatul tău, pentru că un bărbat din Bale – unul care este amestecat în afaceri cu produse chimice – ar vrea să-mi cumpere Seeburg. Nu am nicio intenţie de a mă separa de această casă atât de dragă inimii mele şi pe care, ştiu bine, o iubeşti la fel de mult, dar viaţa devine atât de dificilă... Scrie-mi repede şi spune-mi când intenţionezi să te întorci. Cum nimic nu-mi reclamă prezenţa la Schwansee înaintea întoarcerii tale, voi rămâne aici până îmi vei face cunoscută data acestei întoarceri.

Iartă-mă că am făcut atât de vizibil ataşamentul pe care îl am faţă de tine.

Frida von Altishofer.”

Moray a lăsat încet jos foaia pe care o ţinea în mâna. O scrisoare minunată, în ciuda stilului ei puţin cam afectat... scrisoarea unei femei distinse, care-i era în întregime devotată. În împrejurări normale, ar fi fost mişcat, dar cum încă era sub impresia zilei anterioare, această scrisoare nu a mai stârnit niciun sentiment în el. Cu siguranţă, era fericit să afle veşti de la Frida von Altishofer, flatat că a găsit atâtea să-i spună, dar în acel

moment nu avea timpul necesar pentru a se interesa de persoana ei. Pe de altă parte, nu-şi cam exagera ea singurătatea? Era o femeie care iubea compania oamenilor şi o atrăgea, oriunde s-ar fi dus. Frugaritatea cu care era tratat dejunul suna de asemenea fals, el ştiind că ea nu ar fi fost în stare să-şi refuze plăcerea mesei. Din anterioara ei excursie la Baden, chiar adusese o reţetă a unei minunate supe de castane. În orice caz, nu avea niciun chef să-i răspundă în acea zi. Îi va da un sfat în ceea ce privea Seeburg-ul, dar mai târziu. Pentru moment, avea alte preocupări în minte.

Era aproape ora prânzului când David s-a sculat în sfârşit şi a început cu naturaleţe să se îmbrace. După dejun, cum continua să plouă torenţial, a rămas la hotel şi a încercat să-şi omoare timpul răsfoind revistele vechi. La un moment dat a fost cuprins de dorinţa de a lua maşina şi a se îndrepta spre Markinch, dar şi-a adus aminte că n-ar fi găsit-o acolo pe Kathy, ea spunându-i că va avea treabă la Dalhaven. Negreşit, ar fi avut satisfacţia de a petrece sub fereastra ei... Acest gând ridicol l-a făcut brusc să se simtă roşind. O va revedea mâine şi va putea să aştepte până atunci. Privind ploaia de afară cu îngrijorare prin ferestrele aburite, spera ca potopul să înceteze între timp.

Dar a doua zi ploaia cădea în continuare şi cerul era complet acoperit. Cu toate acestea, David s-a simţit fericit atunci când a scos maşina din garaj şi a accelerat prin perdeaua de apă.

Când a ajuns, Kathy îşi terminase toate problemele dimineţii. A încuiat uşa dispensarului şi, luând cu ea o sacoşă neagră, s-a aşezat alături de el în maşini.

— Bună ziua, Kathy, a spus el extrem de vesel că o vede din nou. Dacă s-ar putea numi bună o asemenea zi! Mă bucur nespus că am ales totuşi această zi, pentru că nu vei mai fi nevoită să mergi cu bicicleta prin ploaie.

— Mersul pe bicicletă nu-mi displace, doar ştii... Şi nici ploaia de altfel...

Tonul remarcii l-a surprins puţin pe David, dar el n-a făcut niciun comentariu, mulţumindu-se să spună:

— Oricum ar fi, sunt la dispoziţia ta. Unde mergem?

— La Finden. Nu-ţi promit un peisaj prea încântător, pentru că nu este decât argilă pe acolo. Iar Finden este un sat sărac, construit în jurul unei cărămidării care tocmai s-a redeschis după ce a fost închisă mai multe luni.

— În orice caz nu este o zi făcută pentru a admira peisajul, a răspuns el politicos şi, după ce i-a fost arătat drumul, a ieşit din sat.

Cum tăcerea fetei se prelungea, David a crezut că întrezăreşte o anumită rezervă în atitudinea ei. Nu era răceală cu adevărat, dar ea nu mai manifesta acel elan, acea veselie care marcaseră ziua petrecută la Edimbourg, atunci când el a avut sentimentul că s-a stabilit între ei o legătură. După ce a privit-o pe furiş de mai multe ori, i-a spus:

— Pari obosită – şi este adevărat – lucrezi mult prea mult.

— Îmi place să muncesc, a replicat ea cu acelaşi ton reţinut. Şi am mulţi bolnavi de îngrijit.

— Da, dar abuzezi de puterile tale. Eşti foarte palidă în dimineaţa asta. Şi David a adăugat după un timp: Nu va mai trebui să mai aştepţi. Ia-ţi imediat ceea ce ţi-a mai rămas din concediu.

— Pe o asemenea vreme?

— Tocmai vremea ar trebui să te facă să te decizi.

Ea nu a răspuns nimic. Şi de ce nu-l privea deloc? El a aşteptat câteva clipe, apoi s-a interesat:

— Ce s-a întâmplat, Kathy? Te-am supărat cu ceva fără să ştiu?

Faţa ei s-a colorat în roşu aprins, apoi a protestat imediat:

— Nu, nu! În niciun caz să nu te gândeşti la aşa ceva... Nimic nu ar fi mai departe de adevăr. Doar că... nu prea mă simt în apele mele.

Cu siguranţă, el aştepta o lămurire clară, nu o asemenea explicaţie vagă. Dar cum ar fi putut să-i spună cum s-a simţit după ziua petrecută împreună la Edimbourg? Când s-a trezit a doua zi, a simţit un fel de toropeală fericită, ca un ultim souvenir al bucuriei din ajun, dar care a făcut foarte repede loc mustrărilor de conştiinţă. Acea după amiază lipsită de griji, când banii au fost cheltuiţi fără a se ţine cont de numărul lor, fusese fără precedent în existenţa ei şi ea a fost dintr-o dată cuprinsă de remuşcări, ca şi când ar fi făcut un lucru rău. Cu câtă stupidă vanitate umblase ţanţoşă în hainele ei noi! Erau frumoase, este adevărat, dar nu erau făcute pentru o fată modestă. „Să nu te intereseze niciodată cu ce este acoperit trupul tău...” Oare uitase aceste cuvinte din Evanghelie? Se simţea vinovată, vinovată faţă de ea însăşi pentru tot ce făcuse. Amintindu-şi momentul când, în cabina de probă, rămăsese în faţa vânzătoarei îmbrăcată doar în chiloţii ei de bumbac cârpiţi şi în combinezonul de mătase artificiala, s-a simţit roşind. Ce ar fi gândit despre ea scumpa ei mamă dacă ar fi văzut-o aşa?

Nu era domnul Moray, sau David, a rectificat ea amintindu-şi de promisiunea făcută, cel care trebuia blamat. Nimeni nu s-ar fi putut arăta mai delicat, mai generos; acţionase mânat de cele mai minunate intenţii din lume şi într-un mod absolut dezinteresat. Se arătase atât de gentil, atât de vesel şi în acelaşi timp atât de plin de tact încât ar fi fost cu adevărat un gest reprobabil să-i fie refuzate cadourile. Cu toate acestea, ceva din interiorul lui Kathy îi spunea că ar fi trebuit să o facă. Da, singura vinovată era ea, şi pe viitor va veghea ca aceste lucruri să nu se mai întâmple.

Sculându-se repede, tânăra fată s-a spălat cu apă rece şi s-a îmbrăcat cu uniforma. Făcând aceasta, a încercat să-şi concentreze gândurile spre munca care o aştepta la spitalul din Dalhaven şi la dezagreabila întrevedere pe care trebuia să o aibă cu directorul Serviciului regional al

sănătăţii; pentru a-i anunţa intenţia ei de a-i părăsi. Dar era o perspectivă atât de puţin încântătoare încât Kathy s-a surprins visând la o altă zi ca aceea din ajun, care nu ar fi însemnat neapărat o întoarcere la Edimbourg, dar oricum ceva de acelaşi gen şi care să se desfăşoare în aceeaşi companie, sub acelaşi patronaj binevenit.

Cu toată fermitatea unui spirit învăţat, cu autodisciplina, Kathy şi-a îndepărtat din minte acest gând vinovat. Cu toate acestea, atunci când s-a apropiat de casa unde trebuia să facă prima ei vizită, dorind să împrăştie răceala strecurată între ei, Kathy l-a întrebat pe Moray dacă vrea să intre şi el...

— Dar pentru asta am şi venit! a exclamat el. Vreau să văd tot!

Casa mică în care au intrat era locuită de un muncitor agricol care-şi prinsese piciorul în batoză, în timpul ultimului seceriş. Era culcat pe o canapea, în fundul unei bucătării întunecoase, unde se mai găseau soţia lui, îmbrăcată cu un capot deşirat, şi cei trei copii ai lor, cam dezbrăcaţi, nespălaţi. Unul, cu fundul gol, se târa pe jos muşcând dintr-o felie de pâine cu dulceaţă. Camera era într-o jalnică stare de dezordine, cu castroane umplând chiuveta şi cu vesela murdară acoperită cu un ziar soios. În mijlocul acestei confuzii şi murdării, care l-au impresionat pe Moray, Kathy se mişca fără cea mai mică jenă, spunându-i bună ziua femeii şi copiilor, chemându-i pe fiecare după prenumele lui. Apoi, întorcându-se în final spre pat, a spus:

— Ei bine, John, cum îţi merge astăzi?

— Nu prea rău, domnişoară, a răspuns bolnavul a cărui figură se luminase atunci când a văzut-o intrând. Doar că nu prea dau seime de însănătoşire.

— Haide, haide, nu trebuie să disperi. Cam peste o săptămână vei vedea că vei fi din nou pe picioare... Şi acum, arată-mi puţin piciorul...

În timp ce-şi deschidea geanta ei de infirmieră, ea a adăugat cu naturaleţe:

— Acest domn este un prieten al meu care a intrat pentru a vă spune bună ziua.

Rana era profundă şi întinsă. Privind pe deasupra umărului lui Kathy, Moray şi-a dat seama că mai lipsise puţin pentru a fi atinsă artera femurală. Mai multe tendoane fuseseră secţionate şi cum plaga nu fusese îngrijită din primele minute, mai multe puncte de sutură se infectaseră. A observat-o pe tânăra fată în timp ce-i lua bolnavului pulsul şi temperatura, îngrijea plaga, schimba pansamentul şi rebandaja piciorul, toate acestea fără a înceta să-i vorbească pacientului cu cel mai liniştit ton. În sfârşit a terminat, declarând:

— John al nostru nu-şi dă seama de şansa pe care a avut-o: încă un centimetru şi batoza i-ar fi tăiat artera groasă a coapsei, cea care se numeşte artera femurală, a precizat ea cu jumătate de glas în direcţia lui Moray, etalându-şi cu modestie ştiinţa.

Reprimându-şi un surâs, Moray a încuviinţat această precizare cu o înclinare a capului şi a continuat să o observe pe tânăra fată care şi-a închis geanta şi, întorcându-se spre pat, a exclamat:

— Şi acum, John, este rândul soţiei tale, care am impresia că are nevoie de o mână de ajutor... Vino, Jeannie! Tu te vei ocupa de veselă, în timp ce eu voi avea grijă de copii.

Moray nu-şi revenea: într-un sfert de oră, Kathy îi spălase şi-i îmbrăcase pe puşti, a măturat şi a aranjat încăperea, găsind timp şi pentru a şterge vesela. După care, într-o clipă, şi-a dat mânecile jos şi a ajuns la uşă, aruncând pe deasupra umărului o ultimă recomandare:

— Să nu uitaţi, în seara asta, să trimiteţi după lapte pentru copii la Centru.

Moray s-a abţinut de la orice comentariu până când au ajuns din nou în maşină. Atunci, demarând, a declarat:

— Te-ai descurcat admirabil, Kathy.

— Sunt obişnuită, a spus ea pe un ton simplu. Nu este decât o problema de organizare.

— Nu, este mult mai mult decât atât... Ai avut aerul care le-a redat încrederea în ei...

— Doar Dumnezeu ştie câtă nevoie de încredere au, a spus ea cu un gest compătimitor.

Continua să plouă şi să bată vântul. Drumurile pe care erau obligaţi să meargă se acoperiseră cu noroi moale, iar casele pe la care s-au oprit aveau un aspect cu adevărat trist pe ploaie, dar se pare că nimic din toate acestea nu o putea deprima pe Kathy. Din contră, proasta dispoziţie de dimineaţă îi dispăruse. Când cobora din maşini, cu geanta în mână, înotând prin noroaie în direcţia bucătăriilor umede sau a mansardelor, ducea cu ea o voie bună care era cu totul altceva decât o simplă atitudine profesională şi radia o amabilitate sinceră pe care David nu reuşea să o înţeleagă. Kathy ar fi vrut ca el sa rămână la adăpost în maşină, dar Moray insista întotdeauna să o însoţească, ceva nedefinit împingându-l să o facă. Astfel a putut-o urmări întrega zi, îngrijind o mamă care tocmai îşi alăpta copilul arţăgos, luându-şi timp îndeajuns pentru a desprinde cu o infinită grijă pansamentul lipit de braţul ars al unui şcolar, îngrijind-o în patul ei pe nevasta unui cărămidar, atinsă de astm cronic, ascultând cu răbdare doleanţele, spălând şi schimbând aşternuturile unui bătrân neputincios suferind de amnezie.

Şi peste toate acestea mai exista şi ceea ce Kathy făcea din proprie iniţiativă; camerele mirosind a petrol şi aer închis pe care le îngrijea şi aerisea, vesela pe care o spăla, laptele pe care îl fierbea, supa pe care o punea pe marginea cuptorului pentru a fierbe... Atâtea lucruri care pe David l-au ameţit şi de care ea se achita nu numai cu competenţă, dar şi cu cordialitate, cu un antren care l-a readus la tăcere pe Moray.

În unele momente era tentat să aibă o părere, dictată de cunoştinţele lui în medicină, pentru că această luare de contact, după atâţia ani, cu suferinţa şi boala îi amintea de epoca când era intern la spitalul din Winton.

Dar s-a abţinut, pentru că fata, încercând să nu-l neglijeze, continua să facă comentarii scurte şi foarte simple despre starea bolnavilor, iar el nu vroia să o rănească.

— La sfârşitul după amiezii, în timpul uneia dintre ultimele vizite, care fusese programată pe o stradă cu case sărmane, dintr-o casă vecină, o femeie a chemat-o pe Kathy. Angus, cel mai mic copil al ei, ”avea ceva ca nişte năsturaşi” şi ea ar fi vrut ca infirmiera să-l consulte puţin...

Puştiul, cu siguranţă sub influenţa febrei, era întins pe două scaune puse cap la cap şi acoperit cu un pled. Mama spunea că el se plânsese că-l doare capul şi nu a vrut să mănânce. Atunci a remarcat acele pete pe corpul lui, dintre care unele formau băşici.

Kathy a vorbit câteva clipe cu micul bolnav, dându-i astfel încredere, apoi a ridicat pledul şi i-a descheiat cămaşa. Când a examinat erupţia, Moray i-a observat faţa schimbându-şi culoarea, apoi, scăpând de mamă sub un pretext oarecare, s-a întors spre el:

— Bietul micuţ, a murmurat ea, este variolă. Deja au fost semnalate două cazuri la Berwick şi iată aici un al treilea. Voi fi nevoită să anunţ imediat Serviciul sănătăţii.

Moray a ezitat, dar, spre binele lui Kathy, a înţeles că de data aceasta va trebui să intervină. Cu un ton care parodia pe cel al Marelui Patron, fostul său profesor, el a spus:

— Mai examinează o dată bolnavul.

Ea l-a privit, nedumerită şi mai ales surprinsă peste măsură că-l vede surâzând.

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu că nu ai niciun motiv pentru a te impacienta, Kathy.

Apoi el a continuat, aplecându-se pentru a arăta ceea ce explica:

— Priveşte distribuţia acestor vezicule... Ele sunt centripete... Şi nu există nimic pe mâini, pe picioare, pe

faţă. De altfel, nu au mai multe despărţituri în interior şi nu prezintă nicio urmă de ştrangulare. În sfârşit, aceste bubuliţe sunt în diferite stadii de dezvoltare, în timp ce, la variolă, leziunile apar simultan. Dacă la asta mai adăugăm blândeţea simptomelor, diagnosticul este cert varicelă. Spune-i mamei lui să-i dea o doză mare de ulei de ricin, drojdie pentru mâncărime şi totul se va sfârşi într-o săptămână.

Aerul surprins al lui Kathy nu înceta să se accentueze, până la punctul în care a rămas total înmărmurită.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur, a răspuns Moray care, citind în ochii ei întrebarea pe care încă nu o formulase, a adăugat cu un aer aproape pocăit: Da, sunt medic, Kathy. Te şochează acest lucru?

Ei îi era greu să mai scoată un cuvânt:

— Pur şi simplu mi s-a tăiat respiraţia, a bâlbâit ea. De ce nu mi-ai spus?

— Din cauză că... vezi... N-am practicat niciodată.

— Nu ai practicat niciodată! Este incredibil! Dar de ce?

— Este o poveste lungă, Kathy... O poveste pe care ard de nerăbdare să ţi-o spun de când ne-am întâlnit. Vrei să o asculţi... după ce vom termina acest turneu al tău?

După o tăcere scurtă, dar intensă, în timpul căreia Kathy a continuat să-l privească fix, ea a dat vag din cap. Apoi, cum mama lui Angus revenise, a liniştit-o repetându-i instrucţiunile lui Moray, după care au plecat amândoi. O jumătate de oră mai târziu, se încheiaseră vizitele; apăsând atunci pe accelerator, David a ajuns rapid la hotel. Acolo a condus-o pe tânăra fată direct în salonul mic ce aparţinea de camera sa. În cămin ardea un foc bun şi Moray a sunat pentru a li se aduce imediat un consome cald şi felii de pâine prăjită cu unt. Expresia de oboseală, care dimineaţă îl îngrijorase pe David, s-a accentuat pe figura lui Kathy, iar acest lucru nu era de mirare – s-a gândit el cu amărăciune – după ziua extenuantă pe care tocmai o petrecuse. A aşteptat ca ea

să-şi revină puţin şi să se încălzească, apoi şi-a apropiat fotoliul de cel al tinerei fete:

— Am atâtea lucruri să-ţi povestesc şi nu prea ştiu de unde să încep... şi nu aş vrea ca toate astea să te plictisească...

— Nu este niciun risc. Spune-mi, de ce nu ai practicat niciodată medicina?

El a ridicat discret din umeri:

— Student sărac, tocmai îmi luam diploma – cu menţiune – când o ofertă absolut excepţională mi-a fost făcuta de laboratorul unei mari întreprinderi comerciale. Nimic mai simplu decât asta, draga mea.

Timp de un minut, ea a rămas să-l privească fix, cu un aer grav.

— Dar ce pacat... ce mare păcat!

— Am făcut totuşi o muncă ştiinţifică, a spus el, interpretând prin aceşti termeni flatanţi formulele pentru pilule şi parfumuri.

— Îmi dau seama... Şi pentru unii este foarte bine... Dar un om ca tine, cu o asemenea personalitate (ea a roşit, apoi a urmat, curajoasă), cu asemenea calităţi, să piardă posibilitatea de a îngriji suferinţa, boala... pare un păcat de neiertat! Şi nu ai încercat niciodată să revii asupra deciziei? a întrebat ea, străbătută de o neaşteptată idee.

— În prezent, este mult prea târziu... Voi împlini patruzeci şi cinci de ani, s-a grăbit el să adauge, întinerindu-se într-o manieră scuzabilă, pentru a corija impresia proastă pe care ar fi putut-o produce fraza sa ambiguă.

— Ei şi? Eşti viguros, plin de sănătate... şi nici nu-ţi arăţi vârsta. De ce nu ai revenit la ceea ce a fost vocaţia ta adevărată? Aminteşte-ţi de parabola cu talentele îngropate...

— Al meu ar fi plin de praf!

Ascultând-o spunând că nici nu părea de vârsta pe care i-o spusese, David a surâs cu atâta plăcere încât a surâs şi ea:

— Ai ştiut foarte bine să rectifici eroarea mea cu privire la variolă! Iar eu îţi explicam ce este artera femurală... Mor de ruşine!

Din nou s-a lăsat o tăcere scurtă, în timp ce David a admirat gravitatea tinerei fete pe care reflexiile flăcărilor o detaşau de penumbra înconjurătoare. Dintr-o dată a încercat un sentiment de tandreţe care era aproape – doar aproape – patern şi s-a ridicat pe jumătate din fotoliu.

— Încă puţin conseme?

— Nu, nu... Este delicios şi mi-a plăcut foarte nult, dar... prefer să continuăm discuţia.

— Subiectul te pasionează? s-a interesat el ridicând sprâncenele batjocoritor.

— Da. Asta-i ideea pe care mi-am făcut-o despre viaţă: trebuie să ţi-o petreci ajutându-ţi aproapele. Pentru asta suntem pe Pământ, pentru a ne ajuta mai mult între noi, pentru a ne exercita caritatea asupra altuia... Cel puţin aşa am fost educată şi tocmai de asta am vrut să devin infirmieră.

Aceste cuvinte, pline de profunzime, erau destul de descurajatoare, dar Moray nu s-a lăsat înfrânt şi a spus cu fermitate:

— Kathy, am putut constata că eşti o infirmieră minunată. Admir şi respect profund munca pe care o faci, cu toate că, sincer, găsesc că-ţi epuizează forţele. Şi ai putea să-ţi exerciţi talentele altfel... să spunem, la un nivel mai elevat... cu rezultate mult mai importante şi mai elocvente. Nu, nu, încă un minut! a spus el repede, prevenind întreruperea. De când ne-am cunoscut, exista ceva ce ţi-am ascuns. Am făcut-o deliberat, pentru că am vrut să mă iubeşti doar pentru meritele mele, admiţând că am... Şi, sper că mă iubeşti? a adăugat el cu un surâs.

— Da, mult, a răspuns ea cu o sinceritate, impetuoasă. Eu nu am mai întâlnit încă până acum o persoană care să-mi facă o asemenea impresie.

— Mulţumesc, draga mea Kathy. Prin urmare îmi este

acum permis să-ţi spun cu toată umilinţa că sunt destul de înstărit... Sunt zdrobit că nu pot exprima lucrurile într-un mod mai puţin crud, dar adevărul este că sunt excesiv, oribil de bogat... ceea ce nu m-a interesat niciodată până acum, când totul se schimbă din cauza a ceea ce mi-ar permite această bogăţie să fac pentru tine. Nu, te implor, a apus el, ridicând din nou mâna, lasă-mă să termin!

După un timp, el a reluat, pe un ton şi mai grav:

— Sunt un om foarte singur, Kathy. Căsătoria mea a fost nefericită... şi chiar, la ce bun să mă ascund, o veritabilă tragedie. Ani întregi, soţia mea a fost internată într-o clinică psihiatrică, unde a şi murit. Nu am copii, nu am pe nimeni ca tine de care să mă ocup. Toată viaţa mea am muncit foarte intens. Şi acum, la o vârstă încă nu prea înaintată, m-am trezit că am mai mulţi bani şi bunuri decât aş avea nevoie şi pe care nu le merit. (O nouă pauză.) Ţi-am spus deja că am o mare datorie faţă de familia ta, – nu mă întreba de natura ei dacă nu vrei să-mi amintesc de ingrata mea tinereţe! – o datorie de care ţin sa mă achit şi sper că o pot face ocupându-ma de tine, de a te ridica din această existenţă terna, dându-ţi cadrul care ţi se cuvine şi tot ceea ce meriţi, făcându-te să duci o viaţă mai bogată, mai profund utilă. Cu ajutorul meu şi cu resursele materiale pe care le pun la dispoziţia ta, ai putea să te dedici mult mai concludent binelui umanităţii.

Cât a vorbit David, Kathy nu a încetat să-l privească, manifestând o agitaţie crescândă, dar, când în sfârşit el a tăcut, şi-a lăsat ochii în jos şi a intervenit un lung moment de linişte înainte de a spune:

— Eşti foarte bun. Dar este imposibil.

— Imposibil?

— Din nou s-a lăsat tăcerea.

— Probabil că ai uitat, dar, în ziua în care ne-am cunoscut, ţi-am spus că sunt pe punctul de a-mi părăsi slujba pentru a face ceva mai bun... La sfârşitul lunii viitoare voi pleca în Angola... pentru a fi alături de unchiul Willie la Misiune.

— Nu, nu s-a putut împiedica el să exclame emoţionat.

— Ba da.

Ridicând privirea, ea l-a privit direct în faţă, cu un uşor surâs:

— Unchiul Willie va veni pe şapte luna viitoare şi, la plecare, pe douăzeci şi opt, mă va lua cu el.

Stupid, el s-a trezit întrebând:

— Şi cât timp vei rămâne acolo?

— Pentru totdeauna, a răspuns ea simplu. Ieri mi-am înaintat demisia directorului regional al Serviciului sănătăţii.

De data aceasta, tăcerea s-a prelungit. Ea va pleca, a calculat repede David, peste cinci săptămâni. Ceea ce tocmai îi spusese l-a buimăcit, i-a ruinat speranţele... Nu, nu, nu se putea resemna! Făurise cu prea multa grijă un întreg sistem de planuri, le împinsese prea departe... Nu era vorba numai despre binele lui Kathy, ci şi despre al său. Ea trebuia să-şi îndeplinească misiunea sa în aceasta lume. Această dorinţă de a-şi înmormânta existenţa în jungla tropicală era mult prea stupida! El va fi un obstacol. În faţa unei asemenea decizii! O va împiedica să o aducă la îndeplinire!

Dar, regăsindu-şi sângele rece, Moray a observat imediat pericolul care ar fi apărut dacă s-ar fi apucat să combată deschis decizia tinerei fete: trebuia să fugă de riscul unei rupturi imediate. Avea nevoie de timp, acordându-i lui Kathy ocazii care să o facă să se răzgândească.

— Este o mare dezamăgire, Kathy... o veritabilă lovitură pentru mine. Dar îmi dau foarte bine seama cât de mult ţii la acest proiect.

Ea se aştepta la o opoziţie din partea lui şi această acceptare a umplut-o de o recunoştinţă emoţionantă.

— Cât de bine ştii să mă înţelegi!

— Şi te voi ajuta cât pot de mult. (Această perspectivă părea să o încânte.) Willie va primi o donaţie pentru Misiune – şi o donaţie frumoasa – prin poştă, cât mai

curând. Nu trebuie decât să-mi dai adresa.

— Da, da... bineînţeles! Cum să-ţi mulţumesc?

— Dar acesta nu-i decât un început, draga mea Kathy. Nu ţi-am spus că aş vrea să fac pentru tine tot ce pot? Şi viitorul o va dovedi. În ceea ce priveşte prezentul... lasă-mă să mă gândesc... Când ai spus ca trebuie să sosească Willie?

— Peste cincisprezece zile, pentru a pleca înapoi trei săptămâni mai târziu.

Cu sprâncenele încruntate, David părea absorbit în gândurile sale.

— Cred că am găsit o soluţie, a anunţat el în sfârşit. Având în vedere că tu va trebui să dispari atât de repede şi definitiv, mă gândesc că ai putea să-mi acorzi o parte din timpul care ţi-a mai rămas să-l petreci în Europa... cu atât mai mult cu cât sănătatea ta mă îngrijorează. Eşti complet epuizată şi dacă vei dori să te faci utilă acolo, în căldura tropicală, va trebui să-ţi iei o vacanţă sau, cel puţin, un mic concediu. Îmi permit o sugestie: să profiţi fără a mai întârzia de cele două săptămâni de vacanţă cu care administraţia încă îţi este datoare şi să vii să le petreci la mine acasă, la munte. Atunci când va sosi, Willie ne-ar putea urma acolo şi astfel, chiar dacă ar fi doar pentru puţin timp, ne-am reuni fericiţi toţi trei acolo.

Timp de câteva secunde teribile, el a avut senzaţia că urma un refuz. Surpriza, ezitarea s-au întipărit pe faţa ei, apoi buzele au schiţat un surâs incert. David a înţeles că a fost o adevărată lovitură să-l includă pe Willie în invitaţia sa... Dar va fi suficient? Vizibil, Kathy era încă în ghearele îndoielii.

— Ar fi evident foarte agreabil, a spus ea rar. Dar nu te-ar deranja prea mult?

— Deranj? Nici măcar nu ştiu ce înseamnă acest cuvânt.

— Aerul de la munte îi va face cu siguranţă cel mai mare bine unchiului Willie, care vine de la Kwibu... a gândit ea cu voce tare.

— Şi ţie, a adăugat Moray, făcând eforturi să vorbească cu detaşare. Deci, ne-am înţeles, vii?

— Nici nu mi-aş putea dori ceva mai bun, a spus ea cu jumătate de voce, părând extrem de fragilă şi vulnerabilă în imensul fotoliu. Dar există dificultăţi... mai ales cu uimea mea. Cum tocmai mi-am dat demisia, poate că nu mă vor lăsa să-mi iau concediul... Va trebui să vorbesc cu directorul regional.

A respirat profund, înainte de a adăuga:

— Sunt de serviciu la spital pentru tot restul săptămânii. Vrei, te rog, să mă laşi să mă gândesc până atunci?

David şi-a dat seama că, pentru moment, el nu mai putea decât să încuviinţeze.

CAPITOLUL XXVI

A dus-o la Markinch pentru sarcinile pe care le avea de îndeplinit seara. Atunci când au ajuns în faţa dispensarului, crezând că prezenţa lui o obosise peste măsura, David s-a limitat la a-i spune bună seara lui Kathy, însoţind cuvintele cu o privire elocventă. Apoi a plecat încet spre hotel.

Ploaia încetase şi, la orizont, chiar apăruse o fâşie de cer senin, pentru că vremea scoţiană este deseori atât de perversă încât, la sfârşitul unei zile cu ploaie torenţială, te face să speri la timp frumos pentru ziua următoare. Dar asta nu a fost suficient pentru a-l linişti pe David, care a sfârşit prin a se aşeza pe marginea şoselei, pe o piatră, pentru a putea gândi mai bine.

Da, Kathy îi dăduse o lovitură dură, exact în direcţia în care s-ar fi aşteptat mai puţin. Cine ar fi putut suporta aşa ceva? Un copil tânăr şi blând, decis să se devoteze pentru o bandă de sălbatici vopsiţi în culori ţipătoare, la fel de incapabili de a aprecia acest sacrificiu ca şi... Doamne, da, ca şi micul tablou al lui Bonnard, agăţat în biblioteca lui de la Schwansee. Mâna îi tremura de indignare atunci când şi-a scos bricheta de aur şi a tras cu nesaţ din ţigară. Este adevărat, avusese ocazia să audă sau să citească în ziare poveşti de acest gen. Chiar de curând, o tânăra femeie din cea mai bună societate renunţase la întreaga ei avere pentru a pleca cu un medic extravagant ca să trăiască cu banane în jungla braziliană. Mai existau de asemenea şi credincioase care se duceai în colonii ca

infirmiere, dar asta făcea parte din vocaţia lor. Şi, fără îndoială, soţiile misionarilor ce-şi însoţeau bărbaţii la tropice. Dar în ceea ce o privea, pe Kathy, nu se punea problema unei situaţii asemănătoare; din acest motiv găsea decizia fetei absolut lipsită de sens.

Ce ar fi putut face el? Asta era întrebarea. Aprinzând ţigară după ţigară – exces total opus faţa de moderaţia sa obişnuită – David s-a concentrat asupra acestei probleme cu toată ardoarea indignării sale. Bineînţeles, cea mai simplă soluţie ar fi fost să pună cruce proiectelor sale şi să se întoarcă acasă... Nu, nu, asta n-ar fi putut face niciodată! Cu toate că o cunoştea de foarte puţin timp, David avea o mare afecţiune, da, o mare afecţiune faţă de Kathy şi doar ideea de a nu o mai vedea era mult prea dezolantă pentru ca măcar să şi-o imagineze.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că singura şansă de a o smulge pe Kathy din obsesia sa era să o facă să întrevadă, oricât de greu ar fi fost, viaţa pe care el i-o putea oferi. Crescută foarte strict, izolată printre câţiva oameni, ea nu avea nici cea mai mica idee de existenţa pe care el ar fi fost în măsură să i-o asigure. Dacă măcar ar fi putut să o ia cu el pe continent, să-i arate frumuseţea şi eleganţa marilor capitale, pe care le cunoştea atât de bine... Paris, Roma, Viena. Cu muzeele lor, monumentele istorice, splendidele biserici, marile restaurante şi hotelele lor luxoase... să o facă să aprecieze confortul şi toate bogăţiile vilei de la Schwansee. Atunci da, ea va judeca obiectiv şi se va lăsa convinsă. Invitaţia pe care o făcuse sub imperiul emoţiei, ca şi când trebuia să se agaţe de orice pentru a nu pierde prilejul, i s-a părut, reflectând retrospectiv, o veritabilă lovitură de maestru. Acum totul se reducea la a o convinge pe Kathy să accepte această invitaţie. Dar cum? Căutând un mijloc de a-şi duce gândul la îndeplinire, nu i-a trebuit mult timp pentru a vedea care ar fi persoana cea mai potrivită pentru a-l ajuta într-o asemenea acţiune.

Şi-a stins ţigara în scrumieră, a pornit maşina şi, întorcându-se, a trecut prin Markinch pentru a se îndrepta spre prezbiteriu. Când a ajuns şi a parcat lângă zid, a distins un fel de schelă pe lângă turnul bisericii, în interiorul căruia se auzea vocea lui Fotheringay dând ordine. Se pare că tocmai se demonta clopotul. Dar cum nu avea nicio intenţie de a-l asculta pe pastor exprimându-i încă o dată mulţumirile, David a fost bucuros să o zărească pe doamna Fotheringay în grădina de legume, lângă prezbiteriu. Imediat s-a îndreptat spre soţia pastorului. Cu o veche pălărie bărbătească în cap, încălţată cu pantofi plini de noroi, cu un impermeabil extrem de murdar, ea ţinea în mână foarfecile de grădinărit.

— Mă surprindeţi într-o ţinută foarte neglijentă! a exclamat ea văzându-l apropiindu-se şi, cu toate că era cordial, surâsul ei degaja puţină jenă. Tocmai examinam melcii de casă. După ploaie fac o deosebită pasiune pentru conopida mea. Dar am terminat cu ei. Intraţi în casă...

— Nu, nu, nu vă deranjaţi... Mi-ar place mai mult să vă vorbesc aici.

Ea l-a privit fix, apoi, fără să mai adauge niciun cuvânt, l-a condus sub o boltă de verdeaţă situată în fundul grădinii. Acolo exista o bancă din lemn unde l-a invitat pe David sa ia loc alături de ea. L-a privit din nou, apoi a întrebat:.

— Kathy v-a pus până la urmă în temă cu intenţiile ei...?

El a fost surpins de câtă intuiţie dădea dovadă interlocutoarea sa, dar s-a bucurat pentru că astfel îi uşura mult situaţia.

— Da, acum mai puţin de o oră.

— Şi nu o aprobaţi?

— Cine ar putea-o aproba? a spus el cu o voce reţinută. Chiar dacă mi-aş imagina că ar suporta viaţa în junglă, m-aş... m-aş simţi deprimat doar din cauza ideii!

— Da, mi-am închipuit ca v-aţi fi impacientat...

Doamna Fotharingay vorbea rar, încruntându-şi fruntea brăzdată de cute:

— Şi nu eşti singurul. Soţul meu gândeşte ca dumneata, cu toate că, în calitatea sa de pastor, nu poate să-şi exprime opinia. Dar eu, care sunt doar soţia pastorului, pot spune foarte clar că este un lucru dezolant.

— În orice epocă o asemenea decizie ar fi fost suficient de tristă. Dar acum, cu toate aceste necazuri care par a fi în Africa...

Ea a aprobat cu o înclinare a capului:

— Kathy nu este făcută pentru o astfel de viaţă! a urmat David cu ardoare. În după amiaza asta, după ce şi-a făcut vizitele, era la capătul puterilor. De ce să plece? Ce o împinge să acţioneze astfel? Este unchiul ei responsabil de tot ce se întâmplă?

— Într-un anume fel, da, cred că pleacă pentru binele lui Willie. Dar şi pentru al ei.

— Vreţi să spuneţi că din raţiuni de ordin religios?

— Da... cu toate că ar putea să nu fie doar asta...

— Dar este credincioasă...?

— Nu există o credincioasă mai desăvârşită decât ea, a afirmat cu căldură soţia pastorului. Ne ajută la biserică, se ocupă de puşti... Dar nu este genul de fată care să stea tot timpul cu ochii pironiţi spre cer şi cu Biblia sub pernă. Nu, pentru a înţelege ceea ce o împinge să plece, trebuie să o cunoşti bine pe Kathy... Nu mai este nevoie să vă spun că nu seamănă deloc cu celelalte fete de vârsta ei, cu cozile lor de cal şi capul gol, care nu se gândesc decât la rock and roll şi cum să-şi pună mai bine în valoare farmecele. Este extrem de serioasă, foarte sensibilă, concentrată mereu asupra scopurilor pe care le urmăreşte. Educaţia pe care a primit-o a fost influenţată foarte mult şi de mama sa, o femeie foarte strictă... Iar faptul că a trăit singură, la ţară, n-a atenuat deloc acest lucru. De când a plecat Willie în Angola, unde a avut se

pare parte de atâta mizerie şi boală, Kathy nu se mai gândeşte decât la faptul că va merge şi ea acolo şi-l va ajuta... A ajuta... a servi... a se devota... acestea sunt idealurile ei, unica ei raţiune de a exista.

David îşi mişca buzele:

— Dar ar putea fi de folos şi ar putea să se dedice binelui altora şi fără a se duce acolo! s-a ambalat el.

— De câte ori nu i-am spus şi eu acelaşi lucru!

— De ce nu i-l spune şi Willie? El ar trebui să-şi dea seama că acest proiect este lipsit de sens.

— Willie nu are niciun pic de simţ practic.

Doamna Fotheringay a părut a fi pe punctul de a spune mai mult, dar s-a rezumat la a continua:

— El nu prea este cu picioarele pe pământ.

— Ei bine, eu sunt, a exclamat Moray cu nervozitate. Îi port un interes deosebit lui Kathy, dumneavoastră cred că v-aţi dat seama. Vreau să fac multe lucruri pentru ea, pentru binele ei... pentru a-i da tot de ceea ce are nevoie, şi ceea ce merită.

Soţia pastorului nu a spus nimic, mărginindu-se să-l privească. Iar în ochii aceia, care-l interogau, a văzut atâta simpatie, încât David a fost cuprins dintr-o dată de o violentă dorinţă de a se confesa acestei femei, de a justifica opţiunile lui şi de a o câştiga de partea sa, dezvăluindu-i toate prin câte a trecut. Impulsul era atât de irezistibil şi de imperios necesar încât neuitând să se menajeze la maximum, el a povestit ceea ce l-a adus la Markinch.

— Acum poate înţelegeţi mai bine ce sentiment ma împinge să-i vreau binele lui Kathy. Gândiţi-vă, a concluzionat el cu o voce aproape pierdută, că dacă eu nu aş fi întreprins acea călătorie fatală, ea ar fi putut foarte bine să-mi fie fiică!

În timpul pauzei care a urmat, el şi-a păstrat privirile în pământ. Când a privit-o din nou pe doamna Fotheringay, a observat că surâsul ei era acum mult mai prietenos.

— Ghicisem mai mult sau mai puţin ceea ce s-a

întâmplat, a declarat ea. Mama lui Kathy era o fire extrem de rezervată, dar, o dată, pe când îmi arăta un vechi album cu fotografii, am remarcat, pe o pagină, un mic buchet de flori presate. Cum, după obiceiul meu, nu m-am putut stăpâni să glumesc vizavi de acest subiect, ea şi-a ferit ochii şi, cu un suspin, s-a mărginit sa-mi spună că acel buchet îi fusese dăruit de un bărbat pe care-l iubise foarte mult înainte de a se căsători.

David nu şi-a putut reprima un uşor fior în faţa acestei precizări la dizertaţia lui, dar şi-a revenit foarte repede.

— Prin urmare, mă veţi ajuta! a explodat el cu bucurie. I-am cerut lui Kathy să vină la mine în Elveţia şi să aştepte acolo sosirea lui Willie. Dacă voi reuşi să-i fac să se întâlnească acolo, după ce am transplantat-o pe Kathy într-un cadru diferit, cred că voi reuşi să o fac să fie mai obiectivă. În plus, bietul copil are nevoie de o vacanţă! Vreţi să încercaţi sa o convingeţi? Cu siguranţă că va veni pentru a vă cere sfatul.

Soţia pastorului nu a răspuns imediat, dar a continuat să-l privească cu un aer gânditor. Apoi a spus, ca şi când şi-ar fi urmat cu voce tare şirul gândurilor:

— Cât de straniu este...! Am sperat să intervină ceva care să o convingă pe Kathy să nu se lanseze într-o asemenea aventură şi m-am rugat pentru asta. Nu numai din cauza pericolului, – care este *mare,* doar Dumnezeu ştie, pentru că Willie, bietul nefericit, deja era să fie omorât de vreo şase ori – dar şi pentru că micuţa Kathy nu este o fată care să lase lucrurile făcute doar pe jumătate. Astfel, în mai puţin de un an, ar ajunge la capătul puterilor. Cazul părea disperat şi iată că în ultimul moment, atunci când deja renunţasem să mai lupt împotriva deciziei ei, iar ea era pe punctul de a pleca, veniţi dumneavoastră ca un al doilea tată – pentru a prelua cuvintele dumneavoastră – şi, după toate probabilităţile, Cerul v-a trimis.

S-a oprit un timp şi şi-a pus mâna ei aspră pe mâna lui Moray:

— Toţi am făcut prostii atunci când eram tineri, iar acest lucru este indiscutabil în ceea ce vă priveşte. Dar dumneata regreţi sincer pentru că eşti un om drept, cu o inimă generoasa. Nu prea sunt mulţi cei cărora le-aş încredinţa-o pe Kathy, dar faţă de dumneata nu am nicio rezervă. Doar dacă aţi putea să o smulgeţi din rutina vieţii pe care o duce aici, să o faceţi să călătorească puţin, să o puneţi în contact cu alţi oameni şi mai ales dacă i-aţi găsi un soţ tânăr care să vegheze asupra ei, să-i dăruiască un cămin şi copii pentru a-i găsi o ocupaţie, atunci v-aţi plăti cu vârf şi îndesat toate erorile pe care le-aţi comis. (Ea i-a întins mâna.) Cred în intervenţia Providenţei. Dumneata nu poţi să-ţi dai seama, dar eu simt sigură că sunteţi instrumentul Lui şi voi face tot ce pot pentru a vă ajuta.

David avea încă lacrimi în ochi când a plecat de la prezbiteriu, dar se simţea uşurat, purificat după confesiunea sa faţă de doamna Fotheringay şi, evaluând la întreaga ei valoare promisiunea pe care i-o făcuse excelenta femeie, putea fi suficient de încrezător pentru a aştepta cu răbdare un nou pas din partea lui Kathy. Îl prevenise că va fi ocupată la spitalul din Dalhaven până la sfârşitul săptămânii. Prin urmare trebuia să aştepte până atunci pentru a avea un răspuns de la tânăra fată. Dar, începând cu a doua zi, a căzut din nou pradă incertitudinii şi speranţa care era în el nu a încetat să scadă. Era influenţat şi de faptul că nu avea nimic care să-i distragă atenţia şi să rupă monotonia aşteptării. Se făcuse frig, vântul bătea fără încetare, marea era agitată, dunele şi terenul de golf erau constant măturate de rafale de nisip. Dar chiar dacă ar fi avut chef, David nu s-ar fi putut dedica sportului său favorit. Finlay, profesorul, îşi închisese prăvălia şi se întorsese la Dalhaven. Chiar şi hotelul părea să se fi contractat brusc; numeroase camere îşi închisesera draperiile până în anul următor şi nu au mai rămas decât doi bătrâni pensionari pentru a împărţi cu Moray rigorile timpului prost. Cum nu mai putea susţine cu decenţă teza de a fi acolo în vacanţă,

oamenii au început să se întrebe care era de fapt scopul acestui sejur prelungit. De două ori domnişoara Carmichael s-a interesat dacă el ar putea să-şi facă cunoscute intenţiile şi, la Schwansee, admirabilii lui servitori au sfârşit prin a-şi manifesta un anune fel de îngrijorare. Dar toate acestea erau nimicuri pe lângă anxietatea mereu crescândă încercată de David la gândul că timpul limită de care dispune pentru a ajunge la finalul acţiunii sale se scurgea fără încetare.

Sâmbăta, pentru a se detaşa de aşteptarea sa dureroasă, Moray s-a decis să meargă la Edimbourg pentru a se interesa de locurile libere în următoarele avioane din orar. A luat dejunul în oraş, apoi, cum vremea părea să se facă ceva mai frumoasa, decât să se întoarcă devreme a preferat sa ia maşina şi să hoinărească pe la ţară. De două ori s-a rătăcit complet, dar nu a găsit acest lucru dezagreabil pentru că l-a obligat să intre pe la ferme pentru a întreba de drumul său, iar acolo a fost îmbiat să bea câte un pahar cu lapte cald. În final s-a lăsat antrenat mult mai departe decât s-ar fi gândit, pentru că, în momentul în care încerca să-şi găsească drumul de întoarcere, se găsea într-un peisaj care i se părea straniu de familiar. Cu nervii dintr-o dată întinşi, a descoperit punct de reper după punct de reper, iar îndoiala nu a mai persistat mult timp. Poate că nu era doar hazardul, poate că intervenise şi un impuls al subconştientului pentru a-l purta până acolo. Era în valea râului Fruin, pe mica şosea pustie care urca de la lac, aproape de pajiştea acoperită cu arbuşti, unde, cu atâţia ani în urmă, revenind de la spitalul din Glenburn, pe care-l vizitaseră, Mary i-a oferit fecioria.

Un anumit fel de gelozie îl împingea de la spate să se îndepărteze cât mai repede de acele locuri, dar a rezistat tentaţiei şi a continuat să meargă mai departe încă câteva clipe înainte de a apăsa cu piciorul pe pedala de frână. Da, era acolo, foarte exact. A rămas ezitând un moment, nemişcat în scaunul său, apoi a coborât din

maşină şi a luat-o pe pajiştea care, puţin mai departe, se despărţea în două pentru a forma neuitata mică vale unde un pârâu se strecura printre pietre. Dumnezeule! s-a gândit David. Nu s-a schimbat nimic... Parcă totul s-a întâmplat ieri...

În timp ce rămăsese nemişcat, cu stomacul strâns, cu inima bătând puternic, trecutul i-a revenit în minte: sosirea pe motocicletă, pick-nick-ul la soare, râsetele şi privirile tandre, bâzâitul albinelor şi, sub cerul albastru, unde ciocârliile zburau cântând, inefabila bucurie, amestecată cu puţină teamă când, nemairezistând, au avut acea relaţie intimă. El vedea, simţea totul, se implicase complet în această imagine-amintire până când, realizând brusc ceea ce i se întâmplase, începând să intre în panică, şi-a pus mâna la ochi.

Pentru că aceea care îl antrenase în amintiri nu mai era Mary. Toate clipele fierbinţi, cele mai mici detalii ale acelei scene pasionale, nu le retrăise mental cu mama, ci cu fata. Era Kathy cea pe care o strângea în braţele sale, ale cărei buze dulci le simţea pe buzele sale, care i se abandonase atât de tandru. Cu nervii întinşi la maximum, a scos un strigăt şi, pradă ruşinii, împleticindu-se printre tufişuri, a plecat în fugă până la maşina. Apoi a părăsit locul cu cea mai mare viteză, ca un posedat. Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Era îndrăgostit nu de o amintire, ci de irealitate. Când se gândea la Kathy ca la copilul lui, ca la o pupilă pe care ar putea-o proteja, el nu încerca decât să-şi ascundă sentimentele reale. Încă din primele clipe ale întâlnirii lor, prima sa dragoste – pe care mult timp o crezuse a fi singura din viaţa sa – se refăcuse, se transpusese, crescuse în Kathy, la care nu numai că se perpetua, înfrumuseţată, imaginea pe care o păstra despre Mary, dar chiar o regăsea, din nou proaspătă şi plină de viaţă. Cu privirea fixată în faţa sa, conducând mecanic, David făcea eforturi să-şi dea seama ce se întâmplase cu el. Situaţia era delicată. Cu siguranţă nu se întâmplase nimic rău, nimic dezonorant; cu toate acestea

trebuia să reflecteze adânc, dacă nu ar fi vrut ca oamenii de rea credinţă să-şi imagineze lucruri... Dar cum s-ar fi putut ajunge la aşa ceva? Scopul lui era dintre cele mai nobile, sentimentele lui cu privire la Kathy nu aveau în ele altceva decât onestitate şi naturaleţe, fără a avea nimic incestuos în ele. Nu avea de ce să aibă remuşcări, nu avea niciun motiv pentru a-şi reprima sentimentele. Cine ar fi putut sa-l blameze? Din ce în ce mai liniştit, David s-a simţit cuprins de o vibrantă bucurie, iar viitorul, care până atunci nu avusese o formă precisă în ochii lui, devenea dintr-o dată conturat, încântător, îmbrăcat în cele mai strălucitoare culori. Şi cât de mult se simţea readus la viaţă, întinerit de aceste două iubiri atât de minunat confundate într-una singură!

În prezent, îi convenea mai puţin decât oricând să ezite, să tergiverseze lucrurile. Discreţia se impunea în continuare, bineînţeles... Trebuie să se ferească să-şi dezvăluie prematur sau în contratimp sentimentele pe care i le inspira Kathy. Dar, imediat ce va ajunge la hotel, îi va telefona la Dalhaven... Şi a apăsat pe accelerator, dând aripi maşinii!

Revenit la hotel, David s-a îndreptat imediat spre cabina telefonică din hol şi tocmai vroia să intre când funcţionarul de la recepţie i-a făcut un semn din spatele tejghelei sale:

— Am ceva pentru dumneavoastră, domule. Doamna Fotheringay a venit în absenţa dumneavoastră şi v-a lăsat această scrisoare.

Funcţionarul i-a întins un plic pe care era scris numele lui. Nu a îndrăznit să îl deschidă acolo şi s-a grăbit să ajungă în cameră, unde l-a desfăcut în mare grabă. Plicul conţinea o scrisoare de la Kathy.

„Dragă David,

Am fost atât de ocupată la spital încât nu am avut niciun minut liber pentru mine până ieri, când am avut o lungă discuţie cu doamna Fotheringay. După aceea,

imediat i-am vorbit infirmierei şefe, care a fost de acord să mă lase să-mi iau cele două săptămâni de vacanţă care mi-au mai rămas, începând de luni. Prin urmare, voi putea accepta propunerea ta de a merge în Elveţia şi i-am scris unchiului Willie pentru a-i spune că ne inviţi să ne întâlnim acolo.

Cu sinceritate, a ta,
Kathy.

P.S. Sunt foarte fericită să plec cu tine.”

Nu mai era nevoie să telefoneze! Făcând singură acest pas, Kathy accepta să plece cu el! Sub imperiul unui sentiment de triumf, David s-a aşezat într-un fotoliu pentru a reflecta mai bine.

În drumul spre Schwansee, de ce nu s-ar opri câteva zile în oraşul lui preferat, Viena, pentru a-i da lui Kathy o primă idee despre viaţa pe care ar putea-o duce pe continent?

A recitit scrisoarea. Ea îi scrisese lui Willie. O telegramă ar fi fost mai indicată, mai rapidă. Chiar a doua zi îi va trimite el un lung mesaj lui Willie unde îi va explica foarte sincer diferite lucruri, facilitând astfel o eventuală reîntâlnire a lor.

Încă o dată privirea i-a căzut pe post scriptum: „Sunt foarte fericită să plec cu tine.”

Un singur lucru era posibil pentru un om care avea atâta bun gust şi atâta sensibilitate, un om atât de rafinat încât nu s-a lăsat antrenat în vulgaritatea acestei epoci barbare... Şi, apropiindu-şi scrisoarea de faţă, a apăsat-o pe buze.

CAPITOLUL XXVII

De la o altitudine de şase mii de metri, Caravell-ul a început sa coboare încet de pe cerul înstelat până la plafonul de nori care se găsea sub el. Moray şi-a privit ceasul – nouă jumătate – apoi s-a întors spre însoţitoarea sa:

— De acum încolo nu mai avem mult. Trebuie să fii foarte obosită.

Călătoria lor suferise diferite întârzieri, la Londra, apoi la Paris, dar David savurase fără discuţie fiecare minut. Era aşezat foarte aproape de Kathy, în intimitatea pe care le-o da clasa de lux; putea observa, cu un interes amuzat, dar plin de atenţie şi reacţiile tinerei fete care călătorea pentru prima dată cu avionul. Încerca permanent să ghicească dorinţele ei, dar ea nu şi-a exprimat niciuna. Întreaga atmosferă îi provoca o plăcere dintre cele mai rare. Cum aproape totul era nou pentru ea, Kathy nu vorbea deloc, iar tăcerea ei părea să indice o anumită tensiune interioară. David a continuat, cu un ton încurajator:

— Cred că acum te-ai detaşat total, draga mea Kathy. Uită toate drumurile tale prin noroiul din Markinch şi ia-ţi o vacanţă adevărată. Uită puţin... Să ne relaxăm amândoi şi să profităm de viaţă! a concluzionat el râzând.

— Nu am decât dorinţa de a profita de vacanţa asta, a răspuns ea cu un surâs. Şi poate că nu vei întârzia să mă găseşti insuportabilă!

Vocea stewardesei, care s-a făcut auzită în difuzoare, i-

a întrerupt:

— Vom sosi în curând pe aeroportul din Viena. Vă rog să vă legaţi centurile de siguranţă şi să stingeţi ţigările.

Cum ei îi lipsea experienţa, David i-a ajutat tinerei fete să-şi pună centura de siguranţă şi o bucurie bruscă l-a cuprins când a simţit căldura mâinii ei mici.

Vizibile în prezent sub ei, luminile aeroportului au basculat atunci când avionul s-a lăsat pe o aripă pentru a se încadra pe pistă şi, după o aterizare perfect executată, nu au ezitat să se grăbească în direcţia vămii.

— Este doar un mic aeroport sărac, a explicat el în timp ce coborau din avion, care nu a fost reconstruit după război. Dar vom ieşi repede din el.

De fapt, cum Moray era demult obişnuit cu toate formalităţile, în mai puţin de şapte minute au ieşit împreună prin poarta principală sub neonul căreia, cum ordonase prin telegramă, aştepta Rolls-ul cu un Arturo surâzător şi plin de atenţii, în ţinuta sa cea mai strălucitoare. De asta David nu-i suflase niciun cuvânt lui Kathy, vrând să-i facă o surpriză care i-a reuşit din plin. Când, după schimbul de amabilităţi cu Arturo, au plecat cu maşina străbătând lin noaptea, Kathy a murmurat privind griul delicat al tapiseriei şi pătura de blana de pe genunchii ei:

— Ce maşina frumoasă!

— Nu am apreciat-o niciodată mai mult decât acum, i-a spus el strângându-i cu afecţiune mâna pe sub pătură. Îmi va permite să te plimb mai uşor.

Moray ştia că şoseaua de la aeroport la Viena nu era de aşa natură încât să încânte trecătorii, pentru că se strecura printre cimitire, care se prelungeau cu atelierele de monumente funerare din marmură, cu vitrinele lor cu pietre funerare şi cruci. Dintr-un mare noroc, noaptea căzuse deja pentru a acoperi această penibilă anintire a condiţiei umane şi, în mai puţin de o jumătate de oră, au ajuns în oraşul ale cărui lumini i-au primit vesele. Maşina s-a oprit în faţa lui Prinz Ambassador, hotel mai puţin

important, dar extrem de luxos, pe care Moray îl prefera tuturor celorlalte pentru că era acela pe care-l găsea cel mai tipic vienez, situat într-un mod scuzabil desuet aproape de fântâna lui Donner şi biserica capucinilor. David era cunoscut acolo şi s-au grăbit să-l conducă într-un apartament dublu, la etajul superior. Salonul avea mobile stil, tapisate în velur ţesut cu fir roşu, o lustră orbitoare, aplice murale din cristal şi o minunată masă sculptată, pe care direcţiunea deja pusese un coş cu fructe proaspete, alături de o vază cu crizanteme de culoarea bronzului.

După ce a aruncat o privire aprobatoare spre camera tinerei fete şi spre baia alăturată, amândouă de un galben pal minunat cu tente de gri, Moray a declarat:

— Draga mea Kathy, cum în ciuda protestelor tale eşti absolut epuizată, eu mă voi retrage acum şi îţi voi ura noapte bună. Voi da ordine pentru a ţi se aduce un platou cu o cină agreabil garnisită, după care te vei putea spăla şi te vei culca fără întârziere.

Cât de judicios, amabil şi curtenitor fusese! A citit în ochii lui Kathy că ghicise cu exactitate ceea ce-şi dorea. Înclinându-se, el i-a ridicat puţin mâna mică, a dus-o la buze, apoi a spus:

— Vom lua micul dejun împreună, mâine dimineaţă.

Sunând după aceea, Moray a comandat, pentru tânăra fată un club-sandvici şi ciocolată fierbinte, apoi a coborât să cineze la restaurant. Înainte de a urca din nou în camera sa, şi-a aprins o Sobranie şi, cu capul descoperit, s-a dus să facă un mic tur pe Ringstrasse. Cât de bine se simţea regăsind Viena, să audă iar râsetele pe străzi şi valsuri în cafenele, chiar să le vadă pe provocantele mici dimen care începuseră să facă drumurile lor nocturne de zece paşi înainte şi zece înapoi. Scoţia era un loc foarte plăcut dacă suportai clima, dacă iubeai pescuitul şi golful, dar el găsea la Viena ceva care-i avantaja stilul de viaţă, se simţea mult mai bine, mai gemütlich. Şi atunci când Kathy îşi va reveni, va adora cu siguranţă Viena!

Dimineaţa următoare David a fost trezit de o încântătoare şi răcoroasă lumină autumnală. La ora nouă, atunci când s-a adus micul dejun pe o masă rulantă, a traversat salonul şi a bătut discret la uşa lui Kathy. Sculată şi deja îmbrăcată, ea a aşteptat, tricotând, să fie chemată. S-au aşezat împreună la masă şi David a servit cafeaua – aburindă, parfumată, delicioasă, cea mai minunată cafea - care era pusă în valoare de ceştile din porţelan de Meisen, albe cu auriu. Untul, îngheţat, era ca o cremă, mierea, într-un castron de argint, de o frumoasă culoare aurie, micile pâini, încă calde, ajungeau imediat chiar de la brutărie.

— Gustă-le, Kathy... Sunt kaisersemmeln, demne de un împărat şi aşa se fac de un secol întreg. Deci, ai dormit bine? M-aş bucura, pentru că trebuie sa fii în formă pentru a vizita oraşul...

— Abia aştept să o fac... Chiar trebuie să luăm maşina? a adăugat ea ridicând ochii.

El a înţeles imediat că Rolls-ul o intimida. Ce copil delicios! Şi era atât de proaspătă imediat după ce s-a trezit, de parcă ar fi fost înfrumuseţată de roua somnului!

— În dimineaţa asta, da, pentru că trebuie să mergem destul de departe. Dar altă dată, vom apela la mersul pe jos.

Fraza a amuzat-o şi a surâs.

— Ei, asta-i, David. Nu ai sentimentul că atunci când mergi pe jos poţi vedea mai bine lucrurile? Şi în aceeaşi măsură oamenii?

— Vei vedea totul, draga mea.

Prin fereastră, l-au zărit pe Arturo deja plimbându-se în jurul maşinii şi menţinând la o distanţă respectuoasă curiozitatea trecătorilor. Când l-au întâlnit, acesta şi-a scos repede şapca şi, înclinându-se, i-a oferit lui Kathy un trandafir, la fel ca şi – delicată atenţie – un ac de păr aurit.

— Vezi, a şoptit Moray la urechea tinerei fete, cât de fericit este bravul meu italian de a mă vedea în compania

ta?

Ea a roşit, dar, odată aşezaţi în maşină, şi-a prins trandafirul în corsaj, în timp ce Rolls-ul demara în direcţia Kalhenberg.

A fost o plimbare minunată pe şoseaua care urca traversând micile cătune cochete, până pe înălţimile verzi din Wiener Wald. Soarele strălucitor şi aerul curat, pe care frigul îl făcea parcă electric, de o transparenţă de cristal, atât de clară încât după ce au abordat un ultim urcuş şi, brusc, o prăpastie le-a tăiat respiraţia, întrega panoramă a Vienei li s-a oferit privirilor. Lăsând maşina, s-au plimbat puţin spre culmea colinei, în timp ce David îi arăta însoţitoarei sale câteva puncte de interes ale oraşului de sub ei: palatul Belvedere, biserica Sfântu Ştefan, Hofburg-ul, Opera şi, chiar în faţa ei, faimosul Sacheris, unde el i-a propus să meargă pentru a lua dejunul.

— Este un restaurant mare?

— Unul dintre cele mai bune din Europa.

Ea a părut să ezite, apoi a pus o mână pe braţul lui Moray:

— David, oare nu am putea mânca ceva aici?

Din priviri i-a indicat o mică cafenea chiar în apropiere.

— Pare a avea un aer simplu şi drăguţ. Şi am putea beneficia de o panoramă atât de frumoasă!

— Modest este cuvântul potrivit! a spus el, cu un aer prin care îşi exprima anumite îndoieli. Şi mai sper ce meniul să nu fie şi mai modest decât aspectul.

— Au probabil o bucătărie buna, curată şi fără complicaţii.

Când îl privea în acest fel, cu obrajii înroşiţi de aerul curat, el nu putea să se eschiveze:

— Atunci, vino... Vom risca împreună să intrăm în această aventură.

Cu toate că presupunerile lui au fost în totalitate justificate, nu se simţea în stare să-i refuze nimic. Au fost serviţi fără faţă de masă, în farfurii extrem de ordinare,

cu inevitabilul Wiener Schnitzel, tare ca talpa şi fără niciun gust, după care nu au putut să bea decât suc de mere. Dar asta părea să nu aibă nicio importanţă pentru Kathy, care a mâncat totul cu multă poftă, astfel încât David s-a resemnat să facă haz de necaz. După masă au mai rămas un moment acolo pentru că tânăra fată continua să fie fascinată de panoramă, apoi, pe la ora două, au luat maşina pentru a se întoarce la Schönbrunn.

Acolo era locul unde Moray se simţea bine pentru că, duşman declarat al ororilor arhitecturale ale epocii moderne, el simţea un fel de afecţiune romantică pentru reşedinţa Mariei Tereza, cu eleganţa sa specifică secolului al XVIII-lea şi cu grădinile care o înconjurau. În plus, îi plăcea să facă pe ghidul. Chiar după ce au depăşit gardul monumental, s-a angajat să-i trezească atenţia tinerei fete şi a făcut-o cu eleganţă. În timp ce parcurgeau apartamentele mari, baroce, el recrea pentru Kathy Curtea imperială, înveşmântată în tot luxul şi splendoarea sa. A schiţat în linii mari ceea ce a fost viaţa Mariei Tereza, de la copilul a cărui faţă exprima deja atâta maturitate, atâta gravitate, – el s-a oprit în faţa portretului ce o înfăţişa la vârsta de şase ani într-o lungă rochie de brocard bleu cu auriu – dar când văzându-l pe tatăl său în mare ţinută de gală a strigat cu mare bucurie în faţa întregii Curţi: „Ce tată frumos! Vino încoace, tată, să te admir!”, până la femeia energică şi plină de nobleţe, pivot al politicii europene, protectoare a artelor, mamă a cinci fii şi a unsprezece fiice, care, pe patul de moarte, atunci când a fost întrebată dacă suferă mult, ceea ce era adevărat, a pronunţat calmă aceste cuvinte: „Mă simt suficient de bine pentru a muri.”

Timpul a trecut aproape fără ca ei să-şi dea seama, pentru că David încă nu se ambalase vreodată cu atâta dramatică fervoare. De aceea, atunci când s-au găsit din nou pe pavajul din curtea de la intrare, au fost amândoi surprinşi să constate că era aproape ora şase şi că începea să se întunece.

— Dumnezeule, a exclamat Moray, cu un ton de scuză. Cred că te-am epuizat! Şi ceea ce-i mai rău, te-am lipsit de ceai, ceea ce este de neiertat în Austria, unde cozonacul este atât de bun!

— Nu regret absolut nimic, s-a grăbit ea să declare. Mi-ai spus atât de multe lucruri şi reuşeşti parcă să le faci din nou să trăiască!

Aparent el îi dase un subiect de reflecţie, pentru că, pe drumul de întoarcere, după o tăcere gânditoare, Kathy a remarcat:

— În epoca aceea clasele privilegiate duceau o existenţă cu siguranţă foarte agreabilă. Dar care era viaţa celorlalţi?

— Era departe de a fi la fel de plăcută, a surâs Moray. Se spune că la Viena mai mult de treizeci de mii de familii aveau locuinţe formate dintr-o singură cameră. Iar dacă camera era destul de încăpătoare, erau instalate acolo două familii, prin divizarea încăperii în două cu o sfoară pe care erau puse nişte pânze ce semănau cu o draperie.

— Ce oroare! a exclamat ea cu o voce indignată.

— Da, a convenit el înţelept, nu era o epocă în care ar fi fost bine să fii sărac!

— Chiar şi acum există multă mizerie. Am observat aici copii, cu picioarele goale, cerşind pe străzi...

— Întotdeauna au existat şi vor exista cerşetori la Viena. Dar este un oraş unde se iubeşte, se cânta, se dansează. Toţi sunt foarte fericiţi.

— De asta mă cam îndoiesc, a spus ea rar. Oare poţi fi fericit atunci când îţi este foame? Am vorbit astăzi dimineaţă cu femeia care făcea curat în cameră, pentru că ştia foarte bine engleza. E o văduvă, mamă a patru copii, al cărei soţ a fost omorât în timpul tulburărilor din vremea ocupaţiei şi aş putea să-ţi spun, cunoscând în amănunt acest lucru, că-i este foarte greu să-şi întreţină familia.

— Nu este eterna poveste care se aude peste tot, imediat ce te interesezi de o fiinţă de acest gen?

— Nu, David, absolut deloc. Această femeie este extrem de demnă şi absolut sinceră.

— Atunci va trebui să-i dai ceva bani.

— Deja am făcut-o, a spus ea veselă.

Aşteptându-se la aşa ceva, el i-a aruncat o privire piezişă. În momentul în care au părăsit aeroportul, pentru ca ea să aibă ceva bani de cheltuială, îi strecurase câteva bancnote în geantă... în jur de o mie cinci sute de shilingi austrieci, echivalentul a douăzeci de lire sterline.

— Cat i-ai dat?

Ea l-a privit, brusc intimidată.

— Tot.

— Kathy, a izbucnit el în râs. Să-ţi dai aşa întreaga avere dintr-o singură lovitură!

— Sunt sigură că le va da banilor o bună întrebuinţare.

— În sfârşit, dacă asta ţi-a făcut plăcere, îmi face şi mie, a spus el deconcertat puţin. Şi la Viena trebuie să te arăţi risipitor şi puţin nebun. Iubesc acest oraş, Kathy.

Îl iubesc atât de mult încât îmi face rău văzând cât de repede se schimbă. Trebuie să te grăbeşti să-l apreciezi cât mai repede, pentru că, în curând, din păcate, ca şi alte atâtea lucruri cu adevărat minunate ale lumii, oraşul va fi distrus complet. Poftim, priveşte această oroare, la dreapta, a urmat el când maşina a trecut prin faţa unui imobil imens cu camere modeste. Acest coşmar de beton şi oţel, închizând în el sute de camere nu mai mari decât cuştile pentru câini, se ridică în locul unui minunat palat baroc. Deja este un an de când buldozerele au culcat palatul la pământ pentru a construi acest... acest penitenciar!

— Nu-ţi place?

— Cui i-ar putea place aşa ceva?

— Dar, David, oanenii care locuiesc aici iubesc acest loc, cu siguranţă... Ei au un acoperiş bun deasupra capului şi mai ales beneficiază de confort: încălzire centrală, apă caldă, toate comodităţile. Iar în ceea ce priveşte intimitatea, aceasta cu siguranţă este superioară

celei oferite de o singură cameră divizată în două de o draperie întinsă pe o sfoară de rufe.

El a privit-o, încruntând uşor sprâncenele:

— Poate, dar nu se pune astfel problema. Ceea ce este odios este o turbare care distruge toată frumuseţea de la un capăt al lumii la celălalt. Tractoare, buldozere şi tot ce mai vrei dărâmă, distrug cele mai semnificative amintiri ale trecutului şi vezi răsărind peste tot, pe kilometri pătraţi, imobile din prefabricate, toate identice, teribil de urâte. Anglia este acum acoperită de mahalale înfricoşătoare, Italia este plină de uzine şi chiar în Elveţia, în prezent, s-au apucat să împartă terenul în loturi până pe malurile minunatelor lacuri... Dar Dumnezeu a ajutat să nu se întâmple aşa şi în colţul meu de lume!

— Da, trăim într-o lume în continuă transformare, a convenit ea după o clipă, dar tocmai de aceea, trebuie să ne îngrijim ca acest lucru să se facă cât mai bine posibil.

Apoi l-a privit cu un aer întrebător, vizibil nerăbdătoare să afle cum primise remarca făcuta de ea. Dar ajunseseră în acel moment pe Ringstrasse, unde se aprindeau din ce în ce mai multe lumini şi unde oamenii începeau să iasă din birouri, umplând terasele cafenelelor, vorbind, râzând... Era o oră pe care David o găsea fascinantă, iar acolo măcar nu exista nimic pentru a-i ofensa privirea. În timp ce maşina se strecura cu greu prin traficul intensificat de căderea nopţii, el s-a apropiat de tânăra fată, punându-i un braţ pe umeri:

— Te-am obosit cu conferinţele şi expozeurile mele. Te vei odihni o oră în camera ta, apoi vom ieşi pentru a lua cina în oraş.

Înţelesese că ideea de a lua prânzul la Sacher o înspăimânta, dar a estimat că, spre binele ei, trebuia să o ducă acolo. Cu puţină încurajare, ea îşi va uita timiditatea; şi apoi, pentru a merge la Sacher nu trebuia să ai ţinută de seară.

Când a bătut ora opt la catedrala Sf. Ştefan, David a ieşit din hotel în compania lui Kathy. Seara era minunată

şi au mers pe jos pe Karntnerstrasse până la celebrul restaurant. Terasa acoperită cu sticlă era deja plină de oameni, dar David avusese precauţia de a rezerva o masă într-o mică sală mai retrasă, numită Barul Roşu. El a observat că faptul de a se afla la o anumită distanţă i-a redat fetei puţin încrederea în ea şi, privind-o pe deasupra listei de bucate pe care tocmai o studiase, el i-a spus:

— Sper că vom putea găsi ceva la fel de delicios ca şi peştele pe care l-ai ales la Edimbourg. Prima noastră masă împreună... Nu o voi uita niciodată! Spune-mi, îţi place ficatul?

— Nu ştiu, a spus ea înclinând capul, dar cred că ar putea să-mi placă.

— Perfect, atunci ficat paté... cu Garniertes Rehrucken şi o omletă salzburgheză după aceea. (El a dat comanda şi a adăugat:) Cum suntem în Austria, va trebui să-i facem onoarea şi să bem un vin de Durnsteiner Katzensprung. Provine dintr-un minunat colţişor de pe valea Dunării, cam la vreo cincizeci de mile de aici.

S-a adus pateul de ficat. David l-a mirosit cu delicateţe, pentru a se convinge că este cu adevărat de Strasbourg şi că este proaspăt. Apoi a venit rândul vinului pe care l-a degustat şi l-a servit cu o înclinare a capului.

— Să ţinem un mic toast, a spus el, ridicându-şi paharul şi, cum ea ezita, a adăugat: Adu-ţi aminte că mi-ai promis că te vei lăsa purtata de viaţă. Nu vreau altceva decât să te fac să ieşi din mica ta cochilie scoţiană.

Ea s-a supus, dar mâna cu care a luat paharul cu picior lung pentru a duce la buze vinul ambrat tremura uşor.

— Are gust de miere..

— Şi este la fel de inofensiv, te asigur. Cred că acum ai încredere în mine, Kathy?

— Da, David. Eşti atât de drăguţ!

Vânatul corespundea aşteptărilor lui Moray şi era însoţit de o garnitură savuroasă, formată din cartofi şi ridichi. El mânca încet, cum îi era obiceiul, acordând

fiecărei înghiţituri atenţia pe care o merita. În separeul vecin, cineva a început să cânte, în surdină, la pian... Un vals de Strauss, bineînţeles, dar, în acest cadru, era exact ceea ce-i convenea.

— Nu-i agreabil? a murmurat el, privindu-şi însoţitoarea.

Ce copil delicios, care trezea în el tot ce avea mai bun!

Omleta suflee, aşa cum a sperat, s-a dovedit absolut minunată. După ce a observat expresia de pe faţa lui Kathy, el i-a spus:

— Este făcută aproape doar din ouă şi smântână.

— Câte ouă?

El s-a întors spre chelner:

— Herr ober, câte ouă intră în aceste Salzburger Nockerin?

Bărbatul a avut un gest expresiv, dar a răspuns:

— Trebuie atâtea, domnule, că niciodată nu-ţi aminteşti câte se pun. Dacă doamna vrea să facă Nockerin bune, nu va trebui să numere ouăle.

Moray a privit-o pe Kathy, ridicând sprâncenele:

— Va trebui să ne apucăm de crescutul găinilor.

Ea a izbucnit în râs, ca o şcolăriţă:

— Bietele găini, să se epuizeze atâta pentru a oua îndeajuns ca să putem face Nockerin!

Încântat sa o vadă în sfârşit veselă, David nu a întârziat să remarce că ea nu avea nicio obiecţie la viitoarea lor asociaţie care era subînţeleasă de această glumă. Când li s-a adus nota de plată, el a aruncat o privire fugară, a plătit cu o bancnotă mare şi a lăsat un bacşiş care a declanşat la adresa lor o succesiune de plecăciuni profunde, demne de o alteţă regală.

La ieşirea din restaurant, au fost primiţi de obişnuitele mâini întinse: vânzători de chibrituri şi flori artificiale, adevăraţi sau prefăcuţi infirmi, acordeonistul zdrenţăros, bătrâna care nu mai avea de vânzare decât complimente flatante... El le-a împărţit cu mărinimie restul care-i fusese dat, fără vreo discriminare, cu singura idee de a-şi

putea face drum pentru a ajunge la hotel. Dar acest gest i-a adus o recompensă neaşteptată. În timp ce se îndepărtau spre Neuer Markt, Kathy l-a luat de braţ şi s-a lipit de el spunându-i:

— Sunt fericită că ai făcut asta! Dacă nu le-ai fi dat nimic, m-aş fi simţit ruşinată după cina pe care tocmai o luasem. Dar te recunosc bine în acest gest, David, tot timpul atât de bun, atât de generos! Şi ce zi ai putut să-mi oferi! Totul este absolut nou pentru mine, absolut excitant, astfel încât nici nu-mi vine să cred. Când mă gândesc că doar acum câteva zile spălam vasele în bucătăria lui Jeannie Lang este... este ca un vis!

Ce plădere să o vezi în sfârşit destinsă, eliberată de complexele ei, cu adevărat veselă! Cantonându-se într-o tăcere indulgentă, David a lăsat-o să vorbească, conştient că această bună dispoziţie nu putea fi doar efectul unui singur pahar de Dumsteiner şi că el era de fapt principalul artizan. Şi-a amintit brusc că dăduse dovadă de acelaşi talent şi cu Mary, pe care ştiuse să o facă să treacă de la preocupările ei serioase la veselia sincera. Era de bun augur.

După părerea lui David, au ajuns prea repede la hotel şi, în faţa uşii camerei sale, Kathy s-a întors pentru a-i ura noapte bună.

— Încă o dată mulţumesc pentru aceasta minunată zi, David. Dacă tu nu o vei uita niciodată pe aceea pe care am petrecut-o la Edimbourg, eu te pot asigura că această zi va rămâne pentru totdeauna în memoria mea!

El a mai întârziat, incapabil să o părăsească:

— Chiar ţi-a făcut plăcere, Kathy?

— Foarte multă.

— Sigur?

— Îţi dau cuvântul meu.

— Atunci spune-mi ce ţi-a plăcut mai mult şi mai mult?

Ea a întrerupt mişcarea pe care o făcea pentru a închide uşa, a redevenit brusc serioasă, parând să-şi analizeze sentimentele. Apoi, întorcând puţin capul, fără

a-l privi, a spus simplu:

— Să fiu cu tine.

Şi a închis uşa.

CAPITOLUL XXVIII

Pe parcusul celor trei zile care au urmat, cu toate că frigul s-a accentuat, timpul a rămas foarte frumos; era vremea ideala pentru a face turism intensiv. Variindu-şi programul cu multă abilitate, Moray a făcut-o pe Kathy să viziteze Hofburg-ul şi Hofgarten, Muzeul Regal de Arte Frumoase, Rathaus, Belvedere, Parlamentul. Au luat ceaiul la Demel, au vizitat elegantele magazine Graben, au asistat la exerciţiile Scolii de echitaţie spaniolă, care mai degrabă au dezamăgit-o pe Kathy, cu toate că s-a abţinut de la orice comentariu, pentru că i se părea deplasat să vadă frumoşii cai albi dresaţi luând atitudini de circ, împotriva naturii lor. David a însoţit-o şi la o vizită făcută celor patru copii ai Armei, camerista. Îi găsiseră aliniaţi după înălţime, îmbrăcaţi cu hainele noi călduroase, cu ghete groase în picioare, lucru care poate a încântat-o cel mai mult pe tânăra fată. Niciodată Moray nu a mai petrecut asemenea zile plăcute. Kathy adusese bucurie şi blândeţe în viaţa lui, îi procurase o nouă tinereţe. Cu cât o vedea mai mult îşi dădea seama că i-ar fi fost imposibil să se despartă de ea.

Cu toate acestea, erau momente când tânăra fată îl descuraja, cauzându-i chiar nelinişte. Îi plăcea ei cu adevărat ceea ce-i arăta? De atâtea ori văzuse ochii ei luminându-se straniu, plini de interes şi admiraţie, iar de asta era imposibil să se îndoiască. Cu toate acestea au existat şi clipe când, rămânând atentă la el, Kathy i s-a părut tulburată, nervoasă. La un moment dat o simţea

aproape de el, în momentul următor straniu de îndepărtată. Ea se putea foarte uşor închide în sine, iar David a rămas surprins de constanţa opiniilor ei.

În timp ce la Graben Moray a făcut uz de întreaga lui subtilitate pentru a o face să accepte un colier – foarte simplu ca desen, dar ornat cu smaralde – pe care ea îl admirase fără a fi conştientă de cât costa, Kathy a înclinat din cap spunând:

— Este foarte frumos, dar nu-i pentru mine.

Şi nimic nu a mai putut-o îndupleca. Cu toate acestea, fără ca ea să-şi dea seama, Moray avea de gând să-i facă o surpriză. Ceea ce l-a surprins cel mai mult a fost să descopere cât de puţin conta averea sa în ochii lui Kathy. Ea nu simţea nicio plăcere să se afle într-un hotel luxos, mesele bogate şi sofisticate nu-i provocau decât stânjeneală, iar David şi-a dat seama că fata prefera mica maşină de piaţă în locul confortului discret al Rolls-ului. Într-o zi, când el a riscat o aluzie asupra acestui subiect, ea chiar i-a replicat într-un mod surprinzător:

— Dar, David, cu bani nu poţi procura niciun lucru cu adevărat important.

Dezamăgit şi puţin mâhnit când a văzut-o că nu apreciază banii la valoarea lor, el s-a consolat cu ideea – chiar credea că acesta este un lucru lămurit – că este iubit pentru el însuşi. Şi pentru că ea prefera viaţa simplă, David s-a decis, fără nicio întârziere, să-i arate Elveţia şi calmul liniştitor pe care l-ar putea găsi acolo. Cu toate acestea episodul Viena nu fusese o eroare; nu numai că-l ajutase să o cunoască mai bine pe tânără, dar se înregistraseră şi progrese, progrese mari în timpul acestor zile. Intimitatea dintre ei era un fapt împlinit şi se manifesta ca un curent vibrator. Cu toate că ea nu era conştientă de ce se întâmplă cu propria ei persoană, Moray îşi dăduse seama, din bruştele ei îmbujorări atunci când îi atingea mâna, din strălucirea aparte a ochilor când îl vedea sosind, că ea atinsese punctul decisiv. Simţea acest lucru instinctiv, iar faptul că observa primele

emoţii de iubire la această tânără atât de timidă şi în acelaşi timp atât de pasionantă era cea mai delicioasă experienţă pe care o trăise.

Sâmbătă dimineaţă, când s-au aşezat la micul dejun, el a remarcat:

— Am putea spune că începem sa ne săturam de Viena. Ce ai zice dacă am pleca mâine la Schwansee? Dacă va mai fi la fel de frig, sigur va ninge în Oberland, iar acesta-i un lucru care trebuie neapărat văzut!

Căldura răspunsului ei i-a confirmat imediat că intuiţia nu-l înşelase.

— Nimic n-ar putea să-mi facă mai multă plăcere... Cu condiţia, fireşte, ca acest program să-ţi convină şi ţie. Îmi place atât de mult la ţară...! Dar asta să nu te facă să crezi că nu-mi place aici! a adăugat ea cu ardoare.

— Atunci ne-am înţeles. Vom lua avionul duminică după amiază. Îl voi trimite pe Arturo înainte, chiar de astăzi. O călătorie pe şosea, traversând Arlbergul, ar fi nult prea obositoare pentru tine în acest sezon. Dar, înainte de a pleca, mai există un lucru pe care aş dori să-l vezi... Cred, de altfel, că va fi pentru tine mai mult o plăcere decât o corvoadă...

— Despre ce-i vorba? a întrebat ea cu un ton nesigur.

— Se va juca în seara asta Madame Butterfly la Operă... Dar este vorba despre o distribuţie excepţională, cu Tebaldi, în scenografia lui Benoit. A fost practic imposibil să procur bilete, totuşi, printr-o mare şansă, an obţinut două locuri. Sunt sigur că opera îţi va place foarte mult... Ai vrea să mergem împreună?

— Da, David, a spus ea, după o ezitare puţin perceptibilă. Dar sunt dezolată că te fac să te agiţi atât pentru mine.

— Să nu mai vorbim despre asta, te rog!

El s-a abţinut să-i spună că plătise un enorm supliment la preţul biletelor, prin intermediul portarului reuşind să obţină o lojă în ultimul mement.

— Iar astăzi ne vom menaja, ca să fii proaspătă şi bine

dispusă diseară.

Amândoi s-au retras apoi pentru a se odihni, în timp ce cerul se acoperea de nori, iar un vânt glaciar bătea pe străzi. Cu toate acestea, după ce i-a dat instrucţiuni lui Arturo să se întoarcă în aceeaşi zi la Schwansee, Moray a ieşit, fără a-i spune nimic lui Kathy. La sugestia lui, au cinat mai devreme în salon: doar un castron de supă de broască ţestoasă, o omletă cu mirodenii şi cu cartofi Pont-Neuf, un peşte Melba şi cafea; o cină lejeră, dar excelentă.

După ce au terminat de mâncat, David s-a ridicat:

— Este cu siguranţă supărător, draga mea puritană, dar pentru a merge la Operă în seara asta, va trebui să ne îmbrăcăm puţin. Din fericire, îţi cunosc talia şi vei găsi tot ce-ţi trebuie în camera ta. I-an spus simpaticei Anna să pregătească tot de ce ai nevoie.

Punându-i amical o mână pe umăr, s-a aplecat spre ea,

— Ţi-o cer să o faci... pentru mine.

Fredonând cu jumătate de glas aria din Madame Butterfly, David a început prin a se rade cu un aparat electric, apoi imediat a intrat într-o baie fierbinte, urmată de un duş călduţ, s-a masat energic şi s-a pudrat cu talc. Cameristul îi pregătise deja întreaga ţinută de seară, cu butonii de onix şi diamant puşi la cămaşa proaspăt scrobită, cu şosetele de mătase neagră, cu pantofii de lac desfăcuţi la şireturi, alături de fotoliu. Nici Arturo n-ar fi făcut mai bine întreaga operaţiune; acest lucru merita un bacşiş gras.

În sfârşit, a fost gata. O ultimă perie trecută pe la tâmple – slavă Domnului, nu-i căzuse părul! – puţină apă de Muguet au completat tabloul pe care-l studia cu atenţie în oglindă. Întotdeauna fusese avantajat de îmbrăcăminte – nimeni nu putea rivaliza cu Caraceni în materie de croială – iar în acea seară, cu toată modestia, se descoperea frumos, distins şi tonic de tânăr. Părăsindu-şi camera, a intrat în salon.

Kathy nu l-a lăsat să aştepte. Uşa ei s-a deschis

aproape imediat şi tânăra a înaintat lent spre el, îmbrăcată în rochia verde pe care el i-o alesese şi, spre marea bucurie a lui David, purtând la gât minunatul colier de smaralde care se potrivea atât de bine cu întreaga toaletă.

Moray şi-a pierdut răsuflarea, în timp ce, la fel de lent, cu ochii lăsaţi şi cu obrajii înroşiţi, tânăra a înaintat încă puţin pentru a se opri exact în faţa lui. Dacă el o găsise fermecătoare în acel taior la Edimbourg, cum ar fi putut descrie ceea ce avea acum în faţă?

— Kathy, ştiu că nu-ţi place, dar asta mă depăşeşte, trebuie să-ţi spun: Eşti de o frumuseţe incomparabilă!

Niciodată în viaţa lui nu mai fusese atât de sincer... Acea tinereţe, acea prospeţime, acea carnaţie caldă, reflexele de auriu roşiatic ale părului... Incontestabil, era efectul acelui verde care-i venea atât de bine. Şi ce-ar fi fost dacă ar fi reuşit să procure o rochie asemănătoare de la Dior sau de la Balenciaga!

Dar ea aproape tremura şi şi-a umezit puţin buzele:

— Este o rochie splendidă, a spus cu o voce nesigura. Şi... totuşi mi-ai cumpărat colierul.

— Doar pentru că se potrivea cu rochia, a spus el vesel, pentru a destinde atmosfera. Câteva pietre verzi, nimic mai nult...

— Nu. Anna le-a admirat şi mi-a spus că sunt smaralde.

— Ei bine, sper ca însoţitorul tău să aibă destulă prestanţă pentru a te însoţi.

Ea s-a uitat la el, apoi şi-a ferit privirea:

— Nu aş fi crezut niciodată că ar putea exista un om ca tine.

A observat cum încerca ea să-şi găsească cuvintele, cu o stângăcie neobişnuită:

— Nu... Nu ai aerul că ai aparţine acestei lumi.

— Cu toate acestea sper să mai rămân cât mai mult timp în sânul ei. Şi acum, să mergem. Spiritul tău democratic va fi satisfăcut: Arturo s-a întors la Schwansee, iar noi vom fi obligaţi să luăm un taxi.

— Va trebui să-mi pun mănuşile astea? a întrebat ea, cu nervozitate, în timp ce coborau cu ascensorul. Au aerul de a fi atât de lungi...

— Pune-le sau păstrează-le în mână, cum îţi place, draga mea Kathy, nu are absolut nicio importanţă. Perfecţiunea nu mai poate fi ameliorată.

Portarul, cu toate că a fost puţin şocat văzându-i că nu mai au Rolls-ul pentru a se deplasa, mai ales astfel îmbrăcaţi, le-a făcut rost repede de un taxi. Câteva minute mai târziu, ajungeau la Operă, traversau înghesuiala din foaier şi au fost conduşi la loja pe care David o procurase la primul balcon. Acolo, în acea mică despărţitură roşie, care nu era decât pentru ei şi unde a regăsit un fel de intimitate, Kathy s-a destins şi a început să privească scena şi în sală, cu un interes crescând. În acest timp, David, aşezat lejer ceva mai în spate şi privind cu sprâncenele încruntate pe deasupra umărului tinerei, avea plăcuta impresie a unei reproduceri a celebrului tablou pictat de Renoir pe aceeaşi temă, tablou pe care, din fericire, nu avusese posibilitatea să-l achiziţioneze, dar pe care îl admirase întotdeauna.

— Toate acestea sunt, bineînţeles, reconstruite după război, a explicat el. Parcă prea mult alb şi poate prea strălucitor, – vienezii au tendinţa de a abuza de cristaluri – cu toate acestea destul de drăguţ.

— Da, da, a încuviinţat ea fără nicio rezervă.

— Şi, cum poţi vedea, fiecare s-a îmbrăcat de sărbătoare în onoarea lui Tebaldi. De fapt, pentru că ea va cânta în italieneşte, va fi mai bine să-ţi dau câteva idei despre intrigă. Povestea începe la Nagasaki, în Japonia, unde Pinkerton, ofiţer al marinei americane, este pe punctul de a se căsători cu încântătoarea japoneză Cio-Cio-San...

Rezumându-i întreaga istorie, el a încheiat:

— Foarte sentimental, cum poţi să-ţi dai singură seama. Departe de a fi o mare operă, este chiar una dintre cele minore ale lui Pucini, Madame Butterfly

rămâne fără discuţie extrem de emoţionantă.

Nici nu terminase bine sa tragă concluzii la ceea ce spusese, când aplauze furtunoase au salutat sosirea dirijorului Karajan. Luminile s-au stins pe rând, a început uvertura, apoi cortina s-a ridicat încet, lăsând să se vadă un interior japonez de o extremă delicateţe.

Moray văzuse deja de două ori această operă la Metropolitan la New York, unde de-a lungul multor ani fusese abonat şi unde, de mai multe ori, o ascultase pe Tebaldi cântând. În timp ce s-a asigurat că celebra divă era în voce, şi-a putut îndrepta atenţia asupra însoţitoarei sale şi a observat, cu o secretă şi curioasă delectare, cum expresia feţei ei se lumina sau se întuneca.

Kathy părea la început puţin derutată de limba în care se cânta şi de straniul decor oriental al scenei, dar încet, încet a fost captivată pe de-a întregul. Frumosul Pinkerton – pe care David îl găsise întotdeauna exasperant – îi inspira o vizibilă repulsie. Putea citi pe faţa ei simpatia pe care o încerca faţă de Cio-Cio-san şi presentimentul dramei iminente. În timp ce cădea cortina, la sfârşitul primului act, ea a exclamat, întorcându-se spre Moray, cu obrajii în flăcări:

— Ce om abject! Se simte imediat ca este nedemn de cea mai mica încredere!

— Fără îndoială că este vanitos şi egoist, a acceptat David, dar de ce să-l deteşti chiar atât de tare?

Ea şi-a coborât privirea, parcă pentru a reflecta mai bine, apoi a spus:

— Mi se pare că singurul lucru pe care-l face este să se gândească la el, fără să se mai îngrijească şi de alţii.

Moray nu se îndoia că însoţitoarea sa va fi impresionată, chiar mai mult decât în primul act, de cel de-al doilea, care se deschide într-o notă de tandră tristeţe, lăsând să se întrevadă speranţa. Prin urmare a evitat să o privească, pentru că se simţea indiscret asistând ca un spion la expansiunea aceasta emoţională. Dar, spre sfârşitul actului, când penumfera a învăluit

scena şi când Cio-Cio-San a aprins lumânarea în apropierea uşii pentru a-şi începe veghea, când a început obsedanta muzică a cunoscutei arii *Un bel di*, el a aruncat o privire spre însoţitoarea sa şi a observat că obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi.

— Dragă Kathy, a murmurat el aplecându-se spre ea. Dacă te impresionează prea tare, putem pleca...

— Nu, nu, a protestat ea cu o voce înăbuşită. Este trist, dar atât de frumos! Şi vreau să văd ce se va întâmpla. Doar împrumută-mi batista ta, pentru că a mea este umedă. Mulţumesc, dragul meu David... eşti tot timpul atât de atent... Gândeşte-te că un om poate fi atât de nemernic, atât de inuman!

Vocea îi tremura, dar a reuşit cu toate acestea să se stăpânească. Pe timpul celui de-al treilea act, care se desfăşura într-un patetism crescând până la deznodământul cunoscut, ea şi-a păstrat controlul nervilor. În timp ce cădea cortina şi David a riscat să o privească din nou, Kathy nu mai plângea, dar îşi lăsase capul în jos, ca şi când ar fi fost la capătul puterilor.

Au părăsit sala şi, încă sub puternica influenţă a emoţiilor, Kathy nu a scos niciun cuvânt până nu s-au instalat într-un taxi. Abia atunci a spus, cu o voce sugrumată:

— Nu voi uita această seară niciodată... niciodată!

— Cunoscându-ţi sensibilitatea, a declarat el căutându-şi cuvintele, sper că te-a impresionat plăcut...

— Da! Bineînţeles... Iar ceea ce m-a mulţumit şi mai mult a fost că am petrecut împreună această seară, dragă David.

Nu a mai continuat, dar a fost suficient pentru ca David să ghicească, în spatele vibraţiilor nervilor încă întinşi, un elan dulce care o împingea spre el. În linişte, cu o delicateţe extremă, el a luat mâna mică a lui Kathy în a sa.

Fata nu şi-a retras mâna, dar şi-a dat seama că până atunci nu mai simţise niciodată ceva asemănător. Cu

siguranţă, i se mai făcuse curte. În timp ce urma cursurile de infirmieră, un student la medicină se îndrăgostise de ea, dar iubirea acestuia nu o împărtăşise. La Crăciun, anul trecut, tânărul asistent de la spital a vrut să o sărute sub vâsc, dar ea a întors capul, iar el nu a putut să o atingă decât lângă urechea stângă. Amănuntul l-a lăsat indiferent şi mai târziu, când a invitat-o la balul de Anul Nou, ea l-a refuzat. N-au mai interesat-o tinerii băieţi, împărtăşind în privinţa lor opinia mamei sale, atâta timp cât încă nu şi-o făcuse pe a sa: Erau lăudăroşi, insolenţi şi nu se putea avea în ei nici cea mai mică încredere.

Dar David nu era deloc aşa, chiar avea calităţi absolut contrare. Maturitatea lui avea ceva liniştitor, protector, lucru la care a fost sensibilă încă de la început.

Când au ajuns la hotel, el încă îi mai ţinea mâna în mâna sa. Liftierul de noapte dormea pe jumătate şi i-a dus la etajul lor fără a le acorda vreo atenţie.

Pe culoar, David s-a oprit în faţa uşii salonului şi a simţit bătăile inimii ei accelerându-se, ca şi bătăile propriei inimi.

— Am cerut să ni se aducă cacao caldă... Asta te va remonta, Kathy.

— Nu... (Întorcându-se pe jumătate, ea a lăsat capul în jos.) Nu vreau nimic... Mulţumesc...

— Eşti încă extrem de impresionată. Nu pot să te las aşa.

A condus-o tandru în salon, unde, aşa cum comandase, un termos, fructe şi sandvişuri aşteptau pe masă, toate acoperite cu un şervet. Camera nu era luminată decât de un lampadar care-şi împrăştia discret lumina pe covor, lăsând în umbră atât pereţii cât şi figurile lor.

— Draga Kathy... Ce aş putea face pentru tine?

Continuând să nu-l privească, ea a răspuns cu o voce înăbuşită:

— Mâine dimineaţă voi fi din nou bine.

— Dar este aproape dimineaţă, a constatat el cu căldură, în timp ce-şi simţea sângele pulsând puternic în

urechi, şi nu te simţi bine. Ce se întâmplă?

— Nimic... nimic... Nu pot explica... Mă simt pierdută... Niciodată până acum nu m-am simţit atât de fericită... şi tristă în acelaşi timp.

— Dar cum te poţi simţi pierdută când eşti alături de mine?

— Da, da, bineînţeles... Acel oribil om m-a făcut să văd întreaga diferenţă care... despre asta-i vorba. Eşti atât de...

S-a întrerupt brusc, în timp ce lacrimile au început din nou să-i curgă pe obraji. Ea şi-a lăsat capul în jos, dar, punându-i două degete sub barbă, el i-a ridicat faţa scăldată în lacrimi până când privirile lor s-au regăsit.

— Kathy dragă, a murmurat el cu un accent de infinită tandreţe. Sunt îndrăgostit de tine. Şi cred că şi tu mă iubeşti.

Aplecându-se, el a sărutat buzele fragede, lipsite de orice machiaj – avea oroare de farduri – şi cărora sarea lacrimilor le dădea o savoare delicioasă. În clipa următoare, cu un suspin convulsiv, ea i s-a aruncat în braţe, punându-şi obrazul umed pe cămaşa lui.

— David... dragă David!

Dar asta a durat foarte puţin şi, cu un strigăt, ea s-a îndepărtat:

— Nu, nu... este inutil... Ar fi trebuit să pricep de la început.

— De ce, Kathy? Doar ne iubim...

— Cum ai putea să mă iubeşti când ştii că ne vor despărţi cinci mii de mile? Nu vom face altceva decât să suferim... Simt deja cum mi se rupe inima...

— Dar ai putea rămâne, Kathy...

— Nu... este imposibil...

El o prinsese de mână pentru a o împiedica să părăsească încăperea şi, încercând în continuare să scape, ca o pasăre captivă, ea a continuat:

— Trebuie să plec. Toată viaţa mea s-a îndreptat spre acest lucru... Din acest motiv am făcut cursul de

infirmieră... Am căpătat experienţă la Dalhaven. Nu m-am gândit la nimic altceva. Acolo este nevoie de mine... Unchiul Willie contează pe prezenţa mea... Şi, în plus, înainte de a muri, i-am promis mamei să plec şi nu vreau să-mi calc promisiunea

— Nu pleca, Kathy, a implorat-o el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu pleca!

— În numele lui Dumnezeu, va trebui să plec. Pentru dragostea noastră!

El a rămas să contemple cu durere uşa pe care ea a închis-o în urma ei. Rezistând dorinţei de a o urma, a făcut o sută de paşi prin cameră, sub imperiul unei agitaţii intense. Dar amintirea sărutului, care-i persista încă pe buze, îi diminua puţin câte puţin tristeţea şi nu a mai rămas în el decât cu fericirea. Îl iubea din toată inima! Asta era sigur, indubitabil, şi nimic altceva nu mai avea importanţă. Mai existau obstacole, dar va reuşi să le sară. Va reuşi să o convingă să rămână. Orice altă ipoteză ar fi fost de neconceput. Cu indiferent ce preţ, Kathy va fi a lui.

Dintr-o dată s-a simţit plin de vigoare, de forţă, plin de iubire. Şi foarte înflăcărat. În timp ce privirea i se plimba pe deasupra delicateselor puse pe masă, şi-a dat seama că au trecut multe ore de la cină... o cină foarte lejeră. Aşezându-se, s-a servit cu cacao, pe care termosul o păstrase fierbinte, a desfăcut un şervet şi a luat un sandvici. Ah! era cu icre negre... şi erau chiar icre din Beluga!

Distrat, dar cu poftă, a făcut onoare tuturor bucatelor.

CAPITOLUL XXIX

Moray prevestise că va ninge în Elveţia şi, parcă pentru a fi confirmată infaibilitatea prezumţiilor sale, la Schwansee i-a întâmpinat zăpada. O zăpadă care, căzând de dimineaţă devreme, avusese timp să îngheţe bocnă, iar acum scânteia sub cerul de culoarea cobaltului.

Trecuse aproape o săptămână de când se aflau la Schwansee, păstrând cu stricteţe acordul pe care Kathy îl obligase pe David să-l accepte, ca o condiţie a venirii ei la vilă. Într-un efort disperat de a schimba hotărârea tinerei fete, Moray readusese în prim plan calmul şi simplitatea. Arturo şi Elena au fost invitaţi să-şi modereze demonstraţiile teatrale, chiar să facă dovada unei anumite gravităţi; o hrană chibzuită şi lipsită de orice pretenţii era servită la masă în absenţa totală a formalismelor.

Încercând să o facă sensibilă la frumuseţea regiunii, David se plimba în fiecare după amiază cu tânăra fată. Plimbări în cea mai mare parte tăcute, care-i duceau spre poalele Alpilor înzăpeziţi, înroşiţi de apusul soarelui. Seara, se aşezau în bibliotecă, de o parte şi de cealaltă a şemineului, unde ardea un foc zdravăn, şi, obosit mai puţin din cauza plimbărilor şi mai mult din cauza stării de constrângere permanentă, David alcătuia un program de concerte, selectând discuri cu muzica de Bach, Häendel şi Bazart, discuri pe care le punea pe un pick-up stereofonic abil disimulat într-un secretair. Nimeni nu fusese anunţat de întoarcerea lui, nu primeau vizite, nu aveau nicio

distracţie, erau absolut singuri.

În circumstanţe normale, a trăi astfel ar fi fost absolut idilic. Dar nu se punea problema astfel, sub calmul său aparent David suferind de un atroce sentiment de frustrare şi de înfrângere. Folosindu-şi întreaga subtilitate şi tot farmecul, el a făcut eforturi pentru a o determina pe Kathy să renunţe la proiectul ei, dar eşuase. Iar timpul se scurgea cu repeziciune; în trei zile Willie urma să fie acolo.

O asemenea lipsă de flexibilitate la o fiinţă atât de tânără şi lipsită de experienţă rămânea pentru Moray o sursă nu doar de tortură, dar şi de stupefacţie. N-ar fi fost aşa dacă ea nu l-ar fi iubit deloc. Dar, de-a lungul zilelor, el şi-a dat seama că şi ea suferea din cauza faptului că trebuia fără încetare să-şi înfrâneze cele mai naturale elanuri. Atunci când lui David i se întâmpla să-i atingi mâna când îi dădea un platou cu mâncare, el devenea conştient de emoţia puternică pe care această atingere o provoca în ea. Şi de foarte multe ori, atunci când ea nu se credea observată, el îi surprinsese privirile pline de tristeţe fixate asupra lui.

Într-o dimineaţă, cu toate că orice vizită era proscrisă, Moray a decis să-i prezinte lui Kathy pe cei doi mici amici ai lui, copiii paznicului de la debarcader. Hans şi Suzy au fost convocaţi la vilă, îmbuibaţi cu prăjituri şi oranjadă, după care au ieşit toţi patru în grădină pentru a face un om de zăpadă din troienele care s-au adunat în jurul trunchiului gros al arborelui lui Iuda. Sub coroana deasă, acea zăpadă a rămas moale, maleabilă şi, pentru a-i tenta pe copii să urce până acolo, David a luat cu el şi leagănul pe care-l instalase pentru ei în vara precedentă. Cu obrajii roşii, cu ochii scânteietori, puştii se amuzau de minune şi, privindu-i, Moray a întrebat-o pe Kathy:

— Nu ţi-ar place să ai nişte copii ca ei?

Ea s-a înroşit, apoi a devenit palidă, ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică, dar, fără a răspunde la întrebare, a spus:

— Sunt minunaţi... atât de spontani, atât de naturali!

De ce... de ce... de ce refuza ea iubirea pe care i-o putea da el, pe care i-ar fi putut-o da copiii şi toate avantajele averii şi poziţiei lui sociale? Ce putea cântări mai greu în balanţă faţă de toate acestea?

În aceeaşi după amiază, în timp ce-şi făcea plimbarea de-a lungul zonei preferate de la Riesenthal, Moray nu a încetat să-şi pună această întrebare descurajatoare. Şi, trecând peste ceea ce conveniseră, nu s-a mai putut abţine mult timp:

— Dragă Kathy, n-am nicio intenţie să redeschid rănile noastre, dar cred că o lămurire ar ajuta la... vindecarea alor mele; măcar dacă aş putea să înţeleg care sunt mobilele. Pleci în primul rând pentru că ai promis şi o faci?

— În parte pentru asta, da, a răspuns ea, continuând să meargă cu capul lăsat. Dar şi din alt motiv.

— Care?

— Ţi-am mai spus... din cauza a ceea ce cred eu că se aşteaptă din partea noastră. Trăim într-o epocă teribilă, David. Se pare că ne îndreptăm spre un fel de autodistrugere, atât din punct de vedere moral cât şi fizic. În străfundul fiinţei noastre suntem cu toţi înfricoşaţi, dar lumea continuă cu toate acestea să se îndepărteze de Dumnezeu. Nu vom avea scăpare decât dacă fiecare dintre noi îşi va da silinţa să se îndrepte, fiecare după posibilităţi, oricât de slabe ar fi ele. Nu sunt inteligentă, Dumnezeu ştie, dar ceea ce spune unchiul Willie este absolut evident... Trebuie să demonstrăm că dragostea este mult mai tare decât duşmănia... să demonstrăm că curajul, altruismul şi mai presus de toate mila sunt capabile să înfrângă egoismul, forţa brutală şi frică.

David nu se mai gândea la starea lumii decât pentru a-şi spune ca o duce mai bine decât el. Cu toate acestea, nu s-a lăsat impresionat... Şi cine n-ar fi fost sensibil la atâta fervoare ingenuă?

— Asta este deci... din cauza concepţiei tale despre

datorie te condamni la o viaţă de privaţiuni şi de mizerie?

— De mizerie? a protestat ea, ridicând repede capul. Îţi poţi imagina ce satisfacţie, ce recompensă îţi poate aduce o asemenea viaţă?

— O viaţă plină de renunţări.

— Este unicul mod în care s-ar putea supravieţui, mai ales în prezent.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Ba da. N-am fost niciodată mai serioasă. Aşteaptă doar să-l vezi pe unchiul Willie. El a cunoscut boala şi ceea ce tu numeşti o existenţă penibilă, cu toate acestea este omul cel mai fericit din lume!

Moray a rămas tăcut. Toate acestea îl depăşeau, nu cadrau absolut deloc cu concepţia sa asupra existenţei. Ar putea el să fie cu adevărat fericit „făcând bine” într-un colţ uitat dintr-o ţară pierdută? Îşi punea această întrebare, într-o stare de agitaţie crescândă.

— Şi este chiar mai mult decât fericit, a urmat Kathy cu căldura, în ciuda greutăţilor pe care le întâmpina pentru a-şi explica gândurile. Mai există acea mulţumire, liniştea spiritului, o senzaţie de desăvârşire, pe care nu o întâlneşti niciodată atunci când te gândeşti doar la tine însuţi, alergând fără încetare după plăceri, fără a vrea să iei în seamă agonia celorlalţi. Iar acestea sunt lucruri care nu se pot cumpăra... Dar dacă faci un lucru cu adevărat bine, ceva de care să profite alţii... oamenii care au nevoie... Oh! nu ştiu să explic, dar cu siguranţă înţelegi ceea ce vreau să spun...

S-a întrerupt, apoi a continuat:

— Dacă ai fi rămas medic, poate ai fi înţeles... şi cred – iartă-mă că ţi-o spun, David cred că ai fi fost mult mai fericit.

El rămânea în continuare tăcut, muşcându-şi buza şi săpând cu vârful metalic al bocancului în zăpada îngheţată, tasată de trecerea maşinilor. Ea renunţase, cu naivitate, un vechi clişeu umanitar. Cu toate astea, nu exista şi un sâmbure de adevăr în ceea ce spunea? Ce-i

adusese acea abundenţă de bunuri materiale dacă nu doar tristeţe a inimii, insatisfacţie, regrete fără număr, ca şi o seamă de complexe care-l duseseră nu o singură dată până la limita unei depresiuni nervoase.

Compătimindu-se singur, Moray a spus, cuprins de elan:

— Dragă Kathy, am vrut întotdeauna să fiu bun şi să fac celorlalţi bine, dar circumstanţele au fost mai presus de mine!

Eşti un om bun, a spus ea cu gravitate. Asta se vede fără a fi nevoie să fii privit. De ceea ce ai nevoie este să ţi se ofere ocazia de a-ţi demonstra singur acest lucru.

— Crezi sincer asta?

— Din toată inima.

— Dumnezeule, Kathy... dacă ai ştii ce înseamnă întreaga mea viaţă, ce am putut îndura până când... da, până când te-am întâlnit...

Apoi a urmat cu o emoţie crescândă:

— Încă foarte tânăr, în India, am fost prins în capcana... da, nu există un alt cuvânt... în capcana unei căsătorii dezastruoase şi apoi ani de zile am muncit în America, cu tot ce s-ar putea numi rutină materialistă... o constantă nevoie de a merge fără încetare mai departe, mai sus, în găsirea averii şi a puterii... Am fost tentat să găsesc un refugiu în artă, dar acesta nu a fost decât un refugiu momentan şi nu am cunoscut niciodată satisfacţia veritabilă, cu toate ca am vrut să mă conving singur de contrariul. Toate se trag de la copilăria tristă pe care am avut-o. Mi s-a spus... îmi dau seama, s-a grăbit el să se corecteze pentru a nu aduce vorba despre Wilenski, că actuala mea condiţie decurge din anii aceia ai tinereţii în care nu am avut pe nimeni... decât pe mine.

— Tot ceea ce-mi spui mă convinge şi mai mult că ai fi capabil de lucruri măreţe.

El era mult prea emoţionat pentru a-i răspunde şi astfel au continuat să meargă în tăcere. Dar cuvintele lui Kathy îi vibrau în cap şi simţea că ea va avea dreptate... Înca

avea în el forţa necesara pentru a înfăptui lucruri importante. Cum ar fi spus cineva, nu trebuia decât să treacă de la vis la fapte.

David şi-a amintit dintr-o dată ultimul sfat pe care l-a primit de la Wilenski atunci când a părăsit New York-ul pentru totdeauna: „Atunci când vei ajunge acolo, pentru numele lui Duimezeu, găseşte-ţi o ocupaţie care să aline suferinţa, ceva care să te facă să te îngrijeşti de alţii, iar acest lucru te va vindeca pe tine.” De ce ignorase, de ce aproape uitase acest sfat? A trebuit să intervină Kathy pentru a i-l reaminti. Drăgălăşenia şi bunătatea ei, puritatea sufletească – nu, nu putea da înapoi în faţa acestei fraze – au acţionat inconştient asupra lui, îl afectaseră fără să-şi dea seama. De altfel, cum ar fi putut să nu se întâmple aşa?

Era pe punctul de a scoate câteva cuvinte când, ridicându-şi privirea, a văzut că ajunseseră la o cabană de munte unde, în timpul unei alte plimbări, s-au oprit pentru a bea o cafea. O cafea proastă, dar care avusese meritul de a fi fierbinte, iar Kathy a dat impresia că o apreciază. De altfel, ţăranca care ţinea cabana, cu jupa prinsă pe fusta raiată, era deja afară pentru a-i întâmpina. S-au aşezat pe terasa de scândură, în frigul luminat de soare, şi unul şi celalalt conştienţi că sunt angrenaţi într-un lucru pe cât de important pe atât de inevitabil. David a început să bată cu nervozitate cu degetele în masă, a băut puţină cafea şi a vărsat puţină pe farfurioară pentru că-i tremura mâna. A spus brusc:

— Sunt de acord, Kathy, că viaţa fiecăruia dintre noi trebuie să se îndrepte spre un ţel nobil. Speram că am găsit acest scop ocupându-mă de tine... dar am sentimentul ca mi se cere prea mult.

— Despre ce-i vorba, David?

— Nu ghiceşti? Am devenit conştient de acest lucru din cauza ta, nu numai datorită cuvintelor, ci şi prin simpla ta prezenţă. Kathy, a întrebat el cu o voce surdă, plină de vibraţii? lăsând la o parte orice alte consideraţii, îţi doreşti

să mă ai alături de tine?

Ea şi-a ridicat impresionată privirile:

— De ce mă întrebi, David? Dintr-o dată ruşinată, şi-a ferit privirea, murmurând: Da, David... Oh! da... Aş dori atât de mult să vii cu mine!

În sfârşit fusese constrânsă să spună ceea ce până atunci ferecase într-un ungher al sufletului! David a privit-o tăcut, fix, înţelegând că de-a lungul acestor ultime zile de încercări, el dorise să i se spună acest lucru.

Dar a vrut să obţină mai mult din partea ei:

— Îţi doreşti să fac această călătorie împreună cu tine?

— Nu, nu... Vreau să rămâi cu mine acolo! a rectificat ea cu o voce febrilă. Ca medic, ne-ai fi de cel mai mare ajutor. Unchiul Willie intenţionează să facă un mic spital lângă orfelinatul lui. Acolo ţi-ai putea găsi vocaţia pentru care ai fost făcut, aceea pe care tu ai căutat-o în confuzia care te-a înconjurat. Şi vom fi împreună... împreună... Fericiţi!

— Pentru a fi cu tine, Kathy, aş fi gata să-mi dau şi braţul drept. Dar reflectă puţin la schimbările pe care le presupune acest lucru... Chiar dacă n-ar fi vorba decât despre modul meu de viaţă. În plus, este foarte mult timp de când nu am mai profesat...

— Îţi vei intra în mână foarte repede... Doar eşti atât de inteligent! Cât despre viaţa de acolo, te vei obişnui cu ea...

— Da, dragă Kathy, dar mai există şi alte dificultăţi, a reluat el, împins de dorinţa de a o vedea insistând. Nu numai din punctul de vedere al întreprinderilor comerciale de care răspund şi care reclamă multa atenţie... Dar mai intervine şi faptul că nu am niciun sentiment religios.

— Munca pe care o vei îndeplini este cea mai bună religie şi, cu timpul, David, vei descoperi semnificaţia Graţiei Divine... Oh! Nu ştiu deloc să vorbesc despre asemenea lucruri... Când încerc să le traduc în cuvinte, nu reuşesc decât, foarte prost, dar inima mea este pătrunsă

de realitatea lor. Şi acelaşi lucru se va întâmpla şi cu tine... doar dacă vei veni.

Mâinile lor s-au întâlnit. A lui Kathy era îngheţată, o mână de marmură, iar el a strâns-o în a sa pentru a i-o încălzi. Niciodată nu s-a simţit atât de apropiat de tânăra fată. Parcă chiar sufletul lui Kathy vibra în el.

Sosirea ţârâncii a întrerupt acel moment incomparabil. Cum el o privea parcă fără a o vedea, ea i-a arătat cerul, spre nord, şpunându-i:

— Es wird Schnee komen. Schau diese Wolken. Es ist besser Sie zurück zu Schwansee gehen.[1]

Revenit cu picioarele pe pământ, Moray a spus, răspunzând privirilor întrebătoare aruncate de Kathy:

— Ne sfătuieşte să ne întoarcem acasă. S-a anunţat ninsoare pentru astăzi, iar cerul începe să se acopere cu nori.

A plătit imediat, lăsând un bacşiş mare, apoi au plecat, fără a mai schimba vreun cuvânt, pentru că David era profund pierdut în gândurile sale. Soarele apunea repede în spatele munţilor, părând o mare portocală roşiatică, iar afară începuse să se întunece.

În mai puţin de o oră au ajuns la nivelul lacului şi, crezând că brusca scădere a temperaturii o afectează pe Kathy, David a vrut să traverseze şoseaua care tăia drumul spre Schwansee, când un MG roşu a trecut prin faţa lor, a încetinit imediat, a ezitat, apoi, cu mult zgomot, s-a întors în dreptul lor.

— Hello, hello, hello! a strigat o voce plina de efuziune. Mi s-a părut mie că, în trecere, te recunosc, dragă prietene...

Deranjat din meditaţia sa, Moray a recunoscut fără nicio plăcere, canadiana cu nasturi aurii a lui Archie Stench. Aplecat pe portiera maşinii sale decapotabile, surâzând larg, Stench ţinea o mâna întinsă, pe care David nu a putut face altfel decât să o strângă, forţându-se să

[1] Va veni zăpada. Uite-te la acei nori. Ar fi mai bine să te întorci la Schwansee.

fie amabil.

Toată nobila gravitate a acelei după amieze se risipise în vânt.

— Ţi-o prezint pe domnişoara Urquhart, fata unei vechi prietene, a spus el vioi, văzând o bănuială aprinzându-se în privirile lui Stench. Unchiul ei, care este misionar în Africa Centrală, trebuie să ni se alăture peste două zile.

— Teribil de interesant! a spus Archie apăsând pe ultimul cuvânt. Vine să vi se alăture aici?

— Da, a încuviinţat cu răceală David. Îmi va face o scurtă vizită.

— Mi-ar place mult să-l întâlnesc. Africa este la ordinea zilei... Acum sunt răscoale în Congo. Şi vă place aici, domnişoară Urquhart? Presupun că staţi la Moray...

— Da, a spus Kathy, răspunzând astfel la ambele întrebări, dar va trebui să plec curând.

— Cel puţin presupun că nu în Africa Neagră! a spus Stench râzând.

— Ba tocmai acolo.

— Dumnezeule! a exclamat Stench cu o voce pătrunzătoare. Serios? Parcă am fi într-un roman... Şi dumneata eşti misionară? Cu riscul vieţii, etc...?

Moray a fost contrariat să o vadă pe Kathy surâzând, ca şi cum nu ar fi supărat-o deloc insistenţele ziaristului.

— Sunt infirmieră, i-a explicat ea, şi mă duc acolo pentru a-l ajuta pe unchiul meu... care va deschide un spital la Kwibu... la frontiera cu Angola.

— Ei bine, iată un lucru admirabil! s-a înflăcărat Stench. În timp ce toată lumea fuge din colţul acela de lume, voi mergeţi acolo. Întreaga naţiune ar trebui să fie informată. Noi, ceilalţi, britanicii, trebuie să facem ca drapelul nostru să fluture foarte sus. Voi trece să vă fac o scurtă vizită după ce va sosi unchiul dumneavoastră. David îmi va oferi ceva de băut, în amintirea vremurilor bune pe care le-am trăit împreună, nu-i aşa? Acestea fiind zise, am dispărut. Sunt aşteptat la Pestalozzi, unde le-am promis copiilor o şedinţă de prestidigitaţie. Asta înseamnă o sută

douăzeci de kilometri dus-intors, dar puştii aceia sunt atât de drăguţi încât nu am inimă să-i refuz. A fost o plăcere să vă cunosc, domnişoară Urquhart... Salut, bătrâne! Sunt încântat că te-ai întors!

Inainte de a pleca, Archie a mai spus:

— Atunci, pe curând, nu? Voi da un telefon...

— Are un aer atât de drăguţ, a spus Kathy cu un ton detaşat, în timp ce traversau şoseaua. Este frumos din partea lui că se agită atât pentru a distra copiii.

— Da, talentele lui de prestidigitator sunt deseori puse în valoare. Dar este puţin cam îngâmfat. Şi Moray a continuat ca şi când acea remarcă explica totul şi, din tonul folosit, răzbătea datoria de a-l condamna: Este corespondentul de la Daily Echo.

Această întâlnire nu putea fi mai inoportună decât a fost. Atunci când David avea de luat decizii de o atât de mare importanţă, în cel mult o jumătate de oră tot cantonul ar fi fost informat că se întorsese în compania lui Kathy.

Ca un făcut, nici nu au ajuns bine la vilă şi, în timp ce li se servea ceaiul, a sunat telefonul.

— Dă-mi legătura în birou, i-a spus David lui Arturo, apoi a adăugat: Scuză-mă câteva clipe, dragă Kathy. Prietenul Stench nu a pierdut timpul...

Ajuns în birou, a oprit combina muzicală şi a apăsat pe butonul roşu cu un sentiment de agasare care a fost repede confirmat, atunci când vocea de contraalto a doamnei von Altishofer s-a făcut auzită la celălalt capăt al firului:

— Bine ai revenit printre noi, dragă prietene! Tocmai am aflat că te-ai întors. De ce nu m-ai prevenit? Şi asta după ce nu te-am mai văzut de atâta vreme! Ne-ai lipsit mult, ştiai? Toată lumea de aici vorbeşte despre misterioasa ta dispariţie care s-a prelungit... În sfârşit, acum eşti aici! Când voi putea veni să fac cunoştinţă cu această minunată tânără gata să se îmbarce cu destinaţia Africa Neagră?

Introducerea a fost extrem de dezagreabilă pentru David. Nu doar în ceea ce privea cuvintele doamnei von Altishofer, ci şi tonul ei, chiar modul de pronunţare al cuvintelor englezeşti... Dregându-şi vocea, el s-a lansat în explicaţii din care rezulta că absentase mai mult decât prevăzuse pentru că nu rezistase insistenţelor persoanelor pe care le revăzuse după ani întregi.

— Părinţii? s-a interesat ea politicoasă.

— Aproape, a răspuns el, păstrând ambiguitatea. Când şi celălalt invitat al meu va sosi, sper că vei veni să-i cunoşti pe amândoi...

— Da, dar înainte de asta, vino sa bem un pahar împreună.

— Cu plăcere, dar am foarte multe de făcut după o absenţă atât de îndelungată...

Privind pe fereastră, a văzut fulgii de zăpada începând să cadă şi a profitat de acest lucru pentru a schimba subiectul:

— Doamne! A început să ningă... Mă tem că anul acesta vom avea o iarna timpurie...

— Posibil. În sfârşit, a răspuns ea cu un hohot discret de râs. Dar comunicarea dintre noi s-a redus la discuţiile despre starea vremii?

— Bineînţeles că nu! Voi face tot posibilul pentru a ne întâlni cât mai curând!

David a pus receptorul în furca, încruntând sprâncenele, iritat din cauza acelei indiscreţii... Nu, era nedrept. În ciuda tendinţei sale tipic germanice de a vrea să-şi conducă cu autoritate prietenii, doamna von Altishofer era o femeie absolut fermecătoare şi tocmai el încurajase ceea ce considera acum drept o indiscreţie.

Când a coborât din nou la parter, Moray a constatat cu dezamăgire că nu mai fusese aşteptat de Kathy. Nici nu a mai apărut înaintea cinei, dar atunci eî a observat că, pentru a-i face lui plăcere, se îmbrăcase cu rochia verde. Adânc mişcat, David şi-a spus că nu poate exista în întreaga lume o altă femeie pentru el. A fost atât de

emoţionat de prezenţa lui Kathy încât pe parcursul întregii seri, în ciuda eforturilor sale, nu a reuşit să se comporte normal. A rămas obsedat de decizia pe care ar fi trebuit să o ia fără întârziere. După ce a ascultat câteva discuri, Kathy a înţeles cu siguranţă ca el prefera să rămână singur, pentru că, pretextând oboseala, nu a întârziat să se retragă.

CAPITOLUL XXX

După ce l-a părăsit, Moray a rămas mai multe minute să asculte cum tânăra fată se plimba nervoasă prin camera de deasupra lui, apoi s-a apucat să pună discurile în învelitorile lor şi să le aranjeze în discotecă. Apoi s-a dus să întredeschidă una dintre cele trei ferestre înalte şi prin ea a observat noaptea învăluind terasa. Zăpada nu încetase să cadă din timpul după amiezii şi în prezent acoperea întreaga grădină cu o mantie sub care totul părea fără viaţă. În liniştea aproape ireală nu se auzea altceva decât zgomotul înfundat al unui vapor cu aburi care încerca să-şi găsească drumul prin ceaţa de pe lac şi uşorul şuierat al vântului, care, cu toate că era slab, nu înceta să se înteţească. Cu toate simţurile sale, Moray simţea cum se apropie furtuna şi doar la câteva minute vântul s-a dezlănţuit violent, vâjâind împrejurul casei, făcând să fâlfâie perdelele şi draperiile. Frigul s-a accentuat brusc, îngheţând fulgii de zăpadă care continuau să cadă din ce în ce mai deşi. Nevăzuţi din cauza întunericului, dar făcându-se clar auziţi, copacii au început un fandango demenţial pe care, pentru plăcerea sa, David l-a comparat cu accentele dramatice din creaţia lui Berlioz.

Dar în acea seara se simţea prea agitat pentru Berlioz. S-a gândit mai repede la Wagner, la Cavalcada Walkyriilor de exemplu, mult mai apropiată de ceea ce simţea, dar nu a avut curajul de a asculta nnzică. Gândurile îi erau îndreptate spre Kathy şi spre decizia pe care trebuia să o

ia.

Închizând fereastra, a tras şi draperiile de satin roz căptuşite, întrebându-se permanent dacă Kathy a adormit sau, ceea ce era mai posibil, furtuna o ţinea trează. Şi-o imagina întinsă în pat, ascultând în întuneric simfonia sălbatică care se dezlănţuise... Dacă s-ar duce la ea... Nu, asta nu era posibil! Dumnezeule! Nu mai putea sta locului... Trebuia să-şi revină, să se calmeze!

Luând de pe raft o recentă biografie a lordului Curzon, s-a afundat într-un fotoliu. Dar nu a reuşit sa citească nici un rând, cu toate că-l admira pe lordul Curzon care-i servise în mod inconştient drept model. Atenţia îi vagabonda în alte părţi, iar cuvintele tipărite nu formau în faţa ochilor decât o amestecătură lipsită de orice semnificaţie. Renunţând la citit, a aruncat o privire spre pendula de Tompion. Doar zece jumătate; era prea devreme pentru a se culca, n-ar fi reuşit să adoarmă. Trecând prin salon, a început să meargă ca un leu în cuşcă, cu capul lăsat, fără a arunca vreo privire spre tablourile care-l consolaseră de atâtea ori în trecut. I se făcuse teribil de cald şi cu greu şi-a reţinut primul impuls de a ieşi pe terasa înzăpezită. A făcut totuşi un compromis mergând la oficiu, unde a fixat mai jos termostatul încălzirii centrale. Niciun zgomot nu se auzea din bucătărie; Arturo şi Elena se retrăseseră. Şi ei, de la un timp, erau cuprinşi de o anumită nelinişte, ca şi cum s-ar fi aşteptat cu îngrijorare să li se anunţe o decizie gravă. Întorcându-se în salon, Moray a început să umble din nou agitat, apoi a făcut efortul de a rămâne imobil şi de a privi în faţă problema care se punea.

Având în vedere că acum era definitiv convins de plecarea lui Kathy, practic nu avea de ales. Cu toate că refuzase cu încăpăţânare să se lase convins, şi-a dat seama că încă din prima clipă în care a văzut-o pe Kathy, la Markinch, urmarea era inevitabilă, ca şi când ar fi fost dintotdeauna întipărită în destinul lui. Ceea ce, în prima fază îl făcuse să se întoarcă în Scoţia fusese presanta

necesitate de a-şi schimba viaţa. Iar acum, mai presus de acea iubire minunată, Kathy îi oferea ocazia să o facă. Cum ar fi putut-o refuza? Kathy devenise pentru el o necesitate şi dacă dintr-o ezitare sau din stupiditate ar fi pierdut-o, ştia că i-ar fi fost imposibil să mai trăiască. Nu avusese parte de acea tristă experienţă, de dureroasa eroare a tinereţii sale, pentru a-i servi drept lecţie? Trebuia să plece cu Kathy la Kwibu şi sa se consacre în întregime medicinei, ca şi când ar fi îndeplinit adevărata sa chemare. De ce nu? Ar fi fost o operă magnifică şi aspira cu sinceritate să devină acel om nou pe care Kathy dorea să-l facă din el. Şi va reuşi! Nu era nici prea târziu, nici imposibil... Şi alţii, înaintea lui şi în aceeaşi manieră, îşi găsiseră adevăratul drum în viaţă...

— Voi pleca, a spus el dintr-o dată, cu voce tare. Pentru mine este singura scăpare.

Abia a pronunţat aceste cuvinte definitive ca s-a şi simţit eliberat, mai uşor, ca şi când i s-ar fi ridicat o imensă greutate de pe umeri. Oare asta se putea numi convertire? Kathy îi vorbise despre Graţia Divină şi iată că dintr-o dată nu numai că-i înţelegea semnificaţia, dar o şi simţea cuprinzându-l, învăluindu-l! Emanaţie dulce, izvor de lumină... Aceste cuvinte îi veneau pe buze în timp ce, cu capul lăsat pe spate, profund şi sincer emoţionat, a cunoscut un intens moment de beatitudine, ca şi cum, oricât de departe ar fi fost, ar fi întrezărit dintr-o dată Paradisul. Fusese prea mult timp cu picioarele pe pământ pentru a putea să se lanseze spre culmi. Nici măcar nu a încercat să se roage... Dar, mai târziu, poate că şi acest lucru ar fi devenit posibil.

Încet, s-a destins. A constatat cu bucurie că decizia sa fusese luată, iar acest lucru s-a dovedit a fi extrem de uşor: a fost suficient să accepte adevărul şi să uite de sine. De ce ezitase oare atâta timp, lăsând-o pe Kathy pradă unei dureroase incertitudini? Pentru că suferise, sărmanul copil... poate chiar mai mult decât el! Oare ar fi putut să se ducă să-i anunţe vestea cea bună,

împiedicând astfel supliciul ca ea să mai petreacă ore întregi de chin aşteptându-l să ia o decizie? Bineînţeles, avea toate motivele să o facă, dar simţea că a încălcat nişte convenienţe... În sfârşit, cel puţin se va duce să se odihnească şi o va face cu cugetul împăcat.

A mai rămas câteva minute nemişcat, apoi, stingând lumina, a urcat încet până în camera sa, încă sub influenţa acelei binecuvântate revelaţii, a făcut o baie fierbinte, apoi s-a pudrat cu talc, ca de obicei. După ce şi-a pus pijamaua şi s-a încălţat cu papucii din piele, şi-a pus un halat şi s-a aşezat pe marginea patului. Vroia să se culce, dar se simţea încă prea surescitat. Nu mai putea păstra vestea cea bună doar pentru el... Oare Kathy dormea? Dacă ea nu ar fi adormit, oare simpla milă creştinească nu-i poruncea să se ducă fără a mai aştepta niciun moment şi să o pună la curent?

A ezitat, s-a sculat în picioare, a întredeschis uşa şi a ascultat tăcerea de pe coridorul lung. Apoi, ţinându-şi răsuflarea, pe vârful picioarelor, fără ca nici cel mai mic scârţâit al parchetului să se audă, din cauza mochetei groase, s-a dus până la uşa lui Kathy.

Vântul continua să şuiere afară, făcând să se simtă şi mai mult liniştea care domnea pe coridorul întunecat, atunci când David s-a oprit în faţa celeilalte uşi. Acolo, a intenţionat să se întoarcă, dar, în final, simţind pulsaţiile sângelui în urechi, a bătut încet cu degetul în uşă.

— Kathy, a murmrat el, te-ai trezit?

Un freamăt al aşternutului în întuneric l-a lămurit, înainte ca tânăra să exclame surprinsă:

— David!

— Nu te alarma, dragă Kathy. Doar m-am gândit că furtuna te-a împiedicat să adormi. Şi pentru că... Am ceva important să-ţi spun!

Avansând cu grijă în întuneric, a ajuns aproape de pat, unde a îngenunchiat. Distingea foarte vag faţa tinerei şi, pe cearceaful alb, linia braţului ei gol pe care l-a atins uşor, într-un gest liniştitor.

— Kathy;.. Dragă Kathy! Am luat o decizie... Trebuie să aprind lumina?

— Nu, draga mea... Acum te disting foarte bine.

— Şi eu... Oh! a spus ea cu un lung suspin, cât de fericită sunt! Tocmai înainte ca tu să intri, pe jumătate visam... Ştii ce?

— Spune-mi, draga mea.

— Visam că eram la Kwibu amândoi şi unchiul meu Willie (ea a ezitat puţin, apoi şi-a deschis inima)... unchiul meu Willie ne căsătorea în capela Misiunii!

— Asta se va şi întâmpla, dragă Kathy!

Au rămas privindu-se fix, în timp ce inima i-a provocat lui David un spasm dureros. Apoi a început să mângâie uşor braţul fetei.

— Mă gândesc încă la viitorul nostru... a urmat ea cu o voce visătoare... Un viitor minunat... Tu şi cu mine... împreună... pentru totdeauna.

Afară, vântul continua să se împletească cu ploaia care înlocuise ninsoarea şi, brusc, a fulgerat puternic, apoi s-a auzit şi tunetul, zgomot care i-a provocat lui Moray un frison.

— Dragă David, ţi-e frig... Trebuie să te acoperi! Nu vreau să te îmbolnăveşti!

David parcă avea un nod în gât, dar a reuşit să spună, pe un ton foarte natural:

— Dacă mi-ai face puţin loc, m-aş putea întinde sub cuvertură... Mai avem atâtea lucruri să ne spunem!

În clipa următoare el s-a întins alături de ea. În semiobscuritate, a ridicat în acelaşi timp cu plapuma, ca din greşeală, şi cuvertura şi cearceaful care se găseau dedesubt. Pe pernă, faţa lui Kathy era alături de a lui. La început ea s-a ţinut atât de ţeapănă şi nemişcată încât părea că a încetat să respire, apoi a început să tremure, iar el s-a străduit mult să o liniştească.

— Draga mea, nu trebuie să-ţi fie frică.

— Dar, David...

— Ştii bine că te respect mai mult decât orice pe lume.

Foarte încet, ea s-a liniştit, s-a destins, în timp ce, prin cămaşa de noapte, căldura trupului ei tânăr ajungea până la David. Afară se auzea ploaia bătând în rafale, iar tunetele erau amplificate de ecoul munţilor.. Întorcându-se uşor, Moray şi-a pus buzele pe părul lui Kathy.

— David, este un lucru rău, a sfârşit ea prin a spune, cu o voce pierdută. Te rog, să nu facem ceva nepermis!

— Cum ar putea fi un lucru rău, draga mea? a ripostat el pe un ton convingător. În faţa Cerului suntem deja o singură fiinţă!

— Da, David, dragul meu, dar să aşteptăm, te rog...

— Nu mă iubeşti îndeajuns?

— Ba da... Ba da... Te iubesc atât de nult încât îmi vine rău! Dar să nu regretăm după aceea...

— Nu, draga mea... O iubire ca a noastră este ceva absolut...

— Dar, David...

— ...şi această clipă, în care ne-am îndreptat unul spre celălalt, este aproape sacră.

Ghicind că în ea se ducea o luptă, el a mumurat cu gravitate:

— Nu poate fi nimic rău în asta, draga mea, mai ales că peste câteva zile, aproape în câteva ore, Willie ne va căsători.

A luat-o în braţe, aspirând aroma proaspătă a pielii ei. Cât de mică şi de fragilă părea! Cât de tânără era! Şi îi simţea mica inimă bătând alături de el, ca o pasăre abia capturată şi care îşi ieşise din minţi în colivia ei.

— Nu, David... dragul meu... nu...

Apoi natura a învins-o, făcând-o să-şi piardă capul. Înnodându-şi braţele de gâtul lui Moray, ea l-a îmbrăţişat cu o ardoare sălbatică:

— Este mai mult decât pot suporta... Te iubesc atât de nult... ca şi când... ca şi când aş muri!

Sfârşind prompt prin a se convinge că nu procedează greşit, David a şoptit la urechea lui Kathy argumente destinate înfrângerii ultimelor ei scrupule. Între două

fiinţe care se iubesc una pe alta din tot sufletul lor, raporturile sexuale nu puteau constitui un păcat, ci mai mult o sanctificare, aproape un act religios... Asta fusese spus de curând... de nu mai ştia ce autoritate ecleziastică... Cu o blândeţe extremă, cu o anumită tandră devoţiune, el a îmbrăţişat-o din nou. Ce bucurie să guste în sfârşit din acea plăcere atât de mult dorită şi, într-un fel, chiar cu asentimentului Cerului!

Mai târziu, simţindu-i lacrimile pe obraz, el a suspinat liniştit, dar încă plin de exaltare:

— Plângi... Dar de ce, draga mea?

— Mi-e frica din cauza a ceea ce tocmai am făcut, David.

— Nu ţi-a plăcut, iubirea mea?

— Ba da, a spus ea, adâncindu-şi capul în pernă, dar a fost un păcat, David, iar Dumnezeu ne va pedepsi.

— Nu, draga mea. El, care înţelege tot, va înţelege. Şi chiar dacă crezi că am făcut un rău cât de mic, spune-ţi că foarte curând îl vom repara.

Kathy era altfel decât mama sa, s-a gândit el, o amintire vagă trecându-i prin minte. Mary nu regretase deloc... Cu toate acestea, şi ea ajunsese extrem de pioasă spre sfârşitul vieţii...

— Nu plânge, iubirea mea, a spus el cu o voce liniştitoare, ştergând cu un colţ al cearceafului faţa ei aprinsă. Gândeşte-te la ceea ce vom întreprinde amândoi... la fericirea care ne aşteaptă...

— Da, David...

Făcând eforturi pentru a-şi reţine lacrimile, ea s-a agăţat de el:

— Voi încerca să nu mă mai gândesc decât la noi doi... David... în mica capelă a Misiunii.

CAPITOLUL XXXI

La aeroportul din Zürich, străbătând nervos spaţiul dintre taraba florăresei şi cea a vânzătorului de ziare, care flancau ieşirea de la vamă, David respira adânc şi încerca o anume bucurie de viaţă, astfel încât s-a surprins surâzând de plăcere. I se mai întâmplase să se simtă mulţumit de sine, dar niciodată încă cu o asemenea mândrie intensă.

A văzut aterizând avionul Super-Star şi nu mai rămăseseră decât câteva minute până la apariţia lui Willie. Bineînţeles, David se simţea puţin nervos şi tocmai de aceea a convins-o pe Kathy să nu-l însoţească, spunându-i că, având în vedere emotivitatea sa, ar fi fost mult mai bine ca reîntâlnirea să se producă într-un cadru mai intim. În orice caz, fata nu mai era aceeaşi ca înainte şi, atunci când a deschis uşa de la canera ei pentru a-i spune la revedere, o surprinsese rugându-se într-o atitudine plină de smerenie. Dar aceste tandre scrupule nu vor înceta să se diminueze şi chiar dacă David încerca o urmă de regret, el se consola la gândul că este pe calea cea bună, cea pe care o căutase timp îndelungat, simţindu-se iubit pentru nobila decizie pe care o luase. Acum avea o misiune de îndeplinit şi deja cunoştea bucuria de a acţiona, entuziasmul şi satisfacţia de a trebui să o împlinească. Deja se pregătea pentru marea încercare: comandase cele mai recente cărţi medicale, începuse să-şi pună ordine în afaceri şi se interesase de echipamentul ideal necesar pentru zona tropicală. Când,

uitându-se înapoi, îşi revedea întreaga existenţă, o descoperea găunoasă şi plină de falsitate; nu-i mai inspira decât oroare şi nenumărate regrete. Dar viitorul urma să îndrepte toate aceste lucruri, un viitor care-i va aduce o regenerare spirituală şi drăgălăşenia inefabila a unei iubiri imense:

Şi-a întrerupt brusc acel du-te vino, pentru că pasagerii au început să iasă din clădirea vămii. Printre ultimii care au trecut prin uşile de sticlă, el a reperat un bărbat înalt, cu faţa suptă, ţinând în mână un sac albastru cu emblema companiei aeriene. Cu umerii gârboviţi, era îmbrăcat cu o cămaşă descheiată la gât şi cu un costum kaki care semăna cu o uniformă. Nu avea pălărie, iar părul, decolorat de soare, era de un galben la fel de veştejit ca şi faţa lui profund marcată. Dar ochii, puţin adânciţi în orbite, rămăseseră tineri, extraordinar de strălucitori şi, când i-a întâlnit privirea prin mulţime, Moray nu s-a îndoit că era vorba despre Willie.

Şi-au strâns îndelung mâinile, apoi, spre marea uşurare a lui David, – pentru că, în ciuda tuturor motivelor asigurătoare în ceea ce privea viitorul, el a trăit o clipă de panică – Willie a surâs.

— Ne-am recunoscut imediat, nu? a spus el.

— Ce bucurie sa te revăd, Willie! Kathy te aşteaptă acasă. Ai călătorit bine? Vrei să mănânci ceva?

Emoţia aproape îl făcea pe David să se bâlbâie, mai ales că parcă dorea să spună toate lucrurile dintr-o dată.

Willie nu vroia să mănânce nimic, dar a declarat că ar bea cu plăcere o ceaşca de cafea fierbinte.

— Atunci când revii în Europa, simţi diferenţa de temperatură! a adăugat el cu un surâs.

Moray s-a gândit că nu era deloc potrivită o ţinuta ca a lui Willie, care nici măcar nu avea pardesiu.

— Vom merge să luăm o cafea, imediat după ce-ţi va sosi bagajul.

— Dar îl am pe tot aici! a spus Willie arătându-i geanta. Am în ea tot de ce am nevoie: câteva cămăşi şi o cutie cu

diapozitive. Ştii că nu pot rămâne mult timp...

În cafeneaua situată deasupra restaurantului, o chelneriţă le-a adus două ceşti aburinde şi, în timp ce Willie bea din a sa, Moray a atacat problema tranşant:

— Ţin să-ţi explic tot, Willie... în speranţa că mă vei putea ierta. A fost o poveste lungă şi tragica, dar poate că o vei asculta şi îţi spun că are şi un deznodământ fericit. Vezi tu, când am...

— Nu, l-a întrerupt Willie, cu privirea sa strălucitoare. Toate astea fac parte dintr-un trecut care a fost uitat. Nu este menirea oamenilor să se judece între ei. An primit telegrama ta şi scrisoarea de la Kathy. Este inutil să mai adăugăm ceva din ceea ce a fost.

Moray a simţit că este cuprins de un imens val de recunoştinţă, care l-a lăsat mut. În linişte, l-a privit pe Willie care-şi savura cafeaua. Dacă el părea slab, degetele îi erau de-a dreptul scheletice. David a mai remarcat că Willie avea un tic nervos, sub efectul căruia îşi arunca puţin capul spre stânga, descoperind în acelaşi timp o cicatrice ce mergea de la baza gâtului până la laringe.

— Văd că mi-ai remarcat micul meu vaccin, a spus Willie, întâlnindu-i privirea. Unul dintre bătrânii mei şnapani nu s-a gândit prea mult până să-şi arunce lancea... Dar acum, este şeful meu la catehism, iar rana provocată de el nu-mi mai face necazuri, asta dacă nu am considera că din când în când îmi pierd vocea. Preţul plătit pentru câştigarea unui suflet nu este prea mare.

Moray, a fost extrem de impresionat de aceasta declaraţie, pe care Willie a făcut-o cu o veselie care nu avea în ea nimic afectat. I-ar fi plăcut, imediat, să-l facă părtaş pe misionar la marea decizie pe care o luase el, dar îi promisese lui Kathy să o lase pe ea să-l anunţe, în acelaşi timp cu vestea căsătoriei lor. De aceea s-a limitat să spună:

— Dacă ţi-ai terminat cafeaua, putem pleca.

În maşină, Moray a dat drumul la încălzire la maximum

şi cu toate acestea nu a întârziat să-şi deă seama că Willie tremura. A fost pe punctul de a opri maşina pentru a-i oferi misionarului pardesiul său, dar cu toate că acest gest ar fi avut precedente sfinte, i s-a părut excesiv în acea conjunctură şi de natura să-l stingherească pe Willie. În ciuda ticului său, a înbrăcăminţii caraghioase şi a tremurului bolnăvicios, acesta degaja o senzaţie de forţă. Se simţea un bărbat în toată puterea cuvântului, iar Moray deja se identifica cu el. Continuând să privească şoseaua, el a spus:

— Dacă aş afla câte ceva despre proiectele tale, poate aş putea aranja astfel încât să poţi profita cât mai mult de pe urma şederii tale aici.

— Va trebui să fiu în unsprezece la Edimbourg, deci, a reflectat Willie, peste trei zile. Am lucruri extrem de importante de împărtăşit superiorilor mei şi va trebui să ţin o conferinţă. Ar fi mult mai bine să vină cu mine şi Kathy, pentru a mă ajuta şi pentru a-şi pune la punct afacerile personale.

— Eşti cu adevărat obligat să pleci atât de repede? a exclamat Moray cu un ton dezamăgit. Contam totuşi mai mult pe prezenţa voastră la mine...

— Suntem cu adevărat grăbiţi! De altfel nu vom rămâne prea mult timp la Edimbourg, ci vom pleca la Londra, ţinând conferinţe pe drum. Este nevoie de mine la Misiune. De aceea mi-am aranjat să iau avionul de întoarcere la Kwibu în ziua de douăzeci şi unu.

— Dumnezeule! Este cu mult mai devreme decât ne-am gândit... Peste nici măcar două săptămâni! Iar eu vroiam sa organizez aici ceva pentru tine...

De când luase definitiv o decizie, David încerca nevoia de a face un gest simbolic pentru a marca plecarea sa de la Schwansee. Nu jumătăţi de măsura; ar fi făcut-o cu mândrie, cu toate pânzele în vânt, într-un mod care ar fi rămas în memoria tuturor! Iar acum, presat de timp, tocmai şi-a precizat ideea: va da o recepţie de adio pentru a-l prezenta şi pe Willie prietenilor săi, în ideea că

va reuşi să facă o declaraţie sobră, iar Willie va pronunţa câteva cuvinte de circumstanţă... Ah! Dar va proceda şi mai bine!

— Mi-ai spus că vrei să ţii nişte conferinţe?

— În sfârşit, s-ar putea numi aşa, a surâs Willie. Este vorba despre o mică informare cu privire la Misiune, ilustrata cu diapozitive color. Fac acest lucru doar pentru a procura fonduri.

— Ei bine, de ce nu ai încerca şi aici? Ţine o conferinţă la mine acasă şi-ţi garantez că suma adunată va fi substanţială.

— Nu văd niciun inconvenient în această idee, a răspuns Willie după o clipă de reflecţie. Nu am nimic dintr-un orator, să ştii, dar îmi cunosc bine rolul.

— Atunci... ne-an înţeles pentru mâine.

Tocmai treceau pe la Lachen, dar peisajul mirific al munţilor nu a provocat niciun comentariu din partea lui Willie. Moray şi-a dat seama că, în ciuda căldurii aproape insuportabile din maşină, cel de lângă el tremura din nou. S-a întors atunci spre el şi Willie a avut o grimasă de scuză:

— Nu te impacienta cu privire la mine. Încă din avion am simţit primele semne ale crizei. Nu-i altceva decât un mic acces de febră.

Privind din nou şoseaua, Moray a încercat să-i palpeze mâna lui Willie pe banchetă. Era uscată şi fierbinte.

— Dumnezeule, bătrâne, poţi spune cu mâna pe inimă că ai febră! Imediat ce vom sosi, te vei băga în pat.

— Ştii, a reluat Willie, forţându-se să surâda, dacă ar fi trebuit să mă bag în pat ori de câte ori am făcut febră, n-aş mai fi stat deloc în picioare!

— Atunci despre ce-i vorba? s-a impacientat Moray după un timp. Malarie?

— Probabil, dar trupul meu a găzduit atâtea gângănii – amibe, coccidii, paraziţi ai bolii şamului... – încât niciodată nu se va cunoaşte cu exactitate care este adevăratul responsabil!

— Ai avut şi boala şamului?

— Da, într-o forma mai uşoară. Şi atunci, în Africa, eram obligat să mă întind pe spate...

— Vom opri la farmacie pentru ca să iei măcar nişte chinină.

— Mulţumesc David, eşti drăguţ, dar îmi administrez chinină de atâta timp încât practic nu mai are niciun efect. Din când în când mai recurg la atahrină sau la paludrină, dar cred că sistemul cel mai bun este să laşi microbii să se descurce singuri şi să se omoare între ei.

Doamne, s-a gândit Moray, privind drept în faţă, acest om este un erou, un sfânt... sau altfel spus, este puţin ţicnit.

Dar au ajuns la Schwansee şi, ocolind lacul, maşina a luat-o pe aleea cu acăţi care şerpuia spre vila. Atunci când automobilul s-a oprit în faţa uşii, Kathy a ieşit repede din casa, unde de o ora pândea din spatele ferestrei.

Asistând la regăsirea dintre unchi şi nepoată, Moray a simţit o înţepătură de gelozie constatând cât erau de afectuoşi unul cu celălalt. Dar şi-a impus să-şi înfrâneze acest sentiment. Nu o ştia pe Kathy în întregime a lui? Şi, cu un surâs de afectuoasă inteligenţă, a spus:

— Condu-l pe Willie în camera lui, draga mea. Sunt sigur că aveţi o grămadă de lucruri să vă spuneţi.

După ce s-a spălat pe mâini şi s-a reconfortat cu un pahar de amontillado, David s-a dus în bibliotecă pentru a aştepta revenirea lui Kathy. Ea a întârziat mult şi, cu toate că el a fost ocupat cu întocmirea listei de oaspeţi pe care vroia să-i invite la conferinţă, – Arturo urma să le telefoneze în aceeaşi zi – începuse să se îngrijoreze când, în sfârşit uşa s-a deschis, lăsând-o să treacă pe tânăra fată, care, cu obrajii în flăcări, s-a aruncat direct în braţele lui, ca o porumbiţă care îşi regăseşte cuibul.

— I-am explicat tot unchiului Willie! Va coborî pentru a vorbi cu tine... dar eu nu voi rămâne... Totul va fi bine! Sunt sigură că ţine la tine şi... Oh! dragă David, sunt din

nou cea mai fericită femeie din lume!

După ce ea a plecat, David a încercat o anumită neliniște, fiind conștient de numeroasele întrebări delicate care i-ar fi putut fi puse de către Willie. Dar atunci când a venit misionarul, figura lui pe care era întipărită o bunătate răbdătoare nu avea nimic care să intimideze. Era atât de slab încât părea că oasele nu-i mai stau la locul lor decât ţinute de pielea pergamentoasă. Ochii lui îl priveau pe David cu o anumită jenă, accentuată şi de ticul supărător.

— Kathy m-a pus la curent, a spus el. Aş putea să mă bucur pentru toţi trei. Kathy speră ca tu să ni te alături, ceea ce sper şi eu. Dar (a ezitat)... tu, tu doreşti cu adevărat acest lucru? Cred că va trebui sa te gândeşti foarte bine înainte de a lua o decizie.

Moray, care se aştepta la o acceptare călduroasă, poate chiar la felicitări, l-a privit pe Willie cu disperare.

— Am reflectat, a spus el, şi sper să plec cu voi. Bineînţeles, a adăugat el, lăsându-şi privirea în jos, tu ai motive pentru a nu avea încredere în mine.

— Nu, nu-i vorba despre asta, David. Doar am impresia că eşti foarte ataşat de modul tău de viaţă şi că acest mod de a trăi, împotriva voinţei tale, te va cuceri din nou. Nu este uşor să te rupi de nişte obiceiuri pe care le-ai avut o viaţă întreagă.

— Te înşeli în privinţa mea, a protestat Moray, cu gravitate şi cu un sincer accent de sinceritate. Viaţa pe care am dus-o până acum mi-a devenit de nesuportat. Demult, înainte de a o cunoaşte pe Kathy, mi-am dat seama de vidul din existenţa mea, de inutilitatea ei... Acum ştiu că nu trebuie să mai rămân sclavul trecutului, că am posibilitatea să devin omul care sper să fiu. Sunt decis să-mi refac viaţa... să cunosc în sfârşit o existenţă fericita.

— O existenţa fericită, a repetat Willie, gândindu-se la cuvintele auzite. Când spui acest lucru, nu te gândeşti numai la tine? Acest gen de existenţă nu are loc în opera

pe care o avem de îndeplinit. Fericirea nu trebuie să fie niciodată un scop în sine... Nu o găseşti decât dacă faci abstracţie de orice interes personal. Dacă vei veni cu noi, vei fi obligat să faci o mulţime de lucruri care nu sunt nici plăcute, nici agreabile.

— Am înţeles foarte bine, a răspuns Moray, nu fără demnitate. Dar cu ajutorul tău şi cu Kathy alături, cred că voi putea să mă achit onorabil de lucrurile cărora mă voi dedica. Cel puţin, voi încerca să o fac.

În tăcerea care a urmat, Willie a continuat să-l privească fix pe Moray, ca şi când ar fi dorit să citească în el. Apoi a surâs şi i-a întins mâna:

— Şi eu cred ca vei face faţă, a spus el cu o anumită repezeală, şi, atunci când vei reuşi, vei fi recompensat într-o manieră care va depăşi tot ce-ţi închipui. Sunt convins, David, că un om care a fost înzestrat cu calităţi ca ale tale trebuie să le pună în serviciul aproapelui său. Dacă o face, el poate atinge scopul final al oricărei fiinţe umane; dacă nu, nu va cunoaşte niciodată adevărata fericire şi, curând sau târziu, se va căi amarnic. Acesta-i motivul pentru care mă bucur de decizia ta mai mult pentru tine decât pentru mine. Şi acum aş putea să-ţi spun cât de utili mi-aţi putea fi, tu şi Kathy... Un medic şi o infirmieră, bărbat şi soţie, lucrând împreună, este un adevărat dar ceresc!

CAPITOLUL XXXII

Calităţile de dramaturg fuseseră o trăsătură de caracter a lui Moray, cum deja o demonstrase în epoca când pregătise cu atâta grijă modul în care o dusese pe Mary să descopere minunăţiile de la spitalul din Glenburn şi mica casă unde, din nefericire, nu au ajuns niciodată să trăiască. Nu mai era acelaşi om, iar mobilul care-l împingea să procedeze aşa era cu totul diferit, dar cu toate acestea a acţionat cu acelaşi entuziasm în pregătirea recepţiei de adio, dată cu ocazia conferinţei lui Willie, o recepţie de care întregul Melsburg urma să-şi aducă aminte mult timp după plecarea lui. Toate minuţioasele preparative, cu programul stabilit după ore şi minute, se încheiaseră. Prietenii lui erau aşezaţi la locurile lor, în aşteptare, formând un semicerc armonios în faţa unui ecran montat în faţa uşii duble. În cealaltă extremitate a camerei, un proiector, închiriat pentru această împrejurare şi pus pe o masă, era pregătit să fie pus în funcţiune.

Leonora Schultz a venit prima, cu o nouă pălărie şi cu doctorul Alpenstuck, urmaţi îndeaproape de micuţa Gallie, în compania lui Archie Stench, care o adusese cu maşina sa. Şi-au făcut apoi apariţia doamna Ludin şi soţul ei, apoi, după o mică întârziere, Frida von Altishofer. Foarte repede, recepţia a demarat, graţie unui bufet excelent şi a şampaniei de cea mai bună calitate. Leonora era foarte veselă şi râsul ei era mai ascuţit decât de obicei. Plimbându-se peste tot, cu un pahar în mână,

Stench nu înceta să repete: „impresionant, dragul meu, absolut impresionant!”, în timp ce scunda Gallie, a cărei geantă era gata să se transforme într-un sufertaş, arbora acel surâs straniu, puţin absent, specific oamenilor surzi. Chiar şi cei doi soţi Ludin, de obicei foarte placizi, erau sensibilizaţi de evenimentele care pluteau în aer. Oare Archie nu s-a putut abţine să lanseze zvonul unei mari surprize? Moray spera că aluziile sale au rămas suficient de vagi pentru a nu strica surpriza. O dată sau de două ori, privind-o cu coada ochiului pe doamna von Altishofer, care nu gusta decât discret din bunătăţile oferite, David a avut sentimentul că ea ştia, că ghicise decizia pe care o luase el, cu toate că nu-şi putea imagina cum fusese posibil. Pe de altă parte, Frida rămăsese încântătoare, arătându-se deosebit de amabilă mai ales cu Kathy şi nimic din atitudinea ei nu lăsa să iasă la iveală decepţia pe care nu s-ar fi putut opri să o încerce dacă ar fi fost deja la curent cu planurile lui. Plutind în incertitudine din acest punct de vedere, Moray avea totuşi încredere în buna educaţie a doamnei von Altishofer şi spera, milos că amintirile prieteniei lor nu ar fi pălit în faţa acestei probe.

Ceea ce l-a bucurat în mod deosebit a fost succesul – meritat, dar neaşteptat – înregistrat de oaspeţii săi şi mai ales de Kathy, chiar dacă ar fi dorit ca ea să fi fost mai puţin nervoasă, mai naturală. Doamna Ludin şi volubila Leonora făceau mare caz de ea, în timp ce Archie, care părea să fie peste tot în acelaşi timp, dar din ce în ce mai şovăitor, o acapara cu complimente şoptite discret. Willie avea atât de puţin aerul urni misionar încât a sfârşit prin a fi privit cu o anumită uşurare, iar el nu a întârziat să suscite un interes plin de simpatie. Observând toate acestea, Moray s-a simţit mai fericit ca niciodată. Era cuprins de euforia specifică unui şcolar aflat în pragul vacanţei. Pline de planuri agreabile, cele trei zile care se scurseseră au fost extrem de satisfăcătoare. Într-o atmosferă de blândă intimitate, aceste zile au trecut repede, ei făcând planuri, întocmind proiecte în timpul

unor lungi conversaţii. Bucuria lui David de a se găsi alături de Kathy şi faptul că se ştia iubit de ea erau parcă mai intense în prezenţa lui Willie, care cântărea mărimea operei pe care chiar urmau să o întreprindă. Da, era cu adevărat liniştitor să constate efectul pe care, într-un timp atât de scurt, Willie îl avusese asupra lui. Moray nu înceta să-şi repete cât de fericit este să-şi lege viaţa de cea a unui om a cărui transparentă simplitate nu excludea în niciun fel forţa şi bunătatea creştinească. Avea impresia că dragostea lui Willie se răsfrângea asupra întregii specii umane!

Dar sosise momentul ca misionarul să-şi ţină conferinţa. Luându-l de braţ, Moray l-a condus în mijlocul semicercului format din invitaţii săi, care au devenit dintr-o dată extrem de atenţi. Făcând aceasta, s-a simţit o dată în plus subjugat de un val de profundă şi sinceră afecţiune pentru acel om slab şi bolnav, îmbrăcat cu un costum kaki ars de soare.

— Doamnelor şi domnilor, dragii mei, vechiul şi bunul meu prieten, reverendul Willie Douglas, va ţine imediat un expozeu, la care eu nu voi avea de adăugat decât câteva cuvinte.

În faţa unui auditoriu care venise mai mult din curiozitate, cu speranţa nemărturisită să asiste la un spectacol excentric, Willie se ţinea drept, cu braţele de-a lungul trupului deşirat, cu gâtul torturat mai mult ca oricând de ticul său. Dar surâdea, iar acest surâs foarte blând, puţin distant, făcea uitat orice lucru în aparenţă straniu sau ridicol.

— Să nu vă fie frică, le-a spus el încet, nu vreau să vă ţin o predică, nici măcar o conferinţă. Cu toate acestea, cred că veţi fi interesaţi să vă povestesc cum, prin mila lui Dumnezeu, o mică comunitate creştină a putut fi edificată, pornind de la nimic, în mijlocul junglei, în Africa Centrală. Dar să nu ezitaţi să mă întrerupeţi dacă aveţi să-mi puneţi întrebări sau dacă nu voi fi suficient de clar.

Apropiindu-se de proiector, şi-a dres glasul, apoi a

început, pe un ton de conversaţie familiară:

— În pritrnl rând, cum am ajuns tocmai până acolo? Acum douăzeci de ani acest lucru nu era foarte uşor. De obicei, misionarii pleacă cate doi sau câte trei de la sediul Misiunii din Melopo; dar, în cazul acesta, nu a fost posibil. Singurul tovarăş care mi-a putut fi încredinţat a fost un catehist indigen, de altfel un om deosebit, baptistul Daniel, cel a cărui fotografie v-o arat... Am plecat deci în direcţia districtului Kwibu, situat spre nord-est, într-o zonă dintre cele mai sălbatice ale frontierei care separă Congo de Angola. Cum doream să luăm cu noi nişte vite şi cum regiunea era la fel de pietroasă pe cât era de sălbatică, ne-am decis să utilizam o veche şaretă în locul camionului care fusese prevăzut. Mai târziu, am binecuvântat Cerul care ne-a inspirat această idee, pentru că altfel n-am fi ajuns niciodată la destinaţie. Făcusem câteva prospecţiuni în împrejurimile oraşului Melopo pentru a căpăta puţină experienţă şi pentru a mă familiariza cu dialectele, dar ceea ce a urmat nu s-a putut compara cu nimic. Pentru a vă putea face o părere despre regiunea aceasta, vă voi spune că nu seamănă deloc cu ceea ce ne imaginăm de obicei despre tropice, – mlaştini, junglă sufocantă, etc... – dar prezintă câteva probleme absolut inedite... Bineînţeles, aceste fotografii şi multe dintre celelalte nu au fost făcute decât mult mai târziu.

A proiectat succesiv pe ecran o serie de peisaje înfăţişând albia unui râu, foarte adâncă şi absolut secată, înconjurată de blocuri de piatră neregulate; pante abrupte din roci negre cu creste ascuţite, acoperite cu mărăcini îngălbeniţi; tufişuri de spini atât de compacte încât au provocat un murmur în asistenţă.

— Cum aţi putut trece prin toate acestea nevătămaţi? a întrebat Archie, traducând o nelămurire generală.

— Ne-am lăsat puţin pielea pe acolo, a răspuns Willie surâzând, dar am reuşit cu toate acestea să facem în medie cincizeci de metri pe oră. Totuşi răul de abia de acum începe! Chiar după ce am reuşit să depăşim

regiunea pe care v-am arătat-o, am pierdut într-un mod stupid busola şi, părăsind platourile înalte din nord, aproape ne-am afundat în deşertul Cazar, ceea ce a fost extrem de neplăcut pentru că acolo nu există decât nisip şi doar nisip, câteva tufişuri veştejite şi nicio picătură de apa. Suportând căldura şi orbitoarele furtuni de nisip, am sfârşit prin a nu mai avea apă. Toate ar fi putut să se termine foarte prost, dacă nu am fi întâlnit trei boşimani, care ne-au condus până la un fel de gaură noroioasă pe care o săpaseră în nisip.

— Aceşti boşimani nu sunt nişte mici aborigeni oribili, plini de păr? s-a interesat Leonora.

— Nu sunt prea înalţi... un metru cincizeci sau ceva mai mult, a răspuns binevoitor Willie, dar eu nu i-aş califica drept oribili, pentru că dacă n-ar fi fost ei foarte umani să împartă mica lor rezervă de apă cu noi, nici tovarăşul meu şi nici eu nu am fi supravieţuit. În realitate nu o duceam prea bine, pentru că bravul meu catehist a făcut dezinterie, trei dintre vitele noastre au murit şi, cum în jurul nostru roiau muştele şi ţânţarii, m-am îmbolnăvit de malarie. Ca şi când n-ar fi fost suficient, oiştea de la şaretă s-a rupt şi a fost un adevărat miracol că totuşi am putut sa mai ajungem la destinaţie! Kwibu este satul principal din district şi cartierul general al tribului Abatous... am o fotografie veche, făcută cu puţin după ce am ajuns acolo... Iat-o... Cum puteţi observa, nu este decât o grupare de colibe din pământ, în formă conică, acoperite cu frunze de palmier... Nu se cultivă nimic, dar cum puteţi distinge în planul din spate, există nişte biete animale slăbănoage şi pline de muşte care trăiesc mizerabil pe acel sol sec. În sfârşit, ajunsesem la destinaţie şi ne-am bucurat, în ciuda tuturor greutăţilor, când am întâmpinat o nouă problemă. Şeful tribului Abatous nu a vrut să ma lase să intru în sat. Iată-l, tatuat tot pentru o ocazie deosebită, şi vă puteţi închipui că am procedat bine că nu am insistat.

— Dumezeule, da, a exclamat Leonora cu simpatie. Mi

se pare că are aerul unui necredincios.

— Se întâmplă uneori ca ateii cei mai vajnici să devină sfinţi, a spus Willie surâzând, şi veţi vedea că bătrânul Tshosa nu este departe de asta. Dar, în vremea aceea, el nu-mi arăta prea multă prietenie. Chiar am fost obligaţi să ne retragem de acolo la o anumită distanţă, pe un promotoriu care domina satul, unde erau câţiva arbori şi un izvor. Noi am început prin a ne construi o mică colibă şi poate niciodată expresia „cu sudoarea frunţii” nu s-a potrivit mai bine! Nu eram încă obişnuit cu căldura sufocantă, iar lemnul de tacula este atât de dur încât cuţitul meu de vânătoare s-a ştirbit repede. În plus, proviziile începeau să se termine...

— Tocmai asta vroiam să vă întreb, a intervenit doamna Ludin. Cu ce vă hrăneaţi? Eu sunt implicată în afaceri cu hoteluri şi mă interesează în mod deosebit problema hranei.

— Nu aveam drept hrană decât un fel de porridge. Fierbeam apa şi o vărsan într-un castron care conţinea fulgi de ovăz. Poate pare puţin, dar este extrem de hrănitor, iar noi găseam această mâncare gustoasă.

— Mie mi-ar fi trebuit şi un mic scotch pentru a digera o astfel de mâncare! a exclamat Archie.

— Aceasta fiind situaţia, a reluat Willie după ce a participat la veselia generală, am început apoi să ne facem o grădina săpând rigole pentru ca apa din izvor să irige pământul. Udat convenabil, acesta s-a dovedit a fi cultivabil. Am reuşit rapid să cultivăm cereale, grâu indian, iar vitele rămase au trăit mult mai bine. În tot acest timp, niciun membru al tribului nu s-a manifestat în niciun fel; singurii noştri vizitatori au fost leii, leoparzii şi, din când în când, rinocerii.

— Dumezeule! a exclamat Leonora, şi nu aţi tras asupra lor?

Era fascinată de Willie, de ticul lui, de tot ce avea el insolit şi chiar de minunata blândeţe a feţei lui. O idee a traversat dintr-o dată creierul ei de găină: dacă exista

vânat acolo, de ce nu l-ar duce pe Hermann într-un safari, luând Misiunea ca punct de plecare, ea asumându-şi rolul unei eroine din romanele lui Hamingway?

— Nu, a spus Willie, din singurul motiv că nu am avut niciodată o puşcă, uneori animalele s-au apropiat foarte mult, dar le-am făcut să plece aruncând cu pietre.

— Doamne, şi nu v-a fost frică?

Misionarul a dat din cap:

— Cred că nu ne-a fost frică de ele pentru că eram amândoi teribil de slăbiţi, iar moralul nostru a scăzut mult, mai ales când a început sezonul ploios, cu furtuni continue, urmat de o invazie de furnici albe. Daniel şi cu mine aveam febră, dar el era atât de slăbit încât a trebuit să-i dau în gură cu lingura. Părea că Tatăl Nostru ne uitase acolo şi eram pe punctul de a renunţa, când Tshosa, şeful, a apărut dintr-o dată în fruntea unei coloane formate din cei mai buni războinici, toţi cu lancea în mâna. Nu era un spectacol prea liniştitor şi mi-a fost frică, bineînţeles, gândindu-mă că veniseră să ne masacreze. Dar nici vorbă. Tshosa îmi aducea ceva... Nu veţi ghici ce... (Willie a făcut o pauză, surâzând.) O strachină cu o amestecătură de lapte şi sânge, dovada de prietenie a tribului Abatous. Pentru că m-a îmbiat, am băut, după care am intrat în raporturi bune cu tribul. Mi-am dat seama că urmăriseră cu interes eforturile noastre de cultivatori şi sperau să le arăt cum să-şi cultive şi ei pământul arid. Ne-am pus pe lucru şi în schimb membrii tribului – mai ales femeile, pentru că ele, săracele, fac cea mai mare parte a treburilor – ne-au construit o capelă mică dintr-un fel de cărămizi făcute din noroi uscat la soare. Iat-o!

Pe ecran a apărut o baracă sărăcăcioasă, cu acoperiş din frunze de palmier şi cu bucăţi de sac în locul uşii şi al ferestrelor.

— Acolo am început să semăn Cuvântul Divin în sufletul acestor sărmani sălbatici. Apoi m-am aventurat spre ei, din ce în ce mai aproape, pentru a le inocula principiile

creştine adulţilor şi mai ales pentru a converti copiii. Nu a fost deloc uşor, pentru că ne-am izbit de o ignoranţă primitivă la care se adăugau superstiţiile adânc înrădăcinate. Şi am fost nevoiţi să învingem dese răscoale, provocate de cei care respingeau Cuvântul Domnului, pentru că acesta le putea scădea prestigiul şi înfiera păgânismul fetişist, care este la baza numeroaselor obiceiuri tribale. Astfel, de exemplu, am avut câteva necazuri cu tipul acesta...

O altă fotografie a apărut pe ecran.

— Oribil bătrân! a exclamat Leonora. Este şi mai urât decât şeful.

— Este vrăjitor, vraci şi om care aduce ploaia. Când intervine seceta – şi asta foarte frecvent – lui îi revine misiunea să-i pună capăt prin magie. Şi a găsit foarte comod să pună eşecurile sale pe seama noii religii pe care noi o propovăduiam. În timpul celui de-al doilea an pe care l-am petrecut acolo, am avut o perioadă de secetă atât de lungă şi atât de intensă încât situaţia noastră a devenit din ce în ce mai precară. Cred că niciodată nu m-am rugat atât de mult să ploua...

— Şi a plouat... a nurnurat cu o voce visătoare Leonora, care deja se simţea puţin îndrăgostită de Willie.

— Nu, nici măcar un strop, a răspuns calm Willie şi, după ce a întărit acest efect cu o pauză, a reluat: Dar am avut dintr-o dată o idee, o inspiraţie, dacă preferaţi... Izvorul meu era absorbit de pământ şi mi-am spus că poate şi-a urmat un drum subteran. Până atunci nu mă mai ocupasem de descoperirea izvoarelor, dar am tăiat o crenguţă de mangana, care mi s-a părut asemănătoare alunului şi, rugându-l pe bunul Dumnezeu să-mi vină în ajutor, am început să cobor colina în direcţia satului. Când am ajuns acolo, m-am trezit cu tot tribul în jurul meu şi bineînţeles că şi cu micul amic pe care tocmai l-aţi văzut. Brusc, chiar în faţa colibei şefului, iată că bagheta a început să tremure. Mi-am spus că nu putea fi decât un reflex nervos din partea mea, dar mi-am asumat toate

riscurile şi le-am spus celorlalţi să sape acolo. Nu pot să vă spun ce a urmat acestui moment, pentru că eram îngenunchiat recitând al paisprezecelea psalm, dar vă pot spune că de atunci nu ne-a mai lipsit deloc apa, iar din ziua aceea am avut şi primii convertiţi!

Ultima replica a declanşat un val de aprecieri şi comentarii călduroase, a căror spontaneitate a bucurat urechile lui Moray. Participând din plin la întreaga poveste, el a schimbat cu Kathy o privire scurtă.

Apoi Willie şi-a reluat povestea, descriind progresele înregistrate de Misiune, lenta şi laborioasa înălţare spre Lumină a unui trib sălbatic şi izolat. Bineînţeles, nu toate s-au făcut fără sacrificii şi fără necazuri grave. Prima capelă a fost incendiată, apoi, atunci când, după ce a reuşit să le înţeleagă dialectul, Willie a încercat să le modifice riturile de iniţiere prin care băieţii şi fetele erau supuşi unor practici odioase, s-a izbit de o vie rezistenţă. Şi dacă Tshosa nu ar fi intervenit, Misiunea şi-ar fi găsit sfârşitul. Trei dintre convertiţii lui au fost omorâţi şi chiar el a fost victima mai multor atentate de asasinat. În anul următor, un misionar suedez, care era cel mai apropiat, vecin al său – la o sută cincizeci de kilometri – a fost masacrat împreună cu soţia lui şi cu cele două mici fetiţe.

Era atât de dificil să le modifici caracterul acestor oameni învăţaţi cu brutalitatea sângeroasă, încât Willie a sfârşit prin a se concentra în principal asupra copiilor, luându-i pe lângă el de mici şi obţinând astfel rezultate mai bune. Din acest motiv a construit şcoala şi, mai târziu, orfelinatul. Willie a proiectat mai multe clişee înfăţişând copii grupaţi în jurul catehistului Daniel, care era acum un bătrân, fotografii mişcătoare care au făcut-o pe Leonora să exclame:

— Cât de patetic arată albul ochilor lor!

— Asta din cauză că mulţi dintre ei suferă de trahomă. Şi, cum puteţi remarca, multe dintre aceste chipuri sunt brăzdate de urmele variolei.

— Prin urmare nu este un ţinut prea sănătos? s-a

interesat cineva.

— Din păcate, nu. Malaria este încă endemică, la fel ca şi boala somnului. Am avut şi cazuri de tenie şi chiar, din când în când, câte un caz de lepră.

De asemenea, lucrul de care ar fi fost cea mai mare nevoie în acel moment era un spital şi – aici, cu un surâs adresat lui Moray – Willie speră să-l aibă în curând. Atunci când s-ar fi putut îngriji onorabil de sănătatea indigenilor, s-ar fi putut trage cel mai mare profit spiritual. Dar, chiar de pe acum, după o muncă aprigă de douăzeci de ani, putea fi mândru de rezultatul obţinut: frumoasa capelă din piatră, şcoala şi orfelinatul, casa Misiunii – le-a făcut pe toate să defileze pe ecran – toate acestea erau cu totul altceva decât prima lor colibă. Acum putea conta pe mai bine de trei sute de practicanţi asidui şi pe patru catehişti. Şi alte mici centre fuseseră răspândite prin junglă, pe care el le vizita în fiecare lună, cu un jeep. Nu este vorbă, mai avea destule probleme. Willie era impacientat mai ales de situaţia actuală din provincia vecină cu Kasai. Dacă autorităţile civile nu vor reuşi să se impună după plecarea belgienilor din zonă, dezordinea putea creşte mult. Iar această regiune era chiar alăturată districtului Misiunii, dintre ale cărei centre recent anexate două se aflau de cealaltă parte a frontierei. Până în prezent nu se întâmplase nimic, cel puţin nu se întâmplase nimic grav, dar Willie ar fi trebuit să se întoarcă la Misiune cât mai repede posibil, pentru cazul în care ar fi fost nevoie de el.

— Şi cam asta ar fi tot ce am vrut sa vă spun, a declarat apoi misionarul, cu un surâs de scuză, privind spre pendulă. Sper doar că nu v-am plictisit prea mult şi că mă veţi ierta pentru că v-am reţinut atât.

A fost aplaudat cu căldură. Încurajat de această aprobare generală, – din care estima ca are şi el partea lui, mai ales că Willie făcuse clar aluzie la concursul lui pentru reforma medicală pe care o întreprindea – Moray a prins ocazia şi s-a ridicat. El, care de obicei vorbea cu

atâta siguranţă, a părut dintr-o dată foarte timid, aproape înhibat; cuvintele nu-i veneau deloc uşor pe buze.

— Sper că aş putea fi interpretul tuturor... exprimând cele mai sincere mulţumiri prietenului nostru pentru expozeul său, în acelaşi timp emoţionant şi reconfortant. Prin opera împlinită de el acolo, a dovedit un imens curaj şi o totală uitare de sine... În treacăt fie spus, a urmat el, deschizând cu un surâs o paranteză, dacă veţi dori să vă exprimaţi încurajările într-un mod mai material, o puşculiţă a fost plasată în acest scop în hol. Iar acum, a continuat el cu vioiciune, pentru a nu abuza de răbdarea dumneavoastră, aş vrea să adaug o mică declaraţie personală la ceea ce tocmai aţi auzit... (S-a oprit puţin, pentru că emoţia era puternică.) Iata: am luat o decizie care poate vă va mira... dar sper că veţi înţelege ceea ce m-a împins să o fac...

Un freamăt a parcurs asistenţa.

— V-aţi putea gândi că este o decizie luată în pripă, dar nu este cazul. Cu toate că am fost extrem de fericit aici, am simţit în mine nevoia de a duce o existenţă mai activă, mai utilă, fără a mă îngriji doar de veniturile mele. Şi iată că un remarcabil concurs de împrejurări îmi oferă această posibilitate. La începutul lunii trecute am fost cuprins de o intensă dorinţă de a-mi revedea ţara natală şi acolo am găsit o familie pe care am cunoscut-o şi pe care am iubit-o în tinereţe, familie din care fac parte Kathy şi Willie. Nu o cunoscusem încă pe Kathy pentru că trecuse mult timp de când nu mă mai întorsesem în Scoţia, iar bucuria de a o descoperi acolo a fost şi mai mare. În ceea ce-l priveşte, Willie este un vechi prieten, el fiind încă un băieţel când eu îmi terminam studiile de medicină şi când ne-am cunoscut. Pe vremea aceea deseori am avut împreună lungi conversaţii, iar eu am fost surprins de entuziasmul juvenil cu care îmi vorbea despre viaţa misionarilor. Acum... (A făcut o nouă pauză, pentru că emoţia îi pusese un nod în gât.) Prieteni, poate vi se pare plictisitor că v-am povestit istoria unui suflet

care s-a regenerat... Vă voi mai spune pur şi simplu că voi pleca cu Willie la Misiunea sa şi Kathy, scumpa mea Kathy (s-a apropiat de tânăra fată, aşezată în apropierea proiectorului şi i-a pus tandru o mână pe umăr) ne va însoţi, pentru că va deveni soţia mea.

De data aceasta senzaţia creată a fost intensă. Ea s-a tradus la început printr-o tăcere subită şi totală, apoi toată lumea s-a ridicat şi a început să vorbească în acelaşi timp. Moray era felicitat, i se strângeau mâinile, în timp ce doamnele au înconjurat-o pe Kathy.

— Şampanie! a strigat Stench. Să ţinem un toast în cinstea viitorilor miri!

Şampania a început să curgă, s-a ţinut un toast şi acesta a fost un nou început al sărbătorii. Ceea ce a găsit Moray încurajator în întreaga atmosferă a fost acceptarea liniştită din partea doamnei von Altishofer a faptului împlinit. Bănuia că ea ar fi putut lăsa să transpară contrarietatea sau s-ar fi supărat, dar atitudinea ei a fost impecabilă. I-a adresat un surâs de felicitare, care ascundea şi puţină tristeţe şi a sărutat-o pe Kathy pe obraz.

O jumătate de oră mai târziu, când ceilalţi au început să plece şi când, însoţindu-i, David se găsea în hol, Frida s-a oprit pentru o clipă în faţa lui pentru a-i spune:

— Dragă prietene, mă bucur de fericirea ta. Acest copil este delicios... iar opera magnifică pe care sunteţi pe punctul de a o împlini vă va face favoriţii Cerului.

— Eşti cu adevărat foarte drăguţă, Frida.

— Oh! când am fost la Baden şi când nu mi-ai scris, am avut presentimentul că te vom pierde...

— M-am gândit întotdeauna că trebuie să fii extrem de intuitivă, a spus Moray circumspect.

— Da, din păcate. Dar toate acestea aparţin acum trecutului. În prezent, a venit timpul ca o prietenă adevărată să-şi dovedească simţul practic... A mai rămas puţin până la plecare, iar pregătirile... Mai mult, logodnica ta mi-a spus că va pleca mâine cu extraordinarul Willie...

Vei rămâne prin urmare singur pentru a face totul şi, dacă vrei, aş putea veni să te ajut... Nu mâine, presupun, pentru că-i vei conduce la aeroport, nu-i aşa? Ei bine, atunci vrei să vin poimâine?

— Te gândeşti cu adevărat la toate, Frida.

David şi-a dat seama că ajutorul acestei femei cu spirit atât de bine organizat i-ar fi fost dintre cele mai preţioase, mai ales că tocmai se întreba cu frică ce se va face cu atâtea probleme complicate câte avea de rezolvat.

— Deci ne-am înţeles pentru poimâine... Şi, mulţumesc! a spus el.

Ea i-a surâs din nou, apoi a plecat.

Curând, David i-a regăsit pe Kathy şi pe Willie în salon şi a luat în trecere puşculiţa care era pe măsuţa din hol.

— Ce succes, nu-i aşa? a spus el vesel.

— A fost minunat! a exclamat Kathy, cu ochii strălucind, vizibil încântată.

— Tu eşti satisfăcut, Willie?

Misionarul a aprobat din cap. S-a aşezat, părând extrem de obosit.

— Au fost foarte drăguţi.

— Vom vedea acum până unde au mers cu gentileţea lor! a spus cu ascuţime Moray, care se simţea în vervă.

Kathy ţinea puşculiţa, în timp ce David îi golea conţinutul. Erau acolo destul de multe bancnote de cincizeci şi o sută de franci elveţieni şi o moneda de doi franci.

— Pariez că este mica Gallie cea care a pus-o! a râs în hohote Moray.

— Atunci este un gest frumos, a spus Willie.

— Da, a încuviinţat Kathy cu căldură. Din toată lumea care a fost aici, ea mi-a plăcut cel mai mult..: Dar, David, a adăugat ea după o clipă, nu ai uitat hârtia aceea care este pe fundul cutiei?

— Ah, da, mai este ceva... Doamne, să sperăm că nu ne-a fost dat un cec care nu va putea fi onorat... Verifică-

l, Kathy...

Ea a cercetat cecul, fără a putea scoate niciun cuvânt, apoi l-a întins spre Willie. Tot fără a vorbi, l-a privit pe Moray şi, aruncându-i-se de gât, l-a îmbrăţişat.

CAPITOLUL XXXIII

A doua zi după amiază, la ora două, Moray a revenit de la Zürich. Era puţin cam trist trezindu-se dintr-o dată singur după plecarea lui Kathy şi a lui Willie, dar gata de treabă pentru că nu avea niciun minut de pierdut. În sfârşit, nu-i mai rămăsesera decât unsprezece zile până la propria sa plecare – urma să-i întâlnească la aeroportul din Londra – şi mai avea multe de făcut în Elveţia. Întorcându-se acasă, – le dăduse o după amiază libera lui Arturo şi Elenei – şi-a amintit de oferta de ajutor venită din partea doamnei von Altishofer şi spera că ea nu va uita sa vină a doua zi.

Dar abia s-a instalat la biroul său pentru a-şi citi corespondenţa, că a recunoscut zgomotul micului Dauphine care sosea pe alee. Abandonând fără să-l deschidă *Jurnalul medicinei tropicale*, la care tocmai se abonase, şi un pachet conţinând material de camping din nylon foarte uşor, care promitea să fie interesant, s-a dus să o întâmpine pe Frida.

— Am venit prea devreme? a întrebat ea. Te-am văzut trecând cu Humber-ul şi mi-am spus că ar fi în propriul nostru interes să ne apucăm de treabă începând chiar de astăzi.

Cu fusta ei gri şi cu bluza tricotată asortata, ea întruchipa imaginea eficienţei.

— Ai perfectă dreptate, a aprobat-o el cu căldură, conducând-o în bibliotecă. Sunt atâtea de făcut încât cu cât începem mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Atunci, spune-mi, în mare, care-ţi sunt intenţiile?

Frida nu s-a aşezat în fotoliu, pe care i l-a indicat el, ci pe braţul acestuia, pentru a demonstra mai bine că nu are intenţia de a întârzia să se apuce de treabă.

— Vila va fi pusă, bineînţeles, în vânzare. Arturo şi Elena se vor instala în cabană şi vor păzi proprietatea până când aceasta îşi va găsi un cumpărător.

— Şi lucrurile tale?

— Tablourile şi argintăria vor lua pentru moment drumul băncii. Stieger – în care am toată încrederea – se va ocupa să le vândă cât mai bine. Până la noi ordine, mobilele şi cărţile vor rămâne aici, unde nu vor avea nimic de suferit chiar dacă casa va fi închisă.

— Cărţile acestea frumoase! a exclamat doamna von Altishofer, privind spre rafturile încărcate cu tomuri de preţ. Dar dacă le vei lăsa aici, în casa închisă, se vor prăfui! Va trebui ca fiecare carte să fie învelită separat, iar acest lucru este o sarcină pe care o pot prelua eu.

— Arturo...

— Nu, l-a întrerupt ea, cu un surâs. El are deja destule de făcut. Pe de altă parte, surprins de plecarea ta, nici nu este în apele lui. De altfel, ador cărţile. Tatăl meu avea o bibliotecă celebră la Rellenstein. Vezi-ţi de treabă şi lasă-mă pe mine să ma ocup de asta.

Când Moray s-a îndreptat spre uşă, ea a adăugat:

— Ai văzut articolul lui mister Stench în *Tageblatt*?

— Nu, nu am avut încă timpul necesar pentru a arunca o privire asupra ziarelor. Ce articol?

— Cronica la recepţia dată de tine pentru Misiune... Dar vorbeşte mai ales despre tine şi despre curajul pe care îl manifeşti ducându-te în regiunea aceea, în condiţiile în care acolo se întâmplă ce se întâmplă... Un articol extrem de flatant.

Moray a roşit de plăcere la ideea că prietenii lui din Melsburg şi atâtea alte persoane din canton vor citi acel articol.

— Archie este adesea insuportabil, dar are o inimă

mare. Sper doar că nu a exagerat. Şi ce se întâmplă cu triburile din regiunea aceea?

— Se agită puţin, a ripostat ea. Dar, în expozeul său, prietenul tău a făcut deja aluzii la necazuri de acest gen... Spune-mi, unde aş putea găsi hârtie de împachetat? Îmi va trebui destul de multă...

— Elena a adunat o cantitate destul de mare în dulapul din oficiu.

Ea s-a îndepărtat pe culoar şi David a atacat prima sa sarcină: inventarul mobilelor şi al obiectelor vechi. Cu o foaie de hârtie şi un stilou în mână, trecea dintr-o cameră în alta, reîmprospătându-şi amintirile... Acest cabinet Charles II în lac roşu îl cumpărase la Londra... Acest minunat birou Queen Anne era menţionat în celebra lucrare a lui Macquoid „*Epoca lemnului de nuc*”. Aceste fotolii Ludovic XVI le achiziţionase după o licitaţie pasionantă la Galeria Parke-Bemet... Pe nesimţite, David a constatat că este invadat de o nostalgie dulce-amară. Era foarte greu să se lipsească de aceste minunaţii. Pe de altă parte, încerca mai multă elevaţie spirituală măsurând meritele pe care le are după o asemenea renunţare. Archie Stench avea dreptate, întreprinsese în sfârşit ceva pe măsura dorinţelor sale.

Inventarul nu era încă terminat, când, în jurul orei cinci, doamna von Altishofer l-a găsit pe Moray contemplând bufetul elisabetan din salonul unde se mânca.

— Este ora ceaiului, a anunţat ea.

— Ai terminat? a întrebat el întorcând capul.

— Oh! nu, departe de aşa ceva... Doar cărţile vor lua cel puţin jumătate de zi... Dar toţi muncitorii din lume au dreptul să facă o pauză pentru refacere. Şi se întâmplă că m-am gândit să fac câteva amarettis.

Şi pentru David această pauza era binevenită.

— Ce bune sunt prăjiturile făcute de tine! a spus el înainte de a adăuga: Este curios, dar nu-mi pot închipui că ai şi asemenea virtuţi domestice...

— Necesitatea îndreaptă lucrurile... iar decepţiile, de

care am avut îndeajuns parte... Mai ia una, dacă îţi plac.

— Nu ar trebui să mă las tentat... De la un timp am impresia ca m-am abandonat prea mult plăcerii de a mânca.

— Asta-i bună, eşti ridicol! l-a asigurat ea. Va trebui să mănânci bine, mai ales acum, când vei avea nevoie de toată forţa pentru ceea ce vrei să întreprinzi. Dumnezeu ştie la ce să te aştepţi acolo!

— Mă voi descurca, cu siguranţă! Am mâncat destul porridge în tinereţea mea...

— În tinereţe da, dragul meu, a spus ea cu un surâs. Dar acum este altceva.

O scurtă tăcere a urmat acestei remarci, în timpul căreia Frida şi-a plimbat privirea prin camera, unde nimic nu fosese atins, oprindu-se asupra minunatului pastel înfăţişând pe doamna Melo şi pe fiica sa.

— Îţi aduci aminte după amiaza când mi-ai arătat acest Vuillard pe care tocmai îl achiziţicnasei? Parcă a fost ieri... şi totuşi s-au întâmplat atâtea lucruri de atunci! Promite-mi că vei lăsa tablourile la locurile lor cât mai mult timp posibil... Mi-ai spus de atâtea ori că nu ai putea trăi fără ele şi că nu vei consimţi niciodată să fie vândute!

Apoi a părut dintr-o dată frapată de o idee. A ezitat, şi-a întors privirea, apoi l-a privit din nou pe Moray şi i-a spus impulsivă:

— Eşti cu adevărat obligat sa vinzi această casă? De ce nu o păstrezi, ca un refugiu unde ai putea reveni ori de câte ori vei simţi nevoia? Ştii foarte bine câta afecţiune am pentru tine şi pentru nimic în lume nu aş vrea să te îmbolnăveşti de una dintre acele oribile maladii tropicale care au ruinat sănătatea bietului Willie... Ne-a vorbit despre malarie, boala şamului, lepră, trachomă... şi mai ştiu eu ce altele! Iar bietul om are un aer atât de bolnăvicios încât pare a fi atins de cel puţin jumătate dintre aceste boli! Dar, în sfârşit, ceea ce vroiam să spun ar fi că dacă ai contracta o asemenea afecţiune, ar fi totuşi o consolare să ştii că există un loc sănătos unde ai

o proprietate gata să te primească pentru a te putea îngriji şi unde ţi-ai putea recăpăta forţele...

David o privea în timpul acesta cu sprâncenele încruntate, din ce în ce mai gânditor. Era o idee care nu-i venise niciodată, dar care merita atenţie. De ce să vândă tot? Situaţia lui financiară nu-i impunea o asemenea măsură. De altfel, dacă ar fi câştigat timp, valoarea proprietăţilor fiind în continuă urcare, ar fi obţinut cu siguranţă un preţ mult mai mare... Dar nu, nu! Aceste paleative, aceste jumătăţi de măsură nu îi erau caracteristice. Va rupe total cu trecutul şi va pleca pentru a nu mai reveni niciodată.

— Nu, prefer să termin o dată pentru totdeauna, a declarat el dând din cap.

— Da, poate ai dreptate... întotdeauna ai ştiut foarte bine ce ai de făcut. Poate că am greşit făcându-ţi această propunere, dar asta din cauză ca nu pot să privesc cu încredere viitorul tău... Cred că nu voi avea deloc linişte când vei fi acolo.

— Dar de ce, Frida? Perspectiva de a trăi la Misiune nu este chiar atât de înspăimântătoare.

— David, spui asta pentru că eşti tare şi curajos, iar acest lucru mă mai linişteşte. Ştii mai bine ca mine la ce pericole nebuneşti te expui... Nu am dormit noaptea trecută, gândindu-mă la acea familie de misionari suedezi care a fost în totalitate masacrată de indigeni... Dacă au fost capabili de o asemenea bestialitate faţă de un om pe care-l cunoşteau de ani întregi şi care le-a făcut atâtea servicii, ce să mai vorbim despre cum se vor comporta cu tine, un nou venit!

Moray i-a aruncat o privire iritată şi a spus, fără niciun pic de asprime:

— Pentru numele lui Dumezeu, Frida, nu exagera!

— Crezi că exagerez? a exclamat ea. Dacă nu aş fi îngrijorată pentru tine, poate aş fi fericită. Acolo nu există numai boli, Dumnezeu ştie! Trebuie să lupţi în egală măsură cu animalele sălbatice, cu soarele arzător, cu acel

sezon de ploi... Prietenul tău nici măcar nu a încercat să disimuleze toate aceste teribile greutăţi... Şi apoi acele tulburări care se manifesta acum în Congo... După spusele donnului Stench, acesta nu-i decât începutul, răscoalele se vor amplifica, se vor întinde... Iar tu vei fi atât de aproape de ele! Dar îmi pierd timpul repetându-ţi nişte lucruri cu care ai fost pus la curent mai bine decât mine!

Ea s-a ridicat brusc în picioare:

— Hai, la treabă... Astfel ne von gândi mai puţin la viitor. Exista câteva volume la care nu ajung, cele de pe rafturile de sus... Mă duc să duc platoul de ceai şi apoi mi le vei da tu... După aceea va fi timpul să ma întorc la Seeburg.

Moray s-a dus în bibliotecă cu paşi lenţi, cu sprâncenele încruntate. Nu numai că Frida îşi făcea atâtea griji din cauza lui, dar ea credea necesar să mai şi sublinieze acest lucru, ca şi cum el nu şi-ar fi dat prea bine seama de ceea ce face... Absurd, cele mai multe cărţi despre care ea tocmai îi spusese erau cărţi de artă, dar cu toate că a ridicat mecanic ochii spre ele, nu le-a văzut, atât de departe îi erau gândurile... În final, luând din nou legătura cu realitatea, a estimat că ar fi inutil să mai caute scara care era pe la subsol. Taburetul care-şi avea locul alături de şemineu urma să-i fie suficient. Urcându-se pe el, s-a întins pe vârfurile picioarelor şi a început să pună, unul câte unul, volumele pe un raft mult mai accesibil. Aproape terminase, când doamna von Altishofer a venit în bibliotecă. Doar trei volume mai rămăseseră pe etajera de sus. El s-a aplecat puţin într-o parte, a întins braţul şi a luat toate cele trei volume dintr-o dată. Dar, în efortul pe care l-a făcut pentru a le ridica, şi-a pierdut echilibrul şi, ţinând în continuare volumele deasupra capului, s-a răsturnat cu taburetul, căzând în picioare, puţin cam dur însă.

— Bravo! l-a felicitat prietena sa. Ai evitat o căzătură fără să scapi cărţile!

— Da... a spus el, schiţând o grimasă de durere, dar cred că acest lucru mi-a făcut rău la spate.

— Poate că ai sărit puţin cam greoi... Aşează-te... Rămâi câteva momente liniştit...

El s-a aşezat cu precauţie pe marginea taburetului, păstrându-şi mâna apăsată pe spate, şi a rămas aşa atâta timp cât Frida a împachetat acele tomuri groase.

— Îţi este mai bine? s-a interesat ea după ce a terminat.

— Deloc... Dar nu-i nimic, îmi va trece.

— Dacă nu-ţi va trece, va trebui să te examineze un doctor. Când te vei culca, ia o aspirină şi spune-i lui Arturo să-ţi facă o frecţie. Ai un unguent, o cataplasmă?

— Da, ar trebui să am în dulăpiorul farmaceutic...

Cu capul puţin lăsat într-o parte, ea a continuat să-l cerceteze cu solicitudine:

— Regret că sunt obligată să te părăsesc, dar... Oricum, nu uita: aspirină şi frecţie după baie. Nu, nu te scula! Sunt fată destul de mare pentru a găsi drumul şi singură... Pe mâine dimineaţă... La zece e bine?

David a încuviinţat, evitând să se mişte şi, după ce doamna von Altishofer a plecat, a mai rămas încă multe minute aşa, palpându-şi spatele. Apoi, cum părea să nu se fi rupt nimic, s-a sculat cu precauţie şi a început să meargă din nou.

Inventarul fiind terminat, trebuia să ia acum legătura cu Stieger. Dar când i-a telefonat, secretara acestuia i-a spus:

— Sunt dezolată, domule Moray. Domnul Stieger este la München.

— Când se va întoarce?

— Sâmbătă dimineaţă... Dar dacă este vorba despre ceva important, pot să-i telefonez.

David a reflectat rapid.

— Nu, sâmbătă dimineaţă va fi bine. Aranjează-mi o întâlnire pentru ora unsprezece.

— Foarte bine, domnule Moray. Îl voi înştiinţa chiar eu

pe domnul Stieger.

S-a întors puţin prea brusc pentru a repune telefonul în furcă şi a avut o nouă grimasă de durere. Era contrariat că Stieger lipsea! David spera să facă tot ce are de făcut imediat, rapid! Dacă la începutul după amiezii era plin de energie şi de încredere în sine, avântul i se mai diminuase... Kathy îi lipsea, cu sărutările buzelor ei, cu privirile pline de tandreţe, care ştiau atât de bine să-i redea curajul. Curios, dar acum David detesta să rămână singur, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Măcar dacă Frida nu ar fi fost obligată să plece... Compania ei i-ar fi fost de un mare folos în circumstanţele acelea. Ideea de a se găsi singur la masă nu avea în ea nimic plăcut... Sunându-l pe Arturo, i-a spus să prepare ceva pe un platou şi să-l aducă în bibliotecă, apoi i-a explicat că va avea nevoie de o frecţie. După toate acestea, slalomând printre vrafuri de cărţi, cu griji împachetate de doamna von Altishofer, a dat drumul la radio şi l-a fixat pe lungimea de undă a B.B.C.ului. În ultimul timp fusese atât de ocupat cu propriile sale probleme încât nu s-a mai ţinut la curent cu cele ale lumii. Dar a auzit vocea speakerului anunţând:

— Aici se termină buletinul nostru de ştiri.

Cu o exclamaţie de ciudă, a închis radioul şi a urcat la etaj, pentru că era ora la care îşi lua vitaminele comprimate.

CAPITOLUL XXXIV

A doua zi dimineaţă, la ora zece fix, a sunat cineva la uşă şi puţin după aceea Arturo a introdus-o pe doamna von Altishofer în salon, unde, aşezat pe canapea, Moray tocmai contempla gânditor colecţia sa de porţelanuri chinezeşti.

A primit-o scuzându-se că nu se scoală, apoi a avut un gest sugestiv în direcţia porţelanurilor:

— Tot ce este aici va trebui ambalat cu foarte multa grijă... Atunci când, bucurându-mă atât de mult, am adunat această colecţie – nimic altceva decât piese K'ang-ki absolut autentice – nu mă gândeam că ea îmi va provoca un lanţ atât de lung de griji...

— Le voi ambala chiar eu, a spus Frida încet. În felul acesta, nu-ţi vor mai provoca nicio grijă... Dar, ce-ţi mai face spatele?

— Nu cu mult mai rău, cred, cu toate că nu am reuşit să dorm deloc. Oricum, în dimineaţa asta am început să şchiopătez puţin.

— Şchiopătezi?

— Da, puţin, de piciorul drept.

— Atunci va trebui să-ţi faci fără întârziere un examen medical!

— Nu, a spus el, respingând cu un gest sugestia, nu poate fi ceva grav... Voi mai aştepta o zi pentru a vedea dacă nu-mi trece...

Întorcându-şi privirea de la porţelanuri, el a surprins-o pe doamna von Altishofer privindu-l cu o expresie de

nelinişte, care lui nu-i putea scăpa.

— Ce s-a întâmplat, Frida?

— Nimic... nimic, a spus ea repede, forţându-se să surâdă. Mă gândesc doar la durerea pe care o simţi... Sper că nu te va împiedica totuşi să mergi la recepţie...

— Ce recepţie?

— Cea de la Leonora, bineînţeles.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

— Dar ai fost cu siguranţă invitat. Mergem cu toţi, toată banda... Dacă nu ai primit nicio veste, înseamnă că s-a produs o încurcătură. Prin urmare ma vei însoţi, nu-i aşa?

David îşi muşca buzele, vexat că a fost deja dat la o parte, ca şi când a încetat să mai aparţină aceleiaşi lumi ca prietenii pe care-i avea nu demult.

— Nu, am cu adevărat foarte multe de făcut, Frida. De altfel, recepţia pe care am dat-o pentru conferinţa lui Willie a fost cântecul meu de lebădă. Mai ales că frivolităţile Leonorei nu mai prezintă niciun interes pentru mine.

— Sunt dezolată, prietene... Ştiu bine că toate s-au terminat aici din punctul tău de vedere şi că te antrenezi să suporţi societatea... sălbaticilor pe care-i vei găsi acolo...

— Voi avea compania lui Willie şi a dragei mele soţii, a replicat el, cu un ton convins. Iar munca mea va fi tocmai aceea de a-i civiliza pe acei sălbatici.

— Da, da, bineînţeles, asta nu te va împiedica în niciun fel să fii extrem de fericit, s-a grăbit ea sa spună pe un ton conciliator. Cu toate acestea să fii nevoit să trăieşti în trei este puţin cam limitat când ai fost obişnuit, ca tine, să frecventezi mulţi oameni interesanţi... Dar îndeajuns cu acest subiect, şi aşa ai destule griji. Mă duc să termin cu ambalatul cărţilor. Într-o zi, poate mâine, voi împacheta porţelanurile.

Ce are? s-a întrebat Moray după ce ea l-a părăsit, îndreptându-se spre bibliotecă. Ieri era veselă, – plină de viaţă, iar astăzi este aproape melancolică... Nu-şi putea

explica în niciun fel o asemenea schimbare bruscă de stare şi atitudine.

Spre sfârşitul dimineţii, David a părăsit biroul, unde s-a ocupat de semnarea cecurilor şi cu rezolvarea facturilor încă neonorate şi s-a dus în bibliotecă, sub pretextul de a vedea dacă Frida mai poate lucra, dar în irealitate pentru a-şi da seama dacă ea şi-a schimbat starea. Din contră, ea i-a părut şi mai deprimată.

— Ceva te nelinişteşte, Frida, a sfârşit el prin a spune, la a doua sa vizită în bibliotecă.

Îngenunchiată în apropierea rafturilor, ea s-a îndreptat, dar nu l-a privit:

— Nu, nimic... nu-i nimic.

Dar tonul era mult prea evaziv pentru a-l convinge pe Moray. În timpul dejunului, – ea a consimţit, doar pentru a câştiga timp, să rămână pentru a lua masa cu el – David a făcut eforturi pentru a risipi melancolia doamnei von Altishofer.

— Nu ai mâncat nimic, Frida. Vrei să-ţi dau puţină salată?

— Mulţumesc, nu.

— Atunci o altă bucată de piftie?

— Nu, nu mai vreau nimic, te rog. Astăzi nu prea am poftă de mâncare.

— Atunci, dacă ai terminat, să mergem să ne odihnim puţin pe terasă. Soarele este astăzi fierbinte.

Afară, de altfel, era foarte frumos, iar Wilhem, după ce îndepărtase zăpada, scosese scaunele de grădină. S-au aşezat cu faţa spre Alpii care se profilau splendid pe cerul senin.

— Ai aici cea mai frumoasă privelişte din toată Elveţia, a murmurat Frida von Altishofer. Cel puţin, pentru încă câteva zile...

A urmat o tăcere şi, gândindu-se că-i va face plăcere, poate chiar pentru a o împăca, David a spusî

— Am avut întotdeauna pentru tine o mare stimă, Frida.

— Serios?

— Întotdeauna! De altfel, nu consider în niciun caz ca un lucru comun ajutorul pe care mi-l dai cu atâta solicitudine. Şi mi-ar place să alegi câteva piese din colecţia mea, ca amintire.

— Eşti foarte generos, prietene, dar nu prea ţin la amintiri. Întotdeauna aduc cu ele şi puţină tristeţe.

— Totuşi, Frida... Insist!

— Atunci, dacă va trebui să am o amintire care să mă întristeze, mi-ar place să fie acea mică fotografie care este pe biroul tău, la dreapta.

— Vrei să spui instantaneul în care am fost surprinşi împreuna la Reisenberg?

— Exact. Ea îmi va permite să-mi aduc aminte fără încetare de vremurile când erai aici, printre noi...

— Draga mea Frida, a spus el cu un surâs de reproş amabil, ai un ton de necrolog!

— Nu este prea vesel...

Brusc, rezerva în care s-a menţinut ea a părasit-o:

— Dumnezeule, David, mă simt atât de tristă pentru tine! Nu aş fi vrut să te pun la curent, dar, în orice caz, nu ai fi întârziat sa afli...

Deschizandu-şi poşeta, ea i-a întins o tăietură dintr-un ziar. El a văzut că era o tăietură din *Daily Echo* apărut în acea dimineaţă – un ziar pe care ea nu-l cumpăra de obicei – şi care avea drept titlu: „Masacru în Congo: cinci sute de victime.”

Cu mult interes, David a citit următoarele:

„În noaptea trecută, în provincia Kasai, unde, de câteva săptămâni s-au făcut simţite urme de tulburări, a izbucnit un război tribal. Fără nicio provocare, dizidenţi ai tribului Balouba au atacat sălbatic satul Tschilenge care, după ce a respins două atacuri prin lupte feroce, a fost incendiat şi distrus. Numărul victimelor care se găsesc sub dărâmături se estimează la cinci sute.”

— Acum, a spus doamna von Altishofer, ştii unde te duci!

Ridicând capul, el i-a întâlnit privirea care rămăsese fixată asupra lui. Nu fusese deloc impresionat de această veste, ci, din contră, parcă îl întărea în convingerea sa.

— Frida, a spus el cu răceală, mi-am dat perfect seama că, de ieri, încerci să mă împiedici sa plec. Nu procedezi aşa, sunt convins, decât din cauza celor mai bune sentimente, dar nu cred că ai înţeles cât de mult o iubesc pe aceea care-mi va fi soţie. Ştiu că lucrurile merg prost pe acolo, dar asta nu mă va împiedica să plec, pentru că, dacă va trebui, o voi urma pe Kathy până la capătul lumii.

Ea şi-a muşcat buzele, apoi a suspinat:

— Bineînţeles, prietene. Nu se întâmplă întotdeauna aşa atunci când un om mai în vârstă se aprinde după o fetişcană? Şi întotdeauna se sfârşeşte tragic. Îmi amintesc de filmul acela celebru, care se numea *Îngerul albastru*.

Indignarea a împurpurat obrazul lui Morey:

— Situaţia nu se compară absolut deloc!

— Nu, în sfârşit, a convenit ea cu o voce stinsă, bătrânul profesor nu s-a aventurat decât într-un circ, pe când tu... (Ea a întors capul, ducându-şi o mână la faţă, pentru a-şi ascunde emoţia.) Da, simt în adâncul meu că mergi...

Dar buzele ei nu au mai fost în stare să spună cuvântul teribil şi s-au mulţumit să adauge:

— ...vei cunoaşte un destin şi mai rău!

O replică tăioasă i-a venit lui Moray pe buze, dar, înţelegând tristeţea. Fridei, şi-a reţinut-o. Doamna von Altishofer întotdeauna a ştiut să disimuleze sentimentele şi nu lăcrima prea uşor. Prin urmare, trebuie să fi fost extrem de impresionată pentru a ajunge într-o asemenea stare extremă. Foarte drept pe scaunul său, David a privit fix îndepărtatele culmi acoperite cu zăpadă şi o tăcere prelungă s-a stabilit între ei. În sfârşit, mai calmă, dar cu capul în continuare întors, Frida von Altishofer s-a ridicat:

— Prietene, a spus ea, nu mai sunt în stare să fac nimic astăzi. Voi reveni mâine.

— Regret... s-a bâlbâit el, luat pe neaşteptate de această plecare bruscă. Chiar eşti obligată să pleci?

— Da... Dacă vreau să trec să o văd pe doamna Schultz şi pe prietenii noştri, va trebui mai întâi să mă aranjez puţin...

El nu a mai insistat deloc, a condus-o până la maşină şi a aşteptat să dispară la cotitura şoselei. Apoi a închis poarta şi s-a întors tremurând în casă. Acolo, a recitit cu atenţie tăietura din ziar, apoi, cu un gest decis, a rupt-o.

Pe timpul după amiezii şi-a continuat pregătirile, dar a privit frecvent spre pendulă. La ora cinci, trebuia să-i telefoneze lui Kathy la Markinch, unde lua ceaiul la prezbiteriu, aşa cum se înţelesesera atunci când a plecat. După toate problemele şi contradicţiile din ultimele două zile, cât de mult îşi dorea să audă din nou vocea lui Kathy!

După ce a băut repede o ceaşcă cu ceai, s-a dus şi s-a aşezat în apropierea telefonului, a chemat centrala internaţionala şi a dat numărul familiei Fotheringay. La acea oră traficul era foarte redus şi în zece minute legătura a fost realizată. Spre marea bucurie a lui David, i-a răspuns chiar Kathy. Cu siguranţă că îi aştepta apelul undeva în apropierea telefonului!

— Kathy, tu eşti? Ce faci, draga mea?

— Foarte bine, David, dar am multe lucruri de rezolvat. Ai avut noroc că... În câteva minute aş fi plecat spre Edimbourg.

Puţin răcorit, el s-a interesat:

— Ce-ai mai făcut?

— O mulţime de lucruri în vederea plecării noastre... ca şi tine, presupun.

— Da, am fost şi eu foarte ocupat, dar acum aproape mi-am terminat pregătirile.

— Da? Sunt atât de fericită încât nu mai am răbdare!

Imediat ce voi găsi un minut liber îţi voi scrie pentru a-

ţi da indicaţiile necesare ca să ne întâlnim uşor la Londra.

— Chiar speram să primesc o scrisoare de la tine, draga mea.

— Adevărat? Credeam că... dacă vom fi în curând împreună... Şi apoi unchiul Willie mă îngrijorează... De când suntem aici, nu a încetat să aibă febră, iar în seara asta va trebui să ţină o conferinţă...

— Îmi pare rău să aud aşa ceva... a spus el fără prea multă convingere, gândindu-se la propriile necazuri. Transmite-i salutările mele.

— Nu voi uita, David. Şi-ţi voi scrie în seara asta, după ce ne vom întoarce de la Edimbourg...

— Nu vreau să-ţi dau o corvoadă în plus, Kathy!

— Dar, David, dragul meu... Te-ai supărat?

— Nu, Kathy. Dar trebuie să-ţi spun că mă simt singur. Am avut parte de momente penibile aici şi, în plus, mă cam doare spatele. Atunci... sper în continuare să primesc o scrisoare de la tine, chiar dacă ar fi doar câteva rânduri în care mi-ai spune cât de mult îţi lipsesc...

— Da, îmi lipseşti enorm, David! Doar că am fost extrem de ocupată... Şi cum unchiul Willie era bolnav... Nu credeam că...

— Să nu mai vorbim despre asta, draga mea, nu-i nimic, a întrerupt-o el, impresionat de accentul de regret intens pe care-l avea vocea tinerei fete. Dar dacă Willie este chiar atât de bolnav, va mai putea pleca pe douăzeci şi unu?

— Va pleca, David, a afirmat ea cu convingere. Chiar dacă va trebui purtat pe-braţe până la avion!

„Pentru ce-ar mai putea fi util într-o asemenea stare?” şi-a spus David cu asprime. Dar a regretat imediat acest gând mai puţin milos, pentru că avea multă afecţiune pentru Willie.

— Ai văzut, presupun, că s-au produs tulburări în Kasai...

— Da, s-ar putea să fie grav. Dar, bineînţeles, ne aşteptam la aşa ceva, mai mult sau mai puţin. Acum,

dragul meu, chiar va trebui să plec... Maşina tocmai a sosit şi îl aud pe unchiul Willie chemându-mă afară...

— Aşteaptă puţin, Kathy...

— Dacă nu plec, dragul meu, vom pierde maşina, iar unchiul Willie va întârzia la conferinţa sa. La revedere, dragă David... În curând vom fi din nou împreună!

Ea a închis, lăsându-l pe David disperat şi cu sentimentul că este neglijat. Bine măcar că-i telefonase! Nu-i spusese despre ea nimic, vorbise doar despre Willie! Nu, nu trebuia să aibă astfel de gânduri... Această gelozie nu era demnă de el! Kathy îl iubea, dar acest biet copil era înnebunit, agasat... I-a găsit sute de scuze lui Kathy şi cu toate acestea întreaga seară a avut sentimentul că din punctul lui de vedere se arătase dezinvolt.

În momentul când s-a culcat, cum această impresie persista, a decis să ia un somnifer, lucru pe care nu-l mai făcuse de săptămâni întregi. O pastilă de Soneryl, urmată de un pahar cu lapte cald, l-a făcut să cadă într-un somn adânc, care s-ar fi putut prelungi cel puţin şase ore, dar care a fost tulburat de un vis pe cât de ridicol pe atât de înfricoşător.

David era întins pe un pat de campanie, într-un loc pe care nu-l cunoştea, în spatele unor stânci negre. Aerul, plin de zumzăitul insectelor, era sufocant... căldura umedă a unei nopţi tropicale fiind insuportabilă. Se găsea în întuneric, dar putea cu toate acestea să vadă câte ceva foarte vag şi, puţin câte puţin, a distins silueta unui om în picioare, la câţiva paşi de el, îmbrăcat cu o cămaşă şi un şort kaki, încălţat cu cizme scurte din cauciuc. Cu toate că nu-i putea distinge faţa, David ştia că acel om era Willie. A vrut să-l cheme, dar cu toate că buzele lui au mimat cuvintele, niciun sunet nu s-a auzit. Apoi, dintr-o dată, cu oroare, a văzut în spatele lui Willie trei enorme fiare înaintând spre ei. Erau lei... cel puţin aveau mărimea şi forma unor lei, dar cu ceva supranatural în apariţia lor, care-i făcea şi mai înfricoşători. Iar în spatele acestor fiare se distingea un şir de luptători înarmaţi cu lănci. David a

vrut să fugă de acest dublu pericol care-l ameninţa, dar era inutil să încerce să se scoale. Nu a reuşit şi acest efort i-a slăbit puterile. Apoi, în momentul în care se credea pierdut, omul, care era Willie, a început să râdă şi, ridicând câţiva bolovani, i-a aruncat neglijent în direcţia leilor, ca un copil care vroia să lovească o pisică de cauciuc. Imediat fiarele au rămas pe loc, au ezitat un moment, apoi s-au repezit din nou înainte.

— Dumnezeu este păstorul nostru, a spus Willie. O chetă va fi făcuta la ieşire.

Imediat, atacul a încetat. Leii s-au aşezat cuminţi jos, cu un aer umil. Atunci luptătorii negri au început să bată măsura pocnind din palme şi cântând la fel de fals ca şi corul din Markinch imnul „Înainte soldaţi ai lui Dumnezeu”.

Destinderea adusă de aceasta viziune grotescă era atât de intensă încât Moray a vrut să râdă, să urle de râs, şi în final a scos un strigăt care l-a trezit.

Epuizat, dar liniştit să se regăsească în cadrul familiar al camerei sale, el a stins veioza şi a rămas treaz, cu ochii deschişi în întuneric, reflectând la acel vis absurd. Ceea ce l-a iritat şi mai mult a fost atitudinea lui. De ce se dovedise atât de puţin curajos? Dumezeule, nu!... Niciodată nu a vrut să recunoască... Nu, totul putea fi doar un conflict în subconştientul său între admiraţia faţă de dezinteresul exemplar, eroic al lui Willie şi indiferenţa manifestată chiar de el, în trecut, cu privire la religie. Concluzionând, David a privit cadranul luminos al pendulei puse pe masă, care-i indica ora trei noaptea. Atunci s-a ridicat din pat, şi-a scos pijamaua udă de transpiraţie şi, înainte de a-şi pune o alta, s-a frecţionat cu un prosop. Culcându-se din nou în pat, s-a mai zvârcolit mai mult de o oră pe o parte şi pe cealaltă înainte de a putea adormi din nou.

CAPITOLUL XXXV

A doua zi dimineaţă, obosit, Moray s-a trezit prost dispus. S-a sculat imediat, înmuiat de un sentiment de ruşine şi a acceptat ca pe o penitenţă durerea de spate care părea să se accentueze. Aşteptând cu nerăbdare sosirea doamnei von Altishofer, bântuia prin casă ca o stafie, verificând şi reverificând ce făcuse: inventarul era complet, toate hârtiile fuseseră puse în ordine, prevenise banca, întâlnirea cu Stieger fusese aranjată pentru a doua zi. Nu-i mai rămânea decât să termine cu împachetatul cărţilor. Cu urechea ciulită la zgomotul făcut de apropierea Dauphinului, şi-a consultat ceasul: trecuse de zece! De ce nu ajunsese diavoliţa de Frida? Punctualitatea era doar una dintre numeroasele ei calităţi. David era pe punctul de a telefona, când, cu o uşurare imensă, a recunoscut paşii prietenei sale pe pietrişul aleii. Puţin după aceea s-a auzit soneria de la intrare şi s-a dus chiar el să-i deschidă.

— Nu ai mai venit cu maşina? Tocmai mă întrebam mai devreme de ce ai întârziat... Intră... Dă-mi paltonul...

— Mulţumesc, nu, nu intru. Sau, cel mult, doar în hol.

El a privit-o cu stupefacţie cum s-a fixat în cadrul uşii. Nu era îmbrăcată cu ţinuta pe care o folosea când muncea, ci cu taiorul brun-roşcat şi cu pălăria Bersaglier pe care o punea când se ducea la plimbare. Cu toate acestea, ceea ce l-a frapat pe David a fost expresia hotărâtă a feţei ei, care l-a făcut să exclame, bănuind catastrofa:

— Ce s-a întâmplat, Frida?

Înainte de a-i răspunde, ea a rămas un moment privindu-l în tăcere, aproape cu milă:

— Prietene, a spus ea în sfârşit, în ciuda dorinţei mari pe care am avut-o să te ajut, am decis să nu te mai revăd, nici acum, nici altă dată.

— Cum? a exclamat el, din ce în ce mai stupefiat. Dar de ce? Mi-ai promis... Contam pe tine pentru porţelanuri...

— Porţelanurile! l-a imitat ea cu un aer dispreţuitor. La ce bun? Nu te vei mai servi de ele niciodată. Nu le vei mai revedea niciodată...

— Dar eu... Am nevoie de tine pentru alte lucruri...

— Atunci le vei aranja altfel, a spus ea, înclinând capul, fără a înceta să-l privească. Îmi este de-a dreptul penibil. Aşa cum ai spus chiar tu, e mai bine să terminam o dată pentru totdeauna.

Din nou s-a lăsat tăcerea, David negăsind altceva de spus decât să repete: „Dar de ce?” Apoi doamna von Altishofer a reluat cu o oarecare linişte:

— Prietene, scumpul meu prieten, sentimentul pe care-l am pentru tine – un sentiment mai profund decât îţi imaginezi – m-a pierdut. Sunt femeie, deci slabă, şi am cedat, consimţind să te ajut. Dar ieri am înţeles că este o eroare din partea mea, când i-am întâlnit pe prietenii noştri la acea recepţie. O gravă eroare. Pentru că toţi prietenii noştri sunt dezolaţi de decizia ta, toţi au aceeaşi părere în ceea ce te priveşte...

— Sunt foarte mişcat, a murmurat el, nemulţumit să afle că s-a discutat despre el în lipsă. Dar nu înţeleg de ce sunt atât de îngrijoraţi în ceea ce mă priveşte.

— Ei bine, au dreptate, a replicat ea. Toţi spun: „Iată un om care a muncit întreaga sa viaţă; a reuşit, este bogat, are prieteni buni, o casă frumoasă... şi brusc – la vârsta lui! – abandonează totul pentru a urma o idee, pentru a ceda unui impuls excesiv...” Stench chiar a declarat, cu micul său surâs maliţios, că te consideră un visător.

— Multe nulţumiri lui Stench şi celorlalţi, a spus Moray

cu un ton amar, dar cu toate acestea cred că ştiu foarte bine ce fac!

— Eşti sigur? În momentul acesta eşti mult prea ocupat pentru a-ţi face timp să citeşti ziarele sau să asculţi radioul. Ieri, domul Stench ne-a spus – tocmai aflase şi el – că într-un alt oraş, Kalinda, – foarte aproape de locul unde s-a instalat Willie – hoarde de indigeni au năvălit brusc în Misiunea belgiană, aruncând cu săgeţi aprinse şi mânuind cuţitele. Au masacrat pe toată lumea, nemulţumindu-se să-i omoare, ci începând prin a-i mutila pe acei bieţi nefericiţi tăindu-le mâinile... Mein Gott! Şi eu, care ţi-am admirat întotdeauna mâinile atât de frumoase, atât de sensibile... La ideea ca unul dintre acei înfricoşători sălbatici ar putea să ţi le taie... Crezi că nu am motive pentru a-mi simţi inima îndureratã? Crezi că eu şi ceilalţi nu suntem dezolaţi de plecarea ta acolo?

Cu sprâncenele încruntate, David îşi mişca buza inferioară, împărţit între furie şi un sentiment de jenă. Până la urmă furia a învins:

— Poate ai uitat că Willie m-a prevenit de pericolul care mă paşte, iar eu am luat decizia în deplină cunoştinţa de cauză.

— Nu cred deloc.

— Mă acuzi că mint?

— Te acuz că încerci să abuzezi de tine însuţi.

— Chiar dacă ar fi aşa, o fac cu cele mai nobile scopuri.

— Deci îţi doreşti să devii martir? Doreşti să fii străbătut de săgeţi, ca un nou sfânt Sebastian, pentru a primi o aureolă şi o harpă celestă? s-a lansat ea, cu un fel de dispreţ. Nu m-am gândit decât la interesul tău când ţi-am spus.

— Inutil, a întrerupt-o el violent. Nu vei reuşi să mă convingi să nu plec.

Au rămas un moment tăcuţi, înfruntându-se din priviri, apoi ea a spus în sfârşit, cu o voce dură:

— Deci decizia ta este fermă?

— Da.

— Atunci, pleacă! Eşti orb, lipsit de bun simţ, nebun!

— Mulţumesc!

Erau pe punctul de a se încăiera, de-a se da în spectacol, iar David avea oroare de aşa ceva.

— Spui că nu este vorba decât despre un ideal înalt, pentru a-ţi schimba viaţa. Dar nu-i adevărat! O faci doar pentru a te culca cu acea tânără idioată, stropită cu apă sfinţită, care nu are pic de minte şi al cărei spirit este la o sută de leghe de al tău! O infirmieră lipsita de cultură, care-ţi răspunde strâmbându-se când îi vorbeşti despre Bonnard, dar de care eşti complet orbit!

Pălind până în vârful urechilor la auzul acestor insulte pe care Frida le spunea în disperare de cauză, Moray şi-a recăpătat întreaga putere pentru a replica:

— Vorbeşti despre tânăra care va deveni soţia mea!

— Şi când va deveni, ce-ţi va da în plus? Să nu speri să cunoşti pasiunea în braţele ei pentru că aceşti posedaţi de religie sunt asexuaţi! Pentru a naşte o pasiune ca aceea pe care ţi-o doreşti este necesar un trup plin de flăcări şi scântei, ceea ce nu-i cazul ei. Este o fiinţă slabă, deja ataşată total de Willie al ei; pentru ea nu eşti decât un binevenit tutore, un înlocuitor al tatălui ei. De altfel, ai un rival mult mai puternic! Ea nu poate iubi în acelaşi timp şi pe Dumezeu şi pe tine!

— Cred că va trebui să-ţi cer să pleci.

Cu privirea scânteietoare, cu pieptul frematând de violenţă, splendidă, ea aducea cu o cântăreaţă wagneriană. Dar, dintr-o dată, şi-a regăsit tot calmul şi a spus cu o extremă răceală:

— Plec... Dar aminteşte-ţi că te-am prevenit. Şi mai ales nu uita că dacă îţi vei reveni, sunt în continuare la Seeburg şi... rămân prietena ta.

Nici măcar nu a aşteptat ca ea să ajungă la capătul aleii pentru a închide violent uşa. Se simţea ultragiat, indignat, furios. Dar mai presus de toate, era decis să plece. Cum putuse ea să se exprime cu o asemenea libertate vulgară despre Kathy şi chiar despre el? Această

imprudenţă, la care se adăugau şi maliţioasele comentarii ale celorlalţi participanţi la recepţia din ajun, l-au întărit şi mai mult în convingerile sale. Ceea ce l-a înfuriat poate cel mai mult – amintindu-i de noaptea în care Kathy îi cedase docilă – era afirmaţia impertinentă că viitoarea lui soţie nu ar avea temperament. Un înlocuitor al tatălui ei... care venea după Dumezeu şi Willie! Se putea imagina o afirmaţie mai mincinoasă, mai scandaloasă? Asta era o blasfemie! Şi cu toate acestea suportase greu lovitura... Fără a mai pune la socoteală că, trântind cu violenţă uşa, durerea din spate i se agravase şi acum şchiopăta mai tare ca niciodată.

Cum nu mai putea suporta, după o asemenea scenă, să mai rămână pasiv în casă, şi cum, spre binele lui, spatele reclama îngrijire imediată, Moray a luat decizia de a lua trenul spre Zürich – unde de altfel avea de făcut câteva ultime cumpărături – cu scopul de a-l consulta pe bunul său prieten, doctorul Miller. Anunţând că nu va lua masa, el a fost condus de către Arturo la gara din Melsburg şi a ajuns acolo tocmai la timp pentru a prinde acceleratul de douăsprezece fără un sfert.

După ce s-a instalat lângă fereastră, – în viziunea sa nu existau în toată lumea trenuri capabile să rivalizeze cu cele din Elveţia – a desfăcut *Gazette Suisse* pe care o cumpărase mecanic de la chioşcul din gară. Cu siguranţă, doamna von Altishofer exagerase, pentru a-l alarma, dar era la fel de adevărat că, de la un timp, fusese mult prea ocupat pentru a mai fi la curent cu ce se întâmpla pe planetă. De altfel, ca o regulă generală, el prefera să ignore asemenea lucruri, pentru a-şi putea menţine liniştea într-o lume care renunţase la bunul simţ. Cu toate acestea, încerca să se pună la punct cu ultimele noutăţi. Chiar de pe prima pagină, titlul i-a sărit în ochi: Masacru atroce la Misiunea din Kalinda.

Cu nervii încă întinşi, el a citit articolul. Peste o sută de persoane, – bărbaţi, femei şi copii – care au încercat să găsească un refugiu la Misiune, au fost masacraţi cu o

incredibilă ferocitate. În ceea ce-i priveşte pe misionari, doi franciscani, au avut parte de un tratament special: s-a început prin a-i mutila atroce, apoi, după ce au fost decapitaţi, au fost efectiv tăiaţi în bucăţi. Acest masacru, care a avut loc după cel de la Tschilenge, concretiza într-un mod înfricoşător agitaţia care se manifesta de la un timp în Congo.

Frida spusese adevărul: ce sfârşit pentru un om sensibil şi civilizat! Cu stomacul strâns, plin de dezgust, David a lăsat ziarul şi a privit liniştita câmpie elveţiană, vacile brune care rumegau liniştite printre peri şi cireşi. Oare luând eroica decizie se gândise bine la toate pericolele şi obligaţiile care derivau din ea? Dar şi-a scos repede acest gând din minte. Chiar dacă nu ar fi vrut să plece, ştia că nu o va obţine pe Kathy decât cu acest preţ şi prin urmare nu mai exista pentru el cale de întoarcere.

Trenul a ajuns în gara din Zürich şi Moray a avut destule necazuri până să coboare pe peron, astfel încât a regretat că nu şi-a luat un baston. Schiopătatul lui a atras priviri pline de o simpatie miloasă, în timp ce traversa strada Gării. Cu preţul unui mare efort, a reuşit să-şi facă cumpăraturile la Grieder care, spre deosebire de atâtea magazine, avea avantajul de a nu închide între ora douăsprezece şi ora două. O oprire la Baur-du-Lac doar i-a trecut prin minte, pentru că a dejunat frugar la Sprungli, o friptură de vacă cu tăiţei, urmata de compot şi de o cafea cu frişca. Era cu adevărat prea emoţionat, prea deprimat, pentru a putea mânca. Un taxi l-a condus apoi spre cabinetul doctorului Miller, pe Gloriastrasse, şi a avut norocul să sosească înainte ca specialistul să-şi înceapă consultaţiile. Şansa a făcut ca Miller sa nu fi aflat despre iminenta plecare a clientului lui în Africa Neagră. În sfârşit, în starea în care era, felicitările sau reproşurile erau în aceeaşi măsură de nesuportat pentru Moray. A ajuns repede la subiect enumerând simptomele şi concluzionând:

— Sunt aproape sigur că am o deplasare de vertebră.

Muller, un omuleţ jovial, care aprecia vizibil plăcerile vieţii, a ascultat în linişte acest expozeu, aşezat în spatele biroului. După ce Moray a terminat, s-a ridicat pentru a se dedica unui examen pe care David l-a calificat drept rapid, aproape superficial.

— O uşoară luxaţie a celei de-a douăsprezecea vertebre dorsale. Va trebui sa faci frecţie cu un unguent bun.

— Am şi făcut şi nu am simţit nicio ameliorare.

— Bineînţeles, asta cere câteva zile de răbdare.

— Dar acest şchiopătat...?

— Pe bază pur psihică. Un transfer protector al îngrijorării, pe care ţi-o provoacă spatele... Chiar, nu văd de ce te-ai îngrijora din cauza acestui subiect... Alte preocupări nu mai ai?

Cu sprâncenele încruntate, Moray a preferat să ignore întrebarea.

— Deci nu crezi că este necesar sâ-mi fac o radiografie?

— Mein Gott! a izbucnit Miller. Aici nu facem radiografii pentru nişte simple luxaţii.

Moray a părăsit cabinetul specialistului într-o stare mult mai proastă decât cea cu care intrase, pentru că, forţându-se să nu mai şchiopăteze, rezultatul a fost că-şi târa pur şi simplu piciorul după el.

— Dracu’ să-l ia dacă-şi închipuie că mă iau după el!

A fost tentat să meargă să consulte un alt medic, dar s-a abţinut, pentru a nu părea ridicol. În locul acestui lucru, cu speranţa că puţin exerciţiu îi va face bine, a coborât colina pe jos până la Belvedere şi s-a plimbat pe malul lacului. Printr-o uşoară ceaţa sidefie, un soare palid făcea să scânteieze apele calme şi conferea după amiezii o pace luminoasă. Dar această stranie claritate nu a făcut decât să amplifice neliniştea resimţită de David, sentimentul lui de insecuritate în sânul unei lumi ostile. Noua orientare luată de existenţa sa i se părea nesăbuită. Avea senzaţia că se aruncă în necunoscut, încercând cu

disperare să se prindă de ceva. De ce avusese Frida o ieşire atât de violentă? Era absolut de neiertat din partea ei şi cu toate acestea, căutând mobilul care o împinsese să procedeze aşa, îi găsea scuze, simţind chiar că este pe punctul de a o absolvi. Era îndrăgostită de el, geloasă pe Kathy, şocată de vestea plecării lui, ea tremurând pentru securitatea sa... Regreta profund ruptura cu Frida, pentru că o admirase şi avusese întotdeauna multă simpatie pentru ea. Poate că era de blamat pentru că o lăsase să spere că prietenia lor se putea transforma într-o legătură mult mai intimă... Dar, având în vedere circumstanţele, fusese mai bine ca această ruptură să aibă loc.

Întorcându-se cu un efort de la lac, Moray a oprit un taxi şi s-a lăsat condus la gară. Ziarul de seară, pe care l-a citit pe drumul de întoarcere, confirma, amplificand, veştile proaste de dimineaţă. Un comunicat al Naţiunilor Unite deplângea oficial masacrarea unor civili inocenţi. Un raport semnala şi o epidemie de variolă şi ciuma bubonică; apele neîntrerupte chemau în zonă medici şi infirmiere.

Când a ajuns acasă, o oră mai târziu, David nu a găsit nimic care l-ar fi putut reconforta cât de cât: Kathy nu telefonase, nici nu scrisese, iar casa era într-o asemenea stare, cu perdelele trase, cu cărţile îngrămădite pe parchet, cu argintăria învelită în hârtie, încât nu exista niciun sentiment de confort sau de securitate. Pentru că îndura toate acestea, abandonând totul pentru ea, Kathy ar fi putut măcar să scrie câteva rânduri! O va atenţiona de acest lucru!

Din bibliotecă, el a comandat centralistei numărul prezbiteriului din Markinch. De data aceasta aşteptarea a fost nesfârşita, dar David nu s-a putut decide să anuleze apelul. În sfârşit, traversând o mulţime de poşte locale, legătura a fost stabilită, dar foarte prost. A răspuns doamna Fotheringay, dar imediat David i-a auzit slab vocea din cauza unui bruiaj pe linie. Când conversaţia a devenit posibilă, veştile date de soţia pastorului l-au

descurajat. Willie şi Kathy plecaseră în ajun pentru a întreprinde circuitul lor de-a lungul Angliei. La ora actuală, trebuiau să fie la Manchester, dar doamna Fotheringay nu ştia la ce adresă. Cu toate acestea îi putea da numărul de telefon de la Misiune, din Edimbourg, de unde ar fi putut să fie sfătuit fără discuţie.

Punând punct acelei conversaţii pe care soţia pastorului părea să o prelungească la infinit, el a cerut numărul de telefon de la Edinbourg şi l-a obţinut destul de rapid, dar fără vreun rezultat în plus. Domnul Douglas îşi ţinuse conferinţa la Edimbourg şi plecase spre Londra cu nepoata sa, dar nu se ştia la ce adresă vor ajunge.

David a cinat fără poftă de mâncare şi a trecut apoi în birou, singura cameră rămasă intactă la parter. Stătea acolo de vreo oră, trecându-i prin cap mii de gânduri negre, când telefonul a început dintr-o dată să sune.

Inima părea să-i sară din piept. Poate era Kathy, cea pe care iubirea o făcuse să ghicească cât de multă nevoie avea de ea în acel moment!

A ridicat imediat receptorul, dar în locul vocii dulci a lui Kathy a auzit accentul gutural al lui Stieger, care, reţinut fiind la München, îl ruga să amâne întâlnirea până luni.

— Bineînţeles, dacă este ceva urgent, voi lua avionul mâine dimineaţa şi mă voi reîntoarce la München pe seară...

— Nu, a spus Moray, forţându-se să se abţină după această nouă decepţie, nu este nicio urgenţă... Nu te deranja... Luni va fi foarte bine.

— Atunci pe luni, peste trei zile!

Trei zile... Punând receptorul în furcă, Moray şi-a spus că această mică întârziere nu înseamnă un inconvenient prea mare. De fapt amânarea îi va permite să-şi mai tragă sufletul, dar a fost conştient că-l încerca un val de îngrijorare.

CAPITOLUL XXXVI

A trecut o săptămână... “Chiar a fost o săptămână? Aşteptând aşa, atunci când totul este gata rezolvat, nici nu mai ştii pe ce lume trăieşti...” Era duminică, iar ploaia nu înceta să cadă, transformând zăpada în mocirlă, în timp ce nori groşi înconjurau munţii. „Dumnezeule! Ce zi oribilă, parcă făcută special pentru a deprima la maximum o fiinţă atât de sensibilă ca mine la schinbările de vreme!”

Moray s-a întors de la fereastră şi, poate pentru a douăzecea oară, a scos din buzunar scrisoarea venită de la Kathy, singura pe care o primise. Fusese pusă la poştă a doua zi după convorbirea lor telefonică, iar Kathy se pare că o scrisese imediat după ce se întorsese la Markinch.

„Dragă David,

Ce bucurie să-ţi aud vocea la telefon! Cum ţi-am spus, nu am găsit timp să-ţi scriu mai devreme pentru că unchiul Willie a făcut febră mare. Cu toate acestea nu a vrut să-şi amâne turneul de conferinţe şi vom pleca în curând din nou. La Londra, unde vom sta la domnul şi doamna Robertson, prietenii scoţieni ai doamnei Fotheringay. Dacă vei dori să-mi scrii, iată adresa lor: 3 Hillside Drive, Ealing, N.W.II. Va fi foarte uşor să ne întâlnim la aeroport. Unchiul Willie a luat cele trei bilete şi a rezervat locurile. Numărul zborului este AF-4329. Avionul va pleca marţi 21, la ora 23. Prin urmare, ne vom

întâlni în hol, cu o oră înaintea plecării. Noi vom fi acolo începând cu ora nouă, pentru a preîntâmpina orice eroare de rezervare, unchiul Willie ţinând morţiş să plece în acea zi. Mai ales că situaţia s-a înrăutăţit la Kwibu şi, dacă vrem să salvăm clădirile din Kasai, va trebui să ajungem acolo cât mai repede. Abia aştept să ajung în Africa şi să lucrez alături de tine. Vei vedea, dragă David, ce bucurie nemărginită ne va aduce acest lucru! Este pentru prima oară când îţi scriu şi îmi este dificil să exprim tot ceea ce gândesc, dar ştii foarte bine că toate speranţele mele sunt în tine şi mă bucur că voi fi curând, cu adevărat, soţia ta.

Kathy.

P.S. Unchiul Willie îţi transmite să fii punctual.”

Aceasta lectură, repetată la nesfârşit, nu a făcut decât să-i înnoiască disperarea lui Moray care, atunci când a primit-o, a deschis scrisoarea cu atâta febrilitate. Era totuşi îndreptăţit să spere la altceva decât la nişte rânduri banale! În loc să se cramponeze atât să indice data şi ora plecării, Kathy n-ar fi putut să-i arate mai multă tandreţe, şi-i scrie cât de mult îi lipseşte, cât de mult doreşte ea să revină în braţele lui? Dragă David... Cât de rece suna! Dar, bineînţeles, biata copilă era foarte timidă, înfrigurată de perspectiva de a se găsi din nou, peste puţin timp, în deplina intimitate cu el – astfel interpreta el fraza „Mă bucur că voi fi în curând, cu adevărat, soţia ta.” – şi forţată să se limiteze la acea hârtie de scris de format mic... Dar totuşi găsise loc să-i scrie despre Willie, despre febra lui, despre conferinţe, despre îngrijorările lui şi despre dispoziţiile pe care le-a dat în consecinţă, neomiţând nici măcar să-i transmită recomandarea ca nu cumva să nu fie punctual! În schimb, niciun cuvânt pentru a se interesa de sănătatea lui, de dificultăţile pe care le-ar fi putut întâlni pentru a-şi pune în ordine toate lucrurile înainte de plecare, nimic despre tristeţea pe care el ar fi

putut-o resimţi fiind departe de ea! Nu, cu adevărat, era prea mult! O iubea, o dorea din toată inima, iar ea se rezuma să-i vorbească despre Willie!

Strania impresie de abandon pe care o încerca era accentuată de actuala lui izolare. Îşi întrerupsese existenţa normală, spusese adio prietenilor de la Schwansee şi niciunul nu mai venea să-l vadă, considerându-l ca rupt de grupul lor. Frida... Trecuse mai mult de o săptămână de când nu o mai văzuse, cu toate că, de mai multe ori, în speranţa de a o întâlni, s-a plimbat prin ploaie prin apropierea Seeburg-ului. Compania ei îi lipsea teribil de mult, mai ales că în acest moment chiar regreta amarnic disputa lor, redusă doar la câteva cuvinte, puţin cam directe, fără îndoiala, dar dictate de cele mai bune sentimente, ceea ce l-a făcut să o ierte deja pe Frida. În acelaşi timp nu dorea să plece înainte de a lămuri situaţia... Iar cum îi mai rămăsese atât de puţin timp... Peste doua zile va părăsi Schwansee. Va trebui să o caute, ştia asta, dar până în prezent amorul lui propriu – sau poate un sentiment de prudenţă – îl reţinuse să o facă.

A fost anunţat că dejunul este servit. A mâncat distrat, fără poftă, apoi, aşa cum luase obiceiul duminica, şi-a permis o mică siestă. Trezindu-se pe la ora trei, a văzut cum plouă mai tare ca niciodată. S-a ridicat în picioare, a hoinărit prin casă, verificând valizele, bagajele. Şi-a aprins o ţigară, încercând să-şi omoare timpul, dar s-a simţit din ce în ce mai deprimat. Pe timpul zilei a rezistat, dar atunci când a venit seara a sucombat în faţa nevoii de consolare care-l consuma teribil. Frida ar fi putut să-i aducă această consolare, ea fusese... ea nu încetase niciodată să fie prietena lui. Nu se vor mai certa, nu vor mai vorbi despre nimic care ar fi putut oferi un subiect de controverse... Simplu, încă o dată, ei ar fi petrecut câteva clipe împreună, ca doi prieteni, aşa cum au fost întotdeauna.

Cu repeziciune, înainte de a avea timp să se răzgândească, David şi-a luat impermeabilul şi vechea

umbrelă din hol, părăsind casa fără a spune nimic la nimeni. A luat bacul pentru a traversa lacul, dar apoi a urmat un drum lung, iar cărarea era destul de abruptă pentru unul care şchiopăta... În sfârşit a ajuns la castel, cu genunchii tremurând, ca un cal care tocmai încheiase o cursă dificilă. „Dumnezeule!” s-a gândit el. „Ce epavă am putut sa ajung!”

Aproape ascuns de norii aflaţi la joasă înălţime, Seeburg se înălţa în faţa lui. Fusese construit în secolul al şaptesprezecelea, cu granit extras din munte şi avea un acoperiş cu metereze, flancat de două turnuri de apărare, care, în acel sinistru crepuscul, îi dădeau aerul unui castel blestemat, impresie accentuata de corbii care se învârteau pe sub streaşini.

Moray a păşit pe terasa acoperita cu muşchi care se întindea în faţa ferestrelor salonului Fridei... Da, ea era acolo, aşezată pe o canapea, alături de o veche sobă din fier, ornată cu plăcuţe din faianţă. Broda un şerveţel în lumini clară a unui lampadar, care lăsa în penumbră restul vastei încăperi mobilate doar cu câteva fotolii cu spătar înalt şi cu un mare dulap bavarez. Weimaran-ul favorit, Peterkin, era culcat pe covor la picioarele ei, cu botul între labe.

Această scenă de intimitate casnică l-a emoţionat pe Moray şi, cu o mână care trenura puţin, a bătut în geam. Doamna von Altishofer a ridicat imediat capul şi şi-a întors privirile spre întunericul de afară, apoi, lăsându-şi lucrul, s-a ridicat şi a venit încet să deschidă uşa de la terasă. A rămas mai multe clipe privindu-l cercetător pe vizitatorul său, apoi, foarte calmă, fără ca vocea ei să lase să transpară cea mai mică solicitudine, a spus:

— Bietul meu prieten, ce aer bolnav ai! Intră... Te voi ajuta... Dă-mi mâna... Acolo...

L-a condus până la canapea, înainte de a adăuga:

— Aşează-te şi odihneşte-te.

— Mulţumesc, a mormăit el, respirând cu dificultate. Aşa cum poţi să-ţi dai seama, îmi este destul de rău... Îţi

aminteşti fără îndoială că mă durea spatele... Iar durerea nu mi-a dispărut...

— Da, a spus ea în picioare în faţa lui, de trei ori te-am văzut pe malul lacului, mergând penibil. Bietul de el, m-am gândit atunci, nu va întârzia să mă caute.

Nu exista nici în vocea, nici în atitudinea ei nimic care să-i fi exprimat triumful. Se arăta pur şi simplu puţin protectoare, ca o pedagogă care are de-a face cu un elev bun, dar mai puţin docil.

— Am simţit nevoia să vin, s-a încumetat el să spună. Nu puteam îndura ideea de a pleca fără să ne împăcăm. Eu... Eu plec poimâine...

Ea nu a răspuns nimic, dar s-a aşezat alături de David pe canapea şi i-a luat mâna. Timp de câteva clipe s-a instalat o tăcere absolută, apoi, privindu-l intens, ea a spus cu calmă convingere a faptului împlinit:

— Bietul meu prieten, nu mai eşti tu însuţi. Este momentul ca o femeie care te cunoaşte, care te înţelege şi îţi poartă cele mai alese sentimente... da, este timpul ca această femeie să te salveze de tine însuţi.

— De mine însumi? a repetat el, surprins şi mirat.

— Fără discuţie te-ai lăsat antrenat într-o situaţie imposibilă. Pentru că eşti un om de onoare care, în ciuda bolii, ţii să te arăţi curajos, insişti în decizia luată, chiar dacă, cu siguranţă, nu vei supravieţui. Dar eu nu voi suporta să se întâmple aşa, a adăugat ea posesiv, după un timp.

În tăcerea care a urmat, încercând un straniu amestec între atracţie şi repulsie, David a făcut eforturi pentru a ridica capul şi pentru a o privi pe doamna von Altishofer.

— Va trebui să recunosc că, având în vedere acest şchiopătat care se accentuează... eu... nu mai ştiu ce să fac... dacă trebuie să plec aşa cum am decis sau, din contră, sa aştept întâi să mă vindec...

— Vreau să-ţi atrag atenţia, prietene, că nu am intenţia să te las să pleci nici acum, nici mai târziu.

Această declaraţie i-a provocat lui David un şoc, un şoc

plăcut, având în vedere sentimentele ascunse în spatele ei, totuşi un şoc.

— Nu este posibil... – Mi-am dat cuvântul... a protestat el.

— Da, te-ai înşelat într-un mod destul de stupid. Dar ascultă-mă bine, a spus ea, ridicând un deget. Atunci când la munte constaţi că eşti pe un drum greşit, continui să mergi pe el până cazi într-o prăpastie? Nu; după ce te-ai sfătuit cu unul mai bine informat decât tine, vei face stânga împrejur. Tocmai asta este ceea ce trebuie să faci tu acum.

— Nu, nu, este imposibil! Ce vor gândi Kathy şi Willie despre mine? Şi oamenii de aici, după declaraţia pe care le-am făcut-o, după articolul din *Tageblatt*... Când mă vor vedea încă aici, voi ajunge de râsul întregului canton!

— Nu te vor mai vedea pe aici, a replicat ea cu detaşare, pentru că vei pleca într-o lungă vacanţă... cu mine.

Din nou el a avut o tresărire, dar ea i-a impus tăcere afişând un surâs şi continuând pe acelaşi ton liniştit:

— Pentru început vom merge la Montecatini, unde vei putea face băi care-ţi vor calma durerile de spate... Acolo vei găsi ape minerale minunate... şi în acelaşi timp nişte terenuri de golf superbe, unde, după ce te vei simţi mai bine, vei putea juca, în timp ce eu te voi însoţi şi voi admira precizia loviturilor tale. Apoi vom face o croazieră la bordul acelui mic pachebot, foarte select, care este Stella Polaris. Nu vom reveni aici înainte de venirea primăverii, iar atunci toată istoria ridicolă va fi demult uitată.

Sub privirile ochilor ei verzi a rămas ca hipnotizat, aproape în transă, în timp ce remarca, pentru prima dată, ci ea avea o nouă ţinută. Îşi schimbase puţin coafura, – ca şi când parcă i-ar fi aşteptat vizita – purta o rochie nouă, din mătase mov, cu talia înalta, la modă, totuşi conservând ceva clasic, ceea ce făcea să-i crească distincţia naturală. Era incontestabil o femeie rasată şi

încă frumoasă... de la distanţă. Dar de aproape, Moray putea repera stigmatele „unei anumite vârste”: uşoare riduri în jurul ochilor, o fină brăzdare a gâtului, o îngălbeniră a dinţilor. Cum s-ar fi putut compara toate acestea cu cealaltă figură atât de drăgălaşă, cu acel trup debordând o flexibilă tinereţe? David a suspinat în interiorul său. Dar, pe de altă parte, în starea actuală extrem de tristă, Frida nu-i apărea ca un colac de salvare, ca un port unde să poată arunca ancora în deplină securitate? În plus, era o femeie distinsă, cultivată şi cu care, după toate probabilităţile, s-ar fi simţit extrem de bine când s-ar fi culcat cu ea.

David a suspinat profund şi a fost pe punctul de a spune ceva, când, fără a fi deloc ridicolă, ea i-a luat-o înainte:

— Da, sunt încă o afacere bună. Şi voi şti să mă arăt pentru tine o excelentă soţie... ziua şi noaptea. Crezi că pe mine nu mă devorează dorinţa fizică, de atâta timp de când trăiesc singură? Ne vom completa de minune. Şi dacă ne va face plăcere la amândoi, vom decora acest castel mobilându-l cu frumoasele lucruri pe care le ai tu. Vom avea un „salon” mai celebru decât a fost Coppet în epoca doamnei de Stael!

El a bâlbâit încă un vag protest:

— Am o mare afecţiune pentru tine, Frida. Dar...

— Şi eu, dragul meu prieten. Tocmai de aceea m-am decis să nu te las să pleci acolo, departe.

Tăcere. Ce mai putea să spună sau să facă? Se simţea dominat, subjugat, posedat, dar în acelaşi timp câştigat de o lentă impresie de confort. Planul pe care-l schiţase ea era atât de rezonabil, atât de agreabil... atât de diferit, din toate punctele de vedere încât contrasta puternic cu sumbrul viitor de care, de la un timp, începuse şi el să nu se mai îndoiască. A ceda era ca şi când s-ar fi cufundat într-o baie fierbinte, la sfârşitul unei călătorii lungi şi obositoare. A închis ochii şi... s-a cufundat...

Relaxarea a venit imediat, incredibil. Întinzându-se pe

canapea, el a gemut fermecat:

— Dumezeule, Frida... Simt că trebuie să-ţi povestesc totul, absolut totul... chiar de la început...

Şi a făcut-o în cele mai mici detalii, cu emoţie.

— Da, a spus ea cu o simpatie puţin ambiguă atunci când el aştepta o concluzie din partea ei, acum înţeleg...

— Eşti singura femeie care m-a înţeles întotdeauna.

Când a spus acest lucru, câinele a tresărit în somn, a ridicat capul şi, cu un scurt lătrat de bucurie, a sărit pe genunchii lui.

— Vezi, a subliniat doamna von Altishofer, Peterkin deja te-a adoptat... Dar trebuie să fii teribil de slăbit. Rămâi întins, odihneşte-te, în timp ce eu mă voi duce să caut ceva care să te remonteze!

A revenit puţin după aceea, cu un pahar în mână:

— Provine din ţara ta şi este extrem de vechi. Demult îl păstrez pentru tine. Nu, nu... pentru a-mi face plăcere... Bea-l tot!

Era singura băutură pe care o detesta! Whisky-ul nu-l suportase niciodată, dându-i arsuri la stomac, atacându-i ficatul. Dar avea nevoie de un stimulent şi vroia să-i facă plăcere Fridei; de altfel nu mai avea forţa de a-i rezista.

— Aşa! a spus ea cu satisfacţie, luând loc alături de el. Acum vom rămâne aşa, liniştiţi amândoi, până când te vei simţi mai bine.

Aşa cum se aştepta, whisky-ul i s-a urcat imediat la cap. Obrazul i s-a colorat şi, în scurt timp, s-a simţit congestionat şi abrutizat. Privindu-l continuu cu un aer gânditor, Frida a spus:

— Am reflectat la cum ar fi mai bine să facem căsătoria noastră. Nu numai că va trebui să fim foarte discreţi, dar va trebui să o facem şi extrem de repede şi să plecăm, dacă nu vrem ca prietenii noştri să afle despre modificarea proiectelor tale.

— Da, o să plecam cât mai repede!

— Atunci ar fi bine să mergem la Bale chiar mâine dimineaţă. Va trebui sa rămânem acolo trei zile, pentru

că sunt diferite formalităţi de îndeplinit, dar ne vom putea reîntoarce miercuri seara.

— Şi apoi, dragă Frida?

— Vom pleca din nou a doua zi dimineaţă, de data aceasta pentru o lunga vacanţă.

S-a aplecat spre el, surâzătoare, iar David s-a gândit că ea nu era deloc urâtă, cu acei ochi verzi liniştitori şi cu acel trup solid, wagnerian, care avea cu siguranţa forţă. Ce era ea pe punctul de a-i spune?

— Ai fost foarte drăguţ acum câteva clipe. Mi-ai spus „dragă Frida”...

— Dar chiar îmi eşti dragă, Frida... şi asta demult!

— Cred că nu ai vizitat niciodată etajele castelului Seeburg, nu? Camera mea, care va fi a noastră, este foarte drăguţi... Îţi va place... şi vei constata că nu sunt chiar atât de rece! Există oameni care nu sunt acaparaţi de dorinţa de a face dragoste, dar acesta nu va fi cazul nostru, nu-i aşa? Este normal şi necesar... După aceea te simţi nult mai în puteri... Acestea fiind spuse, să mai vorbim despre viitorul nostru, care va fi atât de plăcut...

O oră mai târziu, Dauphin-ul l-a dus triumfător pe Moray acasă. În intima penumbră din mica maşină, Frida l-a mângâiat pe obraz şi a zâmbit promiţător:

— Acum, ca şi mine, vei visa frumos. Noapte bună, mein lieber Mann. Mâine voi veni devreme, pentru că va trebui să plecăm la Bale înainte de ora nouă.

Stors de oboseală, dar reconfortat, David s-a bucurat la îdeea că va adormi cu siguranţă imediat ce va pune capul pe pernă.

— Voi urca să mă culc imediat, i-a spus el lui Arturo, forţându-se să vorbească cu o voce normală. Închide toate uşile înainte de a te retrage. Iar mâine, să-mi aduci micul dejun la ora opt fix.

— Bine, domnule, a spus Arturo, cu un aer absent. Iar în seara aceasta luaţi nişte lapte cald şi câteva sandvişuri?

„Nu, nu după acel whisky!”

— Nu, în seara asta nu voi mai mânca.

Moray a ezitat un timp, înţelegând că va trebui să-l pună la curent pe servitor cu schimbarea intervenită în proiectele lui. Dar, cu Arturo, acest lucru nu era prea dificil, pentru că perspectiva plecării lui îl afectase vizibil pe italian.

— De fapt, a spus el în sfârşit, căutându-şi cuvintele, s-a produs ceva absolut neaşteptat... şi, în definitiv, nu voi mai fi obligat să plec pentru totdeauna de aici, ci doar pentru un timp de aproximativ trei luni...

Diferite nuanţe de expresie s-au perindat pe faţa lui Arturo înainte de a apuca să exclame:

— Dumezeule, sunt atât de fericit! Mulţumesc bunului Dumnezeu şi sfintei Philomena căreia m-am rugat ca să rămâneţi! Când îi voi spune Elenei...!

Extravaganta bucurie manifestata de servitorul lui a fost pentru Moray un nou prilej de liniştire. „Câtă loialitate, cât devotament afectuos!” s-a gândit el, urcând scara. Şi Elena îi era la fel de profund ataşată. „Iar acum, în pat!”

Cu ochii ridicaţi spre etaj, cu o curioasă expresie pe figură, Arturo l-a privit dispărând în camera lui, apoi, făcând stânga împrejur, a ajuns la oficiu. La intrarea lui, Elena s-a întors, cu un aer interogativ, iar el i-a răspuns cu o înclinare a capului, însoţită de o expresivă grimasă:

— Ai avut dreptate. Nemţoaica a pus gheara pe el.

— Madre de Dio! a exclamat ea înainte de a continua în dialect napolitan: Lu viecehio’ ’nzarmaluto.

— Într-adevăr! a răspuns Arturo, cu o ridicare din umeri.

Iar ea îl va face să-i cânte în strună.

— Dar şi pe noi, din păcate, a spus Elena descurajată. Această squaldrina ne va verifica socotelile ca un perceptor elveţian! Când îşi va pune ghearele pe bani vom putea spune adio micului ribasso care ne rămânea după cumpărături.

— Oricum este mai bine decât dacă ar fi plecat. Vom

putea să-l mulgem în continuare...

— Llecca'o culo a chillu viecehio'nzannaluto!

— Niciodată nu am avut un patron mai uşor de manevrat.

Îndreptându-se spre un dulap, Arturo a luat o sticlă pe care a desfăcut-o.

— Când va fi ea aici, va trebui să te fereşti.

— Ştiu eu ce fac şi tocmai de aceea va trebui să ne grăbim să profităm la maximum de el, pentru că nu se va lăsa până nu-i va lua totul.

— Chella fetente va a ferni c' 'o mette 'nterra, a declarat Elena cu căldură.

Această previziune de totală jugănire a stăpânului lor i-a făcut să se privească şi au izbucnit în râs.

CAPITOLUL XXXVII

Trei zile mai târziu, miercuri, la căderea nopţii, acoperit cu noroi, ca după un drum lung, Hunber-ul traversa discret satul Schwansee, apoi a cotit pe aleea cu acăţi şi a urcat spre vila lui Moray.

— Ei bine, iată-ne ajunşi, Frida, a declarat David, cu un surâs satisfăcut, în timp ce-şi scotea mânuşile. Şi chiar la ora stabilită! a adăugat el după ce a consultat ceasul de la bordul maşinii.

Era bucuros pentru că reuşiseră să păstreze secretul căsătoriei lor; totul se desfăşurase aşa cum fusese prevăzut, fără cea mai mică abatere. Ieşind din spatele volanului, el s-a grăbit să înconjoare maşina pentru a o ajuta pe Frida să coboare. În aceeaşi clipă, uşa de la vilă s-a deschis larg şi a apărut Arturo, înaintând spre ei cu un surâs primitor pe buze.

— Toate sunt în regulă? s-a interesat cu jumătate de voce Moray însoţindu-l pe servitor când acesta scotea bagajele din portbagajul maşinii.

— Totul-este în regulă domnule, am aranjat deja salonul aşa cun era, cu toate porţelanurile. Dar biblioteca şi celelalte camere vor mai lua ceva timp...

— Vei avea destul la dispoziţie, pentru că vom-pleca mâine pentru mai multe luni... Niciun mesaj? a adăugat David, după o scurta ezitare.

— Absolut niciunul, domnule.

David nu şi-a putut reţine un oftat de uşurare. Credea că va primi un telefon dat în ultimele minute, dar nu, ei

plecaseră fără niciun cuvânt; aşa cum prevăzuse Frida. Plecaseră la munca lor, – care nu era, nu fusese niciodată şi a lui, – iar opera căreia i se dedicaseră era suficient de complexă, împănată cu dificultăţi şi pericole, astfel încât Kathy urma să fie total acaparată şi va uita repede... Cât de stupid fusese să-şi imagineze că şi-ar fi putut lega viitorul de cel al acelei scumpe micuţe! Din fericire, pentru binele lui şi al lui Kathy, îşi păstrase îndeajuns de multă judecată şi şi-a dat seama de eroarea făcută înainte de a fi prea târziu! În prezent, nu se va mai lăsa antrenat de idealism; căsătorit cu o femeie distinsă, de bun simţ, încerca un sentiment călduţ de securitate şi trăia cu impresia că în sfârşit a ajuns în portul său.

— Adu-ne repede ceaiul, Arturo, a spus el urmând-o pe Frida în salon.

S-a aşezat alături de ea şi a privit în jur cu satisfacţie. Da, totul era în ordine, exact ca înainte... Cuvântul avea acum un fel de importanţă istorica; exista din nefericire ceea ce se întâmplase înainte şi după mântuirea lui, la fel cum se numără anii, în cele doua sensuri, pornind de la naşterea lui Christos. Niciodată tablourile sale nu i s-au părut mai frumoase, – Dumnezeule, cum şi-ar fi putut imagina că poate trăi fără ele? – argintăria sclipea, reflectând, la fel ca şi porţelanurile proaspăt spălate, focul frumos mirositor de cedru care ardea în şemineu.

— Nu este minunat? a spus el surâzând tandru soţiei sale. Iata-ne întorşi aici, amândoi, fără cel mai mic incident.

— Dar bineînţeles, David. M-am descurcat întotdeauna astfel încât totul să iasă foarte bine. Vei putea să constaţi atunci când ne vom instala la Seeburg.

Tocmai era pe punctul de a formula un compliment, când a intrat Arturo, împingând masa rulantă. Atunci s-a mulţumit să spună, frecându-şi mâinile:

— Ceaiul... Vrei să serveşti tu, draga mea?

În timp ce Frida s-a ridicat, Arturo i-a întins lui David o tavă:

— Scrisorile dumneavoastră, domnule.

— Ce multe scrisori! a exclamat Frida, luând ceainicul de argint – George I, 1702. Eşti într-adevăr un om foarte important!

— Aproape toate sunt scrisori de afaceri, a spus el ridicând din umeri, răsfoind plicurile.

Pe unul dintre ele, cu o bruscă strângere de inimă, a recunoscut scrisul rotund şi regulat al lui Kathy. S-a liniştit imediat văzând datele şi ştampilele poştale. Scrisoarea fusese expediată în 17, cu patru zile înaintea plecării lui Kathy, şi ajunsese la Schwansee luni, 20, atunci când el tocmai plecase la Bale cu Frida. Prin urmare, Domnul fie lăudat, scrisoarea nu putea conţine nici reproşuri, nici regrete. Aruncându-i o privire fugară Fridei, a observat că ea era ocupată în continuare cu servitul ceaiului şi a profitat de acest lucru pentru a ascunde scrisoarea în buzunar. O va citi mai târziu, când va fi singur.

— Pentru că a venit vorba... a spus Frida, întinzându-i ceaşca după ce-i pusese zahăr şi lămâie, va trebui să mă pui la curent cu afacerile tale... Când vom fi la Montecatini, poftim... Mă pricep foarte bine la astfel de lucruri. Acţiunile la produsele chimice germane, de exemplu, nu încetează să urce în aceste momente.

— În sfârşit, a convenit el cu un ton indulgent, aplecându-se să taie cozonacul. Şi noi suntem destul de înstăriţi.

— Cu atât mai bine... Există şi bonuri de valoare germane care sunt foarte avantajoase.

— Văd că-mi vei fi de un foarte mare ajutor, draga mea. Acum, gustă asta... Este o reţetă a Elenei şi ea a făcut acest cozonac în onoarea ta.

A privit-o în timp ce savura bucata pe care tocmai o servise.

— Este bun, nu-i aşa?

— Da, bun... Dar ar fi putut fi mai bun, mult mai bun. Pentru început are prea multă vanilie şi nu sunt destule fructe. Mai târziu, îi voi arata cum se face acest cozonac.

— Va trebui sa procedezi cu mult tact, dragă, pentru că Elena este extrem de susceptibilă.

— Bietul meu David, mă faci să râd! Cât de mult îţi lipseşte experienţa în materie! Doar gândeşte-te: La Kellenstein am avut cincisprezece servitori care trebuiau toţi supravegheaţi. Aici, sunt sigură, nu numai că eşti prost servit, dar eşti şi înşelat la coşnită. Buna ta Elena se serveşte din toate, fără a mai pune la socoteală aranjamentele pe care le are cu furnizorii. Cât îl priveşte pe minunatul tău Arturo – îi cunosc bine pe napolitanii ăştia! – îţi surâde în faţă pentru a te putea fura mai bine pe la spate.

Ascultând acestea, David a avut un presentiment, care însă a dispărut atunci când ea s-a întors spre el surâzătoare:

— Încă o ceaşcă din deliciosul Twinings... Cel puţin aici nu voi avea nimic de schimbat.

Cu câtă graţie putea servi ea ceaiul! O graţie înnăscută. Nu era nici nervoasă cum era Kathy, nici neîndemânatică cum era Doris, căreia i se întâmpla întotdeauna să spargă câte ceva atunci când o apucau crizele... Da, după atâţia ani, mai mult sau mai puţini penibili, a ştiut sa ia decizia care trebuia. Întotdeauna a sperat să se căsătorească cu o femeie de familie bună, educată, nu numai pentru avantajele pe care acest lucru le-ar fi avut pe plan social, dar şi pentru miile de rafinamente suplimentare cu care ea ar fi putut înbogăţi intimitatea lor conjugala. Da, Frida îi va schimba viaţa. Şi cât de plăcut se anunţa viitorul apropiat! Montecatini, croaziera pe Polaris, – Frida deja reţinuse cabinele la biroul de la American Express, la Bale – apoi pasionanta acţiune de restaurare de la Seeburg. Oricât de confortabila ar fi fost, vila în care trăise nu va fi niciodată decât o mică casă burgheză, absolut nedemnă de a găzdui comorile lui, care acum vor decora şi vor transforma marele castel care domina lacul. Cu toate acestea, în ciuda agreabilelor perspective şi chiar dacă îşi

bea ceaiul în căldura confortabila a salonului, Moray nu s-a putut împiedica să se gândească, fără regrete, dar încercând totuşi un fel de mâhnire, la avionul care în clipa aceea, după o escală la Lisabona, trebuia să se îndrepte spre Luanda. Pentru Kathy, supărarea trecuse cu certitudine. Ea era tânără, se va reface repede după o asemenea decepţie; mâhnirea nu durează o veşnicie şi totul se aranjează odată, cu trecerea timpului... Chiar şi el se consola cu aceste gânduri profunde şi cu altele de acelaşi gen.

— Cred că ai aţipit, i-a şoptit o voce apropiată.

— Nu... nu... deloc. Dar, pentru că a venit vorba... Frida, chiar eşti obligată să te întorci la Seeburg? De ce nu rămâi aici? Totuşi suntem căsătoriţi...

— Da, dar tocmai de aceea trebuie să fim rezonabili.

— Dar de ce, dragă Frida? Deja am considerat... of... penibil, că am fost împreună la Bale, dar nu în aceeaşi cameră.

Ea a surâs discret:

— Sunt fericită că ai avut acelaşi sentiment ca şi mine. Dar întotdeauna este mai bine ca proaspăt căsătoriţii să-şi înceapă luna de miere departe de cadrul lor obişnuit. Şi astfel vei putea să nu-ţi mai aminteşti nimic inoportun dintre recentele fapte care ar putea fi pentru tine penibile.

— Da, a trebuit el sa recunoască contrariat, poate ai dreptate. Cu toate...

Ea s-a lipit de el, dar s-a îndepărtat înainte ca Moray să fi avut timpul, să o îmbrăţişeze:

— Plăcerea va fi mai mare dacă va fi altfel... La Montecatini îţi promit să fiu foarte, foarte drăguţă cu tine. Freiherr, defunctul meu soţ, era întotdeauna foarte nerăbdător în materie de asemenea divertismente, dar nici eu nu pot spune că nu am răspuns cu şi mai mult aplomb avansurilor lui. Sunt lucruri despre care pot vorbi deschis, acum după ce ne-am căsătorit... Iar acum, voi urca, pentru că, după un drum atât de lung, trebuie

neapărat să mă spăl.

După ce ea a părăsit încăperea, David a rămas moţăind în faţa focului, ca drogat de mirosul cedrului care ardea. În clipele acelea, îşi simţea creierul golit, apoi, redevenind conştient, a savurat clipele de destindere liniştită. S-au scurs cinci, zece, cincisprezece minute. Ce făcea totuşi sus? Făcea baie? Nu apreciase deloc modul în care ea evocase amintirea defunctului baron, dar, în orice caz, asta demonstra că nu era deloc frigidă. S-a gândit vag la sânii, la coapsele Fridei şi, traversând această stare euforică, şi-a adus dintr-o dată aminte de scrisoarea de la Kathy. În ciuda repulsiei de a o face, trebuia să-i citească mesajul de tandreţe. Băgând mâna în buzunar, el a scos scrisoarea şi, după ce a verificat din nou datele ştampilelor de pe plic, l-a desfăcut.

Tocmai când făcea acest lucru, a auzit soneria. Era la uşa de la intrare? Da. S-a ridicat imediat, rugându-se Cerului să nu fie vreo vizită. Dacă unul dintre prietenii lor – mai ales Stench – intervenea atunci, ar fi fost un dezastru, pentru că nu ar mai fi avut posibilitatea de a părăsi discret Schwansee aşa cum îşi propusese să facă. Ar fi putut să-l prevină pe Arturo că nu era acolo pentru nimeni. Dar acum era prea târziu, servitorul deschisese uşa.

Apropiindu-se de o fereastră dintr-un colţ, David a ridicat încet perdeaua pentru a privi pe aleea întunecată. Nicio maşină. Prin urmare nu era vorba despre o vizita, ci probabil despre un furnizor sau vreun negustor ambulant; nu trebuia să-şi facă griji. Cu toate acestea, la uşă, conversaţia se prelungea. Încordându-şi auzul, l-a desluşit pe Arturo spunând cu un ton aproape rugător:

— Vă rog frumos... dacă vreţi să rămâneţi aici în timp ce mă duc să văd...

— Dar este inutil, nu vezi, sunt aşteptată, a răspuns o voce slabă care exprima grabă.

Moray şi-a simţit inima strângându-se. Dumnezeule, s-a gândit el, nu este posibil! Visez sau sunt pe punctul de a-

mi pierde minţile! A vrut să părăsească încăperea, să se ascundă, dar deja un zgomot de paşi grăbiţi s-a auzit pe culoar şi în clipa următoare Kathy era în faţa lui.

— David! a strigat ea cu uşurare. Arturo m-a făcut să cred că nu eşti aici!

Avântul a purtat-o spre el şi, îmbrăţişându-l, şi-a sprijinit capul pe pieptul lui Moray.

El a devenit palid ca un mort, iar figura îi exprima o stupoare înfricoşătoare. Nu era posibil, nu putea fi decât un coşmar...

— David, dragă David... a continuat ea să murmure. În sfârşit sunt iarăşi alături de tine!

În jurul gurii lui pielea era atât de întinsă încât părea să se crape şi a trecut un moment până să poată articula:

— Kathy... cum... de ce eşti aici?

— Pentru ca acum am nevoie de tine... mai mult ca oricând...

În continuare alături de pieptul lui, ea şi-a ridicat privirile, cu un aer vag surprins:

— Ştii că unchiul Willie mă trimite...

— Willie? a repetat el ca un papagal...

— Nu ai primit scrisoarea mea?

— Nu... ba da... vreau să spun... am lipsit...

— Dar atunci nu eşti la curent cu ce s-a întâmplat! David, este cumplit... Misiunea a fost incendiată şi complet distrusă... Terorişti înarmaţi au atacat brusc şi mulţi dintre ai noştri au fost omorâţi. Din tot ce a făcut unchiul Willie, munca lui de douăzeci de ani, nu a mai rămas nimic!

Lacrimile tinerei au început să-i cadă pe obraji:

— Cu toate acestea, unchiul Willie a plecat, presupunând că va fi lăsat să ajungă până acolo, dar ştie foarte bine că totul s-a sfârşit şi nu a vrut să-l însoţesc. Are inima zdrobită, a fost o lovitură groaznică... Iar eu... eu nu te mai am decât pe tine, dragă David... Mulţumesc lui Dunnezeu, pentru că dacă nu te-aş fi avut cred că aş fi înnebunit!

Tăcere.

Sudoarea rece a panicii a înmuiat tâmplele lui Moray şi şi-a simţit inima bătând neregulat în piept. S-a îndepărtat uşor, şi-a dus mâna la frunte, fiindu-i în continuare foarte greu să vorbească.

— Este... este îngrozitor... Kathy... un şoc teribil... Dacă măcar aş fi ştiut...

Ea continua să-l privească cu afecţiune, totuşi surprinsă:

— Dar, David, nevăzându-te la aeroport, am fost convinsă că ai primit scrisoarea unde îţi explicam tot.

— Da, sigur... dar... nefiind acolo...

De fapt el nici nu mai ştia ce vorbeşte, iar ea a început să-l cerceteze cu un aer străin, în timp ce o bruscă nelinişte i s-a întipărit pe faţa palidă:

— David... S-a întâmplat ceva?

— Nu, doar că... este cu adevărat regretabil... absolut neaşteptat...

Acum toată bucuria se stinsese în ea şi era din ce în ce mai alarmată, părând că se gârboveşte sub povara neliniştii:

— David, pentru numele lui Dumnezeu...

„Dumnezeule”, s-a gândit el, “nu mai pot continua aşa. Trebuie să-i spun... Trebuie!”

— Kathy... a spus el încercând sa se liniştească. Draga mea Kathy...

Dar, chiar dacă viaţa lui ar fi depins de asta, se simţea incapabil să continue şi ceea ce a urmat a fost doar o tăcere teribilă. Cu un gust amar în gură, el nu a încetat să gândească: „Înseamnă că aş fi putut-o avea aici, aşa cum mi-am dorit, doar dacă aş mai fi aşteptat puţin!” Repetându-şi asta încontinuu, se supunea la o veritabilă tortură şi rămânea nemişcat, cu mâinile crispate, neavând curajul de a o privi pe Kathy.

A fost momentul în care s-a deschis uşa pentru a o lăsa pe Frida să intre. Scena pe care a surprins-o nu a făcut-o să ezite decât o clipă în prag, înţelegând de la prima

privire ceea ce se întâmplă, apoi a avansat spre ei foarte naturală.

— Kathy, eşti aici! a exclamat ea, sărutând-o pe fată pe obraz, în timp ce, în spatele ei, îi făcea seime lui Moray să plece, sî le lase singure.

Încă imobil, el părea incapabil de a se mişca, totuşi, clătinându-se, a reuşit să părăsească încăperea.

Kathy era foarte palidă, dar nu mai plângea, stupoarea şi neliniştea îi secaseră lacrimile.

— Ce are David? Este bolnav?

— Cred că este indispus... Şocul, înţelegi... Dar vino aici, dragul meu copil... Să ne aşezăm, să-ţi revii şi să discutăm puţin...

Punând o mână pe umerii lui Kathy, ea i-a indicat delicat canapeaua:

— Spune-mi întâi... cum ai ajuns aici?

— Cu avionul până la Zürich, apoi am luat trenul până la Melsburg şi în final micul vapor cu aburi care m-a lăsat la Schwansee.

— Ce drum obositor! Nu vrei să te odihneşti puţin, să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

Kathy se simţea îngheţată în interior şi pentru un moment şi-a simţit dinţii clănţănind.

— la cel puţin o ceaşcă de ceai. Se face într-o clipă...

— Nu, mulţumesc, nimic... Vreau doar să-mi vorbeşti despre David.

— Da, bineînţeles, trebuie să vorbim despre David... dar fără înconjur pentru că, oricât de penibil ar fi, nu trebuie să ascundem adevărul.

Frida a lăsat o mică pauză şi a luat mâna lui Kathy între ale sale.

— Vezi tu, dragul meu copil, acest David pe care tu îl iubeşti este un om încântător, tot timpul plin de bune intenţii, dar care, din păcate, nu are întotdeauna forţa de a le pune în practică, ceea ce este destul de trist, atât pentru el cât şi pentru ceilalţi. Parcă un proverb

englezesc spune că drumul spre iad este pavat cu bune intenţii, nu? Te-ai întrebat vreodată, dragă micuţă Kathy, din ce motiv s-a întors David în Scoţia, în căutarea familiei tale? Poate crezi că pentru a-şi plăti o datorie de recunoştinţă, contractată în tinereţea lui? Ei bine, nu. Îmi este la fel de penibil să-ţi spun cum îţi va fi şi ţie să auzi, dar dacă David s-a întors acolo a făcut-o pentru că, în tinereţea lui, a fost amantul mamei tale, – în cel mai complet mod, dacă înţelegi ce vreau să spun – i-a promis că se căsătoreşte cu ea, apoi a abandonat-o cu cruzime pentru a se căsători cu o bogătaşă.

— Nu... nu... Este imposibil! Inventezi tot!

Abia respirând, Kathy o privea pe cealaltă femeie cu ochi îngroziţi.

— Cum aş putea inventa? Chiar David mi-a povestit... Da, este unul dintre acei oameni care se descarcă de vinovăţia lor mărturisindu-se. Şi care reuşeşte acest lucru. Iar lacrimile îi sunt de mare ajutor... David plânge uşor... ca o femeie.

— Nu vreau, nu mai vreau să te ascult!

— Ba trebuie, dragă Kathy, pentru binele tău. Prin urmare, David s-a întors în Scoţia plin de bune intenţii, decis să repare nenorocirea pe care o provocase. Şi cum mama ta nu mai era din păcate printre noi, tu ai devenit obiectul atenţiei lui. La început totul a fost foarte bine, foarte frumos, foarte curat. Apoi situaţia a evoluat puţin. David, foarte nobil, spera să facă ceva mai mult pentru tine. Astfel, promiţându-ţi că te va lua în căsătorie şi că va veni cu tine la Misiune – aceşti bărbaţi fermecători ştiu cum să se comporte cu o femeie! – a devenit amantul tău, aşa cum a fost şi al mamei tale.

— Taci! a strigat Kathy ducându-şi instinctiv mâinile la urechi. Nu pot asculta mai mult. Este îngrozitor!

— Bineînţeles, nu este un lucru prea frumos să o seduci întâi pe mamă, apoi pe fiică, chiar şi sub cele mai nobile pretexte. Cu toate acestea, te pot asigura că, în comparaţie cu alţii, David nu este mai rău... Cunosc

bărbaţii, dragul meu copil, şi sunt mult mai îngrozitori – ca să-ţi preiau expresia – decât David, cel care este doar egoist şi slab, inamic declarat al complicaţiilor şi, înainte de toate, grijuliu faţă de confortul său. Nu, nu, nu pleca!

Cu un gest, Frida a reţinut-o pe Kathy, care vroia să se ridice:

— Nu vezi că-ţi spun toate astea pentru binele tău? Vreau să te fac să înţelegi greşeala; dacă te-ai fi căsătorit cu David, el nu ar fi întârziat să te părăsească şi ţi-ar fi zdrobit inima în mai puţin de şase luni. Sunteţi prea diferiţi unul de celălalt. Şi nu ai fi reuşit niciodată să-i inoculezi sentimente religioase, nici să-l faci să lucreze din nou ca medic. Iar el nu ar fi reuşit niciodată să te aducă în lumea lui, cea a antichităţilor şi a colecţiilor de tablouri. Căsătoria voastră ar fi fost un dezastru.

Kathy nu mai mişca, faţa îi căpătase o expresie neclară, iar imobilitatea ei avea ceva teribil. Se simţea cumplit de bolnavă, jupuită de tot ceea ce iubise, dezonorată, împroşcată cu noroi. Vroia să plece, dar nu mai avea forţă; nu mai exista în ea decât slăbiciune. Şi dezgust.

— Prin urmare, după cum se vede, femeia de care are David nevoie nu este o fată drăguţa şi timidă ca tine, ci o femeie care să aibă destula forţă pentru a-l domina, o femeie care să-l oblige tot timpul să se supună şi care să ştie întotdeauna ceea ce trebuie făcut.

Ochii lui Kathy s-au mărit dintr-o dată, două pete de umbră pe faţa ei mica, lividă:

— Dumneata... a murmurat ea.

— Da. Ne-am căsătorit astăzi dimineaţă la Bale.

Din nou, tăcere.

Ce gânduri alergau pe sub fruntea dureros încruntată a tinerei fete? Sub greutatea lor, capul s-a lăsat în jos... Întâlnirea din apropierea mormântului mamei ei... surâsul lui atât de drăguţ şi în acelaşi timp atât de serios... un prieten al familiei... acea zi la Edimbourg în care s-a dovedit atât de vesel şi de generos... turneul de vizite...

ca infirmieră minunată, dar abuzezi de forţele tale... Viena, plină de lumini, zgomot şi muzică... Pinkerton... dragă David, nu vei putea acţiona niciodată astfel... Elveţia, o mantie de puritate... da, voi pleca cu voi... mica capelă a Misiunii... nu mai însemnăm decât o singură fiinţă în faţa Cerului... şi apoi, ca şi biata sa mana... Dumnezeule... Era peste puterile ei să mai îndure toate astea...

Dintr-un salt, Kathy s-a ridicat, ca încolţită, neîncercând altceva decât să fugă, dar deja Frida era în faţa uşii, blocându-i trecerea.

— Aşteaptă, Kathy... Trebuie să fii rezonabilă... Crede-mă că nu-ţi vreau decât binele, iar noi vom putea face multe pentru tine...

— Lasă-ma să plec! Tot ce-mi doresc este să plec... să mă întorc acasă...

— Kathy... Maşina te va conduce la hotel...

— Nu, nu... voi lua vaporul... Vreau să mă întorc acasă!

Cum Frida îi bloca în continuare accesul pe culoar, fata şi-a rotit privirile în jurul ei şi a fugit spre uşa de la terasă, lăsând-o larg deschisă.

— Kathy, aşteaptă...!

Dar ea deja era departe, traversând terasa şi peluza, o luase pe drumul ce ducea spre sat. S-a pierdut în întuneric, căzând în genunchi, ridicându-se şi continuându-şi repede fuga, împiedicată de tufişurile ale căror crengi o zgâriau, oprindu-i trecerea. Înnebunită de supărare, nu mai era ea însăşi, nu mai trăia decât în mijlocul unui tragic vis confuz, unde nu exista decât durerea imensă care o devora.

*

Frida nu a putut să o urmeze. Rămânând tăcuta în pragul uşii de la terasă, care proiecta afară un con de lumină, cu inima înfricoşată, a urmărit cu privirea mica siluetă nesigură, tremurătoare, până ce întunericul nopţii

a înghiţit-o. Atunci, înclinând încet capul, a reintrat în casă închizând fereastra şi, când a ajuns în hol, l-a chemat pe David. El a coborât încet, foarte palid, cu ochii înlăcrimaţi. Rămăsese tot timpul pe holul de la etaj, încercând să se liniştească fumând una dintre ţigările sale de foi preferate, Sobranie.

— Totul s-a aranjat, i-a spus Frida. A plecat.

— Dar unde... şi cum? a întrebat el, cu o voce nesigură.

— I-am propus să fie dusă cu maşina, dar a preferat să se întoarcă acasă aşa cum a venit, cu vaporul. A plecat direct acasă... Tot ce şi-a dorit a fost să se întoarcă acasă.

— Dar, Frida... a numărat el. Şi-a dat demisia din postul de asistentă socială... Şi nu se poate întâlni cu Willie... Atunci ce înseamnă pentru ea acasă?

— Asta nu mă întreba pe mine.

A urmat o pauză.

— A fost... foarte afectată?

— Da.

— De... de ce?

— Nu ghiceşti?

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Pentru binele ei şi al nostru, am fost obligată să tai în carne vie. Şi am făcut-o.

— I-ai spus tot?

— Da.

— Dar... i-ai... i-ai explicat că am avut cele mai bune intenţii, că nu am vrut...?

— Totul a fost explicat.

— Şi cu toate astea... a durut-o... a durut-o rău, nu?

— Da. Nu ţi-am spus? a lansat Frida replica cu o bruscă asprime în glas.

— Dar, cu siguranţă, a înţeles că nu puteam să plec acolo cu ea...

— Nu a venit aici ca să plecaţi.

— Dar cum aş fi putut să-mi închipui că Misiunea va fi distrusa? a spus el, ridicând mâinile.

— În circumstanţele actuale, era un eveniment de luat

în seamă, doar fuseseră incendiate toate Misiunile!

— Dumnezeule, Frida, sunt cumplit de zdruncinat... Şi mă întreb – ce va face ea în continuare... (A privit spre pendulă.) Poate a pierdut vaporul... şi nu mai există un altul spre Melsburg. Va trebui să mă duc să văd... dacă nu mai este la debarcader.

— Ei bine, du-te, a spus ea, pe un ton înţepător.

Sub privirile aruncate de ochii ei verzi printre pleoapele pe jumătate închise, el a roşit şi şi-a pierdut siguranţa.

— Nu, a spus el, ai dreptate... ar putea să fie o greşeală...

Din nou tăcere. Apoi mâna Fridei s-a aşezat ferm pe umărul soţului ei:

— Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să redevii bărbat. Este tânără şi, ca şi mama ei, îşi va reveni. Tu îţi vei permite să-i faci o donaţie, o donaţie importantă. Te vei ocupa de asta, pentru că sigur sunt necesare nişte forme legale...

— Da... (Figura lui s-a destins uşor.) Slavă Domnului, este un lucru pe care-l pot face şi îl voi face. Îi voi asigura existenţa până la capătul zilelor ei! Dar, Frida...

A ezitat, şi-a umezit buzele, apoi a spus pe un ton rugător:

— Nu vreau să rămân singur în noaptea asta.

Ea l-a cercetat cu un interes aproape clinic, a părut pe punctul de a-l refuza, apoi s-a răzgândit:

— Fie... Cu toate că ai merita să fii pedepsit, voi rămâne. Acum, du-te şi fă o baie, apoi culcă-te, pentru că eşti obosit. Voi spune servitorilor să-ţi aducă cina în cameră. Apoi, voi veni şi eu.

— Mulţumesc, Frida, a spus el cu o umilinţă abjectă.

A aşteptat ca el să urce scara, apoi, traversând salonul, a ieşit pe terasă. Luna lumina palid printre norii care se împrăştiau. Se dezgheţa; pe peluză, zăpada lua o culoare galben murdar, iar aerul se umplea de senzualul miros al frunzelor umede.

Frida s-a uitat spre lac şi a reperat un mic izvor de

lumină. Era vaporul cu aburi, care deja parcursese o bună bucată din drumul său spre Melsburg. Zgomotul făcut de motoare ajungea ca un freamăt până la ea. Kathy trebuie că a ajuns chiar la timp... Întorcând capul, Frida a privit spre micul debarcader... Da... Lampa galbenă care rămânea aprinsă întreaga noapte îi permitea să observe că debarcaderul rămăsese pustiu. Nimeni nu era aşezat pe băncile de lemn.

CAPITOLUL XXXVIII

Trezindu-se dintr-un somn agitat, Moray a avut sentimentul confuz că s-a trezit într-un întuneric care nu-i era familiar. Unde se afla? Şi de ce era singur? Apoi, între tâmplele care îl dureau, s-a produs o primă luare de contact cu realitatea, aducându-i un răspuns umilitor la întrebările pe care tocmai le pusese.

Fusese incapabil, să se controleze în braţele Fridei, iar acest lucru a fost de-a dreptul îngrozitor. Dorinţa o împinsese pe Frida să-l ajute cum putea, apoi nu l-a mai ajutat decât cu încurajări şi, în final, cu o răbdare plină de plictiseală. Totul fusese inutil, el nu ajunsese la niciun rezultat. Şi atunci, agasată de nenumăratele şi zadarnicele ei tentative, Frida i-a spus, cu un ton puţin batjocoritor, dar care nu exprima nici răutate, nici cel mai mic sentiment de frustrare:

— Va trebui să ne odihnim dacă vrem să plecăm mâine dimineaţă. Nu ar fi mai bine dacă te-ai duce să te culci în altă cameră?

Şi iată de ce acum se afla în camera de oaspeţi, aproape ca şi când ar fi fost un simplu invitat în propria sa casă. De ce, se întreba el speriat, virilitatea îi jucase brusc o asemenea festă? Neputinţa fusese cauzată de şocul suferit din cauza reapariţiei neaşteptate a lui Kathy? Era posibil... Acea femeie musculoasă, întinsă în acea noapte în patul lui, a suscitat în el imagini paralizante în care revedea trupul delicat şi tânăr al lui Kathy... Kathy, pe care o posedase o dată şi care ar fi putut atât de uşor

să fie a lui pentru totdeauna, dar pe care o pierduse definitiv.

„Kathy...”, a gemut el, întins pe spate. Doar dacă şi-ar fi ţinut cuvântul, totul s-ar fi aranjat aşa cum îşi dorea el! Dumnezeule! Ce imbecil a fost că s-a lăsat purtat de slăbiciune şi de setea de compasiune şi s-a căsătorit cu Frida! Ea îl epatase, îl prinsese abilă în plasă, iar acum se folosea de el. Cât de abil ştiuse să-l manevreze! Pentru început acceptarea resemnată a plecării lui, acompaniată de felicitări, apoi amicala ofertă de ajutor, după care a început să-i inoculezi gradat îndoiala, înainte de a-l înspăimânta într-un ultim asalt cu veşti înfricoşătoare. Şi când, învins, el venise să-i implore ajutorul, ea nu i-l acordase decât cu preţul căsătoriei. Acum îşi dădea seama de toată forţa Fridei şi realiza faptul că ea îi domina trupul şi sufletul.

Ce situaţie oribila! O furie neputincioasă s-a declanşat în Moray, în timp ce sentimentul că o tradase pe Kathy îl umplea de dezgust şi-l făcea să lăcrimeze. Dar nu o trădase deliberat, şi-a repetat el... Nu fusese decât un mement aberant, o eroare de judecată, pentru care fusese deja pedepsit şi pentru care cerea iertare.

Cerea iertare... Da, iată paiul salvator! Cu niciun preţ nu trebuia să piardă contactul cu Kathy... Orice s-ar fi întâmplat, Kathy rămânea sub protecţia lui, în sarcina lui... Da, trebuia să o întâlnească de urgenţă... O scrisoare de explicaţie, scurtă dar convingătoare, iată ce se impunea de urgenţă. Nu numai pentru a-i exprima dorinţa lui de a-i asigura un viitor, dar şi speranţa că o va revedea din nou, atunci când supărarea va face loc compasiunii. Va pune toată inima în această scrisoare... Şi, pentru că trebuia să plece a doua zi devreme cu Frida, va merge sa scrie imediat. O uşoară rază de lumină părea să străpungă perspectiva neagră a viitorului. Era cât se poate de adevărat atunci când se spunea că trebuie să-ţi păstrezi tot timpul sângele rece, că nu trebuie niciodată sa te dai bătut... Pe de altă parte, cu banii lui, va avea

posibilitatea să aranjeze lucrurile. Poate că, în final, totul se va termina cu bine. Deja întrevedea vag posibilitatea unui divorţ; discret, care să-i redea libertatea... pentru că putea conta pe iertarea dragei lui Kathy.

Aprinzând lumina, s-a sculat, şi-a pus halatul de casă şi s-a uitat la ceasul-braţară: douăsprezece fără douăzeci. Nu putuse să doarmă mai mult de o oră. Pe vârful picioarelor, s-a îndreptat spre coridor. Din camera lui, acum a Fridei se auzeau sforăituri puţin melodioase care l-au făcut să grăbească paşii, în timp ce a schiţat o dureroasă grimasă. Jos, în bibliotecă, s-a aşezat la masa de scris, în apropierea ferestrei. În sertar a găsit hârtie pentru scrisori. Apoi, cu stiloul în mână, şi-a lăsat privirile să rătăcească prin întunericul de afară, în timp ce căuta cea mai bună formulă de începere a scrisorii. Ar fi mai bine „dragă Kathy”, „draga mea Kathy” sau „Kathy dragă”? Sau mai bine, pur şi simplu, „draga mea”?

După ce a reflectat un mement, tocmai a optat pentru ultima formulă, când, atrăgându-i atenţia, a devenit vag conştient de un reflex luminos, de o lumină care străpungea departe opacitatea nopţii. Răsare luna, s-a gândit el, vrând sa vadă în acest lucru un semn de bun augur, pentru că îi era la îndemână să facă o legătură între astre şi prevestirile sale bune. Dar nu, nu putea fi luna, pentru că cerul rămânea de un negru impenetrabil, iar acea lumină era mai puţin o raza şi mai mult o ciudata iluminare, o înlănţuire mişcătoare de puncte luminoase pe invizibilele ape ale lacului. Ce-ar fi putut însemna asta? Contemplând de multe ori fenomenele în mediul mintos, David nu se înspăimânta în faţa unui fenomen natural. Cu toate acestea, din cauza nervilor săi întinşi şi a stării de spirit, a încercat un vag sentiment de nelinişte. Ridicându-se, a deschis fereastra de la terasă şi, cu toate că era subţire îmbrăcat, – întotdeauna fusese un friguros – a ieşit afara.

Noaptea era foarte întunecată şi mult mai puţin friguroasă decât se aştepta. Strângând în jurul lui halatul

subţire de casă, a privit spre luminiţele insolite. Brusc a înţeles ce erau şi a încercat un atât de ridicol sentiment de uşurare încât, puţin câte puţin, a surâs la gândul că nu îşi închipuise mai devreme ce se întâmplă. Era vorba despre barci pescăreşti, în jur de jumătate de duzină, care se clătinau vesele pe valuri, în timp ce plasele erau întinse la lumina lămpilor de petrol. Înseamnă că peştii se deplasaseră în bancuri spre zona aceea, iar pescarii, avizi de o pradă bogată, rămăseseră pe lac pana la o oră târzie.

Moray s-a întors să regăsească căldura plăcută a casei, dar un gând neaşteptat l-a oprit în loc. Peştii nu se deplasează în bancuri în timpul iernii şi niciodată, după ştiinta lui, spre această parte a lacului... Ei se înghesuie întotdeauna la gurile râului, la ieşirea din strâmtoarea Reisberg... Punându-şi inutil o mână deasupra ochilor, a constatat cu stupoare prezenţa mai multor oameni la debarcader. La ora aceea din noapte! A ezitat puţin, încercând să nu se lase impresionat de ceea ce se petrecea. Dar, curios, a intrat în casă pentru a căuta binoclul, un Zeiss splendid pe care-l cumpărase la Heidelberg. A trebuit să deschidă mai multe sertare până să-l găsească. Apoi a ieşit din nou pe terasă. A reglat repede lentilele, dar, tocmai în monentul în care a constatat că ambarcaţiile se adunaseră în jurul debarcaderului, una după alta lămpile s-au stins, iar întunericul a căzut ca o cortină pe scenă, rămânând doar lumina slabă de pe mal.

Ezitând din nou, Moray a lăsat jos binoclul. Era în pragul unei migrene şi-şi simţea inima spărgându-i pieptul. Era mai bine să se întoarcă în casă, pentru că avea de scris o scrisoare care începea, într-un mod atât de simplu şi de emoţionant, cu „draga mea”...

Şi ar fi intrat pentru a scrie, dacă un zgomot de paşi care se apropiau nu l-ar fi reţinut pe terasă şi l-ar fi făcut să se întoarcă. Doi oameni, ale căror siluete se prefigurau din ce în ce mai clar, veneau pe drumul care urca de la

lac... David i-a recunoscut: paznicul de la debarcader şi Herr Sacht, de la poliţia locala.

Întotdeauna se mirase că membrii poliţiei cantonale, cu cascheta şi uniforma lor bleu, semănau atât de mult cu poliţiştii londonezi. Se gândise că poate exista în acest lucru o delicată atenţie, o idee pe care o avusese cineva demult pentru ca milorzii englezi aflaţi în vizită să se simtă ca la ei acasă, în securitate. Dar David nu s-a simţit nici liniştit, nici în securitate atunci când i-a văzut pe Herr Sacht şi pe tovarăşul lui venind la el. Din contră, inima i s-a strâns dureros, în timp ce încerca o înspăimântătoare premoniţie a unei catastrofe, de a cărei natură nu era conştient, dar pe care o simţea inevitabilă.

— Grüss Gott, mein Herr.

Respectuos, aproape scuzându-se, paznicul debarcaderului a luat iniţiativa de a i se adresa primul, pentru că Sacht, o fire închisă, gânditoare, niciodată nu vorbea prea mult.

— Acolo jos s-a petrecut un accident... şi, cu toate că nu vroiam să vă deranjăm, am preferat să urcam pentru a vă pune la curent. O tânără femeie...

— Nu... nu... a spus Moray, simţind ca i se opreşte respiraţia.

— Din nefericire, aşa este. Tocmai am găsit-o.

— Dar cum...?

David nu a mai putut adăuga nimic, nu mai avea forţă.

— După plecarea vaporului, în seara asta, am auzit un plescăit... ca şi când ar fi sărit un peşte din apă... la care nu i-am dat nicio importanţă. Dar când mi-am făcut ultimul rond pe debarcader, am găsit pe jos o poşeta şi, plutind pe apă, o mică pălărie de damă. Atunci am preferat să alertez poliţia.

L-a privit pe Sacht, care a aprobat din cap.

— Vaporul plecase şi, după două ore de căutări, am găsit-o pe tânăra domnişoară... dar, bineînţeles, moartă.

A făcut -o mică pauză, exprimând astfel simpatia sa respectuoasă.

— Cred că este vorba despre... o prietena a dumeavoastră... tânăra englezoaică care a sosit ceva mai devreme, cu vaporul de ora cinci.

David s-a dat înapoi un pas, ca pietrificat de spaimă, apoi a strigat isteric:

— Dunnezeule! Nu este posibil... Da, a venit în după amiaza asta... Kathy... Kathy Urquhard... fata unei vechi şi foarte apropiate prietene... Ne-a părăsit în fugă, pentru a prinde ultimul vapor...

— Aşa? a spus Sacht, ridicând încet capul. Dacă alerga prin întuneric, este posibil să fi fost... este aproape sigur un accident.

Privirea lui Moray alerga de la unul la celălalt. Se crampona de posibilitatea de a fi scos din cauză, de a scăpa de consecinţele acestui dezastru.

— Nu văd o altă ipoteza...

Cu preţul unui teribil efort, a căutat cuvintele susceptibile de a întări această explicaţie:

— Kathy a făcut un ocol pentru a mă vedea câteva clipe, pentru a-şi lua rămas bun... Era infirmieră, infirmieră profesionistă... Trebuia să meargă în Africa cu unchiul ei... un misionar. Am vrut să o conduc cu maşina, dar avea deja bilet de întoarcere şi a preferat să traverseze cu vaporul... Fără îndoială, a alunecat... A plouat şi zăpada înmuiată este atât de înşelătoare... Dumnezeule, Dumnezeule! a gemut el, punându-şi mâna la faţă.

— Este foarte trist pentru dumneavoastră, Herr Moray, a spus paznicul debarcaderului, şi ne este penibil să vă inoportunăm într-un asemenea moment... Dar, înţelegeţi... Dacă doar aţi vrea să veniţi să identificaţi trupul, asta i-ar permite lui Herr Sacht să-şi termine raportul şi să-l expedieze superiorilor săi.

— Da, înţeleg... Bineînţeles... Da, vă voi însoţi...

Tonul lui exprima dorinţa de a-i ajuta, de a face tot ce era posibil pentru a uşura munca celor doi oameni, în ciuda şocului pe care tocmai îl suferise.

— Înainte de toate, Herr Moray, va trebui să vă duceţi să vă îmbrăcaţi mai gros, pentru a nu risca să vă îmbolnăviţi. Vă vom aştepta aici până veţi fi gata.

În dulapul de pe hol el a găsit un pardesiu, o căciula, un fular de lâna şi o pereche de cizme îmblănite. După ce şi le-a pus, s-a alăturat repede celor doi şi a coborât pe potecă împreună cu ei. Încă sub impresia puternică produsă de vestea tragică, Moray îşi păstra însă instinctiv sângele rece pentru a-şi asigura propria protecţie. Dar, apropiindu-se de debarcader, unde un grup tăcut de oameni era strâns în faţa cabinei din lemn ce servea ca sală de aşteptare, a început să tremure, iar frica i-a pus un nod în stomac.

Văzându-i că se apropie, grupul s-a împărţit în două, în linişte, pentru a-i lăsa să treacă. Au intrat în baraca unde Kathy fusese întinsă pe o masă de brad, luminată de un singur felinar. Nu exista nicio cuvertura care să o acopere, nimic altceva decât haina unui pescar, haină pe care Sacht s-a aplecat să o tragă.

În clipa aceea, Moray nu a mai putut privi. I se cerea prea mult. Toată fiinţa sa refuza să privească, iar ochii i-au rămas fixaţi pe marginea mesei, – observând doar talpa uzată a unui mic pantof negru, în timp ce percepea zgomotul unor picături de apă ce cădeau la intervale regulate de pe masă pe podea. Întreaga cameră mirosea a petrol lampant şi a fum de ţigară. Întorcându-se cu prudenţă, David a descoperit o scrumieră, purtând însemnul publicitar al unei fabrici de bere din Melsburg şi conţinând mai multe mucuri de ţigară, scrumieră care trebuie că a fost repede pusă pe jos pentru a debarasa masa.

Dar paznicul debarcaderului îi vorbea, iar el trebuia să-l privească, altfel s-ar fi putut trage nişte concluzii greşite. Lent, cu preţul unui enorm efort, David şi-a ridicat capul şi şi-a întors privirile spre masă, dar astfel încât să-şi limiteze câmpul vizual, pentru a nu-i vedea faţa. O ştia mică şi delicată, dar până atunci nu-şi dăduse niciodată

seama că era atât... atât de tânără. Hainele ude i se mulaseră pe trupul subţire, scoţând în evidenţă umflaturile sânilor, iar rochia i se strânsese între coapse relevând acel mons veneric – termenul îi venise firesc în minte... doar era medic – cu cutremurătoarea indecenţă a morţii. Unul dintre ciorapi i se desfăcuse şi se făcuse sul în jurul gleznei; corsajul îi era în parte descheiat; una dintre mâinile ude, la care deja pielea se încreţea, atârna pe marginea mesei.

O uşoara convulsie l-a parcurs pe David atunci când, înţelegând că trebuie să se abţină, s-a forţat să privească faţa fetei. Din acel moment i-a fost imposibil să-şi mai poată întoarce privirile. În lumina felinarului electric, faţa lui Kathy avea o paloare verzuie, cu buzele albăstrui, aplatizate, care lăsau să se întrevadă dinţii, cu părul încurcat, lipit de cap, care descoperea fruntea şi care se încolăcea în jurul gâtului graţios, în şuviţe din care continua sa picure apa pe pardoseală. Pe acea faţa pe care masca morţii o făcea aproape de nerecunoscut, ochii rămăseseră deschişi, iar fixitatea lor îi umplea de mister. Privirea, dezbrăcată de orice expresie, era întoarsă spre David şi, în profunzimea insondabilă a acelor ochi, el s-a zărit dintr-o dată, într-o clipă de adevăr, aşa cum era cu exactitate, fără a-şi face vreo iluzie, aşa cum urma să apară în faţa Creatorului.

— Ach so? Este vorba deci despre domnişoara din Anglia? a fost el întrebat cu jumătate de voce, cu compasiune.

Moray s-a întors din faţa mesei, făcând, cu o melancolică încetineală, un gest de încuvinţare. În ciuda şocului, modul său de a fi nu l-a trădat, un mod de a fi folosit şi înbunatăţit ani de zile, astfel încât şi-a păstrat chiar şi în acele momente stilul:

— Din nefericire...! Da, a spus el, vorbind dar. Nu există cuvinte pentru a exprima ceea ce simt acum... Să mori astfel... şi atât de tânără! Nu poate fi vorba decât despre un accident... Aţi remarcat cât de uzată era talpa de la

pantofii ei... iar scândurile umede de la debarcader... ea a alunecat în apă...

— Da, pe o asemenea vreme întotdeauna este alunecos, a convenit paznicul debarcaderului, în defensivă... Dar îmi este imposibil să usuc scândurile...

— Tot ce-i cer Domnului este să nu fi suferit, biata de ea!

— Nu, a spus Sacht, decis să facă un bine. Răceala apei a ucis-o instantaneu.

În timp ce vorbea, şi-a scos carnetul.

— Da, bineînţeles, a spus David, vă sunt necesare datele ei civile...

Tinându-se foarte drept, el i-a indicat atunci lui Sacht numele, vârsta, naţionalitatea tinerei fete, iar poliţistul le-a notat în carnet cu ajutorul unui creion chimic. După ce această corvoadă a fost îndeplinită, simpatia miloasă l-a făcut pe paznic să respecte convenienţele şi a prins cu putere braţul lui Moray:

— Cred ca nu vă simţiţi bine, Herr Moray. Veniţi la mine sa beţi o cană de cafea.

— Eşti foarte drăguţ, dar mulţumesc, nu, a răspuns el, apoi, întorcându-se spre Sacht: Aţi terminat, în ceea ce mă priveşte? Mai aveţi nevoie de mine?

— Pe moment, nu. Dar, bineînţeles, va trebui sa fiţi prezent la reconstituire...

— Ah... ancheta... a spus Moray, cu o voce aproape stinsă. Credeţi că va fi necesar?

— O simplă formalitate, Herr Moray, dar oficial impusă de lege... indispensabilă...

— Înţeleg... (El şi-a revenit.) Bineînţeles, ţin să plătesc toate cheltuielile pe care acest incident nefericit le poate ocaziona.

Mai putea adăuga ceva? Aparent nu. A strâns mâna celor doi bărbaţi şi, fără a mai privi din nou în direcţia mesei, a ieşit afara, în noapte.

Cu toate că mergea încet, făcând dese opriri, simţea că se sufocă în timp ce urca colina. În ciuda frigului,

transpirase abundent şi transpiraţia insuportabilă îi înnuia încheieturile şi genunchii, o transpiraţie care atesta inutilitatea efortului făcut pentru a abuza de el însuşi, întotdeauna aceeaşi comedie... Dar, acum ştia adevărul, adevărul despre el însuşi, iar în curând îl vor afla şi ceilalţi. Da, totul se va sfârşi prin a se afla... recepţia dată în onoarea lui Willie, anunţul logodnei lui cu Kathy şi al eroicei lui plecări în Africa... Iar în prezent, câteva zile mai târziu, el era încă acolo, căsătorit cu Frida, iar Kathy era moartă. Dumnezeule, ce se va crede despre el? Oamenii vorbesc, va fi un întreg scandal, va fi supus oprobiului general. Şi niciun mod de a scăpa... Acum, nu va mai putea pleca de dimineaţă cu Frida, nu va mai putea pleca pentru a uita. Era obligat să rămână pentru reconstituire, să rămână până se vor clarifica lucrurile, iar apoi să rămână împotriva voinţei sale unit cu Frida, care nu-i va reda niciodată libertatea şi care-şi va impune nemiloasă dominaţia... Va trebui să îndure toate astea, atunci când ar fi putut să o aibă pe Kathy, poate chiar în acel moment, iubitoare şi caldă, în braţele sale.

Sub greutatea cumplită a disperării, a strâns din dinţi şi s-a agăţat cu mâinile de balustradă. Era un vis urât, un coşmar... Avusese cele mai bune intenţii, dorise să iasă totul bine... Da, cât de mult sperase, cât de mult dorise binele întregii lumi! În sufletul său era incapabil să facă rău şi unei muşte. Poate că-şi supraestimase forţele şi, epuizat, vazându-se tot timpul contrazis, a renunţat la plecare. Nu o făcuse deliberat atunci când nu îşi ţinuse cuvântul, nu fusese la mijloc decât un moment de... Nu, asta ar fi vrut să-i spună lui Kathy, dar acum se terminase, era inutil. Clipa de adevăr, pe care o trăise atunci când privirile sale se întâlniseră cu ochii morţi ai lui Kathy, a distrus imaginea pe care şi-o făcuse despre sine însuşi. Cochilia se crăpase, se spărsese şi nu mai rămăsese nimic... nimic. Distrugând-o pe Kathy, se distrusese pe sine.

Impostura în care îşi dusese existenţa îi apărea acum

într-o lumină clară, în relief, într-o a patra dimensiune. Tot ce i se întâmplase fusese cauzat de el, fără discuţie în mod accidental dar sub efectul a ceva ce era în el şi-l împingea tot timpul să facă ceea ce credea că ar fi mai uşor din punctul lui de vedere. Nu se îngrijise niciodată decât să fugă de iresponsabilităţi, de adversităţi, de consecinţe neplăcute... Şi cu toate astea... ce bărbat educat, cultivat, drăguţ, ce amator de artă... De câte ori nu se făcuseră asemenea complimente la adresa sa, iar el nu le merita! Reputaţie, poziţie socială, fericire, încredere în viitor şi în sine... ce păcat caătoate – sau aproape toate – au fost distruse! O singură concluzie se impunea din ce în ce mai tare, aproape reconfortantă: era în lanţuri, încarcerat, nu mai avea nicio scăpare.

A ajuns în vârful colinei şi s-a oprit, epuizat, dar, lucru straniu, mai lucid ca niciodată. Ce privelişte! Şi ce noapte frumoasă! Vântul bătea uşor, iar luna se degajase de nori, în timp ce aburi pluteau pe lac. În depărtare, invizibil, un vapor a dat semnalul de ceaţă. Cineva îi spusese, într-o zi, ca acest sunet este prima amintire pe care o păstrează din copilărie. Cine era acela? Uitase. Viziuni fugitive, frânturi din trecutul său îi treceau prin minte pentru a se estompa imediat. Orice s-ar fi spus, a avut o viaţa interesantă. O bufniţa s-a făcut auzită în livadă. Dintr-o dată David a văzut un arici, mică minge brună care traversa peluza cu o penibilă lipsă de viteză. Un arici! Amuzat, David a surâs, amintindu-şi cum, într-o zi, Wilhem, înfuriindu-se pe un arici, îi reproşa că se ascunsese în mod laş după ţepi. A pierdut pentru moment contactul cu realitatea, apoi, dintr-o dată, şi-a dat seama de locul în care se afla.

— Cercis Siliquastrum... a murmuat el. În Orient, se amesteca frunzele lui în salată...

Da, un arbore cu adevărat minunat primăvara, atunci când îşi mişcă în vânt florile purpurii, semănând cu stropi mari care ating peluza în cădere... ca un butoi de unde picura vin purpuriu... Avusese întotdeauna simţul

comparaţiilor poetice!

Sub crengile mişcătoare ale arborelui, David şi-a întrerupt meditaţia şi şi-a ridicat brusc capul. Leagănul se balansa încet în bătaia vântului şi, fascinat, a urmărit oscilaţia lungilor sfori pe fondul discului palid al lunii. Nu-şi mai putea lua privirile, iar scârţâitul uşor ritmat al crengilor era pentru el un fel de muzică... Puţin câte puţin, a pierdut contactul cu realitatea şi i s-a părut că este pe punctul de a descifra în fiecare lucru o nouă semnificaţie... Acest calm extraordinar era cea mai minunată senzaţie pe care o încercase vreodată. Şi a început să-şi vorbească sieşi însuşi, încet, confidenţial, articulând cu grijă cuvintele... Restituire... justificare completă... curte supremă de apel... a scăpa de toate păcatele... a recuceri propria stimă...

A rămas acolo mai mult timp, zâmbind în sine, savurând dinainte propria sa achitare, apoi a decis că a venit momentul să-şi facă depoziţia...

*

A doua zi dimineaţă, la ora şapte, după ordinele date de stăpâni, Arturo s-a îndreptat spre camera de oaspeţi, a bătut la uşă şi a intrat cu platoul pe care era micul dejun: suc de portocale, ouă fierte, pâine prăjită, miere de munte şi delicioasa cafea a la Toscanini pusă în termosul de argint.

Arturo nu avea un aer prea vesel în acea dimineaţă, pentru că era aproape sigur că nu-şi va mai putea păstra slujba. A spus:

— Buna dimineaţa, domnule.

Apoi a pus platoul pe masa ovală aflată în faţa ferestrei. A tras draperiile, a deschis fereastra şi a tras perdelele.

Dimineaţa era, friguroasa, căzuse brumă. Aerul aspru a făcut să apară lacrimi în ochii lui Arturo, care de altfel simţea că băuse cam mult vin în seara precedenta. S-a

dus să închidă fereastra, când a rămas dintr-o dată nemişcat, întrebându-se dacă se trezise de-a binelea. S-a aplecat pe pervaz, nedistingând prea bine ceea ce i se părea că vede. Întorcând încet capul, a constatat că patul era gol. Atunci, cu răsuflarea tăiată, a privit din nou afară şi a avut o tresărire convulsiva care l-a determinat să facă un pas înapoi şi să răstoarne astfel cu un zgomot asurzitor micuţa masă şi platoul pus pe ea.

O adiere de vânt, venită de pe lac, a împrăştiat puţin ceaţa şi, în clipa aceea, Arturo a văzut foarte distinct ceea ce era atârnat în arborele lui Iuda.

SFÂRŞIT